

Giới thiệu Bụi Hoa

Thể loại: Hiện đại, Sủng, lãng mạn, thương trường, lập nghiệp, Thanh mai trúc mã

Một người là doanh nhân trẻ đầy tiềm năng, thế nhưng lại từ bỏ tất cả sự nghiệp mà mình dày công xây dựng suốt mười năm ở Pháp để làm lại từ đầu ở Việt Nam.

Một người là chủ một tiệm sách, mang theo trên người một chút kì quặc lại giống như phù đầy bí mật, khiến người khác bị hấp dẫn và tò mò muốn tìm hiểu.

Nam Khang và Tiểu Hạ gặp nhau ở Bụi Hoa, Nam Khang chậm rãi kéo Tiểu Hạ ra khỏi lớp vỏ bọc dày cộm của mình, khiến cô từng bước đến gần hơn với thế giới của anh. Cùng với sự giúp đỡ của rất nhiều người bạn tốt, thông qua cuộc chiến kinh doanh khắc nghiệt chốn thương trường, Nam Khang và Tiểu Hạ cùng nhau bóc trần tầng tầng lớp lớp những âm mưu thủ đoạn tàn độc của kẻ thù. Sau tất cả, họ vẫn nắm chặt tay nhau, cùng nhau xây nên một đế chế.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Gặp lại

“Bụi Hoa nằm sâu trong một con ngõ ngoằn ngoèo với hai bên là những ngôi nhà ngói đỏ mang đậm hơi thở Á Đông. Nó là một cái tiệm cà phê sách nổi tiếng, nếu không muốn nói là rất nổi tiếng trong cộng đồng những người đam mê sách cổ. Bụi Hoa có diện tích không hề nhỏ, dày đặc những chiếc kệ sách cao chạm trần chứa đầy sách cổ. Số lượng sách ở đây phong phú đến mức chưa từng làm thất vọng bất cứ vị khách nào ghé đến với mục đích tìm kiếm một thứ sách hiếm nào đó.

Chủ của Bụi Hoa đã ngoài bảy mươi, là một tiến sĩ toán học đã về hưu, được mệnh danh là lão già thông thái nhất thành phố Đà Nẵng. Ông thường đeo một cặp kính gọng sắt màu đồng, ngồi ở một chiếc bàn kê cạnh cửa sổ với xung quanh là chi chít những quyển sách dày cộm. Mấy năm nay, suốt từ lúc tiệm sách mở cửa vào sáng sớm cho đến lúc đóng cửa vào xế chiều, ít khi nào người ta thấy ông rời khỏi vị trí đó. Công việc trông coi cái tiệm, ông giao hết cho cô cháu gái của mình.

Cháu gái của ông lão là một cô gái kỳ lạ. Cô thường buộc tóc thấp sau gáy, hững hờ một vài sợi tóc hai bên mai. Dù trời nắng hay mưa, cô luôn khoác một chiếc áo màu đen dài tới tận mắt cá chân, thân hình nhỏ bé lọt thỏm giữa chiếc áo rộng thùng thình. Mặc dù vậy, tất cả những người ghé chân qua Bụi Hoa đều có chung một suy nghĩ, rằng cô gái đó toát lên vẻ cuốn hút khó cưỡng. Cô gái rất ít khi cười, nhưng luôn tận tình với mỗi một vị khách ghé thăm. Người ta nói cô lạnh lùng, nhưng không một ai vì sự lạnh lùng đó mà khó chịu. Bởi nghe đồn rằng, cô từng mắc phải một căn bệnh lạ khiến cô luôn phải che đi gương mặt mình, và cô chỉ vừa được chữa khỏi mấy năm gần đây thôi...”

Tiểu Hạ nhìn chằm chằm vào tờ báo trước mặt mình – thứ vốn đã được phát hành cách đây năm, sáu năm. Nó được viết bởi một khách hàng là nhà báo hay lui tới cửa tiệm của cô thời đó. Cô cháu gái được nhắc đến chính là cô, nhưng ông lão chủ của cửa tiệm – ông cô thì đã mất được mấy năm, và anh nhà báo kia cũng chẳng còn xuất hiện thường xuyên nữa.

Cô thở dài một tiếng, đã có rất nhiều thứ thay đổi.

Lúc này, cô đang ngồi ở Bụi Hoa, vì còn sớm nên vẫn chưa có khách đến. Cô mở máy tính, vào phần mềm soạn thảo văn bản rồi bắt đầu gõ chường cuối cùng của tiểu thuyết Địa Y. Ít ai biết rằng, ngoài là cô chủ của Bụi Hoa, Tiểu Hạ còn là một tác giả chuyên viết tiểu thuyết về thương trường rất nổi tiếng trên mạng. Cô bắt đầu công việc này từ sau khi ông cô mất, cũng không ngờ có ngày mình lại nổi tiếng.

Tầm ba tiếng sau, chín giờ sáng. Có khách đi vào. Tiểu Hạ vẫn đang mải mê với việc gõ bàn phím lách cách, không buồn ngoái đầu. Cô ngồi sau cái quầy ngập sách, đứng từ bên ngoài nhìn vào có lẽ chỉ thấy một mái đầu đen đen. Cô nói với ra:

- Xin quý khách cứ tự nhiên.

Không gian yên tĩnh bắt đầu vang lên những âm thanh sột soạt. Thình thoảng, Tiểu Hạ lia mắt về phía những chiếc kệ cao chạm trần, bóng áo đen dài ẩn hiện trong tầm mắt cô. Thứ âm thanh dễ chịu kia dường như ru cô vào giấc ngủ, đầu cô trở nên nặng trĩu.

Rất lâu sau đó, cô lại thấy mình đang rơi. Nhưng cái hố sâu trước mặt cô không tối đen như mọi lần. Trước mắt cô là một vùng sáng ảm áp đầy quyền rũ, cô đang chúi đầu về phía nó.

Khi cô tỉnh khỏi cơn mơ, cơ thể cô đã tựa hẳn vào một thứ gì đó âm ỉ. Giọng nói đàn ông trầm thấp nhưng lạnh nhạt từ sau vang lên:

- Không sao chứ?

Tiểu Hạ lúng túng ngồi bật dậy. Không nhìn thẳng vào mặt người khách, cô nói:

- Xin lỗi. Quý khách cần gì ạ?

Anh ta đẩy một quyển sách tới trước mặt cô.

“Hình thức kinh doanh đầu tiên của loài Người” bản tiếng Pháp. Đây cũng là một quyển sách cô rất thích. Cô xoay ghế lại đối diện màn hình, mở phần mềm quản lý khách hàng:

- Anh vui lòng cho tôi xin thông tin liên lạc.

- Trần Nguyễn Nam Khang, 1.1.1985, mã số thành viên BH55.

Tay Tiểu Hạ dừng lại lại trên bàn phím. Dường như có gì đó chặn ngay cổ họng khiến cô không tài nào thở được. Cô run rẩy xoay ghế lại.

Như thể mấy ngàn năm trôi đi, qua lớp tóc loà xoà trước mắt, Tiểu Hạ nhìn trân trân vào người đàn ông cao lớn với tỉ lệ cơ thể hoàn hảo đang đứng trước mặt mình.

- Xin lỗi, anh là...? – Tiểu Hạ khó khăn nói.

Có chút gì đó ánh lên trong mắt anh, chỉ một chút rồi lại quay trở về với cái sắc thái lạnh nhạt:

- Cô là nhân viên ở đây?

- Tôi là Tiểu Hạ, chủ của cửa tiệm này.

Nam Khang gật đầu:

- Mình là khách quen cũ của ông, đã gặp cậu vài lần trước đây nhưng cậu luôn che mặt, nên lúc này mình không nhận ra. Mình có nghe ông nói cậu bị mất trí nhớ, đúng không?

Tiểu Hạ có chút mất tập trung:

- Cậu và ông mình thân nhau lắm sao?

Nam Khang không trả lời, anh hỏi: “Có thời gian uống một tách trà không?”

Tiểu Hạ do dự một lúc rồi gật đầu.

Một lúc sau, Tiểu Hạ bê khay trà ra khỏi quầy bartender, hít một hơi thật sâu rồi đi đến trước mặt Nam Khang. Anh không hề lên tiếng cho tới khi cô ngồi yên vị trên ghế.

- Hiện tại cậu làm công việc gì? – Anh hỏi.

- Mình viết sách.

- Tiểu thuyết?

- Ừm, cũng xuất bản được vài cuốn rồi. – Tiểu Hạ nói.

Anh nhấp một ngụm trà: “Lần trước mình đến nhưng không gặp cậu.”

Tiểu Hạ nghĩ một lúc rồi giải thích:

- Có lẽ cậu đã gặp Du Miên. Nó là em gái nuôi của mình. Mình nhận chăm sóc nó sau khi ông mất. Nó đang học ở học viện điện ảnh Sài Gòn, năm ba rồi.

Nam Khang im lặng một lúc rồi nói:

- Lưu số điện thoại của mình lại đi.

- Tại sao?

Nam Khang mở điện thoại di động ra, lục tìm thứ gì đó. Lát sau, anh đẩy nó đến trước mặt cô.

“Nam Khang, đã lâu không liên lạc với cháu. Ta có nghe về việc cháu đã mở công ty ở Pháp. Nếu vậy thì, kế hoạch tiếp theo của cháu, có lẽ là quay về Việt Nam? Ta tin tưởng vào tài năng của cháu, cháu chắc chắn sẽ đạt được thứ mình muốn. Chỉ là, lão già này sẽ không sống được đến ngày đó. Ta sắp gần đất xa trời rồi.

Có việc ta không thể yên tâm. Tiểu Hạ cháu ta, có một số việc xảy ra với nó sau khi cháu đi Pháp, bây giờ nó không thể nhớ được gì nữa. Nó thậm chí còn nghi học cấp ba, cháu biết mà. Ta chẳng biết cuộc đời nó sau này sẽ ra sao.

Tuy vậy, nó đã chữa được bệnh, không còn che mặt nữa, có lẽ cháu sẽ không nhận ra khi gặp lại nó.

Nó sắp chỉ còn một mình trên đời. Khi cháu quay về, hãy thay ta chăm sóc nó được không? Coi như, ta nhờ cháu.”

Email được gửi vào bốn năm trước, chỉ một tháng trước ngày ông mất.

Tiểu Hạ cảm thấy mắt mình ươn ướt, nhưng cô nhanh chóng đè ép thứ cảm xúc đó xuống:

- Minh biết rồi, cảm ơn cậu.

Nam Khang gật đầu, nói lời tạm biệt rồi rời khỏi tiệm sách.

Tiểu Hạ ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của anh.

Nam Khang,

Cái tên cô đã gọi không biết bao nhiêu lần trong những giấc mơ.

Nam Khang,

Lúc này đây, nó vang lên bên tai cô, ngay bên ngoài đời thật?

Cô không biết liệu mình có đang mơ hay không nữa. Vào cái lúc cô gần như chẳng còn hi vọng nào, anh bỗng nhiên xuất hiện, rồi lại đi nhanh như một cơn gió, để lại cô với biết bao suy nghĩ mông lung...

Tối hôm đó, Tiểu Hạ nằm trên chiếc giường quen thuộc của mình, ôm quyển Truyện cổ Grim trên tay, vuốt ve dòng chữ viết tay màu mực tím được ghi trên trang sách đầu tiên, trong mơ màng, ký ức đưa cô quay trở lại với một buổi chiều mát rượi mười ba năm về trước.

...

Cậu con trai mặc chiếc áo thun màu trắng đã cũ, nay lại thêm nhàu nhĩ, dính đầy bùn đất. Gương mặt cậu cũng lấm lem, mồ hôi đầm đìa. Nhưng tất cả không thể nào làm mờ đi đường nét hoàn hảo và khí chất thanh lạnh của cậu. Cậu đứng ngược sáng, đằng sau là ánh trời đã ngả sang màu đỏ đỏ của một buổi chiều muộn. Cậu chia quyển sách trên tay tới trước mặt cô nhóc đang rầu rĩ bó gối trên cành cây, một cái cành chỉ thấp ngang với chiều cao của cậu.

Cô ngạc nhiên đón lấy quyển sách, sau khi đã nhìn rõ chữ trên bìa thì hai mắt trở nên sáng rực. Cô reo lên:

- Ở đâu vậy anh?

Cậu ngồi phũ xuống, tựa vào thân cây và thở ra một tiếng đầy mệt mỏi. Cậu trả lời người bạn đang ngồi trên đầu mình:

- Anh nhặt được.

Cô nhảy phóc xuống, ngồi trước mặt cậu. Cô quan sát từng biểu cảm trên mặt cậu, chăm chú đến mức không nhận ra mình cứ ngày càng tiến lại gần người ta. Hai tai cậu con trai đỏ ửng, chỉ là gương mặt vẫn không thay đổi chút sắc thái. Cô nhóc không ý thức được, đôi mắt màu nâu khói đang mở to của mình có thể hút người đối diện sâu đến mức nào.

Khi cô ngồi phịch xuống vì mệt, cậu cũng đồng thời thở nhẹ một tiếng.

- Sao Đạt Mập lại đánh rơi thứ này được nhỉ? – Cô hỏi

- Nó chán thì vứt đi thôi. – Cậu nhìn băng quơ.

Cô bé ừm à, rồi lật lật quyển sách, đến một trang thì chỉ tay vào:

- Anh đọc truyện này chưa? Một cô bé lọ lem được bà tiên giúp đỡ đến buổi dạ vũ cùng hoàng tử.

- Em muốn gặp hoàng tử?

- Không! Em chỉ muốn đi ra thế giới bên ngoài, giống như lọ lem cuối cùng cũng được rời khỏi gian bếp chật hẹp.

Cô nhóc lười biếng ngồi phịch xuống, nhặt những chiếc lá vàng rơi vương vãi trên nền cỏ xanh, xếp thành những hàng nối tiếp nhau theo thứ tự từ đậm sang nhạt. Mãi đến khi xếp được ba hàng dài, cô buồn bực hỏi:

- Những chiếc lá rơi xuống đất đều là lá vàng. Trên cây là lá xanh. Chúng ta đâu có già nua như lá vàng, tại sao chúng ta lại bị bỏ rơi?

Cô vẫn luôn trong sáng như thế, còn cậu sớm đã bị thế giới này làm cho trở nên già dặn. Suy nghĩ của cậu đã vượt ra khỏi giới hạn tuổi tác. Cậu rất muốn nói cho cô biết sự thật, rằng khi người ta đã không muốn thứ gì, mọi điều tốt đẹp thuộc về nó trong mắt họ đều trở nên vô nghĩa. Chẳng có lý do gì cho sự vứt bỏ.

- Phép màu do chính mình tạo ra, sau này em sẽ thấy. – Cậu không hay nói những lời dông dài, nhưng một khi đã nói ra, đó cũng chính là lời hứa trọn đời.

Cậu sẽ là “ông tiên” của riêng cô, mang đến cho cô những điều tốt đẹp nhất trên cuộc đời này.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cuộc sống của em

Tiểu Hạ tỉnh lại vào một buổi chiều mưa phùn lất phất rơi. Không gian xung quanh bị bao phủ bởi sắc màu tối tối, loang lổ thứ mùi ẩm ướt của một buổi chiều mưa. Ánh sáng hắt vào từ chỗ cửa sổ cách giường cô nằm mấy bước chân, vài giọt mưa lọt vào bên trong, làm ướt một mảng nền nhà. Cô trở mình ngồi dậy, cầm chiếc gương đặt ở đầu giường lên rồi vào đó. Trong gương vẫn là cô với đôi mắt màu nâu khói sâu biên biếc, từng đường nét trên gương mặt rõ ràng thật hoàn hảo.

Kể từ sau lần gặp lại Nam Khang, cô bỗng nhiên phát sốt suốt một tuần liền.

Có tiếng gõ cửa, Tiểu Hạ vớ lấy hai cái kính áp tròng đeo vào, kéo tóc phủ xuống loa xoà cả gương mặt. Cô lại ẩn mình trong cái bộ dạng luộm thuộm, nhợt nhạt.

- Vào đi.

- Tỉnh rồi hở chị? - Du Miên, em gái cô, đang học năm ba Học viện Sân khấu và Điện ảnh Thành phố Hồ Chí Minh, bây giờ đang là kỳ nghỉ Tết Nguyên Đán của nó.

- Vào đây. – Tiểu Hạ cố nén xuống con ho.

Con bé chỉ chờ có thế, nhảy tót vào. Nó một tay áp lên trán cô, một tay sờ trán của chính mình, hài lòng nói:

- Đờ sốt rồi này.

Nói rồi, Du Miên ngồi xuống giường, thở dài một tiếng. Nó thả đôi dép lê xuống đất, đôi chân trần trắng ngần đứng đưa trong không gian. Nó hạ giọng thật thấp:

- Đều tại em cả, nếu em không học cái ngành tốn kém tới vậy, thì chị đâu phải vất vả đến mức lăn ra ốm...

- Nói gì... khụ... vậy? Chị chỉ ốm vì thời tiết trở lạnh thôi, hiểu không?

Con bé lắc đầu: “Em biết đêm nào chị cũng thức trắng để viết sách. Rồi sáng lại phải ra trông tiệm. Càng ngày chị càng gầy đi. Trước kia chị không như thế. Từ sau khi mẹ em mất, chị đã phải thay mẹ chăm sóc em, dù em chỉ là người dư...”

- Em là em chị! Em không được nói thế nữa, chị sẽ giận. – Tiểu Hạ mắng, kéo theo một tràn ho dài.

Du Miên không biết một điều. Thật ra, trên cuộc đời này, chẳng có ai là người thân ruột thịt của Tiểu Hạ cả. Kể cả người ông đã chết của cô.

Nghĩ cũng thật lạ. Ông cuu mang cô. Rồi cô cuu mang Du Miên. Suy cho cùng, họ cũng chỉ là những kẻ bị cuộc đời bỏ rơi, tự tìm đến nhau, rồi cho nhau hơi ấm.

Ký ức của Tiểu Hạ bỗng chốc lơ lửng đâu đó vào một chiều mưa âm đạm bốn năm về trước, thời điểm mà ông cô mới mất được hai tháng. Sau khi đóng cửa tiệm sách, cô lê những bước chân mệt mỏi về nhà với một tâm hồn gần như đã chết. Và rồi, cô thấy hai mẹ con Du Miên đang ôm nhau ngồi trước cổng một ngôi biệt thự, với những con mắt đỏ ngầu đã cạn khô nước mắt. Cô nhận ra ngay Du Miên vì con bé vốn là khách quen của cửa tiệm. Sau khi hỏi thăm, cô biết được ba Du Miên là một bệnh nhân AIDS, sau khi ông chết đi vì bệnh tật, nhà cửa của họ cũng đều bị siết để trả nợ cho ông.

Tiểu Hạ không biết thứ dâng lên trong cô có phải là sự đồng cảm, hay chỉ là cái sợ cô đơn đã khiến cô đưa họ về nhà mình. Họ sống cùng nhau một năm, cho tới khi đi Năm – mẹ Du Miên cũng nốt gót theo người chồng đã khuất, bởi chính căn bệnh bị truyền nhiễm từ ông. Ngày đi Năm ra đi, nắng cũng tắt dần trong đôi mắt trong vắt như màu trời của Du Miên. Ngày thân xác di vĩnh viễn nằm yên dưới lòng đất, Du Miên ngã khụy xuống trước mộ đi, khóc rất to.

Tiểu Hạ đã từng nghĩ mình sẽ không còn cảm xúc đối với những việc đau lòng trên thế gian này nữa. Nhưng khi chứng kiến cảnh tượng đó, một đứa bé với những hoài bão đầu đời còn dang dở, tự dưng cô thấy mũi mình cay cay. Du Miên giống hệt cô ngày đó, mất hết tất cả chỉ trong một cái nháy mắt.

Thế là, năm hai mươi hai tuổi, cô có một đứa em gái.

Không đúng, năm hai mươi lăm tuổi, Tiểu Hạ có một đứa em gái.

- Chừng nào chị mới khỏe vậy, tiệm sách nhớ chị, khách cũng nhớ chị rồi kia! – Du Miên xóa tan bầu không khí trầm mặc.

- Ngày mai chị có việc bận, em tiếp tục trông tiệm. Giờ thì ra ăn tối thôi. – Cô nói.

Hôm sau, trời vừa nhập nhoạng sáng Tiểu Hạ đã rời khỏi nhà. Cô bắt hai chuyến buýt, sau đó đi bộ một đoạn dài mới đến được nghĩa trang của thành phố. Lúc đến nơi, trời cũng sáng lắm rồi. Trong nghĩa trang lác đác vài người tảo mộ sớm, hương thơm từ những bó nhang theo gió thoảng thoảng trong không gian. Có một số ngôi mộ cỏ dại mọc um tùm, có lẽ người thân của những người đã khuất kia lâu lắm rồi không đến.

Hôm nay là ngày giỗ ông cô.

Nhưng giống như những gì cô nhìn thấy vào đúng ngày này những năm trước, luôn có người nhanh chân hơn. Trên mộ ông có một bó cúc trắng, nhan cũng đã thấp lên và đĩa được chất đầy những quả na – thứ quả mà ông cô thích nhất. Mộ ông rất đẹp, không hề có dấu vết của một ngôi mộ lâu ngày không có người chăm sóc.

Thực ra, cô vốn không phải cháu ruột của ông. Tiểu Hạ thực sự đã mất tích rất nhiều năm về trước, cô chỉ là kẻ được ông mang về nuôi và cho phép sống bằng thân phận của cô ấy. Cô ấy hơn cô ba tuổi, đã nghỉ học từ năm lớp mười. Thế nên trong vai Tiểu Hạ, cô thậm chí còn chẳng có bằng tốt nghiệp cấp ba.

Con đường từ nghĩa trang dẫn về nhà Tiểu Hạ có ngang qua một khu phố sầm uất. Mỗi lần như thế, cô nhìn thấy cơ man là những con người quần là áo lượt, hấp tấp, vội vã đi đi về về giữa những toà nhà cao chọc trời. Họ có thể là chính trị gia, bác sĩ, luật sư, thương nhân hoặc đại loại là những nghề như thế. Mà dù thế nào, khắp người họ đều toát lên mùi vị của tri thức. Rất lâu trước kia, ngay cả khi chỉ là một kẻ sống bám víu vào sự giúp đỡ của xã hội, cô cũng chưa bao giờ đánh mất niềm tin rằng, một ngày nào đó mình sẽ được đứng vào hàng ngũ như vậy.

Nhưng cuộc đời chẳng bao giờ diễn ra theo đúng những gì bạn luôn ảo tưởng. Nó sẵn sàng nâng bạn lên thật cao và sau đó ném xuống không thương tiếc, khiến cho bạn run rẩy bầy vì đau đớn, toàn thân bạn là những vết thương, là những nỗi ám ảnh dai dẳng và đáng sợ.

Tiểu Hạ đang ngồi ở một trạm xe buýt giữa lòng phố thị, đối diện cô là toà trung tâm thương mại lớn với một cái màn hình ti vi cực đại. Màn hình đang phát một chuyên mục quảng cáo điện thoại thông minh. Chẳng ca sĩ nổi tiếng cầm trên tay chiếc điện thoại cao cấp, phô diễn hàng loạt những tính năng mới mẻ của nó, không quên nháy mắt với người xem.

- Ôi chào! Rym nháy mắt với tao kia!

Cô gái đầm xanh ngồi gần đó quay sang cảm thán với cô gái đầm đỏ, kéo theo là hàng loạt hành động của một “fan girl” chính hiệu. Đầm Đỏ thở dài:

- Lại nữa! Anh ta thì có gì hay ho chứ?

Có vẻ như như Đầm Xanh đã thuộc lòng những thứ sắp phát ra, thế nên cô ta nói một hơi không nghỉ:

- Một anh ca sĩ chỉ mới hai lăm tuổi đã trở thành người dẫn đầu mọi xu hướng, chinh chiến ở cả các đấu trường quốc tế. Mà đã từng đến nơi nào mà người ta không mở nhạc của Rym chưa? Mà có thuộc lòng mấy bài hát của anh ấy không? Ừm, không tính tới việc đó, quan trọng nhất là anh ấy rất rất đẹp trai đó!

- Và anh ta còn bị đồn là được “báo nuôi”. Mà đã nghe vụ phóng viên bắt gặp anh ta bước từ khách sạn với một người đàn ông chưa? Không chừng là người tình của anh ta đó! – Đầm Đỏ nhún vai.

- Bọn báo lá cái dựng chuyện thôi. Mà nghĩ với tài năng của Rym, anh ấy còn phải đi đường tắt sao?

- Giới nghệ thuật không dùng tài năng để nói chuyện, đằng sau hào quang của nghệ sĩ là những thứ phức tạp không tưởng đấy, bạn à!

Tiểu Hạ cười khẽ. Nhưng có lẽ tiếng cười của cô vẫn đủ lớn để lọt vào tai hai cô gái. Đầm Đỏ và Đầm Xanh bị cô làm cho giật mình, đồng loạt quay sang.

Tiểu Hạ nghiêm mặt lại, nhìn Đầm Đỏ bằng ánh mắt lạnh như băng:

- Em gái, đừng phán xét người khác khi không hiểu gì về người ta.

Mặt Đầm Đỏ trở nên xanh mét, nó lắp bắp: “Chị... là ai thế ạ?”

Tiểu Hạ cười lạnh, chỉ tay vào một con hẻm rục lên bởi ánh đèn led đỏ: “Nhà chị ở kia.”

Đầm Đỏ méo mếu, thì thào gì đó vào tai Đầm Xanh, sau đó hai đứa dắt tay nhau chạy biến.

Tiểu Hạ thu lại vẻ mặt đáng sợ lúc này, thờ dài: *Trẻ con cần phải được dạy dỗ.*

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Họ sắp đến rồi

Dọc theo con đường từ nhà Tiểu Hạ dẫn đến Bụi Hoa, ngoài những ngôi nhà mang phong cách hoài cổ còn có hai hàng cây to rợp bóng. Chính nhờ chúng mà khu phố của những người thích sự tĩnh lặng luôn trầm mình trong thứ ánh sáng dịu nhẹ, mờ ảo bất kể thời điểm trong ngày. Tiểu Hạ thích tận hưởng không gian tuyệt diệu này bằng cách nhắm nghiền hai mắt, để cho cảm giác dẫn đường cô đi.

Buổi trưa của một ngày cuối tháng một, Tiểu Hạ đang tiến về phía Bụi Hoa với vẻ lảng đãng như thế (dù cho lá cây đã rụng gần hết sau một mùa đông kéo dài), thì một tiếng “meo” vang lên, phá tan không gian yên tĩnh mà cô đang đắm chìm. Cô mở mắt kiểm tra xung quanh.

Một con mèo béo mập với bộ lông màu trắng bạc đang ngồi ngay dưới chân, giương đôi mắt tròn xoe màu xanh bực bích nhìn cô chằm chằm. Trên đoạn đường lúc này chỉ có cô và nó. Tiểu Hạ ngồi xuống, chọt nhẹ vào bộ lông dày mượt của con mèo:

- Sao mày lại đi theo tao? Chủ của mày đâu?

- Meo...

Cô gãi nhẹ dưới cằm con mèo, nó hất mặt, liu liu mắt hưởng thụ. Cô bật cười: “Mau về nhà kéo người ta bắt mất đấy. Tao phải đi rồi.”

Nói rồi, cô đứng dậy, cố tình bước nhanh để con mèo không đuổi theo mình. Khi bên tai chỉ còn lại tiếng giày sột soạt va vào lòng đường, cô dừng lại, quan sát phía sau mình.

- Meo!

- ...

Con mèo vẫn đang nhìn cô bằng đôi mắt hết sức ngây thơ.

Và cứ như thế, nó theo cô đến tận Bụi Hoa.

- Mày muốn gì nào? – Tiểu Hạ lại một lần nữa ngồi xuống trước mặt nó.

Con mèo bước lại gần cô một cách chậm chậm, khịt mũi hít hà hộp com trưa đang nằm trên tay cô. Tiểu Hạ hừ giọng:

- Mày muốn ăn cái này hả?

- Meo meo!

Tiểu Hạ đi vào trong, trút một nửa com và toàn bộ số thịt kho ra một cái đĩa. Cô đặt đĩa thịt xuống trước mặt con mèo. Con mèo liếm mép, tiến về phía đĩa com ngửi ngửi, rồi ngúc ngύay cái mông, quay người, tiếp tục hướng mục tiêu lên hộp com với một nửa số thức ăn còn lại vẫn đang ở trên tay Tiểu Hạ. Bên trong có món cá hấp yêu thích của cô.

- Méo meo...

- ...Không được, cái này là của tao! – Tiểu Hạ trợn mắt.

Thế nhưng con mèo mập “không biết điều” vẫn cứ nhìn cô đầy đáng thương.

Cô thờ dài, đặt hộp com xuống rồi nhặt đĩa thịt kho lên, với vẻ không mấy tình nguyện:

- Được rồi, vì mày đáng yêu đấy.

Con mèo như chỉ chờ có thế, lao vào ăn ngấu nghiến. Tiểu Hạ vừa nhai miếng thịt kho, vừa suy tính xem phải làm sao với tên “hoàng thượng” này.

Và rồi, cô quyết định mang nó quay lại chỗ ban đầu. Tiểu Hạ bế nó trên tay, vừa đi vừa cảm thán, Con mèo này nặng khủng khiếp!

Khi đến nơi, cô chỉ vừa thả con mèo xuống, nó ngay lập tức nhảy phốc lên hàng rào của ngôi nhà cạnh đó, đưa cặp mông núng nính về phía cô rồi khuất dạng sau tường rào.

Tiểu Hạ trầm ngâm nhìn ngôi nhà trước mặt mình.

Đó là ngôi biệt thự có kiến trúc đặc sắc nhất trên khu phố này, với tứ bề đều là gỗ, và được bao bọc bởi rất nhiều cây xanh. Một cái biệt viện thời vua chúa.

Và nó, cũng chính là nơi cô nhìn thấy mẹ con Du Miên bốn năm về trước. Nhà cũ của họ.

Ngày Du Miên chưa đi Sài Gòn học, nó thường thờ người trước cổng ngôi nhà rất lâu vào mỗi buổi chiều từ trường trở về. Mấy khi Tiểu Hạ tan cửa tiệm, bắt gặp Du Miên trong bộ dạng như thế, cô chỉ biết thờ dài, gọi con bé: Du Miên, về nhà thôi em. Du Miên sẽ quệt thật nhanh nước mắt, rồi quay sang nhìn cô, nhoeo miệng cười: Vâng, về nhà thôi!

Chỉ là, đôi mắt ửng đỏ và nụ cười gượng gạo của Du Miên như khắc sâu vào tâm trí Tiểu Hạ, khiến cô không khỏi xót xa.

Mấy năm nay, ngôi nhà đều bị bỏ trống. Bây giờ, có vẻ như người chủ hiện tại của nó đã chuyển đến sống. Vậy là, nó đã thực sự không còn là nhà của Du Miên nữa rồi.

Không biết Du Miên sẽ nghĩ gì? Tiểu Hạ tự hỏi.

Tiểu Hạ quay lại Bụi Hoa. Tranh thủ giờ trưa vắng khách, cô dọn dẹp một vòng quanh cửa tiệm và sắp xếp lại những cuốn sách. Với một kho tàng sách được chứa trên những chiếc kệ cao như ở Bụi Hoa, Tiểu Hạ phải dùng thang thì mới với đến được những ngăn sách nằm trên cao. Công việc vệ sinh chúng tương đối vất vả, nhưng Tiểu Hạ đã quen tay nên chẳng thấy vấn đề gì. Nhưng những người khách ghé đến tiệm vào mấy lúc cô đang dọn dẹp đều nói rằng, họ không nghĩ chỉ một cô gái như cô lại có thể một mình chăm sóc nơi này.

Tiểu Hạ có một nguyên tắc “sống còn”, tất cả những quyển sách trên kệ, ngoài việc được phân theo thể loại, còn phải được sắp xếp theo thứ tự màu sắc từ đậm đến nhạt. Đó cũng là cách cô vận hành những thứ khác trong cửa tiệm, và cả trong cuộc sống của chính cô. Đó là căn bệnh ám ảnh màu sắc đã theo cô từ nhỏ, nhưng không ai phát hiện ra, trừ Du Miên, vì thực ra chúng chỉ là những chi tiết nhỏ nhặt.

Du Miên sẽ ghé qua phụ cô sau khi đi ăn trưa với một người bạn. Vừa nghĩ đến đó, Tiểu Hạ đã nghe thấy tiếng sột soạt, vài giây sau là giọng nói lạnh lạnh của Du Miên:

- Em đã bảo để em làm cho mà! Chị vừa ôm dây thì phải nghỉ ngơi đi chứ?

- Em bê chồng sách ở trên quầy đến đây cho chị đi. – Tiểu Hạ đáp lại trong lúc tay vẫn thoăn thoắt.

Không có tiếng trả lời. Một lúc sau, cô nghe thấy tiếng nhạc phát ra từ cái tivi đặt phía ngoài gian đọc sách. Du Miên nói vọng vào: “Yên ắng quá, bật TV lên cho đỡ buồn chị ạ.”

Một lúc sau, con bé ở ngay bên dưới cô: “Đây nè chị.”

Cô cúi xuống nhận lấy chồng sách.

Du Miên ngắm nghía những ngăn sách ở dưới thấp, rồi cũng bắt tay vào dọn dẹp. Con bé vừa làm vừa nói không ngớt miệng.

- Đơn vị xuất bản mới có tới không ạ? – Du Miên hỏi.

- Ừm, điều kiện họ đưa ra tốt hơn hẳn những chỗ khác, nhuận bút cũng cao hơn gần một nửa.

Mắt Du Miên sáng rực lên: “Wow, càng ngày chị càng nổi tiếng đó. Gọi là gì nhỉ... giá trị thương hiệu?”

Tiểu Hạ nhàn nhạt:

- Không hẳn. Công ty đó vừa đổi chủ cách đây một năm, tình hình kinh doanh trước đó không tốt lắm. Có lẽ đây là cách chiêu mộ tác giả sau khi họ thay đổi chiến lược.

- Kệ, dù sao thì chị của em là giỏi nhất nhất nhất! – Du Miên đẩy giọng cao vút. - Bao giờ chị ký hợp đồng?

- Sáng mai.

Du Miên tính nói gì đó thì có khách đến tiệm. Con bé chạy ra, vừa nhìn thấy vị khách liền reo lên: “Ui chao! Anh Phúc, anh Nguyên, lâu ngày quá ạ!”

Phúc – anh chàng có tướng người mập mập, đeo một cặp kính cận dày cộp đáp lại: “Chào em, Du Miên. Em nghỉ tết sớm vậy sao?”

- Vâng ạ, em thi học kỳ sớm nên được nghỉ một tháng lận. – Du Miên trả lời.

Phúc cười: “Mỗi lần gặp đều thấy em đẹp hơn. Càng ngày càng có khí chất nghệ sĩ!”

Nguyên – anh chàng có dáng người cao gầy, nước da ngăm, gương mặt khá điển trai, có vẻ không tập trung vào cuộc nói chuyện. Anh lia mắt một vòng

quanh cửa tiệm như đang tìm kiếm thứ gì đó. Du Miên nhìn anh ta, cười tinh quái: “Chị em đang dọn sách ở trong kia rồi, anh Nguyễn.”

Lúc này, Nguyễn mới dời ánh nhìn đến chỗ Du Miên. Anh ngượng ngùng: “À... chào em, Du Miên.”

- Chào em làm gì, người anh muốn chào đâu phải em. Nhì, anh Phúc nhì?

Phúc cười khà khà, huých tay vào người Nguyễn: “Cậu ta cứ rảnh ra là rủ anh đến đây...”

- Anh đi chọn sách đây, em mang cho anh ly cà phê đen nhé. – Nguyễn cắt ngang lời bạn, ném lại một câu nói rồi quay vội đi.

Du Miên nháy mắt với Phúc, hai người che miệng cười khúc khích.

Tiểu Hạ ở gian sách bên trong vẫn không hề lên tiếng.

Tivi đang phát lại chương trình thời sự tối hôm trước, giọng nói mềm mại của cô phát thanh viên đánh tan không khí ngượng ngùng bên trong tiệm sách:

“Tập đoàn Uy Thị đã bắt đầu khởi động lại dự án Nhật Thực thành phố Hồ Chí Minh sau hai năm được chuyển nhượng hoàn toàn quyền đầu tư từ Tập đoàn People Pháp. Như vậy, hiện tại, quyền đầu tư và khai thác công trình nghìn tỷ đô này đã hoàn toàn thuộc về Uy Thị.”

Du Miên đặt hai ly nước xuống chỗ Phúc và Nguyễn ngồi, cảm thán:

- Em học ở Sài Gòn, dân ở đó không ai là không biết đến Uy Quyền, ông chủ của Uy Thị. Họ còn gọi ông ta là ông trùm bất động sản thành phố Hồ Chí Minh nữa.

Phúc chăm chú vào bản tin thời sự, vừa đẩy gọng kính vừa đáp:

- Các lô đất “vàng” ở Sài Gòn bây giờ hầu như đều thuộc quyền sở hữu của Uy Quyền. Ông ta có mấy công ty con lớn nhỏ lặn. Ông ta đã bắt đầu chuyển hướng đầu tư sang Đà Nẵng của chúng ta rồi đó.

Du Miên chắc lưỡi: “Nghe nói họ làm từ thiện nhiều lắm. Mà họ đến đây rồi hả? Nếu vậy có lẽ sắp thành trùm ở đây luôn rồi!”

Nguyễn khuấy cà phê trong cốc, vừa quan sát gương mặt Uy Quyền hiện lên trên truyền hình, vừa bình luận: “Uy Quyền có thể hô mưa gọi gió ở Sài Gòn, nhưng ở đây thì chưa chắc. Trong đợt tranh quyền sử dụng đất của ngọn núi Bắc Hà năm ngoái, Uy Thị đã thua trước Nam Thịnh, một công ty trẻ chỉ mới thành lập được hai năm còn gì.”

Du Miên tròn mắt:

- Núi Bắc Hà?! Không phải là đang thi công khu lịch cao cấp ở đó sao? Em cứ ngỡ đứng sau là tập đoàn lớn nào chứ.

Phúc gật đầu: “Đúng vậy. Nghe nói người đứng đầu Nam Thịnh thường xuyên đụng độ Uy Phong - “thiếu gia” của Uy Thị trong mấy dự án nhỏ lẻ khác. Uy Phong cay lắm.”

- Ghê gớm vậy sao em chẳng nghe báo đài nào đưa tin cả về anh ta cả? – Du Miên khó hiểu.

- Anh ta kín tiếng nên bọn em không biết đến thôi, chứ trong giới kinh doanh bọn anh đều biết cả. – Nguyễn giải thích.

- Anh ta là nhân tài phương nào vậy? – Du Miên tò mò.

- Người ta hay gọi anh ta là Louis Trần, có khoảng mười năm sống ở Pháp trước khi về nước lập nghiệp. Ngoài ra không ai biết thêm gì về anh ta cả. – Phúc trả lời.

Du Miên gật gù, dường như đang tiêu hóa các thông tin vừa nghe được. Con bé có cảm giác rằng, vị doanh nhân bí ẩn đó là một nhân vật rất tài giỏi. Dù sao, thế giới của những con người đó chưa bao giờ là nơi con bé hiểu được. Sân chơi của nó, mục tiêu cả cuộc đời mà nó nhắm đến, chỉ có điện ảnh và diễn xuất mà thôi.

Ở bên trong, Tiểu Hạ đã trèo xuống từ chiếc thang từ bao giờ.

Cô ngồi thu lu ở một góc, hai tay ôm gối, mồ hôi tứa ra trên gương mặt sớm đã không còn cất máu của cô.

Uy Quyền,

Uy Phong,

Những con ác mộng khủng khiếp nhất cuộc đời cô, những cái tên luôn làm cô khiếp sợ mỗi khi nghe đến. Kể cả khi cô đã trốn đến nơi này.

Mọi người đều nói về họ. Báo đài. Truyền hình. Cả những người xung quanh cô.

Mỗi một ngày trôi qua, Tiểu Hạ đều sống trong lo sợ, rằng móng vuốt của họ rồi sẽ vươn đến nơi này. Cô luôn tự trấn an mình rằng điều đó sẽ còn lâu

lắm mới xảy đến. Cho đến khi nghe được những gì Nguyên và Phúc nói, ý thức của cô mới trở nên thật rõ ràng.

Sắp rồi, họ sắp đến rồi.

Dạ dày cô đang kêu gào. Con buồn nôn từ đầu ập đến. Tiểu Hạ lao vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo chỗ cơm thịt kho còn chưa kịp tiêu hóa hết. Cô trượt dài xuống sàn nhà, dường như không còn chút sức lực nào. Cô nghe thấy nhịp tim đang không ngừng tăng lên trong lồng ngực mình.

- Chị ơi! Chị sao thế này? – Du Miên chạy vào, ngồi sà xuống chỗ cô. Con bé ôm lấy gương mặt xanh mét của Tiểu Hạ, vén những sợi tóc bết đầy mồ hôi đang dính trước mặt cô lên, nhìn cô đầy hoảng hốt.

Nguyên chạy theo, sau đó là Phúc. Nguyên không nói một lời, bế Tiểu Hạ lên rồi mang cô ra bên ngoài. Anh đặt cô xuống một chiếc ghế, ngồi xuống trước mặt cô: “Em không sao chứ?”

Du Miên nức nở: “Hic... em đã bảo rồi, chị vừa ốm dậy kia mà.”

Tiểu Hạ như được ba người họ kéo về với thực tại. Cô cố ghìm sự run rẩy xuống để trả lời họ:

- Không sao, có lẽ tôi vẫn chưa khỏi ốm hoàn toàn. Mọi người đừng lo lắng quá.

Nguyên một tay vòng trên lưng ghế, một tay đặt trên đầu gối Tiểu Hạ, nhìn vào mắt cô với vẻ đầy lo lắng: “Bọn anh đưa em đi bệnh viện nhé?”

- Đúng đó, trông em như sắp ngất vậy. – Phúc nói.

Tiểu Hạ gạt nhẹ tay Nguyên ra khỏi đầu gối mình. Nguyên vội thu tay về. Cô cười xòa: “Không, tôi không sao thật đó! Tôi nghỉ ngơi một lúc là ổn thôi.”

Ba người Phúc, Nguyên và Du Miên im lặng nhìn nhau. Phúc và Nguyên ở lại một lúc, thấy tình hình Tiểu Hạ ổn hơn thì ra về.

Du Miên ngóng theo bộ dạng lưỡng lự của Nguyên, thờ dãi.

- Chị thật là! Người ta quan tâm chị như vậy mà chị phủi với người ta quá. Anh ấy có ý với chị mấy năm nay, chị không nhận ra sao?

- Đừng nói bậy. – Tiểu Hạ chẳng còn sức để nói nhiều.

- Có khách nào cứ dăm ba hôm lại đến như anh ấy không? Anh ấy sợ chị ngại nên lần nào cũng kéo bạn theo đó. Em đi học mấy năm về vẫn thấy anh ấy như vậy. Người ta kiên trì đến mức đó mà chị không cho một cơ hội sao?

- Bọn chị không xứng với nhau. – Tiểu Hạ nhìn đi chỗ khác.

- Ai nói, chị là *Trắng*, tiểu thuyết gia vô vô vô cùng nổi tiếng, lại vô cùng xinh đẹp, có chỗ nào không xứng? Chị hai mươi tám tuổi rồi, phải nghĩ tới chuyện hẹn hò kết hôn đi chứ!

Tiểu Hạ trầm mặc, cô nghĩ gì đó thật lâu, đến khi Du Miên cứ ngỡ câu chuyện đã đi vào ngõ cụt, thì lại nghe thấy giọng nói nhỏ xú, như có như không của Tiểu Hạ:

- Chị thì làm gì có tương lai đâu chứ.

- Dạ?

- Không có gì. Chị về nghỉ ngơi đây, em đóng cửa tiệm nhé. - Tiểu Hạ đứng bật dậy, cầm chiếc cặp sách đặt trên quầy lên rồi đi thẳng ra ngoài, bỏ lại Du Miên với muôn vàn những thắc mắc.

Con bé nghĩ, xung quanh Tiểu Hạ có quá nhiều bí mật, nó chưa bao giờ chạm đến được. Đôi lúc, Tiểu Hạ xa cách quá. Thế giới của Tiểu Hạ là một thứ gì đó mà không ai có thể bước chân vào, kể cả nó.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Anh chưa từng quên

Công ty cổ phần Văn hóa & Nghệ thuật Nam Mộc là công ty sách mà Tiểu Hạ lựa chọn. Đó là tên gọi được đổi lại sau khi nó được chuyển nhượng phần lớn cổ phần. Kể từ đó, họ chủ yếu xuất bản và in ấn các đầu sách của các tác giả trẻ Việt Nam, thay vì chen chân vào thị trường sách nước ngoài vốn đã quá bão hòa. Tinh thần ủng hộ văn học nước nhà đó là lý do chính Tiểu Hạ quyết định chọn nơi này, chứ không hẳn là do những điều kiện hấp dẫn mà họ đưa ra.

Lúc này đây, Tiểu Hạ đang ngồi trong phòng tiếp khách của Bộ phận phát hành Sách & Văn hóa phẩm, ngơ ngác nhìn vào bảng giới thiệu lịch sử hình thành và phát triển của công ty được phóng to trên bức tường đối diện cô. Tấm bảng rất mới, dường như chỉ vừa được treo lên.

Những dòng chữ viết trên đó làm cô có chút sững sốt.

“Ngày 11.3.2009, 74% cổ phần công ty X được hoàn tất chuyển nhượng cho Công ty CP Kinh tế & Thương mại Nam Thịnh (do ông Trần Nguyễn Nam Khang làm chủ tịch hội đồng quản trị kiêm tổng giám đốc). Công ty X chính thức đổi tên thành Công ty CP Văn hóa & Nghệ Thuật Nam Mộc, gia nhập vào hệ thống công ty con trực thuộc Nam Thịnh, bên cạnh Công ty CP Truyền thông & Giải trí Nam Chi.”

Căn phòng yên tĩnh đến mức Tiểu Hạ cứ ngỡ thời gian và không gian đang dừng lại. Những dòng chữ kia bỗng chốc nhảy múa tung tăng trước mắt cô, dội vào tim cô những xúc cảm mềm mại.

Nam Mộc. Nam Chi.

Cô nhìn thấy Nam Khang của mười ba năm trước đang đứng ngay trước mặt mình, đằng sau anh là ánh tịch dương đỏ rực của chiều tàn. Anh gọi tên cô, trầm ấm và dịu dàng. Chất giọng anh chỉ dùng để nói với riêng cô.

- Về ăn cơm thôi, Mộc Chi.

Mộc Chi. Mộc Chi.

Anh chưa từng quên cô bé Mộc Chi cùng anh lớn lên tại trại trẻ mồ côi Hoa Hướng Dương ngày nào.

Trong suốt mười ba năm kể từ ngày cô rời khỏi nơi đó, chưa một lần cô nghe được tin tức gì về anh. Anh cứ như đã biến mất khỏi cuộc đời cô ngay từ cái khoảnh khắc cô quay người rời đi.

Mười ba năm, dường như lời hứa sẽ đi tìm cô của anh cũng đã trở nên mơ hồ, đến mức cô sắp không còn tin vào nó nữa.

Vậy mà bây giờ, anh đã xuất hiện một lần nữa trước mắt cô, thông báo với cô rằng, anh chưa từng quên Mộc Chi.

Trên thế gian này, rốt cuộc vẫn có người nhớ đến sự tồn tại của cô, Mộc Chi.

Cửa phòng được đẩy ra, một người phụ nữ trung niên đã ngoài ba mươi tuổi đi vào, theo sau là biên tập đã làm việc với cô suốt một tuần nay. Sự xuất hiện của họ làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Tiểu Hạ.

Người phụ nữ ngồi xuống đối diện cô, nở nụ cười chuyên nghiệp. Biên tập giới thiệu hai bên, đại khái thì người đối diện cô là Mỹ Hà, giám đốc điều hành của Nam Mộc.

Mỹ Hà chào hỏi:

- Chào em, Tiểu Hạ. Hôm nay chị sẽ là người trực tiếp ký hợp đồng với em. Em đã xem qua rồi chứ, hiện tại có vấn đề nào cần thương lượng lại hay không?

Trong đầu Tiểu Hạ lúc này là ngàn vạn thắc mắc cần được giải đáp, nên cô ngay lập tức hỏi:

- Chị Hà, điều kiện ký kết này có phải là chính sách chung của công ty đối với mọi tác giả hay không?

Mỹ Hà mỉm cười với vẻ thân thiện như thể đây là một cuộc nói chuyện giữa hai người bạn, chứ không phải một buổi ký kết kinh doanh:

- Tại sao em lại hỏi thế?

- So với những công ty phát hành khác thì quyền lợi đưa ra của công ty chị quá tốt, nếu căn cứ theo giá trị bút danh của Trắng thì cũng không hợp lý cho lắm.

Mỹ Hà bất ngờ: “Việc này là có lợi cho em mà. Đây là sự đánh giá cao của công ty đối với giá trị tác phẩm của em, không phải rất tốt sao?”

Tiểu Hạ trầm ngâm một lúc rồi nói: “Xin lỗi chị, em đi vệ sinh một lúc được không?”

- Được chứ, em cứ tự nhiên. Em ra khỏi cửa, rẽ trái, nhà vệ sinh ở cuối hành lang đó.

Tiểu Hạ nói cảm ơn rồi đẩy cửa bước ra ngoài. Khi đã đứng yên ở một góc trong nhà vệ sinh, cô hít một hơi thật sâu, bấm một dây số mà mình đã thuộc lâu cách đây không lâu. Sau vài tiếng đồ chuông, giọng nói trầm lạnh của Nam Khang phát ra từ đầu dây bên kia, khiến tay cô run rẩy.

- Xin chào?

- ...Minh đây, Tiểu Hạ. – Tiểu Hạ dường như đã quên mất mình sẽ phải nói gì.

Đầu dây bên kia không mấy bất ngờ: “Ừ, chào cậu. Có việc gì sao?”

- Hôm nay mình đã đến Nam Mộc. Họp đồng xuất bản sách của mình là do cậu chỉ thị sao?

Giọng Nam Khang không biểu lộ chút cảm xúc: “Là bộ phận biên tập đề xuất.”

- Nhưng còn nhuận bút? Con số đó vốn rất khó tin. Và khi nhìn thấy tên cậu thì mình đã hiểu. Đúng không?

- Ừ. – Nam Khang đáp sau vài giây yên lặng.

Tiểu Hạ lại hít thật sâu, nhắm mắt tuân một tròn dài: “Mình biết mình được ông gửi gắm, nhưng khi nào thật sự cần thì mình sẽ nhờ cậu giúp đỡ. Còn đây là công việc của mình, mình cần được đánh giá đúng với năng lực. Đó cũng là sự tôn trọng đối với tác phẩm của mình. . . Có được không?”

Tiểu Hạ rất muốn gọi tên anh, nhưng có thứ gì đó chẹn ở cổ làm cô không tài nào thốt ra được. Dù tận sâu bên trong, cô đã gọi tên anh rất rất rất nhiều lần trong suốt mười ba năm qua.

Sự yên tĩnh kéo dài khiến trống ngực Tiểu Hạ càng lúc càng tăng. Có cảm giác như cô đang trong một cuộc phỏng vấn xin việc, hồi hộp chờ câu trả lời từ người phỏng vấn sau khi đã cố gắng thể hiện bản thân thật trôi chảy.

- Mình xin lỗi, mình không nghĩ việc này sẽ làm cậu không thoải mái. – Nam Khang trầm giọng.

- Không sao, mình chỉ muốn nhận được những gì đúng với sức mình thôi. – Tiểu Hạ thở phào.

- Tuy nhiên, mình chỉ tác động vào họp đồng, còn việc tìm đến cậu là do ban biên tập. – Giọng Nam Khang vẫn rất lạnh.

Anh đang muốn nói rằng, công ty thật sự tôn trọng năng lực của cô.

Một lúc lâu sau, cô trả lời: “Mình biết rồi.”

- Mình sẽ nói nhân viên soạn lại họp đồng. Còn việc gì nữa không?

- Không, vậy tạm biệt cậu nhé.

Đội anh cúp máy, cô mới tắt điện thoại. Cô mở khóa vòi nước, hắt một vốc nước lạnh lên mặt mình, tự ép bản thân phải tỉnh táo trở lại. Bây giờ, cô là Tiểu Hạ, là cô bạn mà anh chỉ gặp vài lần trong quá khứ. Cô không được để những cảm xúc vô dụng kia điều khiển chính mình, Tiểu Hạ quyết tâm.

Sau khi cô quay trở lại, Mỹ Hà vẫn ngồi ngay ngắn trước bàn tiếp khách với một bản họp đồng mới toanh trên tay. Mỹ Hà nhìn cô cười, không thắc mắc gì về việc vừa xảy ra. Hai người đặt bút ký họp đồng, Mỹ Hà bắt tay cô:

- Hợp tác vui vẻ.

- Hợp tác vui vẻ.

...

Trên màn hình vi tính của Tiểu Hạ lúc này là tấm poster của Nancy, diễn viên điện ảnh xuất sắc nhất năm 2009 của giải thưởng điện ảnh Cành Cọ Vàng. Cô ấy là một trong những diễn viên tiêu biểu nhất nằm dưới sự quản lý của Công ty Truyền thông & Giải trí Nam Chi.

Với bản chất là một công ty giải trí, những thông tin về Nam Chi trên Internet có nhiều hơn hẳn Nam Thịnh và Nam Mộc. Trên mục giới thiệu lãnh đạo công ty, tên người đứng đầu là Louis Tran – tên tiếng anh của Nam Khang mà cô chỉ vừa được biết khi đọc tiểu sử Nam Mộc. Hóa ra anh luôn dùng cái tên đó để xuất hiện trước truyền thông, chẳng trách cô không thể tìm được bất kỳ manh mối nào về cái tên “Nam Khang”.

Có tiếng đẩy cửa, Du Miên ló mặt vào, đưa một đĩa trái cây ra trước mặt và nháy mắt: “Trái cây đến rồi!”

Nói rồi, nó chui vào phòng, đặt đĩa trái cây lên chiếc tủ đầu giường rồi ngồi xuống bên cạnh cô. Vừa liếc mắt qua màn hình, nó reo lên:

- Ủa! Nancy đây mà. Lạ nha, trừ Rym ra, lần đầu em thấy chị quan tâm đến người khác trong showbiz đó!

Tiểu Hạ vừa đọc lướt tiểu sử của Nancy, vừa đáp: “Công ty quản lý của cô ấy và công ty sách chị mới ký họp đồng có liên quan với nhau.”

- Liên quan gì vậy ạ? – Du Miên tò mò.

- Chúng đều là công ty con của Nam Thịnh.

Du Miên há hốc mồm. Với vẻ đầy khó tin, nó hỏi như để khẳng định lại thông tin mình vừa nghe được: “Nam Thịnh? Chẳng phải là cái công ty hót tay trên của Uy Thị mà anh Phúc, anh Nguyên nói sao?” – Du Miên cố tình nhấn mạnh chữ “hót tay trên”. Rồi không đợi Tiểu Hạ trả lời, con bé nói tiếp: “Nam Thịnh. Nam Mộc. Nam Chi. Đừng nói cái anh Louis kia tên thật là Nam ABC gì đó nhé?”

- Nam Khang – Tiểu Hạ đáp.

- Wow, đỉnh thật! Nếu em mà mở công ty, em sẽ đặt tên nó là Du Thuyền, Du Ngoạn, Du hí gì đó, nghe oách ghê! – Du Miên tỉnh quái.

Tiểu Hạ bật cười, lắc đầu chào thua trước sự vớ vẩn của Du Miên. Cô chỉ tay vào cô gái trên màn hình: “Chắc em biết nhiều về cô Nancy này lắm. Nói chị nghe xem.”

Du Miên sờ cằm, đắm chiều suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Cô Nancy này gia nhập showbiz cũng khá lâu rồi. Có đợt nổi lên với vài vai phụ, sau đó bỗng dưng im ắng. Mấy năm sau cô ấy đầu quân vào công ty chủ quản hiện tại. Mà lúc đó công ty này làm ăn không tốt lắm, nên cô ấy không có nhiều tài nguyên, mãi không nổi lại được... Nhắc mới nhớ, sau khi công ty đổi chủ, chính là anh Louis Nam Khang này đây, thì sự nghiệp của cô ấy lên như điều gặp gió vậy. Từ vai chính trong phim điện ảnh *Người tình nhỏ* mà cô ấy giật giải Cành Cọ Vàng đó chị.”

- “Người tình nhỏ.” à? – Tiểu Hạ ngỡ ngơ, cố lục lại trong trí nhớ.

- Sao thế chị? – Du Miên hỏi.

- Đó chính là tên một quyển truyện ngắn sắp sửa phát hành của Nam Mộc, chị đã nhìn thấy sáng nay lúc đi ký hợp đồng.

- Sách viết lại từ phim sao? – Du Miên vỡ lẽ.

Tiểu Hạ nhếch môi: “Nói đúng hơn thì phim được chuyển thể từ sách.”

- Không thể nào! Thậm chí là sách còn chưa được xuất bản sao?

- Có gì khó hiểu đâu khi hai công ty này đều thuộc cùng một hệ thống quản lý. – Tiểu Hạ bình thản.

- Đỉnh thật!

Nét mặt của Tiểu Hạ như có chút gì đó thỏa mãn và vui sướng. Cô nói: “Giờ thì chị đã hiểu “thuyết âm mưu” của Nam Khang. Anh ấy đầu tư vào công ty giải trí và công ty sách vì chúng có thể hỗ trợ cho nhau. Với một công ty từng không phát triển như Nam Chi thì việc kiếm tài nguyên phim ảnh cho nghệ sĩ là rất khó, cho nên cách hay nhất là lấy từ những tác phẩm truyện do tác giả Việt sáng tác. Phim được chuyển thể từ truyện thì chắc chắn không bàn cãi về nội dung rồi. Và với những tác phẩm được Nam Mộc nắm bản quyền, nếu tác giả sách là người mới, họ sẽ phát hành phim trước tiên để tạo danh tiếng cho truyện, ngược lại đối với những tác giả đã có tên tuổi trên văn đàn, họ sẽ dùng kịch bản đó để nâng đỡ diễn viên mới.”

Du Miên ngỡ ngơ, rồi trầm trồ: “Đỉnh cao! Giống kiểu nhà nghèo nên chỉ dùng đồ “cây nhà lá vườn” ỉ! Giờ thì Nancy trở thành sao hạng A, là con gà đẻ trứng vàng cho Nam Chi còn gì.”

Một lúc sau, Du Miên lại thắc mắc: “Nhưng em vẫn không hiểu. Theo như anh Phúc, Nguyên nói thì Nam Khang chỉ mới về nước lập nghiệp hai năm trước. Vậy mà trong một thời gian ngắn đã đứng đầu một công ty có tiềm lực lớn đến mức có thể khai thác một khu du lịch cao cấp ở núi Bắc Hà, rồi lại còn sở hữu hai công ty con trong những lĩnh vực khác nhau. Sao anh ấy có thể làm được? Hơn nữa, không phải giai đoạn này anh ấy nên tập trung tất cả nguồn lực vào Nam Thịnh sao, sao lại đổ tiền vào các lĩnh vực không liên quan?”

Tiểu Hạ cười nhẹ. Cô xiên một miếng xoài trên lên, thả vào miệng mình, thong thả nhai. Mãi khi Du Miên trở nên sốt ruột, cô mới nuốt “ực” xuống, rồi trả lời:

- Thứ nhất, anh ấy đã lập nghiệp ở Pháp mười năm nên sẽ sở hữu một nguồn vốn đủ lớn đối với Việt Nam. Nam Mộc và Nam Chi vốn là hai công ty sắp phá sản, giá trị cổ phiếu không cao, nên anh ấy hoàn toàn có khả năng mua lại chúng. Thứ Hai, việc đầu tư vào công ty sách là để làm tiền đề cho công ty giải trí, một khi nâng tầm được nghệ sĩ trực thuộc thì đó sẽ là phương tiện quảng cáo hiệu quả và tiết kiệm nhất cho công trình Bắc Hà. Trong thời gian chờ Nam Thịnh hoàn thành xong Bắc Hà, thì Nam Chi đã sở hữu một dàn nghệ sĩ tên tuổi rồi. Em thấy những ông lớn trong các lĩnh vực khác nhau quảng bá sản phẩm của mình bằng cách mời người nổi tiếng làm đại diện rồi đó.”

Du Miên xúc động gật gù. Những thứ nó nghe được thật quá thần kỳ, và cao siêu với bộ não nhỏ bé, nông cạn của nó. Rồi như phát hiện ra gì đó, nó chuyển ánh mắt sang Tiểu Hạ, nhìn cô chằm chằm.

- Sao vậy? – Tiểu Hạ chợt dè.

- Lần đầu em thấy chị nói nhiều vậy đó! Em biết là chị rất am hiểu về kinh doanh, nhưng chị chẳng bao giờ bàn luận gì cả.

Tiểu Hạ xấu hổ nhìn đi chỗ khác: “Vì có liên quan đến công ty sách nên chị quan tâm nhiều hơn một chút thôi.”

- Nay mà “một chút” gì... Mà, đọc truyện của chị thì em mới thấy vốn hiểu biết của chị nhiều kinh khủng. Thậm chí chị có thể đầu quân vào công ty kinh doanh ấy chứ! Hay là...

- Không thể. Chị chỉ “múa riu qua mắt thợ” thôi. Chị còn chưa học hết cấp ba cơ mà. – Tiểu Hạ cắt lời.

- Nhưng mà...

- Thôi, không nói nữa. Giờ thì em ra ngoài mau, chị phải làm việc với bên biên tập rồi.

Du Miên mắt hững, buồn bực leo xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Một chút tình cờ

Suốt một tuần nay, Tiểu Hạ luôn phải bận rộn trong việc chỉnh sửa bản thảo và lên ý tưởng cho bìa sách, gần như cả ngày cô đều ngồi trước máy tính để trao đổi công việc với bên Nam Mộc. Rốt cuộc, khi mọi thứ sắp sửa được hoàn tất, chỉ còn chờ sách được trả về từ xưởng in, Tiểu Hạ mới có thời gian rảnh để đi xem tình hình Bụi Hoa – vốn được cô giao hoàn toàn cho Du Miên trông coi.

Trên con đường dẫn đến Bụi Hoa, bóng dáng thanh mảnh của Du Miên từ đằng xa hiện lên trong tầm mắt cô. Con bé đang đứng trước cổng ngôi biệt thự gỗ, ôm thứ gì đó trên tay. Khi đến gần hơn, Tiểu Hạ mới nhận ra đó chính là con mèo lông bạc đã “xin đều” com trưa của cô dạo trước.

- Du Miên. – Cô gọi.

Con bé quay sang, không rõ đang nghĩ gì: “Có người dọn đến rồi chị ạ.”

- Chị biết.

Con bé cắn môi.

- Giờ em định làm gì? – Cô hỏi.

Du Miên như đã suy tính từ trước, nhướn miệng cười:

- Đương nhiên em phải trả lại con mèo này cho chủ của nó rồi!

Tiểu Hạ chưa kịp phản ứng lại thì Du Miên đã đưa tay ấn vào chuông cửa. Sau vài tiếng “kính coong”, cánh cổng biệt thự mở ra, một anh chàng đồ cao với làn da trắng mịn, thậm chí còn trắng hơn cả Tiểu Hạ xuất hiện, với mái tóc nâu xoăn rối bù xù. Giương mắt anh ta là sự pha trộn giữa đường nét Á Đông và Tây Phương. Anh ta nhìn hai người bọn cô với vẻ kinh ngạc:

- Hai cô tìm ai? – Giọng lơ lơ.

Du Miên nâng con mèo lên: “Đây có phải mèo nhà anh không ạ?”

- Ôi trời ơi Bé Bông của ba! Sáng giờ ba kiếm con muốn điên luôn đó! – Anh ta hét lên, rồi đón lấy con mèo từ tay Du Miên.

- Nó đi theo bọn em suốt từ sáng đến giờ, em đã hỏi từng nhà trên con đường này. - Du Miên nói.

Anh ta đổi thái độ ngay lập tức:

- Chúa ơi! Tôi chưa từng gặp cô gái nào xinh đẹp lại tốt bụng như hai cô! Cảm ơn các cô nhiều lắm!

Da gà Tiểu Hạ bỗng nổi dựng cả lên. Du Miên liếc sang, dường như cũng cùng chung cảm nhận.

Rồi Du Miên lại quay sang anh ta, nhẹ răng cười.

Ba Bé Bông đáp lại bằng nụ cười tương tự.

Sau đó, anh ta dời ánh mắt sang Tiểu Hạ. Tiểu Hạ không có phát biểu gì.

Rốt cuộc, anh ta hỏi: “Hai cô... còn vấn đề gì nữa không?”

Mặt Du Miên tối sầm lại. Anh Tây này có hiểu lễ nghĩa Việt Nam không vậy? Ít nhất cũng phải mời bọn tôi vào nhà chứ? Nó nghĩ.

Nhưng rồi, nó cũng ném sĩ diện đi và nói:

- Chuyện là, em thấy nó đói quá nên đã cho nó ăn phần com trưa của em...

- À... vậy chỗ com đó bao nhiêu tiền, tôi gửi lại cô được chứ? – Anh chàng thật thà.

Tiểu Hạ: “...”

Du Miên vẫn quyết tâm “mặt dày” đến cùng:

- Em thấy cây xoài nhà anh đang sai quả, có thể cho em vài trái được không? Coi như anh đền em hộp com trưa đi.

Ba Bé Bông gãi đầu: “Xoài thì không vấn đề gì. Nhưng nói thật, tôi không biết làm sao để hái được chúng cả.”

Tiểu Hạ phì cười. Mặt anh ta liền ửng đỏ.

Du Miên cố kìm xuống sự sung sướng: “Không sao không sao, em biết. Anh cho em vào hái là được!”

- Chuyện này... - Anh chàng do dự. - Được thôi, các cô là ân nhân của Bé Bông, không vấn đề gì. Có điều tôi còn sống cùng một người khác, cậu ta không thích ồn ào, nên các cô...

- Đương nhiên đương nhiên! Bọn em chỉ ở ngoài vườn, hái xong là đi ngay, sẽ không làm phiền anh ấy đâu! - Mắt Du Miên long lanh.

- Méo meo. - Con mèo Bé Bông bỗng kêu lên, dường như cũng muốn tham gia vào câu chuyện.

- Các cô vào đi. - Ba Bé Bông nói trong lúc mở rộng cánh cửa.

Du Miên chỉ đợi có thể, kéo Tiểu Hạ vào trong. Tiểu Hạ hỏi nhỏ: “Em tính làm gì vậy?”. Du Miên chà hai lòng bàn tay lại với nhau, hướng về phía cô, cũng hạ giọng thật thấp: “Em năn nỉ chị đó!”

Tiểu Hạ thở dài, để tùy ý con bé kéo đi.

Đằng sau cánh cổng, toàn bộ khung cảnh của ngôi nhà như được thu gọn vào tầm mắt Tiểu Hạ. Nó đẹp hơn những gì cô tưởng tượng. Khu vườn rộng được trải bởi một thảm cỏ xanh. Có rất nhiều cây ăn quả, Tiểu Hạ nhắm sơ thì có xoài, mận, bơ và mít. Điều đặc biệt là, góc bên trái khu vườn có một hòn non bộ rất lớn, róc rách nước chảy và tiếng cá bơi lội. Cạnh đó là một cây ngô đồng lớn, tỏa bóng râm phủ kín cả một mảng sân vườn.

Ngô đồng là loại cây cô yêu thích nhất.

Cô liếc sang Du Miên. Con bé trầm mặc ngắm nhìn khung cảnh thân thuộc mà nó ngày nhớ đêm mong, một giọt nước mắt rơi ra khỏi khóe mi, lăn dài trên bờ má đỏ hây của nó.

- Ôi chào! Sao cô lại khóc? - Ba Bé Bông kinh ngạc.

Du Miên lau vội nước mắt, mỉm cười ngọt ngào: “Sắp được ăn mấy trái xoài múp míp kia, tôi vui quá đó mà!” - Đó là nụ cười rạng rỡ nhất mà Tiểu Hạ từng được thấy.

Nói rồi, con bé chạy đến vị trí cây xoài, xắn ống quần, vén tay áo, chuẩn bị leo lên.

- À này... Cô hái nhiều một chút được không? Tôi cũng muốn ăn. - Ba Bé Bông ngượng ngùng nói.

Du Miên làm biểu tượng “OK” rồi bắt chân leo lên cây. Tiểu Hạ lo lắng: “Cẩn thận đó, Du Miên.”

Du Miên thoát cái đã lên đến cành cao. Dù sống từ nhỏ trong một ngôi biệt thự giữa lòng thành phố, nhưng những việc như leo trèo chẳng mấy xa lạ đối với nó. Tuổi thơ của nó hoang dại hơn những gì người ta nghĩ.

Những chiếc cành cây lúc lắc, kêu lắc rắc theo từng động tác của Du Miên. Nó vươn tay chạm đến quả xoài đầu tiên, giật mạnh. Trái xoài đứt ra khỏi cuống, Du Miên ném xuống bên dưới. Ba Bé Bông chạy đến nhặt, vui sướng:

- Đỉnh! Quá đỉnh!

Những trái xoài liên tiếp được vớt xuống. Từ đầu tới cuối, Ba Bé Bông nhặt xoài với vẻ cô cùng thích thú. Anh ta chỉ vào một chùm hai trái xoài nằm ở đầu ngọn: “Hai trái đó kia!” Du Miên nường theo lời anh ta. Tiểu Hạ chỉ kịp thét lên: “Nguy hiểm lắm!” thì chiếc cành yếu ớt đã gãy “phập”, Du Miên rơi ào xuống dưới.

“Àm!” một tiếng rõ to, Du Miên nằm up lên người Ba Bé Bông, đau đến mức không còn cảm giác. Tiểu Hạ chạy lại.

Du Miên và Ba Bé Bông lồm cồm bò dậy, vài chỗ trên người bị trầy đến thâm thương. Hai người không ngừng xuyt xoa.

- Lâu không trèo cây, “lột nghề” mất tiêu! - Du Miên cười xòa.

Trong lúc Tiểu Hạ đang kiểm tra bọn họ thì một giọng nói trầm lạnh vang lên:

- Cậu làm gì ở đây?

Cả ba người đồng loạt quay sang.

Nam Khang.

Một nửa người anh bị phủ bởi bóng râm, nửa còn lại được nắng chiếu tới, vô cùng chói sáng. Hai tay đút túi quần, Nam Khang nhìn những người trước mặt với nét bình thản đặt trưng.

Ba Bé Bông nói: “Cậu không thấy tôi đang hái xoài sao, Louis. Hai cô gái này tìm được Bé Bông, nên tôi đang trả ơn. Đúng là những người tốt bụng haha.”

Nam Khang không nhìn anh ta, ánh mắt anh dừng trên người Tiểu Hạ:

- Tôi không hỏi cậu. Mình hỏi cậu đấy.

Ba Bé Bông liếc qua liếc lại giữa hai người, kinh ngạc: “Hai người quen nhau sao??”

Không gian trở nên yên tĩnh, không một ai có ý định lên tiếng trước. Ba Bé Bông liền cười ha hả: “Người quen cả! Vậy tốt rồi, vào nhà đã nào, từ từ nói chuyện, từ từ nói chuyện!”

Không gian bên trong phòng khách đem lại cảm giác vô cùng cổ kính. Cửa vào treo những chiếc đèn lồng kiểu cổ, một bộ trường kỷ chạm khắc tinh xảo nằm ngay chính giữa căn phòng, bốn góc phòng là bốn chiếc lục bình cỡ đại, trên tường mắc một chiếc đồng hồ quả lắc ghi chữ số la mã, trần nhà chạm trổ hoa văn. Và hầu như tất cả bọn chúng, đều làm từ gỗ.

Nam Khang đặt hộp y tế xuống bàn rồi ngồi xuống. Ba Bé Bông chồm đến, lấy vải thứ rồi đẩy phần còn lại về phía Tiểu Hạ: “Tôi sẽ tự xử. Cô mau giúp cô ấy đi.”

Qua một lúc, sự yên lặng vẫn bao trùm trong không gian.

- Du Miên và Tiểu Hạ, đúng không? Tôi tự giới thiệu nhé, tôi là Bern, là bạn thân của Louis từ lúc ở bên Pháp. – Ba Bé Bông, hay Bern, phất tan bầu không khí kỳ quặc trong nhà.

Du Miên như chỉ chờ có thế, lập tức tiếp lời:

- Hèn gì! Anh là con lai đúng không?

Bern gật đầu: “Ba tôi là người Pháp, mẹ là người Việt, tôi sống ở Pháp từ nhỏ. Lần này tôi theo Louis về Việt Nam làm “tay sai” cho công ty của cậu ta.”

- Nam Thịnh sao? – Tiểu Hạ bất ngờ hỏi.

- Đúng vậy. Mà hai cô là gì của Louis? Lần đầu tiên tôi thấy cậu ta có quan hệ với phụ nữ đấy!

Tiểu Hạ liếc Nam Khang, cô thậm chí còn không biết định nghĩa quan hệ của họ là gì.

- Cô ấy là bạn cũ của tôi. – Nam Khang nhìn Tiểu Hạ, lên tiếng.

- Wow, nếu vậy cũng là bạn của tôi rồi. Mình gọi cậu là “cậu” nhé, Tiểu Hạ? – Bern hào hứng.

- Đương nhiên. – Tiểu Hạ mỉm cười.

- Còn Du Miên? – Bern hỏi.

- Em gái mình đấy. – Tiểu Hạ trả lời.

Bern nhìn Du Miên, gật gù: “Vậy thì phải gọi em là “em” rồi, Du Miên!

Du Miên rạng rỡ: “Hihi, em chào anh Bern!”

Rồi như phát hiện ra điều gì, Bern kêu lên: “Đúng rồi! Vậy các cậu cũng sống trong khu này đúng không?”

- Nhà bọn mình ở cuối đường này. – Tiểu Hạ trả lời.

- Hay quá, ở đây mình có ít bạn lắm, lúc không đi làm thì ở nhà chán muốn chết. Giờ thì có người chơi cùng rồi! – Bern vui sướng.

Nghe vậy, mắt Du Miên sáng rực lên: “Được không ạ?”, nói rồi, nó e dè nhìn sang Nam Khang. Bern đuổi theo ánh mắt của nó, nhếch môi cười: “Giờ em, và cả Tiểu Hạ đã là bạn của anh. Cậu ta không thể ý kiến ý cò gì đâu. – Bern nháy mắt.

- Cắn hai giờ chiều rồi, cậu không về trông tiệm sao? – Nam Khang hỏi.

Lúc này, Tiểu Hạ mới nhớ ra nhiệm vụ thực sự của mình. Cô vội nói: “Không làm phiền các cậu nữa, bọn mình về đây. Cảm ơn các cậu nhiều nhé.” Nói rồi, cô kéo tay Du Miên, toan đứng dậy.

Nhưng Bern vẫn đang rất hào hứng, anh ngăn họ lại:

- Không được, để ăn mừng sự kiện này, tối nay mình phải mở tiệc! Các cậu có rảnh không?

Tiểu Hạ đang định từ chối thì Du Miên đã nhanh chóng cướp lời: “Chắc chắn rồi! Bọn em sẽ đến!”

Tiểu Hạ bóp nhẹ tay Du Miên. Con bé ném cho cô một cái nhìn cầu khẩn. Tiểu Hạ lại một lần nữa đầu hàng trước con bé. Cô nói với Bern: “Được.”

- Vậy bây giờ tối nay nhé! Mình sẽ làm tiệc BBQ. Cả cậu cũng phải tham gia đấy, Louis.

Nam Khang lạnh nhạt đáp: “Không. Các cậu chơi thì đừng làm ồn.”

Bern đã quá quen với tính cách của Nam Khang, anh nhìn Tiểu Hạ và Du Miên, thân nhiên: “Kệ cậu ta. The show must go on!”

...

Sáu giờ ba mươi tối, một góc sân vườn nhà Nam Khang rực lên bởi ánh đèn điện.

Bern quét một lớp sốt lên những xiên thịt rực rỡ sắc màu đã được xếp gọn gàng trên lò nướng, nói chuyện với anh chàng đang tỉ mỉ bày biện trên chiếc bàn ăn ngoài trời:

- Người phụ nữ đầu tiên có “đỉnh lưu” đến cuộc đời của Louis đó!

Trong âm thanh êm dịu của một bản ballad được phát ra từ máy phát nhạc, Huy Hoàng, anh chàng có tóc nhuộm bạch kim tò mò:

- Cô ấy có đẹp không?

Bern ra vẻ sâu xa: “Phong cách của cô ấy kỳ lạ lắm, tôi không thể diễn tả được. Nhưng đại khái thì xuất sắc! Bí ẩn, và lạnh. Nhưng gu của tôi là cô em gái cơ.”

- Thế nào? – Mắt Huy Hoàng sáng rực.

- Xinh xắn, ngọt ngào, fraîche!

- Trước phụ nữ đẹp, tôi đều thấy tâm hồn mình như được tưới mát vậy. ~ – Huy Hoàng đùa cợt.

- Cậu chỉ quan tâm đến việc đó thôi sao? – Hải Đăng, anh chàng có nước da ngăm đen nam tính, khắp người toát lên khí chất đỉnh đạt, quyến rũ, từ trong nhà đi ra, hai tay xách hai cái ghế.

Huy Hoàng đáp: “Thường thức cái đẹp là tác phong của kiến trúc sư tôi đây, gã chính trị gia khô khan như cậu không thể hiểu được đâu.”

Hải Đăng không thèm chấp nhặt tên bạn cuồng “tự sướng” của mình, quay sang Bern:

- Cậu nói cô ấy là bạn cũ của Khang sao? Tôi chưa bao giờ nghe cậu ta nhắc đến.

Bern đang định trả lời thì tiếng chuông cửa vang lên. Anh nháy mắt với Hải Đăng: “Đến rồi!”

Lát sau, Huy Hoàng lén dùng con mắt của một kiến trúc sư đánh giá hai cô gái đứng trước mặt mình.

Một cô gái mặc một chiếc áo măng tô màu đen phủ đến tận mắt cá chân, vì quá gầy nên gần như bị nó nuốt chửng. Cô buộc tóc thấp, tóc mái dài phủ lên hai bên mắt, đôi mắt đen và sâu ẩn hiện từ đằng sau, đem lại cảm giác bí ẩn, lạnh lùng và có phần khó tiếp cận. Nhưng chùng đó không thể che đi gương mặt nhỏ nhắn, chiếc cằm thon gọn và sống mũi thẳng vút kia. Huy Hoàng có thể khẳng định, nếu vén hết những sợi tóc kia lên, bất cứ ai cũng không thể làm ngơ trước vẻ đẹp đó, kể cả khi cô ấy có ẩn mình trong một bộ trang phục luộm thuộm. Cô ấy hẳn là Tiểu Hạ mà Bern nhắc đến.

Cô gái còn lại, gương mặt có phần non nớt, lại như khiến khung gian chung quanh bừng sáng. Rạng ngời và trong trẻo, chính xác là Du Miên thanh khiết mà Bern nói.

- Để tôi giới thiệu mọi người với nhau nhé, đây là Tiểu Hạ, Du Miên. Còn đây là Hải Đăng và Huy Hoàng. – Bern mở đầu câu chuyện.

Tiểu Hạ không thể ngờ buổi tiệc BBQ của Bern lại còn có thêm hai vị khách khác. Việc phải tiếp xúc gần với quá nhiều người lạ trong một thời gian ngắn, ở một nơi không hề quen thuộc khiến cô cảm thấy căng thẳng.

- Chào hai anh! Hai anh cũng là bạn của anh Bern và anh Nam Khang à? – Du Miên luôn là một người cởi mở, nó chưa từng thấy khó khăn khi giao tiếp với bất kỳ người nào.

Huy Hoàng mỉm cười thân thiện: “Đúng vậy. Anh và Đăng là bạn học cấp ba của Khang, ngày xưa bọn anh sống chung ký túc xá. Sau này anh và Khang đều sang Pháp du học, rồi gặp Bern ở bên kia, chỉ có Đăng là ở lại theo đuổi sự nghiệp chính trị thôi. Mãi đến khi về đây lập nghiệp thì mới được tụ họp cùng nhau. Rất vui được gặp hai em.”

- Ký túc xá... nói vậy là các anh đều học trường chuyên sao? – Du Miên phấn khích.

Huy Hoàng gật đầu: “Đều là người tỉnh khác, nên phải ở ký túc xá.”

- Woww, nhân tài Bắc - Nam tụ họp! Mọi người học chung lớp luôn à? – Du Miên vẫn không thôi tò mò.

Huy Hoàng lắc đầu: “Không. Khang và Đăng học lớp toán, còn anh thì lại theo lý.”

Trường chuyên.

Cấp ba của Khang.

Tiểu Hạ trầm ngâm. Hóa ra, sau khi cô rời khỏi trại trẻ mồ côi Hoa Hướng Dương, anh đã chuyển đến đây học. Chẳng trách anh không thể đi tìm cô. Và rồi sau khi tốt nghiệp cấp ba, anh sang Pháp, mà lúc đó cô lại mới bắt đầu chuyển đến đây...

Giống hệt trò chơi đuổi bắt, bọn họ đuổi theo nhau suốt mười ba năm trời, cuối cùng lại gặp được nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cuộc sống của anh

Giống như Du Miên, Bern và Huy Hoàng đều là những người sôi nổi. Chỉ mới gặp nhau không lâu nhưng họ đã nhanh chóng thể hiện sự “hợp cạ” từ trong mọi chủ đề của cuộc sống. Bằng sự nhiệt tình đầy khôn khéo của mình, Du Miên chẳng mấy chốc “khai quật” được rất nhiều thông tin hay ho.

Nam Khang và Bern tốt nghiệp xuất sắc Đại học Kinh doanh SKEMA Pháp. Họ từng là đối thủ không đội trời chung, nhưng khi nhận ra đối phương và mình có chung lý tưởng, họ đã trở thành những người bạn tốt, cùng nhau khởi nghiệp bằng kinh doanh ngay từ năm đầu đại học. Bern có nền tảng là công ty gia đình, tuy nhiên anh không chấp nhận việc thừa hưởng những gì đã có mà quyết tâm tự mình gây dựng. Chỉ khi nào có được sự nghiệp của riêng mình, anh mới quay về Pháp để tiếp quản công việc gia đình.

Huy Hoàng tốt nghiệp xuất sắc Đại học Kiến trúc Pháp. Anh và Nam Khang đều từng là những cậu sinh viên nghèo sang Pháp du học nhờ học bổng toàn phần. Những ngày đầu đặt chân lên đất Pháp, họ cùng thuê một phòng trọ siêu nhỏ nằm ở khu tổ hợp người Việt tại Pháp. Nếu Nam Khang tập tành kinh doanh từ sớm, thì Huy Hoàng lại kiếm tiền bằng những công việc online như thiết kế đồ họa, xây dựng trang web... Họ nhanh chóng đổi từ căn phòng trọ nhỏ như cái lỗ mũi sang một căn chung cư nằm ở khu vực trung tâm chỉ một năm sau đó.

Hải Đăng là một anh chàng trầm tĩnh. Trong ba người bạn thời cấp ba, anh là người có tính cách trung hòa giữa một Nam Khang quá dỗi yên lặng và một Huy Hoàng phóng khoáng, hào hoa. Hải Đăng không chia sẻ quá nhiều về mình, phần lớn đều do Huy Hoàng “thao thao bất tuyệt”. Hải Đăng đỗ thủ khoa Học viện An Ninh Quốc gia và nhanh chóng giữ hàm thiếu úy ở Cục An Ninh thành phố Hồ Chí Minh sau khi tốt nghiệp đại học, trong vòng bảy năm, anh đã ngồi lên đến vị trí thượng tá. Vừa hay đợt này anh ra Đà Nẵng công tác, nên mới có thể tham gia vào buổi tiệc này.

Cùng phòng ký túc xá của họ còn có một người nữa, hiện đang là bác sĩ phó trưởng khoa ngoại tim mạch tại Trung tâm Tim mạch – Bệnh viện Trung Ương Huế.

Xung quanh Nam Khang là những con người quá dỗi xuất chúng. Tiểu Hạ lắng nghe và ghi nhớ mọi thứ bằng sự hạnh phúc và tự hào, xen kẽ là một chút gì đó tui thân.

Anh không còn là Nam Khang ở trại trẻ mồ côi Hoa Hướng Dương ngày đó nữa, bây giờ anh đang đứng ở một nơi chói sáng đến mức cô không thể với đến. Giống như tất cả những hoài bão mà hai người từng nói cho nhau nghe ngày nhỏ, bây giờ Nam Khang đã có được tất cả, còn cô thì hoàn toàn ngược lại. Không học vấn. Không sự nghiệp. Cả thân phận, cả cái tên cũng đều là vay mượn từ kẻ khác.

Tiểu Hạ bỗng thấy sợ hãi. Hơn cả việc bị những kẻ kia tìm thấy, cô lại càng sợ Nam Khang phát hiện ra cô, sẽ biết được, cô gái thảm hại trước mặt anh bây giờ chính là Mộc Chi ngày nào. Suy nghĩ đó đã bóp nghẹt cái ý định le lói trong đầu Tiểu Hạ, rằng cô sẽ nói tất cả sự thật cho Nam Khang, sẽ xuất hiện trước mặt anh bằng thân phận của chính mình.

Hóa ra, khoảng cách giữa anh và cô không chỉ là mười ba năm đó.

Khoảng cách giữa bọn họ, là địa vị xã hội, là danh vọng tiền tài, là sáng và tối.

Anh đứng trong ánh dương rực rỡ, cô lại đắm chìm trong bóng đêm cô tịch.

Cô cứ mãi mê trong những suy nghĩ của riêng mình, cho đến khi bị tiếng cười của họ đánh thức. Du Miên, Bern, Huy Hoàng, và cả Hải Đăng đã chén sạch chỗ thức ăn trên bàn từ lúc nào. Lúc này, trên bàn đã bày ra một bộ bài Tây.

Bern thả thùng bia Heineken xuống đất, cao giọng: “Thua một ván, uống một ly!”

Tất cả mọi người đồng thanh hưởng ứng. Bern quay sang Tiểu Hạ:

- Nếu Tiểu Hạ không chơi thì mang cho Louis chỗ thức ăn kia nhé?

Tiểu Hạ ngơ ngác nhìn theo tay Bern.

- Có lẽ bây giờ tên đó đang ngồi trước một đồng giấy tờ, và hoàn toàn không để ý được bụng mình đang sôi sùng sục lên đó chứ! – Huy Hoàng nói.

- Nhưng mình...

- Cậu ta bị đau dạ dày. – Hải Đăng tiếp lời.

Tiểu Hạ lưỡng lự một lúc rồi gật đầu: “Mang đến nơi nào?”

- Tầng hai, phòng ở phía tay trái cậu. – Bern hài lòng.

Đó là một căn phòng làm việc có diện tích vừa phải, với một chiếc kệ sách khổng lồ tương tự như ở Bụi Hoa. Bên trên chứa đầy sách và tài liệu cả tiếng Việt, tiếng Anh và tiếng Pháp. Đứng từ cửa ra vào có thể nhìn thấy ban công ở bên ngoài qua một khung cửa kính chạy thẳng từ trần xuống sàn nhà. Bên ngoài ban công đặt một bộ bàn trà mây tre, ngồi từ đó có thể quan sát được toàn cảnh khu vườn bên dưới. Trong phòng, ngoài kệ sách và bàn làm việc cỡ lớn ra, hoàn toàn không có thêm bất cứ chi tiết thừa thãi nào. Thứ mềm mại nhất trong phòng chính là bộ rèm cửa màu xám được bắt trên khung cửa kính.

Lúc này, mọi cánh cửa trong phòng đều được đóng kín, tách những thứ bên trong hoàn toàn khỏi sự náo nhiệt ngoài kia. Điều hòa mở ở nhiệt độ vừa phải, nhưng vẫn không thể ngăn được mồ hôi đua nhau tứa ra hai bên thái dương của Nam Khang. Anh tựa người trên ghế xoay, cố gắng để tỉnh táo trước cơn đau rất dội lên từ dạ dày. Trước mặt anh là chồng chồng lớp lớp những văn kiện lớn nhỏ vẫn đang xếp hàng đợi anh giải quyết. Tuy vậy, Nam Khang dường như chẳng còn chút sức lực nào.

Cửa phòng mở ra, Tiểu Hạ bê một khay thức ăn bước vào. Nhìn thấy Nam Khang, cô liền nói:

- Mình gọi mãi không thấy ai trả lời nên mới vào xem thử.

Nam Khang không trả lời. Mặt anh đang cau lại, trông vô cùng đau đớn. Nhận ra sự khác thường, Tiểu Hạ bước nhanh tới chỗ anh, đặt khay thức ăn lên bàn rồi vòng qua lay người anh: “Sao vậy, Nam Khang?”

Nam Khang mở mắt, mắt một lúc mới định hình được người trước mặt mình. Anh khó khăn nói: “Thuốc.”

- Ở đâu? – Tiểu Hạ cảm thấy vô cùng nóng ruột.

- Trong xe. – Nam Khang chỉ tay vào chùm chìa khóa đặt trên bàn.

Tiểu Hạ không nói hai lời, quơ lấy chùm chìa khóa rồi tức tốc chạy ra ngoài. Cô di chuyển xuống tầng một, rồi nhanh chóng đến được vị trí garage, cô bấm loạn xạ lên những cái nút bấm trên bộ chìa khóa. Xe hơi “ting” một tiếng rồi sáng đèn, Tiểu Hạ chui vào. Tay chân quỳnh quáng, sau một lúc tìm kiếm, cuối cùng cô cũng lấy được hộp thuốc từ trong một cái ngăn kéo.

Nam Khang vẫn giữ nguyên tư thế cũ. Tiểu Hạ rót một cốc nước và vốc ra một viên thuốc đưa đến trước mặt anh. Nam Khang há miệng ngậm lấy viên thuốc và uống một ngụm nước từ trên tay cô. Viên thuốc tan ra trong dạ dày, nhanh chóng làm dịu xuống cơn đau rất quằn quại. Anh thấy như được sống lại.

Tiểu Hạ đẩy chén súp được Bern chữa lại đến trước mặt anh, cố không để nước trào ra khỏi khóe mắt. Dường như cô đang đau lòng.

- Cảm ơn cậu. – Nam Khang lên tiếng.

Tiểu Hạ nói, che giấu sự tức giận: “Quyền khai thác Bắc Hà đã hoàn toàn thuộc về Nam Thịnh, hệ thống cáp treo số 1 và số 2 cũng đã hoàn thành xong. Giai đoạn căng thẳng nhất đã qua rồi, cậu cứ từ từ triển khai những bước tiếp. Đừng ép bản thân quá. Sức khỏe vẫn quan trọng nhất.”

Nét mặt Nam Khang thoáng qua chút biểu cảm gì đó, rồi ngay lập tức trở về trạng thái bình thường.

- Có tìm hiểu? – Anh hỏi.

Tiểu Hạ lia mắt sang những quyển sách nằm trên kệ: “Cần thiết để mình viết sách.”

- Vậy cậu nói xem, cái gì gọi là “giai đoạn căng thẳng nhất”?

- Minh chỉ nói đùa thôi. – Tiểu Hạ vội vàng lảng tránh.

- Cậu nói đi, bằng góc nhìn của tiểu thuyết gia.

Tiểu Hạ trầm ngâm một lúc rồi chỉ tay vào chén súp trên bàn: “Minh sẽ nói sau khi cậu ăn hết thứ đó.”

Im lặng một lúc, Nam Khang nói: “Được.”

Tiểu Hạ lén thò ra, sau đó ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn làm việc. Nam Khang nâng chén súp lên, chậm rãi xúc từng thìa một. Tiểu Hạ giả bộ lơ đãng, lia mắt đến những chi tiết khác trên bàn. Cô chú ý đến một hộp đựng bút chì màu được đặt ngay trước mắt mình, vẫn đang mở nắp. Bên trên là những cây bút được sắp xếp ngăn nắp theo một chiều, tuy nhiên màu sắc lộn xộn của chúng làm cô thấy khó chịu. Cô kéo nó lại gần mình, nhặt những chiếc bút có màu sắc tương đồng sắp xếp lại gần nhau. Cô cứ miệt mài như thế, hai cánh môi không tự chủ được bặm vào nhau, lông mày chau nhệ.

Nam Khang thu hết những biểu cảm đó vào tầm mắt, ngẩn ngơ hồi lâu. Cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Nam Khang, Tiểu Hạ khựng lại, đẩy hộp bút màu về chỗ cũ. Cô nói: “Minh xin lỗi.”

- Không sao. - Anh thả chén súp đã ăn xong xuống, uống một ít nước. – Bây giờ cậu nói được rồi chứ.

Tiểu Hạ hít một hơi sâu, cô đã kịp sắp xếp xong từ ngữ trong lúc chỉnh lại hộp chì màu:

- Theo mình biết, Uy Thị chỉ trong một thời gian ngắn đã chiếm được rất nhiều khu đất có giá trị ở thành phố Sài Gòn. Những khu đất đất địa như vậy chắc chắn là đất công. Vậy tại sao khi chuyển giao cho tư nhân lại không qua công khai? Suy nghĩ của mình càng được khẳng định sau phi vụ chuyển nhượng giữa tập đoàn People và Uy Thị. – Cô dừng lại, thăm dò Nam Khang.

- Tiếp tục. – Anh nói.

Tiểu Hạ bốc một cây bút chì màu, vừa nói vừa nhip tay:

- Tập đoàn People thi công san lấp một công trình lấn biển 200 hecta, sau này sẽ làm dự án Nhật Thực. Họ chỉ mới hoàn thành một nửa, nhà nước đã thu hồi hết 50 hecta để giao lại cho bên thứ 3 là Uy Thị, và 50 hecta này cũng không hề được đấu thầu công khai. Nói đơn giản thì, A có một khu đất hoang vu, B đến khai phá nó, nhưng nó vẫn là đất của A. Vì có công khai phá nên A sẽ cho B thuê để mở chợ với giá ưu đãi. Tuy vậy, A lại bất ngờ lấy lại một phần đất để bán cho C với giá rẻ mạt. Vài năm sau, C dùng chính miếng đất đó để chen chân vào khu chợ của B, muốn góp vốn bằng đất. Vì liên quan đến tổng thể khu chợ nên B buộc phải đồng ý. Lúc này, giá trị đất đã tăng lên rất nhiều, quy đổi ra thì C hiển nhiên chiếm gần một nửa lợi nhuận phân chia.

Ánh mắt Tiểu Hạ trở nên sáng rực dưới ánh đèn. Chẳng mấy chốc, cô rũ bỏ bộ dáng rụt rè và lạnh nhạt thường thấy, bàn tay cầm bút vẫn nhip đều theo lời nói, gương mặt tràn đầy vẻ say mê.

Nam Khang lại lơ đãng. Cho đến khi cô dừng lại, anh nói:

- Cho nên?

- Khi People, tức B và Uy Thị, tức C đã nhất trí ăn chia 50:50 trong dự án Nhật Thực, chính quyền lại bất ngờ thu hồi thêm 20 hecta nữa và tiếp tục bán lại cho Uy Thị. Liệu People có chấp nhận một phi vụ làm ăn thiếu công bằng như vậy không? Cho nên, họ rốt cuộc phải rút lui khỏi dự án, chuyển nhượng toàn bộ vốn của mình cho Uy Thị, để tránh những tranh cãi về sau. Tất cả những việc đó càng làm rõ một sự thật, Uy Thị có quan hệ mật thiết với giới chức Sài Gòn, nếu không muốn nói là sâu xa.

Nam Khang rót cho cô một cốc nước, cô nói cảm ơn, uống một ngụm rồi tiếp tục:

- Khi Uy Thị nhắm đến ngọn núi Bắc Hà ở Đà Nẵng chúng ta, chắc chắn họ đã có mối quan hệ với giới cầm quyền thành phố để nắm chắc phần thắng, hơn nữa, đây còn là bước đi đầu tiên để họ chuyển thị trường sang Đà Nẵng, nên càng phải chuẩn bị kỹ càng. Đến cả một tập đoàn lớn như People còn chịu thua trong cuộc chiến với Uy Thị, liệu Nam Thịnh có khả năng giành phần thắng hay không? Tuy nhiên Nam Thịnh vẫn làm được. Đó hẳn là một quá trình gian nan. Và khi bắt đầu khởi công xây dựng hai hệ thống cáp treo đầu tiên, tất nhiên sẽ rất bận rộn với việc kêu gọi đầu tư, hợp tác thi công, thiết kế văng vẳng...

Nam Khang nhìn Tiểu Hạ với một ánh mắt tán thưởng, xen kẽ là thứ gì đó mà cô không thể gọi tên. Chỉ với một vài thông nghe được từ báo đài, cô đã có thể liên hệ thành một câu chuyện gần như chính xác. Đó không phải là điều mà ai cũng có thể làm được.

- Những bước đi đầu chông chênh nhất cậu đã vượt quá rồi, giờ hãy để bản thân nghỉ ngơi một chút đi, Nam Khang – Tiểu Hạ hạ giọng.

Nam Khang rời khỏi bàn, tiến về phía khung cửa kính. Anh phóng tầm mắt xuống khu vườn bên dưới. Ở đó, Hải Đăng, Huy Hoàng, Bern, và Du Miên đang đánh bài vô cùng vui vẻ.

Đó chưa bao giờ là cuộc sống của anh.

- Bắc Hà không phải là đích cuối. Trần Nguyễn Nam Khang chỉ có một mục tiêu - bước được lên tầng lầu cao nhất. – Nam Khang lên tiếng, những câu chữ sắc bén, lạnh lẽo như muốn đông cứng cả không gian.

Chương 7: Chứng minh cho anh thấy

Thời tiết giữa tháng hai đã bắt đầu ấm dần lên, tuy vậy đất trời vẫn co mình trong cái lạnh ngày chớm xuân. Mầm non đã nhú trên những cành cây vốn trụi lá sau một mùa đông rét dài. Ngoài đường, nhịp sống dường như càng lúc càng hồi hả, dòng người qua lại ngược xuôi giữa những phiên chợ hoa rực rỡ sắc màu. Nếu tùy tiện dành vài phút để ngắm nghía từng sự vật lướt qua khung hình đa sắc đó, ai cũng có thể cảm nhận được sự đối lập giữa những thế hệ, tầng lớp con người. Những cô cậu thanh niên căng tràn nhựa sống, những đứa trẻ ngây thơ háo hức với chiếc áo mẹ vừa mua cho, và những người đàn ông, phụ nữ trung niên với gương mặt ngày một sạm đi vì nỗi lo cơm áo gạo tiền.

Tất cả, như một vòng lặp tự nhiên, báo hiệu sự tiếp cận nhẹ nhàng đầy tinh tế của Tết.

Ngược lại với tất cả những nét hồi hả xô bồ đó, khi màn đêm buông xuống, cả khu phố lại trở về với sự trầm mặc vốn có.

Ở một góc trong căn phòng chứa đầy sách của biệt thự gỗ, không gian yên ắng đến mức chỉ nghe âm thanh lật sách đều đều của người đang ngồi giữa chiếc bàn ngập giấy bút.

Nam Khang chăm chú nhâm nhi từng chữ trong cuốn tiểu thuyết *Ngược Chiều*, là tác phẩm được đánh giá cao nhất của Trắng – hay chính là Tiểu Hạ. Khi anh đọc xong những dòng chữ cuối cùng và gấp sách lại, không gian liền trở nên lặng thinh.

Một lúc sau, anh cầm điện thoại lên, lục tìm một dãy số trong danh bạ rồi ấn nút bắt đầu cuộc gọi.

Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy: “Khang, có việc?”

- Đương, việc tôi nhờ cậu thế nào rồi? – Nam Khang nói.

Anh cúp máy, rời khỏi bàn, tiến về phía ban công. Màn đêm đang dần rủ xuống trên tầng tầng lớp lớp những tán cây trong vườn. Ánh trăng tròn đầy hắt xuống từ bầu trời xanh mượt trên kia, ánh lên trong con ngươi đen và sâu thẳm thẳm của anh. Anh châm một điếu thuốc, hít một hơi rồi nhả ra, làn khói trắng mỏng tanh như lụa uốn mình theo gió trước khi tan vào không gian.

Trước mắt anh là buổi trưa ngày 25 tết của một năm nào đó đã lâu lắm rồi, ở trại trẻ mồ côi Hoa Hường Dương.

Mộc Chi lén lút trốn ra khỏi phòng ngủ, đi thật khẽ về phía kho đồ nằm ở cuối hành lang. Cái kho đó vốn đã chứa đầy nhu yếu phẩm được gửi đến từ các tổ chức tình nguyện trên cả nước. Tết đến thì bọn trẻ mồ côi như cô bé cũng được quần áo mới như bao người.

Mộc Chi dừng lại trước khu vực chất quần áo cũ, tay chống nạnh, nhìn những chồng quần áo được xếp ngăn nắp trước mắt mình với vẻ bức bối. Cô bé lăm bằm:

- Không đúng, không đúng gì cả!

Nói rồi, cô bé xăng tay áo, bắt đầu nhặt những thứ có màu đậm nhất xếp lại gần nhau. Cứ như thế, tay cô bé thoăn thoắt, chẳng mấy chốc mà chồng quần áo cao ngất đã biến chuyển dần từ đậm sang nhạt.

- Biết ngay là em ở đây. – Nam Khang tựa người vào cửa, tay vòng trước ngực, bắt lực nhìn cô bé trước mắt mình. Cậu vốn cao hơn những đứa trẻ cùng tuổi, nhưng gương mặt vẫn còn nét non nớt, trông rất giống một “ông cụ non”.

Mộc Chi giật nảy mình quay lại, nhận ra đó là ai thì thở hắt ra. Cô bé đưa một ngón tay lên miệng: “Suyt!”

Nam Khang chậm rãi bước lại chỗ cô bé. Cậu chỉ nhìn mà không hề có ý định giúp đỡ.

- Giúp em đi, Khang!

- Không.

Cậu rất tức giận. Mộc Chi luôn tự hành hạ chính mình. Trong lúc mấy đứa kia ngủ no say trong căn phòng ấm áp, một mình cô bé lại lên đến nơi này làm những việc hết sức vô bổ.

Mộc Chi không nói gì nữa, vẫn kiên nhẫn với công việc đang làm.

Mây cô bé chau nhẹ, đôi môi bặm lại. Một tia nắng chiếu qua khe cửa, đậu xuống gò má cô khiến chúng ửng hồng lên. Nam Khang nghe tim mình đập “thịch” một tiếng, rồi cậu cứ ngẩn ngơ nhìn cô hồi lâu. Máu xui quỷ khiến thế nào, cậu lại ngồi xuống bên cạnh cô, không nói không rằng bắt tay vào sắp

xếp.

Mộc Chi xoay sang cậu, cười tít mắt: “Khang của em là nhất!”

- Không có lần sau. – Cậu nói.

Cô bé bủn xỉn, bướng bỉnh: “Lần sau sẽ vẫn thế. Cái gì trên đời này cũng phải theo trật tự màu sắc cả!”

Anh biết mà, chẳng lẽ anh cũng chịu thua em thôi. Nam Khang nghĩ thầm.

...

Người ta bảo, Tết là ngày gia đình sum vầy, dù có là một kẻ như Tiểu Hạ, cũng thấy lòng mình nao nao.

Bây giờ, gia đình của cô là Du Miên.

Ít ra thì, cô vẫn cảm thấy may mắn vì ở những trường đoạn khác nhau trong cuộc đời, dù hạnh phúc hay buồn đau, cô đều chưa bao giờ phải đón Tết trong hiu quạnh. Có người rời đi, rồi lại có người đến. Có chăng thì, cái vòng tròn đó cứ ngày một thu hẹp mà thôi.

Du Miên bước ra từ quầy bartender, đặt ly nước ép xuống trước mặt Tiểu Hạ. Nó vòng qua quầy, bê một chiếc ghế đến ngồi cạnh cô. Du Miên liếc vào màn hình vi tính:

- Đang làm gì vậy chị?

Tiểu Hạ đáp: “Cuối năm rồi, kiểm kê lại kho sách.”

Du Miên ngẩn ngơ, “Nhanh thật đó. Bốn cái Tết trôi qua rồi.” – Nó nói.

Nói rồi, con bé đột nhiên choàng tay qua ôm lấy Tiểu Hạ, siết thật chặt: “Em chỉ muốn kỳ nghỉ này dài ra thêm một chút, để em có thể ở nhà lâu hơn...”

Tiểu Hạ gỡ tay con bé ra, nhìn vào mắt nó: “Có chuyện gì hả, nhóc?”

Qua một lúc lâu, Du Miên mới đáp lại: “Bộ phim điện ảnh sắp đến của đạo diễn X vừa thông báo khẩn về buổi casting vai nữ tuyến hai. Trước đó đã chọn được một diễn viên, nhưng dường như không hợp nên họ muốn tìm gương mặt mới.”

- Em muốn tham gia? – Tiểu Hạ hỏi.

Du Miên gật đầu.

Hiếm khi thấy Tiểu Hạ vui mừng: “Vậy thì đi đi! Cơ hội tốt như vậy mà?!”

Du Miên cắn môi, một lúc sau mới đáp lại:

- Nhưng họ sẽ casting vào 27 tết chị ạ. Nếu em đậu vòng đầu thì có thể sẽ phát sinh thêm những buổi khác nữa.

Tiểu Hạ liền hiểu ra. Cô nghe lòng mình chùng xuống: “Vậy nên em sẽ không thể ở nhà đón tết?”

Một lúc sau, Du Miên bỗng nhiên lắc đầu: “Không. Em không tham gia nữa!”

Tiểu Hạ thấy mình sắp ứa nước mắt đến nơi. Cô hiểu Du Miên nghĩ gì. Cô nén chút cảm xúc đó xuống, cau mặt lại, vờ như đang tức giận:

- Du Miên, chị từng nói thế nào? Đó không phải là tác phong của một người nghệ sĩ yêu nghề kính nghiệp. Một khi em đã chọn con đường đó, em phải công hiến và hi sinh. Không được từ bỏ bất cứ cơ hội nào để có thể phát triển. Có những người không thể làm được thứ mình đam mê, còn em đã chạm một tay đến rồi, cơ sao lại lười biếng?

- Nhưng mà...

- Thành phố Sài Gòn là thiên đường, là sân diễn của em. Chị không cớ vũ việc em cứ rảnh rả là chạy về đây, trong lúc đó bao nhiêu bạn bè của em đã tìm được cơ hội cho mình rồi? Đi đi, bây giờ đã là 25 tết rồi. Em định đến đó mà không chuẩn bị gì sao?

Mắt Du Miên đỏ ầu. Nó cắn răng không nói một lời.

- Đừng như chị, thăm lắm. Thất bại lớn nhất của cuộc đời chị là không thể theo đuổi thứ mình thích. Bây giờ chị chỉ đang sống cho qua ngày, nếu không có em, chị cũng chẳng biết mình tồn tại để làm gì nữa. Em hiểu không?

Tiểu Hạ nhìn về phía những chiếc kệ sách, nơi có lẽ sẽ troi chân cô vĩnh viễn, một màn sương mờ dâng lên trong khóe mắt, cô lén lau đi.

- Chị, đợt sau này em nổi tiếng, em sẽ nuôi chị cả đời! – Du Miên lại ôm lấy cô.

Tiểu Hạ vỗ nhẹ lên lưng con bé: “Nói thì phải làm được, đừng phí công chị nuôi ăn nuôi học.” Nói rồi cô đẩy Du Miên ra, xốc người nó dậy: “Mau đi về nhà chuẩn bị hành lý đi. Đặt ngay vé bay trong ngày hôm nay cho chị.”

Du Miên quệt nước mắt, mỉm cười: “Em biết rồi. Em đi đây, chờ tin của em nhé!”

Khi bóng dáng Du Miên biến mất khỏi tầm nhìn, Tiểu Hạ ngồi sụp xuống đất, vùi mặt vào giữa hai cánh tay. Hai bờ vai nhỏ bé run lên từng hồi. Nước mắt thì nhau tuôn ra, chảy vào trong khoang miệng cô, mặn chát.

Hôm đó, cô gặp lại Khang.

Hôm đó, trong buổi tiệc đó, cô nhận thức được mình nhỏ bé đến nhường nào.

Hôm đó, giọng nói lạnh lùng của Khang như bóp nghẹt trái tim cô.

“Bác Hà không phải là đích cuối. Trần Nguyễn Nam Khang mình chỉ có một mục tiêu - bước được lên tầng lầu cao nhất.”

Khang xuất hiện, xé toạt vết thương lòng chỉ vừa mới liền chỉ trong cô.

Từ khoảnh khắc cô bỏ chạy đến nơi này, cô đã vứt bỏ cái “tôi” của Mộc Chi kiều kỳ ngày đó, chấp nhận làm một kẻ tầm thường và hèn mọn, vĩnh viễn vùi chôn ở nơi tận cùng của xã hội.

- Cậu muốn làm kinh tế thương mại. – Giọng nói quen thuộc vang lên trong không gian.

Tiểu Hạ giật mình ngẩng mặt lên. Gương mặt lạnh nhạt của Nam Khang đập vào tầm mắt cô. Anh đang nhìn cô, hai tay đút trong túi quần.

Tiểu Hạ lau vội nước mắt, đứng bật dậy. Cô xoay lưng về phía anh, lúng túng: “Cậu nói gì vậy?”

- Hãy đầu quân cho bộ phận marketing của Nam Thịnh. Mình đã đọc sách cậu viết. Cậu có tiềm năng. – Nam Khang nói, nhẹ nhàng như đang kể một câu chuyện phiếm.

Tiểu Hạ ngồi xuống chiếc ghế quen thuộc, vẫn quay lưng về phía Nam Khang. Cô giả bộ bận rộn:

- Đùng đũa nữa, Nam Khang. Cậu có biết mình chỉ mới học đến lớp mười hay không?

Nam Khang vòng ra bên ngoài quầy, đứng trước mặt Tiểu Hạ, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt anh. Anh thản nhiên nói:

- Mình chưa bao giờ đem Nam Thịnh ra để đùa giỡn. Mình cần năng lực thực, bằng cấp chỉ là một tờ giấy.

Tiểu Hạ đột nhiên cảm thấy rất tức giận. Cô đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt anh:

- Cậu đã nghe mình và Du Miên nói chuyện sao? Thương hại mình? Sao cậu biết là mình có năng lực thực? Dựa vào mấy cái lý thuyết suông mình viết trong sách sao?

Nam Khang nhếch môi, vẫn không có vẻ gì tức giận: “Đương nhiên cậu phải chứng minh là cậu xứng đáng được tuyển dụng. Nam Thịnh không dùng người theo cảm tính, nếu vậy đã không đi được đến ngày này.”

- Tại sao mình phải chứng minh? Mình không cần phải thể hiện cho ai thấy cả! – Tiểu Hạ cảm thấy rất bức bối.

- Vì cậu đã viết ra chúng cho bao nhiêu người đọc. Nếu những thứ đó không mang lại giá trị thực, thì sách của cậu cũng chỉ là một thứ vô nghĩa mà thôi.

Tiểu Hạ cắn môi. Cho đến bây giờ, việc duy nhất cô làm tốt và cảm thấy tự hào chính là những quyển sách chính mình viết ra. Sự khiêu khích của Nam Khang đã thổi bùng ngọn lửa trong lòng cô. Cô thấy bản tính của Mộc Chi đang trỗi dậy bên trong mình. Bướng bỉnh. Không chấp nhận bị xem thường. Không muốn bị phủ nhận giá trị.

Tiểu Hạ nhìn anh, giọng dịu xuống, nhưng vẫn còn tương đối cứng nhắc: “Mình chứng minh bằng cách nào?”

Nam Khang cảm quyền sách đang đặt trên quầy lên. Đó là truyện mới nhất vừa được xuất bản của cô, hiện vẫn chưa được Nam Mộc phát hành ra thị trường. Anh hỏi cô: “Lượng fans cố định của cậu là bao nhiêu? Cậu dự tính lượng tiêu thụ quyển sách này trong tháng đầu là bao nhiêu?”

Tiểu Hạ ngẩn ngơ một lúc, sau đó trả lời: “Khoảng 1000 cuốn.”

Nam Khang gật đầu: “Mình muốn con số đó phải là 2000 cuốn. Dùng thân phận của tác giả, tham gia vào khâu marketing của Nam Mộc. Cậu làm được không?”

Một lúc sau, giọng Tiểu Hạ vang lên, rõ ràng và mạnh mẽ:

- Được.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Kế hoạch của em

Chín giờ tối, Tiểu Hạ nạp năng lượng bằng một ly sữa nóng rồi quay trở lại với màn hình soạn thảo powerpoint. Trên đó là chiến lược quảng bá Địa Y – tiểu thuyết mới của cô. Cô đã gửi cho Mỹ Hà xem qua, chỉ cho cô một số góp ý và bây giờ cô đang hoàn thiện lại nó.

Điện thoại rung lên, là cuộc gọi của Du Miên từ thành phố Hồ Chí Minh.

- Chị đang làm gì vậy? Em có một tin cực hay nè. ~

Tiểu hạ nhìn màn hình, hôm nay đã là 26 Tết rồi. Cô hỏi:

- Không lo ngủ sớm? Sáng mai phải đi casting rồi.

- Bộ phim lần này có Rym và Nancy tham gia đó! Em chắc chắn sẽ giành được vai này và xin chữ ký của Rym cho chị! – Du Miên đáp, không mấy quan tâm đến lời nhắc nhở của cô.

Một lúc lâu sau, Tiểu Hạ mới trả lời:

- Tự tin vậy sao?

- Tất nhiên! Em của chị là ai chứ? Chị cứ đợi tin tốt của em đi! – Giọng Du Miên cao vút.

Cô nói chuyện với nó thêm một lúc rồi cúp máy.

Một chút lo lắng lướt qua tâm trí Tiểu Hạ. Cô lắc đầu, xua đi cái suy nghĩ không mấy thực tế trong đầu mình. Đương lúc cô chuẩn bị quay lại với công việc thì điện thoại lại “ting” lên. Lần này là tin nhắn của Bern.

“Chiều 28 Tết bọn mình làm tiệc tất niên, cậu có thời gian không?”

Tiểu Hạ trả lời không chút do dự. “Tiếc thật đó, có lẽ mình không đến được đâu.”

Lát sau, Bern nhắn lại bằng một loạt icon khóc lóc, kèm theo “Không có ai đến sao... Ở Việt Nam này mình chẳng có mấy người quen, mà tên Louis đó lại đơ như tảng đá vậy. Mình tủi thân lắm...”

Tiểu Hạ nhìn dòng chữ trước mắt mình, có chút bất lực. Theo cô thấy, Bern đã học được cái tính “mè nheo” từ Du Miên mất rồi.

Tiểu Hạ lại quá dễ mềm lòng, cô trả lời: “Được rồi, Bern. Mình sẽ đến.”

“Mình biết mà, cậu là cô gái xinh đẹp tốt bụng nhất!”

Tiểu Hạ thờ dài thả điện thoại xuống.

Đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh Nam Khang hai tay đút túi quần, nhìn bọn họ với vẻ mặt không chút cảm xúc và nói: “Các cậu đừng làm ồn đến tôi.”, rồi quay lưng bước đi. Tiểu Hạ bỗng phì cười.

Tiểu Hạ quay trở lại với màn hình, chỉnh sửa nốt bản kế hoạch rồi gửi email cho Mỹ Hà. Tầm một tiếng sau, cô nhận được tin nhắn từ chị: “Chị đã xem rồi. Sáng mai em đến công ty nhé, chị sẽ tổ chức một cuộc họp.”

Tiểu Hạ hít một hơi thật sâu. Không biết có phải do cô nghĩ nhiều hay không, nhưng Mỹ Hà đang dành cho cô một sự ưu ái đặc biệt.

Tiểu Hạ trả lời đồng ý rồi cất điện thoại, tắt đèn đi ngủ.

Trở lại Nam Mộc sau gần một tháng, cảm xúc trong lòng Tiểu Hạ đã hoàn toàn khác đi. Nếu trước đây cô đến ký hợp đồng trong tâm thế thoải mái bao nhiêu, thì lúc này lại căng thẳng và áp lực bấy nhiêu. Lát nữa thôi, cô sẽ đứng trước rất nhiều người, lần đầu trình bày một kế hoạch do chính mình lập ra. Khung cảnh đó cô đã viết rất nhiều lần trong sách, hình dung không biết bao nhiêu lần trong đầu, nhưng đến lúc thực hiện vẫn cảm thấy lúng túng.

Đón cô là trợ lý của Mỹ Hà. Anh ta đưa cô đến phòng làm việc của chị. Mỹ Hà ngồi trên bàn, ngẩng đầu nhìn cô rồi nở một nụ cười dịu dàng: “Chào em, Tiểu Hạ.”

Cô đáp lại. Mỹ Hà bảo trợ lý ra ngoài, rồi chính mình đi đến rót nước. Ngồi xuống trước mặt cô, chị hỏi:

- Hồi hộp không?

- Dạ có một chút. – Tiểu Hạ đáp.

Mỹ Hà cười cười, nhìn lên tấm biển chúc danh đặt trên bàn, sâu xa nói:

- Lần đầu chị không bình tĩnh được như em đâu. Bao năm qua rồi, chị cũng không ngờ mình ngồi lên được vị trí này.

Một lúc sau, Tiểu Hạ đáp: “Chị Hà, em có thể hỏi một câu được không?”

- Tất nhiên. – Mỹ Hà cười.

- Tại sao chị lại quan tâm em như vậy?

Mỹ Hà chăm chú quan sát cô, một lúc sau mới lên tiếng: “Tiểu Hạ, chị cũng là một kẻ đi lên từ con số không. Ngày đó nhà chị nghèo nên không thể học đến đại học. Chị đã đọc tất cả các sách của em, thực ra chị là fan của em từ lâu lắm rồi. Chị có thể nhìn ra ham muốn thực sự của đằng sau những con chữ mà em viết. Chị rất tiếc cho em.”

Tiểu Hạ sững sờ nhìn người phụ nữ trước mặt mình. Năm tháng để lại trên mặt chị những vết hằn nơi khóe mắt, nhưng chỉ càng tô vẽ thêm cho nét đôn hậu, hiền dịu vốn có. Gặp Mỹ Hà lần đầu bằng sự khách sáo, cô chưa bao giờ quan sát chị thật kỹ, và cũng chẳng mấy để tâm đến sự nhiệt tình khác thường của chị. Điều đó làm Tiểu Hạ thấy áy náy.

- Cảm ơn chị, Mỹ Hà. – Cô nói, thực lòng.

Một cách nào đó, Mỹ Hà đã trở thành người thầy đầu tiên dẫn dắt cô bước vào môi trường doanh nghiệp đúng nghĩa.

Mỹ Hà nhìn đồng hồ rồi rồi nói: “Đi thôi, đến phòng họp.”

Phòng họp của bộ phận marketing có diện tích tương đối nhỏ, nhưng vẫn mang lại cảm giác nghiêm túc và trịnh trọng. Bên trong đã có năm người ngồi sẵn. Mỹ Hà giới thiệu cô với họ:

- Mọi người, đây là Trắng, tác giả của tiểu thuyết Địa Y - trọng điểm kinh doanh của công ty ta trong quý này. Hôm nay cô ấy sẽ trình bày kế hoạch của mình về công tác quảng bá và xúc tiến doanh thu cho cuốn sách.

Tiểu Hạ lén hít một hơi, chào hỏi mọi người rồi bắt đầu chiếu slide. Cô lần lượt tóm tắt về đối tượng, mục tiêu và nhấn mạnh vào chỉ tiêu đặt ra là tiêu thụ được 2000 bản ngay trong tháng đầu tiên.

Bên dưới, mọi người bắt đầu xôn xao về con số không tưởng đó. Một người cất lời cô, tỏ ra nghi ngờ:

- Theo tôi con số này rất không thực tế. Tiểu thuyết của Trắng vốn đã bán rất chạy so với mặt bằng chung của truyện Việt, nên việc tăng thêm là rất khó. Hơn nữa, Nam Mộc là một công ty mới, tiềm lực vẫn còn chưa nhiều. Tôi nghĩ nên hạ mục tiêu xuống mức hợp lý hơn.

Tiểu Hạ nhìn anh ta, mỉm cười lạnh lùng: “Chỉ mới đặt ra mục tiêu đã thấy không thể? Không ai đánh thuế ước mơ, kỳ vọng càng cao thì động lực càng lớn.”

Không gian rơi vào trầm mặc. Tiểu Hạ tiếp tục: “Tại sao tôi lại nhấn mạnh là trong tháng này, bởi sắp đến là kỳ nghỉ Tết dài. Mọi người đều không có công việc khác ràng buộc, chắc chắn sẽ có nhu cầu đọc sách. Cho nên, chúng ta phải tập trung toàn lực vào giai đoạn này.”

Cô vừa nói tới đó thì cửa phòng bật mở. Một người đàn ông toàn thân mang vest đen bước vào.

Nam Khang.

Tiểu Hạ đã quen nhìn anh trong những bộ trang phục thoải mái và có phần tùy tiện. Vì ít ra với những thứ đó, anh vẫn còn có chút gì đó gần gũi. Vest đen, với những đường nét sắc sảo và thẳng tắp, dường như càng khuếch đại sự nghiêm nghị, lạnh lùng trong anh. Lúc này, thứ anh mang đến cho người khác là khí chất bức người, và có phần run sợ. Tuy vậy, người ta vẫn không thể không bị anh thu hút, bởi vest càng khiến anh xuất sắc hơn bộ phận.

Đó cũng là cảm nhận chung của những người ngồi dưới. Họ hoang mang nhìn nhau, không ai biết người đàn ông xuất chúng vừa đi vào là ai.

Mỹ Hà vội đứng dậy, giới thiệu anh với mọi người:

- Giới thiệu với mọi người, vị này là Trần Nguyễn Nam Khang, chủ tịch kiêm CEO đương nhiệm của công ty mẹ của chúng ta, Nam Thịnh.

Tiếng xì xầm lại một lần nữa vang lên. Một người ghé vào tai đồng nghiệp, nói khẽ: “Sếp lớn đột kích kiểm tra, phòng marketing mình xúi quẩy quá!”

Nam Khang quét mắt một vòng quanh phòng họp, như có như không lướt qua Tiểu Hạ, sau đó dời đi. Anh gật đầu với mọi người: “Mọi người cứ như bình thường.”

Tiểu Hạ không chắc là cô có thể như bình thường được hay không. Vừa nãy cô còn có chút tự tin, nhưng anh xuất hiện đột ngột như thế này thì lại khác. Cũng giống như ngày còn ở trại trẻ, lúc anh dạy cô học, trong lòng cô thường rất căng thẳng. Mộc Chi ngày đó luôn muốn chứng minh bản thân trước mặt anh, muốn thể hiện cho anh thấy mình tài giỏi như thế nào. Đó là thói quen, cũng là bản năng của cô, nhìn về Nam Khang bằng sự ngưỡng mộ, xem anh là động lực phấn đấu.

Nghỉ đến đó, Tiểu Hạ liền xốc lại tinh thần, tiếp tục bài báo cáo còn dang dở:

- Chiến lược quảng bá vẫn là theo truyền thống, đẩy mạnh truyền thông trên Internet, tổ chức các cuộc thi để phổ biến sức ảnh hưởng, và liên kết với một số fanpage có lượt người theo dõi ổn định. Tuy nhiên, vì đề tạo nền tảng cho cả các tác phẩm sau này, tôi đề nghị công ty xây dựng một khẩu hiệu riêng.

Nghỉ một lúc, cô nói tiếp:

- Chiến thuật cụ thể được chia làm 4 bước. Thứ nhất, trước khi phát hành sách, website và cả fanpage Nam Mộc treo khẩu hiệu: “Nâng tầm văn học trẻ Việt Nam” Khẩu hiệu này cũng là phù hợp với đường lối vận hành hiện tại của công ty. Thứ hai, sau khi phát hành sách, chúng ta sẽ tổ chức cuộc thi viết bài review về Địa Y trên fanpage Nam Mộc, đồng thời liên kết với một trang review truyện nổi tiếng. Thứ ba, cho bình chọn bằng cách theo dõi fanpage Nam Mộc, yêu thích, chia sẻ bài viết, và bình luận dự đoán kết quả. Và cuối cùng, trao giải không chỉ cho bài review có lượt tương tác cao nhất, mà còn cho người bình chọn có bình luận dự đoán chính xác nhất.”

Cô đưa mắt một vòng quanh phòng họp, rồi nói: “Tôi đã trình bày xong, mọi người có ý kiến gì không?”

Một cánh tay đưa lên: “Tại sao phải treo khẩu hiệu đó? Tôi cho rằng nó không đủ sức hút. Chúng ta nên chọn một khẩu hiệu khác mang tính trào lưu hơn.”

Tiểu Hạ gật đầu với anh ta, giải thích:

- Người Việt Nam chúng ta, dù có say mê với văn hóa ngoại quốc hay không, thì tựu chung đều có một phẩm chất, đó là lòng tự hào và tự tôn dân tộc. Cho nên, chúng ta cần làm cho nó sống dậy. Việc này không chỉ tốt cho hình ảnh của công ty, mà còn đem lại giá trị tích cực cho nền văn học nước ta. Có thể nó sẽ làm thức tỉnh những độc giả vốn từ lâu đã quay lưng với văn học Việt, đặc biệt là văn học trẻ. Rồi một lúc nào đó người ta sẽ nhận ra, à, không chỉ có Trung Quốc hay Tây Phương mới sở hữu một nền văn học hiện đại phát triển, mà Việt Nam chúng ta cũng làm được.

Một người khác lên tiếng:

- Theo tôi, người viết sẽ có xu hướng review kém khách quan để “lấy lòng” chúng ta, sẽ tạo sự ác cảm cho người đọc. Thứ hai, việc chia sẻ bài viết cũng không chắc mang lại hiệu quả, vì người dùng mạng đa số rất lười đọc, nhất là đối với những bài viết quá dài.

Tiểu Hạ mỉm cười, đó cũng là vấn đề mà cô luôn băn khoăn. Tuy nhiên, cô đã sớm tìm ra hướng giải quyết. Cô giải đáp:

- Về vấn đề thứ nhất, tôi hoàn toàn đồng tình với quan điểm của anh. Vì để khắc phục điều đó nên chúng ta mới phải thêm vào luật dự đoán kết quả. Đối với người tham gia dự đoán, để chắc chắn con số của mình là chính xác – nghĩa là có bao nhiêu người cùng chung suy nghĩ với họ, họ phải đọc rất kỹ từng bài viết, thậm chí phải mua sách về đọc thì mới đủ cơ sở để kết luận. Cho nên lúc này, người viết không thể cho ra một bài kém khách quan mà buộc phải thể hiện quan điểm thực sự. Như vậy, chúng ta đã loại trừ được những bài review ảo. Đương nhiên, công ty cần nhấn mạnh rằng kết quả chung cuộc không phụ thuộc vào bài viết mang nhận xét tiêu cực hay tích cực về cuốn sách.

Nghỉ một lúc, cô nói tiếp:

- Về vấn đề thứ hai, việc chia sẻ bài viết không phải để nhắm đến các đối tượng vốn không hề quan tâm đến sách. Nhưng, những người có thói quen đọc hiểu chắc chắn sẽ lưu tâm. Thị trường của chúng ta là họ, chứ không phải người dùng mạng xã hội nói chung.

Mỹ Hà cắt lời cô, chị đặt giả thuyết và nghi vấn của mình:

- Làm thế nào để hạn chế lượng tương tác “ảo”, tức tình trạng kêu gọi yêu thích, bình chọn ồ ạt, dự đoán kết quả theo kiểu ngẫu nhiên, dẫn đến người thắng cuộc là người có mối quan hệ rộng trên mạng xã hội, còn người dự đoán đúng lại là do may mắn? Việc này sẽ gây nản lòng, gây khó tiếp cận cho đối tượng khách hàng thực sự của chúng ta – những người thực sự yêu thích việc đọc sách?

Tiểu Hạ yên lặng lắng nghe. Đợi chị nói xong, cô giải đáp:

- Cũng chính vì như vậy, chúng ta sẽ treo giải bằng những bộ sách nổi tiếng và có giá trị cao trên thị trường hiện nay, thay vì tiền mặt. Thêm vào đó, một bình chọn tính là hợp lệ chỉ khi làm đủ cả bốn bước. Nếu giải thưởng không phải là tiền mặt, liệu những người không thích sách có kiên nhẫn để làm hết bốn bước không?

Không gian trong phòng họp trở nên im ắng lạ thường. Tất cả mọi người đều chìm đắm trong thế giới mà Tiểu Hạ vẽ ra. Một ngọn lửa của một cuộc chiến kinh doanh đang sục sôi bên trong họ.

Nam Khang gõ nhẹ những ngón tay lên mặt bàn, giữa lúc không ai chú ý, anh bắt đầu lên tiếng:

- Càng nhiều sự chú ý thì càng bị soi xét. Một tác phẩm chỉ vừa ra mắt đã gặp phải nhiều ý kiến trái chiều, doanh thu có thể tăng vọt khi người ta vẫn còn

tò mò, nhưng về lâu về dài thì không chắc.

Vẫn là phong cách súc tích quen thuộc, nhưng khi đặt vào môi trường làm việc, anh lại biểu hiện ra tác phong của một người lãnh đạo.

Tiểu Hạ nghe một cơn sóng từ sâu thẳm đang cuộn trào, ý chí bỗng trở nên quyết liệt đến lạ thường. Cô nhìn vào mắt anh, mọi thứ xung quanh đều biến mất. Trong cô lúc này chỉ còn duy nhất hình ảnh Nam Khang, ngồi đó với phong thái ngạo nghễ của một kẻ cầm đầu. Cô nói thật chậm, từng câu từng chữ gây gợn vang vọng trong không gian:

- Chiều trò khiến người ta tìm đến, nhưng giữ chân họ là nội dung. Trọng điểm chỉ có một: Tôi tin vào tác phẩm của mình.

Nam Khang nhìn cô, mắt anh sâu như nước hồ những ngày trời không nổi gió. Đường như không một ai có thể nắm bắt được trong đó đang chứa đựng điều gì. Anh nói:

- Tôi chỉ nhìn vào kết quả. Hãy cho tôi thấy điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Vouloir, C'est Pouvoir

Bốn giờ chiều ngày 28 tết, Huy Hoàng xuất hiện từ đằng sau cánh cổng, tóc trắng bạc kim ánh lên trong nắng chiều. Anh cười với Tiểu Hạ:

- Mùa Hè Nhỏ của mình đã đến~

Đó là biệt danh Huy Hoàng đặt cho Tiểu Hạ kể từ buổi tiệc lần trước. Cô hỏi trong lúc ngó vào nhà:

- Mọi người đang làm gì vậy?

Huy Hoàng nhường lối cho cô, nháy mắt:

- Đang chờ cậu.

Vào trong nhà, cô nghe giọng Bern vọng ra từ phòng bếp: “Mau vào đây, Tiểu Hạ!”

Phòng bếp bày la liệt thức ăn. Tiểu Hạ nhìn bãi “chiến trường” trước mặt mình, ngờ vực hỏi:

- Nhiều như vậy bốn người có ăn hết không? – Bốn người bao gồm cô, Bern, Huy Hoàng, và cả Nam Khang. Hải Đăng đã quay trở về Sài Gòn ngay sau bữa tiệc lần trước.

Huy Hoàng soạn đồ ăn từ trong một chiếc túi vải. Hiển nhiên, mấy tên con trai này đã đặt người ta giao chúng đến.

Huy Hoàng nói: “Không sao đâu, vui say một bữa trước khi bọn mình về quê. Sau hôm nay Khang có muốn cũng chẳng còn ai cho cậu ta chê phiền nữa đâu. ~”

Huy Hoàng quê ở Quảng Ngãi, còn người nhà Bern đều đang ở Pháp, nên hiển nhiên, họ phải quay về sum họp gia đình sau một năm dài làm việc ở xứ khác. Tiểu Hạ hỏi trong lúc cắt trái cây (Bern bảo chỗ đó sẽ dùng làm rượu trái cây):

- Mọi năm Khang cũng đón tết một mình sao?

Bern tay xếp thức ăn từ trong hộp nhựa ra đĩa, miệng trả lời:

- Từ khi ở Pháp mình đã thấy cậu ta như vậy rồi. Hai năm đầu tiên còn về Việt Nam, sau đó thì không thấy nữa. Người Pháp không đón tết âm lịch nên cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng từ khi về nước cậu ta đúng như một tên “tự kỷ” mỗi dịp Tết đến!

Huy Hoàng nghĩ gì đó, rồi nói: “Hỏi cấp ba, cứ tết đến là cậu ta về Sài Gòn. Chẳng hiểu sao mấy năm nay lại thế.”

- Louis ấy mà, tính tình càng ngày càng kỳ cục. Đến tuổi này cũng chẳng chịu yêu đương gì, tôi cá là cậu ta sẽ cô đơn tới già cho xem! – Bern nói.

Huy Hoàng đưa cọt:

- Ai bảo thế, chả phải “người tình” của cậu ta là gã ca sĩ nổi tiếng đó sao.~

Thấy Tiểu Hạ nhìn mình với vẻ khó hiểu, Huy Hoàng nhếch môi: “Mùa Hè Nhỏ, cậu đã từng nghe gã ca sĩ... gì nhỉ?... Rym! Gã Rym đó bị phóng viên

chụp lại cảnh bước ra từ khách sạn với một người đàn ông bí mật chưa?”

- Không lẽ... - Tiểu Hạ không dám tin vào suy nghĩ của mình.

- Chính là cậu ta. Hahaha! – Bern vui sướng chen vào.

Đương lúc Tiểu Hạ định hỏi lại thì giọng Nam Khang vang lên từ sau lưng cô:

- Các cậu rảnh rồi quá?

Trong khi Bern nghe một luồng khí lạnh thấu xương chạy dọc sống lưng mình, Huy Hoàng lại chẹp lưỡi:

- Ái chà chà. ~ “Trúng tim đen” rồi nên chạy xuống đây sao? Hừm... chuyện tình giữa tổng giám đốc đẹp trai và anh ca sĩ nổi tiếng...

Nam Khang nhướn mày: “Có thời gian thì hãy cura mấy cái sừng trên đầu cậu đi.”

Bern lau mồ hôi trán, câu nói này có tính sát thương cao lắm đó!

Quả nhiên, Huy Hoàng không nhịn được chửi thề một tiếng.

Bern vội vàng dập tắt “cuộc chiến” đang chuẩn bị bùng nổ:

- Lạy chúa, tôi quên mua rượu mất rồi. Tôi nay không thể thiếu champagne được đâu! Tiểu Hạ đi mua giúp mình nhé?

- Hả? Minh sao? – Tiểu Hạ giật mình thon thót.

Bern nháy mắt: “Đề Louis đưa cậu đi. Cậu ta cũng góp một miếng ăn mà!”

Tiểu hạ bác bỏ ngay lập tức: “Không cần đâu, để mình đi mua cho!”

- Bày cây số, Cậu có chắc là tự đi được không? – Nam Khang không mặn không nhạt hỏi.

Tiểu Hạ toan nói lại thì anh ném lại một câu, “Đi thôi.” rồi xoay người rời đi. Tiểu Hạ cắn môi, ngậm ngùi bước theo.

Không khí bên trong xe im ắng đến kỳ quặc. Tiểu Hạ liếc sang Nam Khang, hắng giọng:

- Uhm, chuyện lúc nãy...

- Bạn bè gặp nhau thôi.

- Hả? Cậu quen với Rym sao?!

- Ừm.

Tiểu Hạ trầm mặt, “à” một tiếng rồi không nói gì nữa. Nam Khang hỏi:

- Có vấn đề gì sao?

- Không có gì. Mình rất thích Rym.

Cô phóng tầm mắt ra bên ngoài cửa sổ. Giờ tan ca, dòng người đổ về khu vực trung tâm từ khắp mọi nẻo đường, giao thông tắc nghẽn trầm trọng. Họ cứ cách một ngã tư lại gặp một cái đèn đỏ, chiếc xe di chuyển với tốc độ chậm như rùa bò. Tiểu Hạ ngắm nghía mấy cái mũ bảo hiểm đủ màu đủ sắc đang chuyển động thành dòng trên đường, màu sắc lộn xộn của chúng khiến cô thấy ngửa ngáy. Cô cố kiềm xuống cái ý muốn sẽ lao xuống đó, sắp xếp chúng lại theo trật tự mà cô yêu thích. Khi tâm trí cô sắp lạc đi đâu đó, Nam Khang chợt nói:

- Vô bổ. – Anh dường như đang bực bội.

Mất một lúc mới hiểu được ý anh, cô bĩu môi:

- Rym mang âm nhạc đến cho mọi người hưởng thụ, sao lại vô bổ?

Lúc đứng trước quầy rượu ở siêu thị, Tiểu Hạ như hoa mắt trước hàng trăm chai champagne được xếp san sát nhau trên kệ. Thấy cô lừng khừng xem từ loại này đến loại khác mất một lúc lâu, Nam Khang rút cuộc chỉ vào một ngăn:

- Lấy cái này.

Tiểu Hạ lấy bốn chai rượu bỏ vào xe đẩy, trong lòng thầm mắng anh đã biết nhưng không chịu chọn giúp mình ngay từ đầu.

Tình tiền cũng là cả một quá trình gian nan, siêu thị cũng đang vào giờ cao điểm với năm, sáu hàng người nối đuôi nhau chờ được thanh toán. Tiểu Hạ che miệng ngáp một cái, rồi nhìn sang Nam Khang. Hai tay anh đút trong túi quần, đứng hơi lệch ra phía sau so với cô, thân người cao lớn che chắn cô khỏi những người đằng sau. Trông anh vẫn rất tinh tảo, trái ngược hoàn toàn với bộ dáng mệt mỏi của cô.

Khi chỉ còn hai lượt nữa là đến họ, bỗng xe đẩy bị húc mạnh, vì Tiểu Hạ đang vịn tay lên nó nên cũng bị đẩy văng ra sau. Giữa lúc cô đang chuẩn bị tâm lý cho một cú va chạm đau điếng người thì cả cơ thể đã nằm trọn trong một lồng ngực ấm áp. Khuôn mặt đẹp chết người của Nam Khang “phóng to” ngay trên đầu cô.

“Thịch” một tiếng, mặt Tiểu Hạ nóng ran.

- Xin lỗi ông anh với bà chị nhé, thằng em đang gấp một tí! – Phía trước đã bị một gã đầu đinh chen vào. Gã nhìn Nam Khang và Tiểu Hạ bằng thái độ ngông nghênh.

Tiểu Hạ lúng túng thoát khỏi vòng ôm của Nam Khang, dường như cô chẳng nghe thấy gã đang nói gì.

- Cái thằng đó không đọc được cái chữ to đùng trước mặt hay sao?! – Một người phụ nữ xếp hàng ở quầy bên cạnh quay sang nói với chồng mình, âm lượng đủ to để tất cả những người đứng gần đều nghe thấy.

Đối diện bọn họ là một tấm biển lớn màu xanh, bên trên ghi một dòng chữ:

“Hãy là một người mua sắm văn minh bằng cách xếp hàng thanh toán theo thứ tự.

Hãy là một người mua sắm nhân ái bằng cách ưu tiên cho trẻ em, phụ nữ có thai, người già và người tàn tật.”

Nam Khang bỗng nhiên quay sang người phụ nữ ấy, nhân nhật nói:

- Không sao ạ, anh ta cũng thuộc một trong số đó thôi.

“Hí hí hí...” Hai cô gái trẻ đứng phía sau họ che miệng cười khúc khích.

Gã đầu đinh thẹn quá hóa giận, quay lại quát: “Mày vừa nói gì hả thằng kia?”

Nam Khang nhìn vào mặt gã, lạnh tanh không đáp.

Gã đầu đinh mất kiên nhẫn, gằn từng từ:

- Mày đang chửi ông đây khuyết tật chứ gì?

Một người phụ nữ khác há hê: “Chả nhẽ lại không đúng? Nếu không mù, sao cậu không đọc được chữ?”

- Mày dám chửi tao mù? Mày có biết tao là ai không? – Không thể đôi co với phụ nữ, gã tiếp tục trút giận lên Nam Khang.

Nam Khang vẫn không hề dời mắt khỏi gã, cười lạnh:

- Chú không mù, chú già.

“Hahaha...” Mọi người xung quanh đồng loạt cười lớn.

Gã đầu đinh vung chân đạp vào chiếc xe đẩy. Nam Khang ngay lập tức kéo Tiểu Hạ ra sau mình, đồng thời đá chiếc xe dội ngược về phía gã. Chiếc xe húc “rầm” vào bụng, gã đổ sập xuống đất, ôm bụng quằn quại.

Siêu thị bắt đầu vang lên những âm thanh la hét. Gã đầu đinh lồm cồm bò dậy, hằm hằm trừng mắt với Nam Khang. Giữa lúc gã sắp nhào vào người anh, quản lý và bảo vệ siêu thị ập tới.

Trong lúc hai người bảo vệ lôi gã đi, anh quản lý hướng về phía họ nói:

- Chúng tôi thành thực xin lỗi quý khách vì sự bất tiện này!

Giọng Nam Khang hơi đánh lại:

- Làm dịch vụ trong kinh doanh, phải giải quyết vấn đề ngay khi nó chưa xảy ra. Các anh nên xuất hiện khi anh ta chen hàng, không phải lúc này.

Anh quản lý bối rối cúi rạp người:

- Chúng tôi thành thật xin lỗi, mong quý khách bỏ qua!

Tiểu Hạ thấy anh ta lúng túng đến tội nghiệp, vội vàng nói: “Không sao không sao, là chuyện ngoài ý muốn!”

Cho đến lúc mọi thứ dần ổn định trở lại, Tiểu Hạ mới để ý rằng, Nam Khang vẫn đang nắm chặt cánh tay cô. Đường như cũng nhận ra điều đó, anh lập tức thả tay ra. Tiểu Hạ cố xua tan bầu không khí kỳ lạ giữa hai người:

- Nhanh về thôi, chắc Bern và Huy Hoàng đang sốt ruột lắm!

Đương lúc hai người di chuyển về phía thang máy, anh quản lý siêu thị đuổi đến trước mặt họ. Anh ta chìa ra một tờ phiếu và nói:

- Siêu thị kính mong anh chị nhận lấy, đây là một chút quà nhỏ để chúng tôi bù đắp cho sự bất tiện vừa nãy!

Tiểu Hạ liếc qua tấm phiếu.

Voucher 50% các sản phẩm tình nhân.

Mặt Tiểu Hạ đỏ ửng lên, cô đang tính từ chối thì Nam Khang đã nhận lấy tấm phiếu từ tay anh ta. Lúc anh ta đã đi khuất, cô nói nhỏ: “Cậu lấy thứ này làm gì, người ta hiểu lầm đó!”

- Mang về cho Hoàng, cậu ta thích thứ này. – Anh nhàn nhạt nói.

Tiểu Hạ lại mắng thầm.

Buổi tiệc tất niên tại nhà Nam Khang chẳng mấy chốc đã biến thành một cuộc đấu rượu giữa ba người đàn ông. Mở đầu là Huy Hoàng và Bern hùa nhau thách thức Nam Khang, cuối cùng lại cũng là hai người họ nằm la liệt trên bàn trong tình trạng không còn chút tỉnh táo nào.

Huy Hoàng nốc cạn ly rượu, không rõ đang khóc hay cười:

- Haha... hic... Tôi đối xử với cô ta như vậy, sao cô ta có thể đi theo cái thằng khốn đó! Kiến trúc sư đẹp trai tài giỏi tôi đây có chỗ nào thua cái thằng công tử chỉ được mỗi cái ăn bám gia đình kia! Haha... hic!

Bern nghiêng ngả, cụng ly vào cái ly trống trên tay Huy Hoàng:

- Tôi đồng cảm với cậu! Ưc... Mấy cô ả đeo bám theo tôi chẳng phải vì tôi là con của bố tôi sao! Ưc... Từ lúc tôi tách ra làm riêng, mấy ả cứ nghĩ tôi bị đuổi cổ khỏi nhà, nên không còn ai đến làm phiền tôi nữa. Hahaha!

Nói rồi, hai người anh một tiếng tôi một tiếng vỗ vai, tự an ủi lẫn nhau. Huy Hoàng liếc Nam Khang đang ngồi đối diện, đái giọng:

- Chà chà... tính ra phòng ký túc xá của chúng ta chỉ có mỗi tôi và cậu là tình duyên lận đận nhỉ ~ Haha... hai tên kia đều đang vui vẻ bên người tình bé bỏng, thật đáng ghét! Hic...

Nam Khang quay sang Tiểu Hạ, nhún vai: “Cậu ta say rồi.”

Đột nhiên, Bern chồm đến chụp lấy tay Tiểu Hạ, nhìn cô với vẻ thành khẩn:

- Tiểu Hạ, cậu nhớ chăm sóc Bé Bông của mình! Nó không thích ăn hạt, chỉ thích ăn cá hấp... tên Louis này toàn bỏ mặc Bé Bông đáng thương của mình! Ưc...

Tiểu Hạ vội vàng gạt đầu: “Được mà, được mà!”

Nam Khang hất tay Bern ra, nói với cô:

- Trễ rồi, mình đưa cậu về.

- Không cần đâu, nhà mình gần đây mà. – Tiểu Hạ lắc đầu.

Nam Khang không nói hai lời, xoay người đứng dậy. Tiểu Hạ đành cầm túi xách đuổi theo.

Con ngõ về đêm được thắp sáng bởi những ngọn đèn đường, thứ ánh sáng dịu nhẹ có khả năng sưởi ấm cõi lòng mỗi một người đang chìm trong cô đơn. Trăng tròn vành vạnh chậm rãi đuổi theo từng bước chân của họ, thoát ẩn thoát hiện đằng sau tán cây. Hai chiếc bóng đen đồ dài xuống lòng đường, chốc chốc tiến sát lại gần nhau, chốc chốc lại tách nhau ra. Trong cái mát rượi của đêm xuân tháng hai, một chút xiu dịu dàng khẽ lướt qua tìm Tiểu Hạ. Từ sâu trong lòng mình, cô mong con đường này sẽ cứ dài mãi.

Tiểu Hạ lén nhìn Nam Khang. Bị anh bắt gặp, cô che đi sự lúng túng:

- À... Fanpage Nam Mộc đã treo khẩu hiệu, sách cũng đã phát hành. Ngày mai sẽ phát thông báo về cuộc thi thôi.

Nam Khang “ừm” một tiếng. Lát sau, anh hỏi:

- Nếu làm được, cậu sẽ đến Nam Thịnh?

- Không. Mình chỉ muốn chứng minh cho cậu thấy những thứ mình viết là không sáo rỗng. Mình không có suy nghĩ nào khác. – Tiểu Hạ khẳng định.

Đi thêm một đoạn nữa, họ đã đến nhà cô. Nam Khang im lặng quan sát ngôi nhà mái ngói trước mặt mình. Đó là một ngôi nhà hai tầng có diện tích nhỏ. Vì là ban đêm nên không thể nhìn được quá rõ ràng, nhưng qua những vị trí được đèn đường chiếu vào, có thể nhận ra từng vết tích cũ kỹ in hằn lên nó. Những mảng tường phủ màu thời gian, một vài chỗ sơn bị bong tróc lộ ra màu gạch đỏ. Anh có thể tưởng tượng, chỉ cần một con bão quét qua khu phố này, nó sẽ là ngôi nhà đầu tiên đổ xuống. Một cảm xúc gì đó lướt qua tâm trí anh.

Lúc Tiểu Hạ bước lên mái hiên, loay hoay tra chìa khóa, anh gọi:

- Tiểu Hạ.

Cô quay lại.

Dưới ánh đèn vàng, cô nghe tiếng anh nói:

- Vouloir, c'est pouvoir.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Em không thể nói

Phòng riêng tại một nhà hàng cao cấp.

Hai cô nhân viên phục vụ đặt các món ăn lên bàn rồi ngằm trao đổi ánh mắt với nhau. Cô này đẩy tay cô kia, thật lâu cũng không ai có can đảm mở lời với người đàn ông đang ngồi trong phòng.

Anh đang nhàn nhã tựa lưng vào chiếc ghế gỗ lót đệm sang trọng. Chân bắt chéo, trên đùi anh đặt một cuốn tạp chí thời trang, những ngón tay thon dài lướt đều trên mặt giấy. Chiếc kính râm chiếm gần một nửa gương mặt, càng làm nổi bật sống mũi cao thẳng của anh. Tổng thể làm nên một nét quyến rũ chỉ thuộc về những anh chàng playboy mà người ta thường bắt gặp ở những địa điểm ăn chơi của giới nhà giàu.

Rym – ông hoàng nhạc Vpop thế hệ mới, người có khả năng tạo ra xu hướng chỉ bằng một câu nói vu vơ.

Ngón tay Rym dừng lại trên không trung, anh ngước lên nhìn hai cô gái, nở nụ cười quyến rũ:

- Các em có muốn chụp hình không?

Thế là, hai cô gái hét lên trong sung sướng. Họ ngay lập tức chạy lại chỗ anh, sau khi chụp hình và xin được chữ ký, họ mới thỏa mãn kéo nhau ra ngoài.

Rym thu lại nụ cười trên môi. Anh đưa tay tháo mắt kính xuống, nhìn đồng hồ đeo tay, cau gắt:

- Anh ta làm gì lâu vậy chứ?

- Có cần em liên hệ lại không? – Người quản lý hỏi.

Ngay lúc đó, cửa phòng bật mở. Một người đàn ông toàn thân mặc vest đen đi vào.

- Anh trễ giờ quá, Nam Khang.

- Xin lỗi. Cuộc hẹn với đối tác kéo dài hơn dự tính. – Nam Khang nói.

- Khi gió, lại còn để tôi phải chờ. Bao nhiêu người phải xếp hàng để gặp được tôi anh biết không? – Rym nói.

Nam Khang liếc mắt sang, nhàn nhạt: “Không bao gồm tôi.” – Nói rồi, anh kéo ghế ngồi xuống đối diện.

Rym cau có nói trong lúc thả cuốn tạp chí xuống bàn: “Nếu không phải tối nay chạy show giao thừa ở Đà Nẵng thì còn lâu anh mới gặp được tôi.” – Nói rồi, anh ra hiệu cho người quản lý của mình ra ngoài.

Cho đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Rym trầm giọng:

- Qua Tết là giỗ cô ấy, anh có về Sài Gòn không?

- Không.

- Tại sao?! – Rym hỏi trong sự tức giận.

Nam Khang lạnh lùng đáp lại: “Uy Vũ, đối với tôi cô ấy chưa chết.”

- Mẹ nó! Chính tay tôi đã ôm xác cô ấy, máu cô ấy nhuộm đỏ cả người tôi, anh còn chưa chịu chấp nhận sự thật sao?

Nam Khang không trả lời câu hỏi đó. Anh chuyển hướng câu chuyện: “Cậu thế nào rồi?”

- Gì? Thiên tài âm nhạc như tôi thì còn thế nào nữa? Tôi đang sắp chết vì sự nổi tiếng của mình đây! – Rym nhanh chóng chuyển sang trạng thái “ngao mạn” vốn có.

- Ý tôi là gia đình cậu.

Rym chau mày, buồn bực nói:

- Gia đình của tôi là chị gái.

Mắt Nam Khang ánh lên một tia lạnh lẽo.

“Ai lại nghĩ Rym - ông hoàng nhạc pop lại chính là con trai thứ ba của ông trùm bất động sản Sài Gòn – Uy Quyền.” Anh cười thầm.

- Chị cậu thế nào rồi? – Nam Khang hỏi.

Rym dịu giọng lại, mắt anh thoáng chút buồn:

- Không tốt lắm. Sinh đứa đầu xong thì phát bệnh càng lúc càng nặng.

- Bệnh viện Mỹ cũng bó tay?

- Ừm. Từ nhỏ chị ấy đã được đưa qua đó để điều trị dự phòng, vậy mà “chạy trời không khỏi sổ”.

Nam Khang trầm mặc. Anh đang cố chịu đựng cơn đau lan lên từ dạ dày, không buồn động đũa đến chỗ thức ăn trên bàn. Rym không hề chú ý tới điều đó, anh nói khi sức nhớ ra lý do chính của cuộc hẹn này: “Đúng rồi, tôi đã chuyển nốt số tiền còn lại cho anh rồi.”

Nam Khang “ừm” một tiếng.

- Cảm ơn anh. Thật lòng đó. – Rym nói.

- Cậu sống tốt là được.

- Vì Mộc Chi sao?

Không có tiếng trả lời.

...

Tiểu Hạ nhận được tin Du Miên đầu casting phim vào trưa ngày ba mươi, và phim sẽ được bấm máy ngay vào ngày mùng hai Tết. Đó là vai diễn đầu tiên trong cuộc đời Du Miên - trong một bộ phim của đạo diễn nổi tiếng, với một dàn diễn viên chính nổi tiếng.

Cô gửi tin nhắn cho Du Miên:

“Chị đã chuyển tiền, em cần chuẩn bị gì thì cứ mua nhé. Đừng để thua thiệt người khác.”

Đó là toàn bộ số tiền nhuận bút đợt này của cô.

Tiểu Hạ vào facebook, bài phát động cuộc thi viết review cho Địa Y đã được đăng tải vào hôm qua, liên kết tổ chức với một trang review truyện có hơn hai trăm nghìn lượt theo dõi. Chỉ mới một ngày mà bài đăng đã thu về hơn hai nghìn lượt tương tác, một con số cao chưa từng thấy trước đây.

Tiểu Hạ tắt máy, vươn vai. Cô sửa soạn đồ để đem qua biệt thự gỗ, làm “con sen” cho Bé Bông. Từ lúc Bern lên máy bay, điện thoại cô đã bị anh “spam” bởi một loạt tin nhắn nhắc nhở. Nhiệm vụ của cô là, thay cát và cho Bé Bông ăn no ngày ba bữa.

Nam Khang đi làm vẫn chưa thấy về, chìa khóa vào nhà đã được Bern đưa cho cô từ trước. Tiểu Hạ mở cổng, xách theo túi lớn túi nhỏ đồ ăn tươi mà cô mua được từ phiên chợ sáng sớm.

Bé Bông ngửi thấy mùi cá liền chui ra từ góc nào đó trong nhà. Nó “méo” một tiếng, rồi ưỡn người với vẻ lười biếng, thân hình tròn lẳn đồng đánh tiến về phía Tiểu Hạ. Nó đi vòng dưới chân Tiểu Hạ, dụi đầu vào người cô rồi nằm “phịch” xuống nền nhà. Rồi, nó lăn một vòng, chống bốn chân lên trời, phoi chiếc bụng núng nính mỡ về phía Tiểu Hạ. Cô ngồi xuống, nắm lấy hai cái đệm chân màu hồng của nó bóp nhẹ.

- Lúc đói bụng mới thấy mày chui ra, bình thường trốn ở xó xỉnh nào vậy, hử?

Bé Bông lại “méo” lên một tiếng.

Cá chín, cô bỏ ra đĩa rồi thả xuống cho Bé Bông. Bụng cô bỗng kêu “ọt” một tiếng, cô nhìn lên bếp và nghĩ: Đẳng nào cũng đã bừa ra rồi, sẵn có cá thôi thì nấu cháo cá ăn luôn ở đây cho tiện!

Cháo cá là món ăn cô yêu thích nhất, và cũng là món cô nấu ngon nhất. Nghĩ vậy, cô vo gạo rồi bắt lên bếp.

Trong lúc chờ cháo chín, Tiểu Hạ đọc sách. Cô ngồi ở khu vực đảo bếp, hai chân xếp bằng trên ghế, chậm rãi nhâm nhi quyển sách được lấy từ kho sách cổ của ông.

Bé Bông đã xoi sạch con cá nặng gần một ký lô, liếm mép rồi nhảy phốc lên đảo bếp nơi cô đang ngồi. Nó nằm xuống ngay bên tay cô, cuộc tròn người, nhắm mắt liu liu với vẻ vô cùng hưởng thụ. Tiểu Hạ lật sách đều đều, thỉnh thoảng đưa tay sang vuốt ve bộ lông mềm như nhung của Bé Bông.

Nam Khang trở về nhà với một cái dạ dày đau rát và trống rỗng. Trước đó, sau khi kết thúc buổi tiệc xã giao với đối tác, anh đã phải đi ngay vào nhà vệ sinh để nôn hết những thứ vừa cho vào bụng ra. Tất cả chỗ rượu mà anh uống sáng nay, cộng với chỗ rượu uống cùng Bern và Huy Hoàng hôm trước đã khiến dạ dày anh kêu lên vì đau. Anh đã chịu đựng con khó chịu trong suốt cuộc nói chuyện sau đó với Rym, rồi trên cả đoạn đường về nhà.

Trở về nhà với cơ thể mệt mỏi, nhưng anh không ngờ mình lại bắt gặp một khung cảnh dễ chịu và bình yên đến vậy.

Hương thơm từ nồi cháo tỏa ra khắp căn phòng, Tiểu Hạ đang đắm mình trong thế giới sách, bờ môi nhỏ mở nhẹ, đôi hồng dù cô chẳng hề tô son. Thỉnh thoảng, cô chau mày như đang ngâm cứu điều gì đó, rồi lát sau, cô lại mỉm cười khe khẽ, dường như đang khoan khoái vì bắt gặp một chi tiết thú vị.

Anh gọi cô:

- Tiểu Hạ.

Tiểu Hạ ngẩng mặt lên, ngạc nhiên hỏi:

- Không phải cậu nói trưa nay không về sao?

Nam Khang đặt cặp sách lên bàn rồi tiến về phía nồi cháo đang sôi sùng sục trên bếp. Tiểu Hạ định giải thích, nhưng lại phát hiện ra sắc mặt không tốt của anh. Lúc anh đi ngang qua, cô còn nghe thoảng thoảng mùi rượu. Tiểu Hạ chau mày:

- Cậu đau dạ dày sao?

Nam Khang không trả lời, dờ dáp nồi cháo. Mùi thơm ngay lập tức bao trùm cả gian bếp. Tiểu Hạ hỏi:

- Cậu muốn ăn không?

- Ừm.

- Vậy để mình múc cho.

Cô đặt tô cháo nghi ngút khói xuống trước mặt Nam Khang. Anh nhìn tô cháo, rồi lại nhìn lên cô hỏi:

- Của cậu đâu?

- Mình ăn sau cũng được.

- Ăn cùng đi. – Nam Khang nói.

Chỉ khi Tiểu Hạ ngồi yên vị trước mặt mình với một tô cháo tương tự, Nam Khang mới hài lòng múc muỗng cháo đầu tiên cho vào miệng. Hạt cháo mềm nhuyễn mang theo vị cá chảy qua cuốn họng, rơi vào dạ dày, khiến anh thở ra một tiếng thỏa mãn. Con đau dạ dày dường như chẳng còn nữa.

Thấy tốc độ ăn của anh nhanh hơn thường ngày, Tiểu Hạ hỏi:

- Thế nào?

- Không đến nỗi. – Nam Khang trả lời, miệng vẫn ăn không ngừng.

Gi chữ! Món tử của em đó! Tiểu Hạ mắng thầm.

Một lúc sau vẫn không nghe thấy cô nói gì, Nam Khang dừng lại, ngược mặt lên hỏi:

- Sao thế?

Tiểu Hạ do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn không lên tiếng. Cô đã rất muốn nhắc nhở anh không được uống rượu nữa ngay từ buổi tối ngồi cùng Bern và Huy Hoàng, nhưng suy cho cùng cô chẳng là ai để có thể nói điều đó cả. Trong mắt anh, cô rốt cuộc cũng chỉ là Tiểu Hạ mà thôi.

- À, tối nay mình không sang cho Bé Bông ăn được. Mình đã để cá hấp sẵn trong tủ lạnh, cậu chỉ cần hâm lại thôi. – Cô nói.

- Tại sao? – Nam Khang hỏi.

- Tối nay có chương trình ca nhạc đón giao thừa, mình phải đi sớm để giành chỗ.

- Cậu đi xem thằng nhóc Rym đó?

Tiểu Hạ ngược lên nhìn anh, ngạc nhiên: “Cậu mà cũng biết hả? Đúng vậy đó, mình đi xem Rym.”

Nam Khang đột nhiên cười lạnh:

- Tồn công quá vậy. Có cần mình hẹn gặp cậu ta giúp cậu không?

Chẳng hiểu tại sao anh bỗng dưng lại khó chịu, Tiểu Hạ bực bội lắc đầu: “Không cần, mình chỉ là fan hâm mộ thôi mà.”

Nam Khang hừ nhẹ một tiếng rồi tiếp tục ăn cháo.

Nam Khang quay lại công ty để làm việc ngay sau khi ăn xong, dường như thời điểm cuối năm anh lại càng bận rộn hơn người khác. Tiểu Hạ đóng cửa biệt thự gỗ rồi đi về nhà mình.

Tiệm sách Bụi Hoa vốn đã được cô treo biển nghỉ tết từ hôm hai mươi sáu Tết, nên chiều nay cô chẳng còn việc gì để làm. Cô đánh một giấc ngủ trưa dài bốn tiếng đồng hồ. Đến tận năm giờ chiều, chuông báo thức vang lên, cô mới uể oải thức giấc. Liếc lên tấm vẽ ca nhạc được đặt trên chiếc tủ đầu giường, cô mỉm cười:

- Sắp gặp lại anh rồi, Uy Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thì ra anh đã đuổi theo em

Sân khấu chương trình ca nhạc đón giao thừa được dựng ngoài trời, ngay trên bờ Đông sông Hàn. Đúng mười hai giờ đêm sẽ có hoạt động bắn pháo hoa. Bãi bắn được đặt ở bờ Tây, để đảm bảo an toàn, từ sáu giờ người ta đã cấm xe cộ lưu thông trên hai tuyến đường Bạch Đằng và Trần Hưng Đạo - tức hai tuyến đường chạy dọc theo hai bờ của con sông. Tiểu Hạ xuống taxi tại gần địa điểm đó, sau đó đi bộ một lúc thì đến được sân khấu tổ chức.

Nơi cô ngồi là khán đài đối diện sân khấu, giá vé không hề rẻ. Uy Vũ, hay Rym, là một trong những nghệ sĩ hạng A, do đó anh sẽ biểu diễn gần cuối chương trình. Giờ khai mạc là tám giờ tối, nhưng chỉ mới sáu giờ, khán đài đã chật kín người ngồi. Xung quanh cô, các cô cậu thanh niên đem theo rất nhiều băng đô, khẩu hiệu, lightstick đại diện cho nhiều fanclubs khác nhau, tuy vậy, cô vẫn có thể thấy fan của Rym là chiếm đa số.

Tiểu Hạ ngồi giữa một đám người la hét điên cuồng, chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình lạc lõng đến vậy. Trên sân khấu, những màn biểu diễn dù trầm lắng hay sôi động đều không thể thu hút được cô. Thời gian trôi qua bao lâu, cô cũng chẳng biết nữa. Khi người dẫn chương trình giới thiệu xong phần trình diễn của Rym, tấm màn sân khấu mở ra, Rym xuất hiện từ trong tiếng nhạc xập xình, một thân màu đỏ nổi bật giữa những ánh đèn chớp nháy hoa lệ.

Anh không khác nhiều so với trước đây, nhưng mỗi một lần Tiểu Hạ nhìn thấy anh, dường như anh lại càng trở nên hoàn hảo. Phong cách trình diễn lôi cuốn. Âm nhạc xuất sắc. Tám năm sự nghiệp, trải qua rất nhiều sóng gió, với không biết bao nhiêu scandal bủa vây, có lúc tưởng chừng như anh sẽ gục ngã, nhưng rốt cuộc anh vẫn đứng ở nơi đó, càng mạnh mẽ và tỏa sáng hơn.

“Uy Vũ này chưa từng chịu thua kẻ nào. Càng chà đạp tao, tao càng phải đứng dậy.”

Lời anh nói vẫn vang vọng bên tai cô. Tiểu Hạ biết chắc rằng, dù có là Uy Vũ hay Rym, thì cái bản tính ngang tàn trời sinh trong anh sẽ không bao giờ thay đổi.

Cô nghe tiếng anh giao lưu với fans, cô nghe tiếng hú hét của những người xung quanh mình. Và rồi, anh lại một lần nữa biến mất sau tấm rèm sân khấu.

Rym đi rồi, cô cũng chẳng còn lý do gì để nán lại cái nơi vốn chẳng thuộc về mình. Cô đứng dậy, rồi đi.

Tiểu Hạ đi về phía Cầu Sông Hàn - nơi rất gần sân khấu, cô chỉ mất chừng năm phút đi bộ để đến được đó. Bên trên có lát đất vài người đang đứng chờ

pháo hoa. Những người không có vé xem trình diễn hoặc không phải là người sống ở đây thì không thể vào khu vực này, cũng chính vì thế mà Cầu Sông Hàn không đông đúc như những cây cầu khác.

Anh công nhân kỹ thuật gọi với theo khi thấy cô đang có ý định tiến ra giữa cầu:

- Này cô ơi! Mười hai giờ đêm cầu sẽ xoay, một giờ sáng mới xoay về lại!

Tiểu Hạ cười với anh ta, vẫn tiếp tục bước đi.

Đứng trên cầu, cô phóng tầm mắt xuống lòng sông đen mướt - con sông Hàn chảy giữa lòng Đà Nẵng, cứ mỗi đêm về là rực sáng lên những ánh đèn màu. Tất cả những nét phồn hoa của một thành phố đang trên đà phát triển đều được phản chiếu rõ rệt bởi lòng sông khi màn đêm buông xuống.

Tám năm trước khi cô ngồi trên con tàu từ Sài Gòn ra Đà Nẵng, nơi này vẫn còn là một thành phố đang phải loay hoay xóa bỏ những tàn tích kinh tế sau chiến tranh. Tám năm sau, nó đã trở thành một nơi tráng lệ, là đại diện tiêu biểu của dải đất miền Trung, trở thành một trong ba thành phố lớn nhất cả nước. Cô chứng kiến sự trở mình thần kỳ của nó, nó lại chứng kiến chính cô héo tàn đi mỗi ngày.

Tiểu Hạ nhớ lại đêm giao thừa mười ba năm trước, cô ngồi cùng Nam Khang trên nóc nhà của trại trẻ, dù có cố bao nhiêu cũng chỉ nhìn thấy được một góc của những bông pháo hoa được bắn lên bầu trời. Nam Khang đã lau đi những giọt nước mắt lăn trên má cô và nói rằng:

“Đừng khóc nữa, sau này anh sẽ đưa em đi xem pháo hoa từ nơi cao nhất của thành phố.”

Khoảng cách của những lời hứa tại sao lại xa đến vậy, cô cũng chẳng biết nữa. Thời gian đã bào mòn đi cái ước mơ nhỏ bé ngày nào của cô bé Mộc Chi, pháo hoa giờ đây đối với cô cũng chẳng còn đẹp để đến thế nữa.

- Tiểu Hạ.

Giọng nói quen thuộc lại vang lên bên tai, Nam Khang lại một lần nữa xuất hiện thần kỳ trước mắt cô.

- Sao cậu lại ở đây? – Tiểu Hạ hỏi.

Nam Khang chỉ tay về phía một tòa nhà mọc lên trên bờ Tây sông Hàn: “Trụ sở Nam Thịnh ở đó.”

Tiểu Hạ “à” lên.

Đó là tòa nhà ba mươi tám tầng vô cùng nổi tiếng, nằm ngay trên con đường Bạch Đằng đất đỏ, nơi có thể nhìn thẳng ra sông Hàn. Và hiển nhiên, để đặt trụ sở ở đó, người ta phải chi một cái giá vô cùng đắt đỏ. Mỗi lần Tiểu Hạ đi ngang qua nơi đó, cô đều vô thức ngấm ngĩa nó, tự hỏi bên trong đó người ta đang làm những công việc gì.

Nam Khang đến công ty để giải quyết nốt công việc tồn đọng của năm cũ. Mãi cho đến khi anh nhìn lên đồng hồ thì đã là mười hai giờ kém. Công ty đã không còn bất cứ người nào khác. Năm đầu tiên về Việt Nam sau mười năm sống trên đất Pháp, anh bỗng thấy muốn xem pháo hoa giao thừa. Từ tòa nhà đó đi đến Cầu Sông Hàn cũng chỉ mất mấy phút.

- Nếu vậy, sao cậu không lên sân thượng để xem? Rõ ràng là trên đó ngắm rõ và đẹp hơn mà. – Tiểu Hạ hỏi.

Nam Khang bước đến bên cạnh cô, vịn tay lên thành cầu quay. Gió thổi khiến tóc anh đổ về phía sau, lộ ra vầng trán thông minh. Anh nói:

- Mình từng hứa với một người, sẽ đưa cô ấy ngắm pháo hoa ở tòa nhà cao nhất. Cô ấy không ở đó.

Tiểu Hạ khựng người một lúc, cô nghe giọng mình run run: “Giờ cô ấy thế nào rồi?”

- Cô ấy không sao cả, có lẽ chỉ đang chơi đuổi bắt mà thôi. – Anh đáp.

Một giọt nước mắt trào ra khỏi khóe mắt Tiểu Hạ, nhanh chóng bị gió thổi đi. Lát sau, cô hỏi anh:

- Tại sao lại chọn Đà Nẵng?

- Thành phố trẻ, nhiều cơ hội kinh tế mới.

So với một Sài Gòn hay Hà Nội sầm uất gần như đã bão hòa về kinh tế, việc chọn Đà Nẵng làm nơi khởi nghiệp là một lựa chọn thông minh của Nam Khang. Nhưng đó không phải là điều cô muốn hỏi.

- Ý mình là, tại sao lại học cấp ba ở Đà Nẵng? - Với trình độ của Nam Khang, anh hoàn toàn có thể chọn trường cấp ba chuyên ở Sài Gòn. Tiểu Hạ vẫn luôn khó hiểu về lý do anh cắt công chạy ra đến tận đây.

- Mình đuổi theo cô ấy.

Tiếng đếm ngược của đám đông từ đằng xa giòn giã vọng lại. Nhưng giữa mớ âm thanh hỗn tạp đó, cô dường như lại nghe rất rõ lời anh nói, rõ hơn bao giờ hết.

Thì ra đó là lý do anh không đến tìm em. Anh nghĩ rằng em đã đến Đà Nẵng, nhưng thực ra em vẫn ở Sài Gòn. Và rồi khi em thực sự đến nơi này, anh lại lên máy bay sang Pháp...

Những bông pháo hoa nổ rộ trên nền trời đen thẫm, đốt cháy cả một vùng không khí. Tiểu Hạ không biết thứ ấm nóng trước mặt mình là nhiệt độ tỏa ra từ pháo hoa, hay là độ ấm của nước mắt. Trò chơi đuổi bắt này, bọn họ đã phải trả giá bằng mười ba năm, và kết thúc bằng việc, cái tên Mộc Chi vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời này.

Dưới chân họ đang rung chuyển.

Cây Cầu Sông Hàn chỉ xoay vào đúng mười hai giờ đêm ngày chủ nhật, để mở đường cho tàu thuyền trở về sau một tuần rong đuổi trên biển khơi. Mười lăm phút sau, phần giữa cầu đã hoàn toàn vuông góc với hai đầu cầu còn lại, chia cắt hoàn toàn những người đứng trên với những người còn lại. Trên trời, pháo hoa cũng bắt đầu tan dần.

Một ông chú chừng độ năm mươi tuổi xách hai cái ghế nhựa đỏ, lại chỗ họ nói:

- Hai đứa lấy ghế mà ngồi, một tiếng đồng hồ lận, đứng vậy mỏi chân lắm!

Tiểu Hạ và Nam Khang quay lại, cùng lúc cảm ơn ông chú. Ông chú nghe giọng bọn họ thì cười hà hà:

- Người Sài Gòn, đến đây du lịch hả? Cũng hay có mấy đứa trai gái dắt nhau lên đây xem cầu quay. Yêu đương thời hiện đại cũng lãng mạn phết! Hà hà.

- Bọn con không phải...

- Xem đi xem đi, đúng là tuổi trẻ!

Tiểu Hạ chưa kịp nói hết câu thì ông chú đã xoay người đi mất.

Hai người yên lặng ngồi xuống, quay mặt về phía cửa sông. Những con tàu đầu tiên đã bắt đầu xuất hiện trong tầm nhìn. Nam Khang nhàn nhạt hỏi:

- Ngày mai cậu đi tảo mộ?

- Ừ. – Tiểu Hạ đáp.

- Cho mình đi cùng. – Anh nói.

Cô tò mò hỏi:

- Ngày xưa cậu đã quen ông mình thế nào vậy?

Đường như giao thừa nên tâm trạng Nam Khang cũng vui vẻ hơn thường ngày. Anh nói:

- Mình thường luyện nói tiếng Pháp với ông, nghe ông kể nhiều điều về nước Pháp. Nhờ vậy mà mình thích nghi nhanh khi sang đó.

Đà Nẵng từng là địa phận của người Pháp vào thời Pháp thuộc. Ông Tiểu Hạ là người thuộc thế hệ cũ, lại sống gần ngay khu vực người Pháp nên rất giỏi tiếng Pháp và am hiểu về văn hóa của họ. Đó cũng là lý do mà rất nhiều sách ở Bụi Hoa đều là sách cổ tiếng Pháp. Thời kỳ hòa bình, Đà Nẵng tái huy hoạch kiến trúc nên không còn quá nhiều nơi còn lưu giữ dấu ấn Pháp như ở Bụi Hoa nữa.

- Lúc đó mình thế nào? – Tiểu Hạ tiếp tục tò mò.

- Hiếm khi thấy cậu xuất hiện. Ngoài việc cậu luôn che mặt thì mình không biết gì. - Nam Khang trả lời.

Tiểu Hạ lại “à” lên. Cô không định hỏi nữa, nhưng đột nhiên anh bổ sung thêm:

- Bây giờ thì biết khá rõ.

Tiểu Hạ không hiểu lắm lời anh, nhưng cũng không hỏi lại. Bọn họ không ai nói gì nữa, cho đến khi cây cầu xoay về vị trí cũ. Lúc này ở cả hai bên bờ sông xe cộ mới được lưu thông trở lại. Vừa trải qua một bữa tiệc pháo hoa, thành phố dường như không hề có dấu hiệu muốn “đi ngủ”. Tiểu Hạ nhìn dòng xe và người hỗn loạn đang nhích từng chút một ở cả hai bên cầu, tự hỏi liệu mình có thể gọi được taxi được hay không. Giữa lúc cô đang lo lắng thì Nam Khang lên tiếng:

- Lên công ty mình nghỉ.

- Không cần đâu. – Tiểu Hạ từ chối theo thói quen.

Anh nhướn mày:

- Cậu có chắc không?

Tiểu Hạ không trả lời. Nam Khang cười nhẹ:

- Đi thôi. – Nói rồi, anh xoay người.

Văn phòng công ty Nam Thịnh chiếm cả tầng ba mươi bảy và ba mươi tám của tòa nhà, được trang trí vô cùng sang trọng. Nam Khang đưa cô lên thẳng tầng ba mươi tám, vào phòng làm việc của mình.

Đội Nam Khang đi ra ngoài, Tiểu Hạ vào nhà vệ sinh tháo kính áp tròng và tra dung dịch nhỏ mắt. Hơn một tiếng trên cầu, gió thổi mạnh làm mắt cô bị khô, kính áp tròng mất đi độ ẩm, cứa sát vào giác mạc khiến cô rất khó chịu.

Trong phòng vẫn luôn mở đèn. Tiểu Hạ nằm trên sofa, chiếc áo khoác mắng tồ bao bọc quanh cơ thể, khiến cô cảm thấy an tâm. Tiểu Hạ không biết mình nằm đó trong bao lâu, nhưng cô ngủ không sâu giấc. Đến khi hoàn toàn không thể nằm thêm được nữa, Tiểu Hạ nhìn đồng hồ thì đã là bốn giờ sáng. Cô thấy hơi khát nước, bình nước trên bàn đã cạn, cô đành đeo lại kính áp tròng rồi mở cửa đi ra ngoài. Tầng ba mươi tám là khu vực của ban giám đốc Nam Thịnh, ngoài những phòng làm việc riêng, chính giữa là khu vực làm việc chung của các thư ký giám đốc. Tiểu Hạ nhìn một lúc thì phát hiện ra có một gian bếp ở cuối hành lang.

Lúc cô bước vào, Nam Khang đang ngồi đọc tạp chí kinh tế trên bàn ăn. Anh ngược lên nhìn cô:

- Không ngủ được?

Cô “ùm” một tiếng rồi hỏi: “Nước ở đâu vậy?”

Anh chỉ tay vào một vị trí, cô đi đến, pha một cốc nước nóng rồi uống cạn. Sau đó cô hỏi:

- Cậu có muốn đi tảo mộ sớm không?

Tiểu Hạ luôn muốn thử ra mộ ông thật sớm để xem xem, rốt cuộc người luôn đến trước cô là ai. Nhưng hiển nhiên cô chẳng có “gan” để một mình đến đó khi trời vẫn còn lơ mờ như vậy. Hôm nay có Nam Khang đi cùng, có gì cô lại không “tranh thủ”!

- Đi thôi. - Nam Khang xếp tạp chí lại.

Nam Khang đưa Tiểu Hạ về nhà để lấy đồ trước khi ra nghĩa trang. Đường phố buổi sáng rất vắng nên họ di chuyển tương đối nhanh chóng. Lúc đến nghĩa trang, đồng hồ vừa điểm năm giờ sáng. Bầu trời vẫn còn nhá nhem, Tiểu Hạ dẫn Nam Khang men theo con đường quen thuộc, cố để không chú ý đến những ngôi mộ lạnh lẽo nằm ở hai bên lối đi.

Lần đầu tiên kể từ ngày ông mất, cô đến thăm mộ ông trước cả người đó. Nam Khang phụ cô dọn cỏ dại mọc xung quanh trong lúc cô bày hương quả lên mộ ông. Một lúc sau, cô nghe sột soạt sau lưng mình. Ngay lập tức, cô quay người lại.

Một anh chàng tóc vàng, hai tay xách theo linh khinh đồ đạc đang trở mắt nhìn cô. Tiểu Hạ bước về phía anh ta, anh ta liền quăng đồ bỏ chạy. Cô đuổi theo, chẳng mấy chốc đã bắt kịp. Cô kéo tay anh ta lại, vừa hỏi vừa thờ hồng hộc:

- Anh là ai?

Lúc này, anh ta mới áp ứng:

- Chị bé ơi em hông biết gì đâu! Người ta thuê em đến thôi à! – Giọng anh ta “điều chảy nước”.

Tiếng bước chân Nam Khang từng đằng sau đuổi đến. Anh chàng tóc vàng vùng người, thoát khỏi tay cô rồi bỏ chạy. Anh ta nói với lại:

- Tạm biệt chị bé!

- Sao thế? - Nam Khang đuổi đến.

Tiểu Hạ lia mắt theo bóng người đang khuất dần, lắc đầu: “Không có gì đâu.”

Hai người quay lại, dọn dẹp xong xuôi thì đã là sáu giờ sáng.

Mặt trời đã thức giấc, bầu trời ngày mùng một sáng bừng trong ánh ban mai. Không gian bắt đầu vang lên tiếng nói chuyện to nhỏ của những người đi tảo mộ đầu năm. Nam Khang và Tiểu Hạ theo đường cũ để thoát khỏi nghĩa trang. Cỏ dại trên những ngôi mộ hai bên đường đâm mình trong sương, không khí se se lạnh của buổi sáng sớm tràn vào lồng ngực Tiểu Hạ, khiến cô thấy vô cùng khoan khoái.

Nam Khang lái xe đến thẳng dưới nhà cô. Lúc cô chuẩn bị xuống xe, anh móc trong ví tiền ra một tờ năm mươi nghìn đồng rồi đưa đến trước mặt cô:

- Li xì cậu.

Cô trở mắt nhìn tờ tiền trên tay anh, một lúc sau mới nhận lấy. Cô ngượng ngùng nói:

- À ừm... mình không mang theo tiền...

- Không cần. Máy ngày Tết qua nấu com cho mình là được.

Mãi đi khi xe Nam Khang đi khuất khỏi tầm mắt, Tiểu Hạ mới ngấm ngấm tò năm mươi ngàn đồ chót trên tay mình, tủm tỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đế chế của anh

Chủ đề về Địa Y bắt đầu bùng nổ vào khoảng mùng ba Tết, khi những bài dự thi đầu tiên được đăng tải trên facebook. Người ta thảo luận vô cùng sôi nổi trên khắp cách diễn đàn sách lớn nhỏ. Mới đầu chủ yếu là fans của Trắng, sau đó là đến những độc giả mới với những nghi ngại về chất lượng, cuối cùng, người ta mới tập trung vào nội dung thực sự của truyện.

Từ Địa Y, bắt đầu có người chú ý đến chủ trương ủng hộ sách Việt của Nam Mộc, cộng thêm việc đây là công ty sở hữu bản quyền Người tình nhỏ - nguyên tác của bộ phim điện ảnh cùng tên đã từng gây bão vào năm ngoái, Nam Mộc càng trở nên nổi tiếng hơn.

Những ngày tết cứ thế chóng vánh trôi qua. Người người, nhà nhà bắt đầu quay trở lại với guồng quay công việc, nhịp sống dần trở nên vội vã. Hai tuần sau khi bài thi đầu tiên được đăng tải, Nam Mộc công bố kết quả chung cuộc. Cuối tháng hai dương lịch, Tiểu Hạ nhận được báo cáo tiêu thụ từ phòng kinh doanh Nam Mộc. 2500 bản Địa Y đã được bán hết sạch chỉ trong vòng một tháng đầu tiên.

Tiểu Hạ mỉm cười đóng máy tính xách tay lại, mở điện thoại nhắn một tin nhắn cho Nam Khang:

“Tôi đã hoàn thành bài đánh giá năng lực, ông chủ sẽ giữ lời hứa tuyển dụng tôi chứ?”

Tầm mười phút sau, cô nhận được tin nhắn trả lời:

“Chào mừng cậu, trưởng phòng kinh doanh.”

Hôm đó, dưới ánh đèn vàng, anh nói “Vouloir, c’est pouvoir.”

Chỉ cần cậu muốn, thì đều có cách.

Chỉ cần cô muốn, thì đều có thể làm được.

Cô không cần biết bây giờ mình đang là Mộc Chi hay Tiểu Hạ, cô chỉ luôn là chính cô. Cô đã dùng tám năm ròng rã để hèn nhát trốn tránh, mặc cho những kẻ xấu xa kia vẫn cứ nhờn nhợt trước mắt mình. Cô đã bỏ quên nhiệm vụ phải sống thật tốt, thay phần người đã nằm xuống vì cô.

Cô đã gặp lại anh. Dù cả thế giới này có trở nên xấu xa độc ác đến mức nào, anh cũng sẽ không bao giờ như thế. Ở bên anh, cô không còn thấy sợ điều gì nữa.

Tiểu Hạ lần tay vào cổ mình – nơi vẫn luôn được che kín bởi chiếc áo măng tô. Nơi đó, có một sợi dây chuyền mà tám năm nay chưa từng rời cô nửa bước. Cô thấy mình vững tin hơn bao giờ hết.

...

Tiểu Hạ đến Nam Thịnh vào ngày đầu tiên của tháng ba, đón cô là Duy – phó tổng giám đốc, năm nay hai mươi lăm tuổi, tốt nghiệp xuất sắc đại học Kinh tế Quốc dân. Anh đưa Tiểu Hạ đi một vòng quanh tầng ba mươi bảy, giới thiệu sơ lược về công ty. Qua lời của anh, cô có thể nắm bắt được tương đối về cơ cấu tổ chức của Nam Thịnh.

Đứng đầu công ty là Nam Khang - chủ tịch kiêm tổng giám đốc điều hành; dưới anh là hai phó tổng giám đốc, gồm Bern - thành viên hội đồng quản trị kiêm phó tổng giám đốc bộ phận đầu tư, xây dựng và phát triển dự án; Duy - phó tổng giám đốc bộ phận kinh doanh, hành chính và nhân sự. Ban giám đốc chia nhau quản lý bảy phòng ban chức năng cùng với hai công ty con Nam Mộc và Nam Chi.

- Ngoài tôi, còn có nhân viên nào mới đến nữa không? – Tiểu Hạ hỏi trong lúc Duy đưa cô đi lướt qua các phòng ban.

Duy chậm rãi trả lời:

- Công trình khu du lịch Bắc Hà sắp hoàn thiện giai đoạn một, ba tháng nữa sẽ mở cửa đón khách. Phòng kinh doanh mới được thành lập, chị là nhân sự đầu tiên. Ngoài ra, phòng phát triển dự án cũng vừa mới tuyển trưởng phòng mới, anh ta chỉ đến làm việc trước chị một tuần thôi. Nam Thịnh chúng ta là một môi trường năng động, nhân viên đều là người trẻ, chị sẽ nhanh chóng thích nghi thôi.

Sau đó, Duy đưa Tiểu Hạ lên tầng ba mươi tám, nơi có phòng làm việc của mình để bàn giao công việc. Hiện tại, cô là cấp dưới trực tiếp của anh ta. Tiểu Hạ liếc nhẹ qua căn phòng mình đã nằm ngủ vào mấy ngày trước, rồi nhanh chóng dời mắt đi.

Gia nhập Nam Thịnh ngay vào giai đoạn cao tốc, nên có rất nhiều công việc mà cô phải hoàn thành một cách gấp rút. Ngay lập tức, cô phải lập đề án marketing cho công trình Bắc Hà. Cô có một tuần để chuẩn bị trước khi trình bày trước ban giám đốc. Trong thời gian đó, cô phải tiến hành tuyển chọn nhân sự cho phòng kinh doanh.

Duy đưa cho cô rất nhiều tài liệu về Bắc Hà. Tiểu Hạ chắc rằng mình sẽ phải dùng cả ngày hôm nay để có thể đọc xong chúng. Trong đầu cô bây giờ hoàn toàn không có một hình dung cụ thể nào, cho nên rất khó để thiết lập được một kế hoạch marketing phù hợp.

Có tiếng gõ cửa phòng làm việc của Duy, ngay sau đó, một người đàn ông có tướng người mập mập bước vào. Tiểu Hạ cảm thấy anh ta rất quen mắt.

Duy giới thiệu hai người:

- Đây là anh Đạt, trưởng phòng nhân sự. Anh Đạt, đây trưởng phòng kinh doanh mới, Tiểu Hạ.

- Đạt Mập?! – Một tia sáng xoẹt qua đầu Tiểu Hạ khiến cô thốt lên.

Đạt ngạc nhiên:

- Sao cô lại biết biệt danh của tôi hay vậy?

Tiểu Hạ nói đại: “À, khi đi thăm quan các phòng ban, tôi có nghe loáng thoáng mọi người trong công ty nhắc đến anh.”

Đạt Mập vờ như đang rất tức giận: “Đứa nào, đứa nào dám gọi tôi như vậy, cô cứ nói, tôi sẽ “xử” đẹp chúng nó!”

- Chị Tiểu Hạ, sau này chị phải bảo vệ cấp dưới của mình kỹ vào. Anh ta “đầu gấu” lắm đó! – Duy tốt bụng nhắc nhở cô.

Tôi biết, tôi biết mà! – Tiểu Hạ cố nén cười.

Đạt Mập – tên “đầu gấu” sở một trại trẻ mồ côi Hoa Hường Dương, người cầm đầu băng đảng chuyên giặt đồ, gây chuyện đánh nhau với cả trại trẻ ngày đó. Anh và Nam Khang đã từng đánh nhau không dưới chục lần.

Tiểu Hạ về phòng mình đọc tài liệu. Bàn làm việc của cô được đặt trong một phòng riêng, ngăn cách với khu vực làm việc chung bởi một tấm kính. Bên ngoài vẫn chưa có nhân viên nên rất vắng lặng. Cô ngồi được một lúc thì Đạt Mập ôm một chồng hồ sơ đi vào.

- Cô xem cái nào được thì để riêng ra, để chúng tôi liên hệ hẹn lịch cho cô phỏng vấn. – Đạt Mập nói.

- Cảm ơn anh, Đạt Mập.

Đạt Mập cười ha hả: “Chao ôi, cô đừng gọi tôi như thế nữa, ngại lắm!”

Nói rồi, Đạt Mập quét một vòng quanh căn phòng, chặc lưỡi: “Chưa có người nên buồn quá nhỉ? Cô cố gắng khoảng một tuần nữa thôi là có thêm vài “đứa em” để sai bảo rồi!”

Đạt Mập nói thêm vài câu rồi quay về làm việc.

Khoảng mười giờ hơn, có tiếng gõ. Bern đang đứng bên ngoài cửa kính, vẫy tay với cô. Anh đẩy cửa đi vào. Tiểu Hạ cười:

- Phó tổng giám đốc Bern cần gì thì cứ gọi tôi lên là được mà.

Bern hắng giọng, nhìn cô với vẻ nghiêm trang: “Tôi đang đi thị sát tình hình làm việc của nhân viên.” – Nói rồi, anh ngồi xuống, hạ giọng: “Ngày đầu tiên đi làm thấy thế nào?”

- Cũng tạm ổn. – Tiểu Hạ nói.

- Xin lỗi cậu nhé, vì mình có một cuộc họp nên không thể đón cậu được.

Tiểu Hạ lắc đầu: “Không sao đâu, mình là cấp dưới của Duy nên cậu ta đón mình là hợp tình hợp lý mà.” – Vừa vào công ty, cô cũng không muốn người khác biết mình có quen biết với lãnh đạo cấp cao.

- Có gì muốn thỉnh giáo “sếp” không? Phó tổng giám đốc hôm nay sẽ đặt cách nói chuyện với cậu một lúc.

Tiểu Hạ ngay lập tức lắc đầu: “Cảm ơn sếp, nhưng đây là giờ hành chính.”

Bern xua tay: “Được rồi được rồi, sao mình có cảm giác mình lại thiếu nghiêm túc hơn cả cấp dưới thế này! Cậu làm việc đi, mình đi đây!”

Giờ nghỉ, Đạt Mập gọi cô đi ăn trưa. Ở tầng ba mươi bảy có một khu vực nhà ăn chung cho tất cả các phòng ban. Trên các bàn đều đã xếp sẵn các suất

com, nhìn qua thì khá là tươm tất. Đạt Mập dẫn cô lại chỗ một chiếc bàn đã có sẵn năm người ngồi, tất cả đều mỉm cười khi nhìn thấy cô.

Trong số họ, cô bắt gặp một gương mặt vô cùng quen thuộc – là Nguyên, anh khách quen cứ dăm ba bữa lại ghé đến Bụi Hoa một lần. Anh nhìn cô với vẻ vô cùng bất ngờ:

- Hóa ra là em!

Tiểu Hạ gật đầu với anh: “Anh Nguyên, em cũng không ngờ.”

- Hai người biết nhau sao? – Đạt Mập hỏi.

- Bọn tôi là vốn là bạn bè mà. – Nguyên trả lời, không rời mắt khỏi Tiểu Hạ.

Đạt Mập vui vẻ nói:

- Được rồi được rồi, vậy thì để tôi giới thiệu cho những người khác.

Qua lời giới thiệu hết sức nhiệt tình của Đạt Mập, Tiểu Hạ có thể biết được, Nguyên là trưởng phòng xây dựng dự án, còn những người khác cũng đều là quản lý của các phòng ban khác.

Trưởng phòng hành chính là một cô gái nhí nhảnh, cô ấy đùa:

- Chị Tiểu Hạ, chị phải coi chừng Đạt Mập, anh ấy sẽ xử đẹp nếu chị đắc tội với anh ấy. Ở đây anh ấy là người đáng sợ nhất đó!

Trưởng phòng phát triển dự án không đồng tình:

- Đạt Mập làm sao mà ghê bằng trưởng phòng tài chính! Cô ấy là người phát com trưa cho chúng ta đó, Đạt Mập cũng phải sợ một phép!

- Mấy anh, mấy chị phải coi chừng tôi nhé! Phòng nào mà “lộn xộn” là tôi cắt com! – Trưởng phòng tài chính giả bộ trịnh trọng.

Nguyên ngồi đối diện Tiểu Hạ, giúp cô mở nắp hộp com: “Có gì cần giúp đỡ, em cứ nói với mọi người nhé.”

Đạt Mập cười tinh quái: “Ái chà chà, galang quá nha! Mấy đứa con gái phòng nhân sự ngày nào cũng hỏi tôi về cậu, cũng chẳng thấy cậu để mắt tới đứa nào?”

- Đúng đó đúng đó, mấy đứa phòng em cũng vậy nè! – Quản lý hành chính “thêm dầu vào lửa.”

Mấy người bọn họ vừa ăn vừa đùa giỡn vô cùng bát nháo. Buổi trưa đầu tiên của Tiểu Hạ và đồng nghiệp sẽ cứ trôi qua như thế, nếu không có tin nhắn bất ngờ của Nam Khang.

“Cậu chuẩn bị đi, mười phút nữa đi Bắc Hà.”

Tiểu Hạ nuốt vội chỗ com đang ngậm trong miệng, đọc kỹ lại tin nhắn. Rồi cô thu dọn chỗ của mình và xin phép mọi người rời đi trước.

...

Bern chào cô từ băng ghế trước của ô tô, ra hiệu cho cô đi chuyển ra phía sau. Ở đó, Nam Khang đã ngồi sẵn. Tiểu Hạ nói trong lúc chui vào:

- Chào tổng giám đốc và phó tổng giám đốc.

Cô vừa ngồi yên vị, chiếc xe đã bắt đầu lăn bánh. Mới ngày đầu tiên đi làm mà cô đã được ngồi xe công vụ cùng những người thuộc bộ máy đầu não của công ty, Tiểu Hạ không biết nên xem đây là vinh dự hay một loại áp lực.

Bern nói từ đằng trước:

- Ở đây chẳng có ai, cậu đừng gọi như thế, nghe khách sáo lắm.

Tiểu Hạ hỏi:

- Hôm nay các cậu lên đó làm gì sao?

- Ừm, lên giám sát tình hình, tiện thể dẫn cậu theo luôn. – Bern đáp.

Tiểu Hạ ngập ngừng:

- Thật ra mình có thể đi bằng xe nhân viên, các cậu không cần...

- Tiết kiệm chi phí. – Nam Khang nhàn nhạt nói.

Bắc Hà là một ngọn núi nằm ở phía Tây Đà Nẵng, là một phần của dãy Trường Sơn hùng vĩ. Thiên nhiên đã ưu ái cho nó một hệ sinh thái rừng núi vô cùng tuyệt vời. Dù nằm ở dải đất miền Trung nóng ẩm quanh năm, nhưng nhiệt độ trung bình năm ở Bắc Hà chỉ khoảng hai mươi độ, và mùa đông có thể xuống tận hai độ celsius. Với biên độ nhiệt ngày đêm lớn, Bắc Hà được ví như thành phố Đà Lạt giữa lòng Đà Nẵng - nơi khí hậu trong một ngày biến chuyển theo kiểu Xuân – Hạ - Thu – Đông.

Tiểu Hạ đang ngồi trong một cabin của hệ thống cáp treo số một – phương tiện vận chuyển hành khách từ chân núi lên khu du lịch tọa lạc trên đỉnh núi, nghe Bern “thao thao bất tuyệt”:

- Công ty chúng ta đã gửi số liệu cho Guinness, khoảng tháng sau họ sẽ cử người sang kiểm nghiệm để thiết lập kỷ lục thế giới. Cơ bản là cáp treo này sẽ trở thành hệ thống cáp treo một dây dài nhất, và có độ chênh lệch giữa hai đầu cáp treo lớn nhất thế giới. Ngoài hệ thống cáp treo số hai, chúng ta sẽ xây dựng thêm hai cái nữa trong thời gian tới.

Nơi bọn họ đặt chân đầu tiên khi xuống cáp treo là công viên hoa Bắc Hà, với hơn hai trăm loại hoa quý và đẹp nhất được đem về từ khắp nơi trên thế giới. Tiếp đến, họ di chuyển tới công viên giải trí với những trò chơi cảm giác mạnh được xây dựng theo tiêu chuẩn Châu Âu. Bern chỉ tay lên bức tượng phật nằm ở tít trên cao và nói:

- Nếu cậu không phải là một người thích những nơi tập nập, thì cậu có thể di chuyển lên trên kia bằng hệ thống cáp treo số hai. Trên đó là quần thể chùa chiền, tòa tháp, đền miếu, rồi trà quán theo phong cách cổ, với rất nhiều hoạt động truyền thống.

Nghỉ một lúc, Bern nói tiếp:

- Nhưng veddette thật sự của nơi này, lát nữa cậu sẽ bất ngờ đó!

Nam Khang vẫn yên lặng suốt từ đầu đến cuối. Lúc này, anh lên tiếng:

- Cậu dẫn cô ấy qua đó, tôi đi gặp người bên công ty xây dựng.

Bern làm dấu “ok” rồi kéo tay Tiểu Hạ đi, không quên giải thích: “Công viên giải trí còn một số hạng mục chưa hoàn thành, cậu ta đi xem chúng.”

Bern dẫn Tiểu Hạ leo lên những bậc thang được phủ đầy hoa thơm. Khi bước đến được bậc thềm cao nhất, một quần thể kiến trúc Châu Âu đồ sộ mở ra trước mắt cô. Giọng Bern cao vút:

- France Town, hay Trấn Pháp - trọng điểm của Bắc Hà!

Từ quảng trường – khu vực trung tâm Trấn Pháp, Tiểu Hạ có thể nhìn thấy những con ngõ lớn nhỏ tỏa ra khắp mọi hướng. Chúng chạy giữa những tòa nhà mang phong cách Châu Âu. Chúng đan xen lẫn nhau, có khi lại dẫn đến một con hẻm nhỏ hơn. Cô có thể thấy được nhà thờ, quán bar, hàng quán... trên những con ngõ mình đi qua, tất cả đều giống y như một thị trấn thực sự ở Pháp.

- Bên trong các tòa nhà đó, sau này sẽ cho các đơn vị nhà hàng, khách sạn, nhà thờ, quán bar thuê để đặt chi nhánh. Mục đích của chúng ta là tạo ra một xã hội đúng nghĩa.

Bern bổ sung thêm: “À, mình chưa nói cho cậu biết. Khu này là sản phẩm của Huy Hoàng đó!”

- Cậu ấy thiết kế cả chỗ này sao?! – Tiểu Hạ kinh ngạc.

Bern hí hóp: “Cậu ta tốt nghiệp xuất sắc từ trường kiến trúc Pháp mà, những thứ này hoàn toàn nằm trong tầm tay cậu ta! Cậu ta cũng đang ở đây đó.”

Bern dẫn cô đi vòng quanh Trấn Pháp, Tiểu Hạ ngẩn ngơ nhìn khung cảnh kỳ vĩ trước mắt mình, bất giác hỏi:

- Các cậu đã bắt đầu như thế nào vậy?

Bern nhớ lại chặng đường bọn họ đã trải qua. Một lúc sau, anh trả lời:

- Tất cả những thứ này, là tâm huyết bao nhiêu năm của Louis.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Lý tưởng của anh

- Cậu đã từng nghe về People và dự án Nhật Thực rồi chứ? – Bern hỏi.

Đội Tiểu Hạ gật đầu, Bern tiếp tục:

- People là tập đoàn do Louis sáng lập hồi còn ở Pháp.

- Không thể nào! – Tiểu Hạ kêu lên trong sững sờ.

Bern nhìn cô gật đầu, như thể muốn khẳng định chắc chắn lời mình nói. Anh chậm rãi kể lại một câu chuyện dài.

Là du học sinh của trường đại học SKEMA - trường kinh doanh hàng đầu nước Pháp, Nam Khang đã cùng một số người bạn làm kinh doanh ngay từ năm nhất đại học. Tốt nghiệp đại học, anh lập ra Công ty Thương mại People với chuỗi siêu thị thực phẩm online dành cho người Việt. Nguồn hàng được vận chuyển trực tiếp từ Việt Nam một cách khép kín mà không qua trung gian thứ ba, hàng hóa đến tay người Việt với mức giá rẻ nhất và tiện lợi nhất. Người Việt tại Pháp có thể mua được bất cứ loại thức ăn quê nhà nào chỉ bằng vài thao tác trên điện thoại hoặc máy tính. Nhanh chóng được cộng đồng Việt kiều đón nhận, từ Pháp, People mở rộng thị trường sang khắp các nước Châu Âu. People từ một siêu thị thực phẩm đơn thuần trở thành một chuỗi trung tâm thương mại, siêu thị, khách sạn, cao ốc cho thuê..., không còn chỉ giới hạn trong giới người Việt nữa, mà đã trở thành một thương hiệu có chỗ đứng trong thị trường Pháp nói riêng và Châu Âu nói chung.

Trong thời gian đó, Nam Khang đầu tư vào bất động sản Việt Nam.

Lúc đó Nhật Thực là một nơi hoang sơ, hơn một nửa diện tích là mặt nước. Muốn biến nó thành mặt đất, đòi hỏi kỹ thuật tiên tiến mà không một công ty trong nước nào đủ liều lĩnh để đầu tư. Một tập đoàn nước ngoài như People lại hoàn toàn có đủ năng lực để làm điều đó.

Cũng trong thời điểm đó, núi Bắc Hà ở Đà Nẵng đã được Uy Thị đầu tư được mấy năm và được Uy Quyền giao cho con trai mình – Uy Phong quản lý. Không giống như cha mình, Uy Phong bắt tài nên khu du dịch Bắc Hà hoạt động đã lâu mà vẫn không đem lại lợi nhuận gì cho Uy Thị.

Nam Khang đợi thời điểm thích hợp, khi sự chen chân của Uy Thị vào Nhật Thực ngày càng rõ rệt, và sự ưu ái của chính quyền dành cho Uy Thị ngày càng lộ liễu, anh quyết định chuyển nhượng toàn bộ quyền đầu tư. Uy Quyền đâu thể bỏ qua “miếng bánh thơm” Nhật Thực – khi mà phần việc khó nhất Nam Khang đã làm xong, giờ ông ta chỉ việc “xoi” nó. Trước đó đã mua được một nửa đất Nhật Thực với giá rẻ bèo từ chính quyền thành phố, giờ đây ông ta chỉ cần bỏ tiền ra mua quyền đầu tư từ People là có thể một mình ăn hết cái bánh đó. Vì thế, Uy Quyền bán lại Bắc Hà ở Đà Nẵng – công trình không đem lại lợi nhuận gì cho ông ta, để lấy tiền đó đắp vào dự án Nhật Thực.

People trong dự án Nhật Thực không lời cũng chẳng lỗ gì.

Sau đó, Nam Khang bán lại thương hiệu People cho một tập đoàn lớn của Pháp rồi về Việt Nam thành lập Nam Thịnh, mua lại Bắc Hà. Từ một khu du lịch đơn điệu kém thu hút, Nam Khang đã tạo dựng lại công trình Bắc Hà đồ sộ như ngày nay.

Tiểu Hạ lắng nghe chăm chú, cố ghi nhớ thật kỹ từng lời Bern nói. Lúc này, cô mới vỡ lẽ:

- Ngay từ đầu, tất cả chỉ là một ván cờ của Nam Khang! Cậu ấy biết rằng không thể thắng Uy Thị trong cuộc chiến giành quyền đầu tư vì họ có quan hệ với chính quyền, cho nên cậu ấy tình nguyện nhảy vào vị trí mà họ vốn không dòm ngó tới, làm cho nó trở nên có giá trị, đợi Uy Thị quay trở lại xâu xé, và nhả ra miếng bánh thực sự mà cậu ấy muốn – Bắc Hà!

Bern gật đầu, tổng kết câu chuyện: “Ngay từ khi còn học cấp ba ở Đà Nẵng, Louis đã biết mình sẽ phải làm gì với Bắc Hà rồi. Khi nghe tin Uy Thị mua được Bắc Hà, cậu ta trông thi có vẻ thất vọng, nhưng thực ra đã ngầm vạch sẵn một kế hoạch để giành lấy nó từ tay họ rồi.”

- Khoan đã, tại sao lại chưa từng nghe tên cậu ấy xuất hiện trong dự án Nhật Thực? – Tiểu Hạ thắc mắc.

- Dự án đó phải đối đầu trực tiếp với Uy Thị, Louis không thể lộ diện nên đã để một người khác làm đại diện pháp lý, cậu ta chỉ đứng sau. – Bern trả lời.

Tiểu Hạ lại càng thấy khó hiểu hơn, cô hỏi: “Tại sao cậu ấy không thể lộ diện trước Uy Thị?”

- Tiểu Hạ, Louis hoàn toàn có thể ở lại Pháp để phát triển sự nghiệp, nhưng cậu ta vẫn chọn quay về Việt Nam. Mục tiêu cả cuộc đời của Louis là lật đổ Uy Thị, đánh bại Uy Quyền. Ông ta là người Louis căm thù nhất trên đời này. Nhưng câu chuyện đằng sau thì mình không được biết, cậu ta chưa từng kể với bất cứ ai.

Chưa từng kể với bất cứ ai sao?

Tiểu Hạ mơ hồ nhớ lại điều gì đó. Ký ức đưa cô quay trở về một buổi chiều mười ba năm về trước.

...

Buổi trưa trời nắng gắt, con bé không tài nào ngủ được mặc cho bao bọc xung quanh nó là những âm thanh dễ chịu: tiếng quạt chạy đều đều, tiếng thờ nhè nhẹ tựa như có nhịp điệu của mọi người. Nó nhòm người dậy, rón rén đi chuyển ra khỏi phòng. Nó chạy đến dưới bóng râm của cây ngô đồng to nhất trong vườn.

Nó là Mộc Chi, là đứa con gái xinh xắn và toả sáng nhất nơi này. Sự mơ hồ về nguồn gốc không làm Mộc Chi trưởng thành trong héo úa, nỗi đau và sự khao khát không đủ sức vùi dập mầm xanh mơn mơn đang trỗi lên từng ngày trong nó. Chính tại nơi này, cái nắng đã làm da nó trắng trẻo hồng hào, những cơn gió và hương thơm của hoa cỏ đã nuôi dưỡng mái tóc nó đen mượt. Hơn tất cả, tâm hồn Mộc Chi được vun đắp bởi thứ tình cảm to lớn vượt lên trên nỗi căm ghét những người đã bỏ rơi mình.

Mộc Chi nằm dài xuống bãi cỏ dưới bóng râm của cây ngô đồng, bắt hai tay lên đầu và nhắm nghiền đôi mắt. Mấy tia nắng vàng xuyên qua khoảng trống giữa những chiếc lá, nhảy nhót không ngừng trên mắt nó. Nhưng nó nhận ra ánh sáng bên ngoài màng mắt không đều, có chỗ đột nhiên tối sầm lại. Nó lại mở mắt ra, có người đang nằm trên cành cây ngay phía trên, rất tĩnh, chỉ có những chiếc lá xung quanh là chuyển động. Mộc Chi nhòm dậy:

- Cả ngày nay anh trốn đi đâu vậy?

- Đừng ngủ như thế, không tốt.

- Nam Khang Nam Khang Nam Khang Nam Khang!!

Nam Khang đang ngồi tựa lưng vào thân cây, hai tay vòng trước ngực và chân thì duỗi thẳng trên cái cành to và khoẻ nhất. Với một giọng điệu đầy uể oải, cậu lên tiếng:

- Mẹ Dương.

Mộc Chi hạ giọng:

- Vậy anh xuống đây đi!

- Không thích.

Mộc Chi quyết định trèo lên theo Nam Khang. Chẳng mấy chốc mà nó đã lên đến độ cao ngang với cậu. Hai chân nó đạp lên những chỗ gồ ghề, hai tay ôm chặt lấy thân cây, nói với sang:

- Xích qua chút!

Nam Khang làm theo lời nó. Mộc Chi đã ngồi yên vị trên cành cây, hai chân thòng xuống dưới không ngừng đung đưa. Nam Khang vẫn tuyệt nhiên không chịu mở miệng. Mộc Chi chu môi:

- Sao lại làm mặt lạnh với em?

Không đợi Nam Khang phản ứng, nó lại tiếp tục lái nhai:

- Lần đầu tiên em gặp anh cũng là ở chỗ này nè. Lúc đó em ở trên này, còn anh nằm dưới kia. Rồi em đã ngủ quên và rớt bịch xuống ngay bên cạnh anh, nhỉ?

- Anh phải công nhận là em rất xinh đi.

- Nam Khang, sau này đừng trốn ở đây nữa. Nếu anh có mặt khi có khách ghé thăm, em chắc chắn anh sẽ là người đầu tiên được chọn, và anh sẽ rất nhanh có ba mẹ nuôi thôi. Dù sao em cũng phải công nhận em thua anh một chút xiu...

Nói tới đây thì Mộc Chi đã bắt đầu sụt sịt.

- Bao giờ em đi? - Nam Khang cắt ngang lời nó.

- Ngày mai. Bố nuôi sẽ tới đón em. Anh sẽ nhớ em chứ?

Rất lâu rất lâu sau, cậu lên tiếng:

- Có một trọng trách anh bắt buộc phải làm được, em hãy ở cạnh anh, được không? – giọng cậu như thể đang cầu xin. Đó là lần đầu tiên cô bé thấy cậu như vậy.

- Nhưng người ta đã chọn em mất rồi! Những đứa trẻ như chúng ta thì làm gì có quyền quyết định đâu chứ...

Mộc Chi bắt đầu khóc, những giọt nước mắt trong suốt tí tách rơi xuống hai bầu má đỏ hây của nó. Vậy là chia tay ngôi nhà Hoa Hường Dương, chia tay mái ấm đầu tiên trong cuộc đời một đứa trẻ bị bỏ rơi như nó. Đột nhiên Mộc Chi nhớ lại những ngày tháng cùng Nam Khang học và chơi, dường như từng góc ngách nơi đây đều in bóng nó và cậu. Tất cả như một thước phim, chậm chậm chạy qua trí nhớ Mộc Chi, cuốn theo nỗi buồn miên man không cách nào giải toả.

Nam Khang đưa tay lau sạch mấy giọt nước mắt trên mặt Mộc Chi, vẫn với nét mặt không thể đoán được vui buồn, cậu nói:

- Xấu quá.

- Em gần đi rồi, anh không nói với em một câu từ tế à?

Hình như là khoảng mấy ngàn năm trôi qua, Nam Khang mới đáp lại:

- Anh sẽ tới gặp em.

Mộc Chi nén lại tiếng khóc, đưa tay vén tóc, chớp mắt đầy kiêu kỳ:

- Đến lúc đó, anh sẽ thấy một Mộc Chi rực rỡ hơn cả bây giờ!

Ngày đó, cậu bé Nam Khang mang theo bên mình thật nhiều bí mật, mà, cô bé Mộc Chi ngây thơ chưa từng một lần phát hiện ra. Anh nói,

“Có một trọng trách anh bắt buộc phải làm được, em hãy ở cạnh anh, được không?”

Gặp lại anh sau mười ba năm dài dang đẳng bằng thân phận của Tiểu Hạ, trong căn phòng chứa đầy giấy sách, cô chứng kiến anh vật lộn với cơn đau dạ dày. Khi cô hỏi, anh nói:

“Bác Hà không phải là đích cuối. Trần Nguyễn Nam Khang mình chỉ có một mục tiêu - bước được lên tầng lầu cao nhất.”

- Tiểu Hạ, Tiểu Hạ!

Bern đang lo lắng nhìn cô. Bên cạnh họ, Huy Hoàng đã xuất hiện từ bao giờ.

- Cậu ngơ ngác gì vậy, Mùa Hè Nhỏ? – Huy Hoàng tò mò.

Tiểu Hạ lắc đầu: “Không có gì. Chỗ này tuyệt thật đó.”

Huy Hoàng nói với vẻ đầy tự hào: “Hiển nhiên! Tác phẩm của kiến trúc sư đại tài mình đây mà!”

Bern đập máy sau một cuộc gọi, nói với hai người họ:

- Mau đi thôi, Khang bảo chúng ta qua chơi tàu lượn siêu tốc.

Ngay từ cổng vào công viên giải trí Bắc Hà, Tiểu Hạ đã có thể nhìn thấy những thanh xà đỏ nâng đỡ đường ray đan chéo nhau chằng chịt từ đằng xa, nổi rực lên giữa một vùng trời xanh mướt. Từ xa, đường ray như một con rồng đỏ khổng lồ oằn mình chạy vắt quanh rừng núi. Cô có thể hình dung, nếu ngồi trên con tàu lượn đó, cô sẽ cảm thấy kích thích đến mức nào. Không chỉ bởi tốc độ của một đoàn tàu siêu tốc, mà còn vì ngay bên dưới nó là một thung thũng sâu hun hút. Một công trình tàu lượn siêu tốc với đường ray gỗ vắt qua một địa hình hiểm trở đầu tiên tại Việt Nam.

Nam Khang đang trao đổi vấn đề gì đó với kỹ thuật viên trưởng của công ty xây dựng. Huy Hoàng vỗ vai anh:

- Hey!

Nam Khang quay lại, như có như không liếc qua Tiểu Hạ. Bern phóng tầm mắt lên công trình màu đỏ trước mặt mình, cảm thán:

- Cuối cùng cũng được chơi, tôi me trò này mãi!

Huy Hoàng kéo Tiểu Hạ đi về phía đầu tàu, hào hứng nói:

- Ngồi với mình đi Mùa Hè Nhỏ, nếu cậu sợ mình sẽ bảo vệ c...

Cổ áo của anh bị lúi ngược lại, Nam Khang nhìn anh lạnh tanh:

- Cậu ngồi với Bern đi.

- Gì chứ, tại sao ông đây phải ngồi tàu lượn với một thằng đàn ông. Thật quá mất mặt! – Huy Hoàng tức giận nói.

Nam Khang nhướn mày: “Disneyland Paris.”

- F*ck! – Huy Hoàng hét lên.

Bern chêm vào, cười như được mùa:

- Tiểu Hạ, chắc cậu không biết, hồi còn ở Pháp, cậu ta từng phải nôn thốc nôn tháo sau khi chơi trò này xong đó. Hahaha!

- Lần đó là do tôi không khỏe trong người thôi, hiểu chứ?! – Huy Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi.

Bern không đáp lại mà cười tủm tỉm. Thực ra, vấn đề không nằm ở chỗ đó, anh đã sớm nhận ra từ lâu rồi, chỉ là cái tên Huy Hoàng này quá vô tư mà thôi!

Huy Hoàng hậm hực leo lên toa đầu tàu: “Ông đây sẽ ngồi một mình!”

- Tôi cũng không có ý định ngồi chung với cậu đâu. – Bern tiếp tục chọc tức Huy Hoàng.

Tiểu Hạ lắc đầu chào thua. Cô cũng leo lên một toa tàu, theo sau là Nam Khang.

Loay hoay mãi vẫn không tìm được dây an toàn, Tiểu Hạ đang tính gọi nhân viên kỹ thuật thì bỗng nhiên, Nam Khang nghiêng người sang. Một tay anh vòng qua ngực cô, tay còn lại lần xuống tóm lấy cái khóa dây đai. Tiểu Hạ có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của anh đang lượn lờ ngay bên tai mình, mặt cô bỗng chốc nóng ran. Cả cơ thể cô trở nên căng thẳng tột độ, dường như động tác của anh chậm chạp hơn thường ngày. Mãi cho đến khi cô nghe được một tiếng “tách”, anh mới quay trở về với vị trí của mình.

- Cảm ơn cậu. - Tiểu Hạ ngượng ngùng nói.

Con tàu rùng mình lắc lư, rồi từ từ bò lên con dốc cao vút. Khi chạm đến được trời xanh, nó ngừng lại một lúc, như muốn thông báo cho hành khách về sự kiện sẽ xảy ra tiếp theo, trước khi quãng mình lao thẳng xuống dưới.

Không khí xung quanh Tiểu Hạ như bị xé toạt, gió liên tiếp quạt vào mặt khiến cô phải nhắm tịt hai mắt. Dường như cô nghe thấy tiếng hét của Huy Hoàng từ đằng trước vọng lại. Cô cứ ngỡ như ruột gan đã văng ra khỏi cơ thể mình. Mãi đến khi con tàu dừng lại, cô phải mất vài giây để lấy lại thăng bằng rồi mới trèo xuống đất.

Nam Khang nhìn cô hỏi:

- Thế nào?

- Vui lắm – Tiểu Hạ trả lời, cố gắng để không chớp mắt. Mắt cô đang rất khô, có lẽ nó cần được cấp ẩm.

Bern đi chuyển về phía họ, theo sau là Huy Hoàng đang lao đảo như sắp té đến nơi. Bern phấn khích:

- Tuyệt vời! Tôi phải chơi thêm một vòng nữa mới được.

Huy Hoàng thều thào trong run rẩy: “Kinh khủng quá... tôi thấy nó còn ghê hơn cả cái trò ở Disneyland.”

Bern cười hả hê: “Lúc này cậu mạnh mẽ lắm mà?”

Bern vừa nói xong, Huy Hoàng đã bật miệng lao về phía bụi cây. Bern ôm bụng cười nghiêng ngả. Thấy Tiểu Hạ lo lắng, Bern nói: “Cậu cứ kệ cậu ta, đáng đời!” Miệng thì nói vậy nhưng rốt cuộc, anh vẫn đi chuyển về phía Huy Hoàng.

Nam Khang đi về một băng ghế đá, thông dong ngồi xuống. Tiểu Hạ do dự, rồi cuối cùng chọn đi theo anh. Đợi cô ngồi xuống bên cạnh mình, anh hỏi:

- Nói cảm nhận của cậu đi.

Tiểu Hạ suy nghĩ một lúc, sắp xếp lại ngôn ngữ rồi nói:

- Nếu mình là một vị khách du lịch, mình có thể dành nhiều ngày ở đây mà không bao giờ thấy chán. Khí hậu tuyệt vời. Điều kiện giải trí đa dạng. Vừa có sự hiện đại, năng động cho người trẻ, lại vừa có sự trầm lắng, bình yên cho người già, lại còn có thể đi “du lịch” Châu Âu ngay trong nước. Sau này, nếu chúng ta xây dựng thêm khu nghỉ dưỡng nữa thì quá lý tưởng!

- Ừm, dùng lợi nhuận năm đầu để làm – Nam Khang nhàn nhạt nói.

- Cũng đúng, chúng ta chỉ “cấp vốn” đến vậy thôi. Bác Hà phải tự “đề tiền” ra để hoàn thiện mình chứ. – Tiểu Hạ cảm thán.

Nam Khang nhếch môi, anh hỏi:

- Cậu sẽ làm gì với Bác Hà, trưởng phòng kinh doanh?

Tiểu Hạ quay sang nhìn anh, chậm rãi nói:

- Mời nghệ sĩ hạng A Nancy làm gương mặt đại diện, đúng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tiệc rượu cùng anh

Một phim trường điện ảnh ở thành phố Hồ Chí Minh.

Du Miên đã hoàn thành xong một phân cảnh, quay về chuẩn bị cho cảnh tiếp theo - cảnh chung của nó với Rym và Nancy. Dù đã bấm máy được gần một tháng, nhưng đây là lần đầu tiên con bé được diễn chung với Rym. Nancy thì nó thường xuyên chạm mặt vì nó đóng vai em gái cô ta.

Rym tuy là ca sĩ lẫn sân sang phim ảnh, nhưng diễn xuất của anh đã sớm được công nhận qua những bộ phim điện ảnh trước đây mà anh tham gia. Nancy là diễn viên chuyên nghiệp, chìm nổi với nghề cũng đã mười năm, trình độ chuyên môn đã được khẳng định qua vai diễn trong Người tình nhỏ. Với độ nổi tiếng của Rym và Nancy, cộng thêm tên tuổi của đạo diễn, Du Miên có cảm giác, đây chắc chắn sẽ là một bộ phim thành công. Được tham gia là một may mắn vô cùng lớn của nó.

Vì họ đang quay ở ngoại ô nên không có phòng hóa trang, tất cả các diễn viên mỗi người chiếm một góc ở ngoài trời, chờ đợi đến lượt quay của mình. Những nghệ sĩ hạng A như Nancy hay Rym đều có ekip đi cùng, còn những diễn viên phụ như Du Miên thì dùng nhân viên chung của đoàn phim.

Lúc Du Miên quay về chỗ nghỉ, Nancy và Rym đều đã đến phim trường và đang ngồi trên ghế của họ. Thấy họ đồng loạt ngược lên, Du Miên chào họ:

- Em chào anh Rym, chị Nancy. Anh Rym, em là Du Miên, diễn vai Lan ạ.

Trong khi Nancy vẫn như thường ngày không nói một lời mà quét mắt một lượt để đánh giá Du Miên, Rym lại gật đầu:

- Con nhỏ đầu casting đợt vừa rồi đây hả? Không dễ gì lọt vào mắt đạo diễn đâu, giỏi đấy.

Du Miên nói cảm ơn rồi ngồi nhanh vào chỗ của mình. Nó thì thầm với nhân viên trang điểm:

- Ảnh nói chuyện gần gũi ghê chị ha!

Nhân viên trang điểm ghé vào tai nó nói nhỏ: “Tính anh ấy hơi cộc... nhưng mà dễ thương!”

Du Miên che miệng cười khúc khích.

Lớp trang điểm trên mặt Du Miên gần như đã trôi sạch sau một cảnh quay tốn sức. Nhân viên bắt đầu tẩy trang và trang điểm lại từ đầu cho nó. Đến khi xong đầu vào đó, cô ấy trầm trồ:

- Du Miên à, em xinh thật đó!

Vì đã sớm thân thiết với cô ấy, Du Miên cười đùa: “Ngại ghê ngại ghê, chị khen gì mà... đúng dễ sợ!”

Hai người chị em em em đùa giỡn nhau hồi lâu, bỗng một giọng nói không rõ là nam hay nữ vang lên:

- Xì! Tẩy trang ra xem có còn đẹp dầy nữa hông!

Anh chàng quản lý của Nancy - kẻ sở hữu một mái tóc nhuộm vàng hoe, bâu môi nhìn họ. Nhân viên trang điểm liền phân bua:

- Tôi chỉ làm sơ sơ thôi mà. Cơ bản là do... cô ấy xinh sẵn rồi!

Nancy bắt chéo chân trên một chiếc ghế tựa, vừa mân mê bộ móng tay mới làm, vừa nói: “Vậy ý cô là tôi trang điểm quá đậm?”

- Dạ tôi không phải, tôi...

- Chị Nancy, cô ấy không có ý đó đâu ạ! Bọn em chỉ đang đùa với nhau thôi, chị đừng hiểu lầm! – Du Miên vội vàng lên tiếng.

Nancy liếc mắt sang Du Miên, giọng nói vẫn rất mực êm ái:

- Tôi có nói gì đâu nhỉ, sao cô phải cuống lên như thế.

Du Miên chưa hề chuẩn bị tinh thần cho những tình huống như thế này nên hoàn toàn không biết phải làm gì tiếp theo. Giữa lúc đó, Rym lên tiếng, giọng anh mang theo chút lười biếng:

- Sao chị không soi gương lại xem.

Anh nói trong khi vẫn dán mắt vào trò chơi bắn súng trên màn hình điện thoại. Nancy nhìn sang với vẻ khó hiểu:

- Cậu có ý gì?

Rym vừa hạ gục xong đối thủ cuối cùng, hài lòng thả chiếc điện thoại xuống. Anh ngẩng mặt lên nói: “Phần trên mặt chị đang nứt ra kia.”

Nancy cầm gương lên soi, rồi ngay lập tức quay qua trợn mắt với nhân viên trang điểm của mình: “Cô làm việc kiểu gì vậy hả? Như vậy mà cũng tự xưng là thợ trang điểm sao!”

Cô nhân viên kia rối rít, rồi vội vàng chỉnh trang lại cho Nancy.

Nhân viên trang điểm của Du Miên ghé vào tai con bé: “Chị kể cho em nghe cái này. Nancy bị ám ảnh về ngoại hình nên cứ động đến là cô ta nhạy cảm lắm! Em nhìn đi, lớp trang điểm trên mặt cô ta rõ ràng rất hoàn hảo kia mà!”

Du Miên ừ hử. Nó lên thở phào một tiếng, thầm cảm ơn Rym đã giúp mình giải vây. Con bé lấy điện thoại ra nhấn một tin nhắn cho Tiểu Hạ:

“Hôm nay em đã nói chuyện trực tiếp với Rym nè~”

Ở đầu dây bên kia, Tiểu Hạ đang chỉnh sửa lại bản kế hoạch cho cuộc họp ngày mai. Cô liếc qua điện thoại, sau đó cầm lên nhấn lại:

“Thế nào?”

Mấy giây sau, Du Miên trả lời:

“Anh ấy hơi cục súc chị ạ.”

Tiểu Hạ không nhịn được cười phá lên. Uy Vũ qua bao nhiêu năm thì vẫn là Uy Vũ mà thôi!

Điện thoại lại “tút” lên, Du Miên gửi một tin nhắn đính kèm hình ảnh.

“Quà cho chị nè~.”

Đó là bức hình tự sướng của con bé, nó cố tình để Rym đang ngồi ở đằng sau lọt vào khung hình. Tiểu Hạ phóng to tấm hình lên để nhìn rõ hơn. Bỗng nhiên, một bóng dáng vô cùng quen mắt thu hút sự chú ý của cô. Tiểu Hạ liền ngồi thẳng người dậy, nhấn lại:

“Anh tóc vàng ở phía sau em là ai vậy? Em chụp rõ mặt cho chị xem đi!”

Một lúc lâu sau con bé mới trả lời.

“Ý chị là người này hả? Anh ta là quản lý của Nancy.”

Tiểu Hạ trầm ngâm nhìn vào tấm hình được đính kèm, một dòng cảm xúc vừa hồi hộp vừa căng thẳng dâng lên bên trong lòng cô. Nancy... tại sao quản lý của Nancy lại đến mộ ông cô vào hôm đó?

Kết quả của việc thức trắng cả đêm để suy nghĩ là Tiểu Hạ đến công ty với một đôi mắt gấu trúc vào sáng hôm sau.

Nhân viên phòng kinh doanh đều đã đến sớm, đều là nhân viên do cô trực tiếp phỏng vấn và chọn lựa khoảng một tháng trước. Thấy cô, họ đồng loạt cúi chào. Cô đáp lại. Một người tinh mắt, ngay lập tức hỏi:

- Hôm qua sếp bị mất ngủ ạ?

- Không, hôm qua chị ngủ hơi trễ thôi. – Cô đáp.

- Sếp thức khuya để cống hiến cho công ty đó, chúng ta cần phải học hỏi tinh thần từ chị ấy nha mọi người! – Một người khác “nịnh nọt”.

Cả phòng nhao nhao hòa theo, anh một tiếng tôi một tiếng khiến khung cảnh buổi sáng sớm ở phòng kinh doanh vô cùng nhộn nhịp. Tiểu Hạ “dẹp loạn”:

- Mọi người chuẩn bị đi, mười phút nữa vào họp.

Một tháng nay, những tin tức và hình ảnh đầu tiên của Bắc Hà đã được công bố trên Internet. Phòng kinh doanh đã tiếp quản, thiết kế lại trang chủ của Nam Thịnh và đưa lên các bài giới thiệu tóm tắt về công ty cũng như khu du lịch Bắc Hà. Họ cũng đã liên hệ với một số đơn vị quảng cáo. Họ đồng đại diện của Nancy đã được ký, đầu tháng sau sẽ quay clip quảng cáo đầu tiên. Cuộc họp hôm nay là để thảo luận nội dung đoạn clip đó.

Tiểu Hạ đã bắt đầu quen dần với môi trường làm việc có cường độ cao. Cuộc sống của cô trong vòng một tháng vừa rồi cứ xoay vòng giữa việc họp thống nhất cùng cấp dưới, rồi lại trình bày với cấp trên. Những đối tượng mà cô phải ra sức thuyết phục là Nam Khang và Duy vì hai người này đối với công việc vô cùng khắc khe. Duy trực tiếp phụ trách mảng này, còn Nam Khang là tổng giám đốc nên việc gì cuối cùng cũng phải thông qua anh. Bern đảm nhận các bộ phận khác nên ít khi tham gia vào các cuộc họp có mặt Tiểu Hạ. Tính ra, trong ba vị lãnh đạo, Bern là người khiến cô thấy “dễ thở” nhất.

Họp vừa xong thì Duy gọi điện báo Tiểu Hạ lên gặp mình.

Duy đẩy một tập hồ sơ đến trước mặt cô.

“Dự án trung tâm thương mại Nam Thịnh.”

- Đây là dự án trọng điểm tiếp theo của chúng ta. Chị hãy nghiên cứu thị trường rồi nộp báo cáo cho tôi càng sớm càng tốt, chúng ta sẽ khởi động dự án sau khi Bắc Hà đi vào hoạt động ổn định.

Tiểu Hạ cảm thấy vô cùng bất ngờ. Cô hỏi:

- Dự án này được lên kế hoạch từ lúc nào vậy?

- Sau khi khởi động Bắc Hà khoảng một tháng. Miếng đất để xây trung tâm thương mại này là chúng ta đã mua được khi quận Hải Châu cho đấu giá. –
Duy chậm rãi giải thích.

Tiểu Hạ gật đầu: “Vâng, tôi biết rồi.”

- Ngoài ra, chị chuẩn bị đi, tối nay chị sẽ đi gặp một số nhà đầu tư cùng tổng giám đốc.

Tiểu Hạ ngần ngừ:

- Tôi có thể không đi được không?

Duy nhìn cô với vẻ không hài lòng: “Tôi cần biết lý do.”

Thấy Tiểu Hạ trầm mặc, Duy nói:

- Chị Tiểu Hạ, xã giao là một phần bắt buộc trong kinh doanh. Một ly rượu đôi khi cũng có thể đổi lấy một bản hợp đồng có giá trị lên đến nghìn đô. Là người làm kinh doanh, chị không có lý do để né tránh.

Một lúc sau, cô trả lời: “Tôi biết rồi, phó tổng giám đốc.”

...

Sáu giờ tối, xe công vụ của Nam Thịnh đã đến trước nhà Tiểu Hạ. Cô chui vào, chào Nam Khang đang ngồi đọc báo ở trong xe.

Nam Khang liếc nhìn Tiểu Hạ từ sau tờ báo.

Hôm nay, cô đặc biệt chải chuốt hơn mọi ngày. Đôi môi nhỏ nhắn được đánh một ít son, tóc mái dài cũng được vén gọn gàng hai bên tai, để lộ hoàn toàn gương mặt thon nhỏ với những đường nét tinh tế. Khi đôi mắt của cô không bị che đi bởi những sợi tóc mái lòa xòa, chứng hiện ra thực sự rất đẹp. Đặc biệt là phần đuôi mắt dài. Khi cô cười, chúng cong lại, khiến anh bất giác ngẩn ngơ.

Anh nói:

- Cậu cởi áo khoác ra đi.

- Không... cởi được không?. – Tiểu Hạ ngập ngừng nói.

Anh nhàn nhạt đáp:

- Tác phong khi gặp đối tác rất quan trọng.

Tiểu Hạ vốn luôn biết điều đó, nên hôm nay cô mới trang điểm. Cô cũng đã chuẩn bị tinh thần cho việc phải cởi bỏ lớp quần áo luộm thuộm quen thuộc rồi. Bên trong cô đã mặc sẵn một bộ váy công sở mà cô vừa mua sau khi tan làm. Tuy vậy, cô vẫn không đủ dũng khí để bỏ đi chiếc áo khoác bên ngoài.

Mãi đến lúc xuống xe Tiểu Hạ mới chịu cởi áo khoác của mình ra. Bên trong là một chiếc áo sơ mi dài tay màu trắng làm từ vải voan, được sơ vin vào trong một chiếc chân váy màu xanh đậm dài ngang gối – một bộ trang phục công sở hết sức cơ bản, nhưng khi khoác lên người cô, Nam Khang lại thấy rất thuận mắt. Anh phát hiện ra dáng người cô vốn rất đẹp. Chiếc áo sơ mi dù kín bung vẫn ôm lấy đường cong mềm mại tinh tế, phần chân lộ ra thon dài trắng nõn. Tuy vậy, cô lại quá gầy. Suy nghĩ đó làm Nam Khang thấy lòng mình khó chịu.

Nam Khang nhanh chóng che giấu chút cảm xúc trong đáy mắt, anh xoay người:

- Đi thôi.

Tiểu Hạ hít một hơi thật sâu rồi bước theo anh.

Trong phòng bao có khoảng mười người, đều là những nhân vật cấp cao của những doanh nghiệp đang định hướng thị trường đầu tư vào Đà Nẵng. Trong số đó, nổi bật nhất là người đến từ tập đoàn Hoàn Mỹ, một trong ba tập đoàn công nghệ hàng đầu Việt Nam. Ngoài tổng giám đốc chi nhánh, Tiểu Hạ còn chú ý đến cô gái xinh đẹp đi cùng anh ta - Jennie Phạm, cháu gái ruột của chủ tịch Hoàn Mỹ, nghe nói từng từ Mỹ trở về.

Bên tai Tiểu Hạ lúc này là giọng nói trầm lạnh của Nam Khang, không quá thân thiện cũng chẳng quá xa cách. Anh đang nói về tốc độ tăng trưởng, vốn vay, tiềm năng gì đó... mà Tiểu Hạ không nghe lọt tai chữ nào. Có rất nhiều thứ khiến cô phân tâm, đặc biệt là sự trống trải đầy khó chịu mà chiếc áo khoác để lại khi rời khỏi cô.

Thực ra, cô rất sợ mỗi khi có ai đó nhìn vào cơ thể mình. Cảm giác để lộ da thịt ra bên ngoài khiến cô vô cùng bất an. Và lúc này đây, cái cảm giác đó càng trở nên kinh khủng bởi ánh nhìn chăm chăm của tổng giám đốc chi nhánh Hoàn Mỹ lên người cô.

Nhưng cô biết, một khi cô đã quyết định đến Nam Thịnh làm việc, cô sẽ phải vượt qua giới hạn của chính mình.

- Anh Nam Khang, thực ra ngày xưa em cũng học, em đã nghe rất nhiều về anh. – Jennie Phạm nhìn Nam Khang một cách đầy ngưỡng mộ.

Có người ngạc nhiên: “Trùng hợp vậy sao?”

Jennie Phạm gật đầu:

- Ngày xưa anh Khang nổi tiếng ở trường em lắm. Nhưng anh ấy là thành viên đội tuyển quốc gia môn Toán, được đặc cách chỉ đến thư viện học mà không phải lên lớp, nên đối với mọi người, anh ấy giống như sống ở tầng mây khác vậy.

- Đội tuyển quốc gia toán? Vậy hẳn là cậu có nhiều thành tích lắm nhỉ?

Nam Khang không nói gì. Jennie Phạm vẫn tích cực “quảng cáo” giúp Nam Khang:

- Anh ấy đã đem về một huy chương vàng olympic toán thế giới cho Việt Nam rồi.

Nam Khang khiêm tốn: “Cô Jennie quá khen, thành tích đó vốn chẳng đáng kể gì so với những nhân vật khác trong trường.”

- Sao có thể! Nếu anh không rút lui khỏi đội tuyển, thì anh đã...

Nam Khang chỉ mỉm cười. Dường như nhận ra sự quá đà của mình, Jennie im bặt. Mặt cô đỏ ửng lên.

Lúc này, tổng giám đốc chi nhánh Hoàn Mỹ bỗng rót thêm rượu vào ly của Tiểu Hạ, ý tứ sâu xa:

- Còn Tiểu Hạ, này giờ vẫn chưa thấy cô chia sẻ gì về mình. Tôi tò mò không biết cô gái xinh đẹp trước mặt mình có thân thế thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đừng sợ

Tiểu Hạ nghe mờ hời tứa ra hai bên trán mình. Một tay cô giấu dưới gầm bàn, siết thật chặt để ngăn bản thân khỏi việc lao vào những đồ vật màu sắc hỗn loạn trên bàn. Bên ngoài, cô vẫn tỏ ra trấn tĩnh:

- Bí mật làm nên sức quyến rũ của người phụ nữ, anh có thấy vậy không? – Câu nói này cô đã chuẩn bị từ trước, giờ đây cô chỉ đang cố để nói ra thật tự nhiên.

Quả nhiên, tổng giám đốc Hưng Thịnh cười phá lên.

Nam Khang cầm ly rượu của mình hướng về phía anh ta, giọng anh thoáng chút lạnh lùng:

- Phụ nữ của Nam Thịnh chúng tôi luôn khiến người khác tò mò. Nhưng trước tiên, anh phải thắng được đàn ông Nam Thịnh.

Trong phòng lại vang lên những tiếng cười.

Không thể kiểm soát mình thêm một giây nào nữa, Tiểu Hạ xin phép ra ngoài.

Cô di chuyển về phía cuối hành lang, nơi có một bậc thềm hướng ra khuôn viên phía sau của nhà hàng. Không còn ai khác, Tiểu Hạ ngồi xuống, hít thở thật sâu để ép bản thân bình tĩnh lại. Một lúc lâu sau, khi nhịp tim dần trở nên ổn định, cô lần tay vào túi xách, lấy ra sợi dây chuyền mặt gỗ mà cô đã tháo khỏi cổ mình chiều nay. Vuốt ve những đường nét chạm trổ tinh xảo, từng ký ức đầm máu ngày đó bỗng nhiên hiện lên thật rõ ràng trong cô. Một cảm giác bất lực và vô dụng bủa vây lấy cô. Tiểu Hạ đeo sợi dây chuyền trở lại vào cổ rồi vòng tay ôm lấy cơ thể mình.

- Em gái, sao lại ngồi đây một mình?

Một giọng nói ngả ngón vang lên từ đằng sau, gã đàn ông say xỉn đang nhìn cô bằng cặp mắt của con kèn kèn đói khát. Tiểu Hạ sụp mắt, đứng bật dậy toan rời đi. Gã bắt lấy cánh tay cô kéo lại:

- Vội gì hả em? – Gã kéo dài giọng mình.

Tiểu Hạ rút người lại, không nhận thức được mình đang run rẩy: “Anh... tránh ra...”

Gã đàn ông nghe cô nói vậy lại càng trở nên phẫn khích. Gã cười gian tà:

- Sao em lại sợ hãi thế! Anh chỉ muốn tâm sự chút đỉnh thôi mà. ~

Nói rồi, gã chụp lấy eo cô kéo về phía mình. Tiểu Hạ hoảng hốt vùng ra, cô bỗng hét lên:

- Mau rút đi đồ khốn!

- A cái con đĩ này? Mày muốn chết phải không?!

Gã trợn mắt tóm lấy tay cô rồi lôi xềnh xệch ra khu vườn phía sau. Tiểu Hạ vùng vẫy, cô cuối đầu cắn thật mạnh vào bàn tay gã. Nhân lúc gã đang hét lên trong đau đớn, cô xoay người bỏ chạy. Nhưng ngay sau đó, cả người cô lại lúi ngược trở về. Một cú tát thô bạo khiến cô ngã sổng soài xuống nền đất.

“Xoẹt” một tiếng, áo sơ mi của Tiểu Hạ bị xé toạt. Gương mặt gã từ từ kẻ sát cơ thể cô.

Tiểu Hạ nhắm mắt, một giọt nước mắt bất lực chảy ngược vào khoang miệng cô.

- Tiểu Hạ!

Cô nghe tiếng Nam Khang gọi tên mình, dường như anh đang rất giận dữ. Mấy giây sau, gã đàn ông khốn nạn bị kéo ra khỏi người cô. Nam Khang dầm thẳng vào mặt gã, gã bỏ nhào ra nền đất. Sau khi cởi áo khoác đắp lên người cô, anh tiếp tục xốc gã đàn ông lên, những âm thanh hỗn loạn vang lên bên tai Tiểu Hạ.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng la hét của nhân viên nhà hàng. Dường như gã đàn ông đã bị lôi đi.

Cho đến khi gương mặt Nam Khang lại xuất hiện lần nữa trong tầm mắt, Tiểu Hạ thều thào:

- Khang... về nhà...

Cô được bế xốc lên, cảm giác an toàn và ấm áp bao bọc lấy cơ thể cô. Cô bỗng nghe thấy chất giọng trầm ấm của Nam Khang ngày nào:

- Đừng sợ.

Cô yên tâm lịm đi trên vòng tay anh.

Tiểu Hạ ngủ trên suốt đoạn đường trở về nhà Nam Khang. Bác sĩ đến xem qua, nói rằng cô chỉ ngất đi vì quá sợ hãi. Huy Hoàng gọi về từ sở cảnh sát, nói rằng gã đàn ông kia đã bị tạm giam, chờ khi nào Tiểu Hạ tỉnh thì đến để lấy lời khai.

Nam Khang đắp lại chăn cho Tiểu Hạ, rồi đi đến ban công trong phòng làm việc của mình. Anh phóng tầm mắt xuống khu vườn bên dưới sân nhà, châm một điếu thuốc. Anh không biết mình đã hút hết bao nhiêu, mãi đến khi chiếc gác tào trở nên quá đầy, anh mới dừng lại.

Anh bỗng nhớ lại lần đầu tiên mình hút thuốc. Đó là khoảng thời gian khi anh quay lại Pháp từ kỳ nghỉ tết của năm hai đại học. Lần đó, anh cũng đã hút hết điếu này đến điếu khác, từ lúc khói thuốc vẫn còn khiến anh ho sặc sụa, cho đến khi anh dần cảm nhận được sự thư giãn mà nó đem đến cho trí não mình.

Đã mấy năm trôi qua rồi.

Nam Khang lấy điện thoại ra ấn một cuộc gọi. Đầu dây bên kia rất lâu mới có người bắt máy. Giọng nói hơi khàn của Hải Đăng vang lên:

- Ủm... Tôi nghe đây.

- Cậu đang ở đâu? – Nam Khang hỏi.

- Tôi đang ở cùng bạn gái.

Nam Khang nhíu mày: “Vậy nên tôi phá đám chuyện tốt của cậu?”

Hải Đăng hừ mũi:

- Hai tháng nay tôi phải nằm vùng khẩn cấp nên phải cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài. Tôi vừa trở về, cũng đang tính gọi cho cậu ngay-sau-khi-xong-chuyện. Nhưng cậu phá tôi thế này, tôi phải suy nghĩ lại.

Nam Khang nhàn nhạt: “Dài dòng.”

- Không đùa với cậu nữa. Nguyễn Văn Cừ đúng là có quan hệ với Uy Quyền. Trong ba năm đi nghĩa vụ công an, ông ta được chuyển đơn vị từ Đà Nẵng vào Sài Gòn và sinh hoạt dưới cùng một tiểu đội với Uy Quyền. Sau khi xuất ngũ, Nguyễn Văn Cừ ở lại Sài Gòn làm tài xế vận chuyển cho một xí nghiệp vải. Được một thời gian thì ông ta bỗng nhiên nghỉ việc, chuyển sang làm nông ở ngoại ô Sài Gòn. Mười năm sau đó thì như cậu đã biết.

- Ông ta nghĩ làm tài xế vào năm nào? – Nam Khang hỏi.

Hải Đăng lục lại ghi chú rồi trả lời:

- Năm tám mươi bảy.

Trầm ngâm một lúc, Nam Khang đáp: “Cảm ơn cậu, Đăng.”

- Cậu khách sáo với tôi từ bao giờ thế? – Hải Đăng có chút bất ngờ.

- Tôi nghiêm túc.

Đây là lần đầu tiên Hải Đăng thấy bạn mình như thế, anh hạ giọng: “Được rồi.” một lúc sau, anh nói tiếp: “Còn về việc kia, hi vọng là tốt đẹp.””

- Chắc chắn sẽ như vậy.

Nói rồi, Nam Khang cúp máy.

...

Căn phòng yên tĩnh bỗng vang lên tiếng cửa mở khe khẽ, lén lút và nguy hiểm. Hơi thở hắt nặng nề vì đang cố kìm nén cơn thèm khát. Ánh sáng chỉ lọt vào phòng qua khe hở cửa sổ, lại xuyên qua một lớp rèm mỏng, giờ đây càng trở nên âm u. Hắn từ từ tiến về phía cô bằng tư thế của một con dã thú ẩn nấp lâu ngày chờ đợi miếng mồi thơm. Trong mơ màng, cô nghe từng tác da thịt trên cơ thể kêu gào vì đau đớn.

Nhảy nhụa.

Ghê tởm.

Cô như đang rơi vào vũ trụ đen không có điểm kết thúc. Cô bàng hoàng và sợ hãi. Cô không biết mình nên làm gì và phải làm gì. Cô cất lời van xin như một con mèo nhỏ tội nghiệp:

- Anh Hai... anh Hai đừng! Xin anh!

Hắn nhếch môi cười, nụ cười hèn hạ:

- Em chỉ là một đứa con nuôi.

Cô dùng hết sức mình đẩy dụa, cô kêu gào với hi vọng nhỏ nhoi có thể níu kéo chút nhân tính còn sót lại trong hắn. Nhưng không, hắn càng lúc càng kẻ sát. Áp lực ngày càng lớn.

Trong vô thức, cô cắn lưỡi mình thật mạnh. Con đau đội về trung khu thần kinh làm cô choáng tỉnh khỏi cơn ác mộng. Cô đã ngồi bật dậy trên chiếc giường lạ lẫm, nhưng bao bọc cô lúc này là ánh đèn ngủ dịu nhẹ, thứ mùi gì đó rất quen thuộc của căn phòng làm lòng ngực cô từ từ dịu lại.

Mùi của Nam Khang.

Tiểu Hạ co mình vào góc giường, mồ hôi lạnh thi nhau túa ra. Đầu lưỡi cô đau nhói, vết thương mới chồng chất vết thương cũ.

Cô không biết mình đã cắn nát lưỡi chính mình bao nhiêu lần. Cô luôn nghĩ giới hạn của con người chỉ đến thế là cùng. Nhưng hết lần này đến lần khác, cô đã tự phá vỡ giới hạn của mình.

An toàn rồi. Đừng sợ, chuyện đó đã qua lâu rồi.

Tiểu Hạ tự trấn an mình.

Cửa phòng mở ra, Nam Khang mang một cốc nước ấm đi vào. Thấy cô đã tỉnh, anh đặt cốc nước lên tủ đầu giường rồi ngồi xuống cạnh cô. Dường như Tiểu Hạ nghe thoang thoang mùi khói thuốc. Cô lo lắng hỏi:

- ... Buổi tiệc sẽ không sao chứ?

- Không sao. – Nam Khang đáp.

Lúc này Tiểu Hạ mới yên tâm hơn một chút. Cô cứ sợ mình đã phá hỏng buổi tiệc xã giao đó.

Một lúc lâu sau, anh nói:

- Xin lỗi cậu, Tiểu Hạ.

- Hà? Không, mình mới...

- Mình sẽ không để cậu phải đến những chỗ đó nữa. Là lỗi của mình. – Nam Khang cắt lời cô, giọng anh dịu dàng chưa từng thấy.

Phải rồi, Khang đang ở đây kia mà.

Không gian bỗng nhiên yên ắng lạ thường. Tiểu Hạ yên lặng quan sát người đàn ông trước mắt mình.

Năm tháng để lại trên gương mặt anh những đường nét thẳng trâm của một người từng trải qua nhiều sóng gió. Từ một đứa trẻ mồ côi với hai bàn tay trắng, cô biết để có được cơ đồ như hôm nay, anh đã phải dùng cả tuổi trẻ để đổi lấy. Lý tưởng của anh là sự nghiệp, anh thậm chí còn không màng đến sức khỏe để đạt được nó. Vậy mà, lúc này đây, anh lại chấp nhận đi ngược lại với nguyên tắc làm việc của bản thân mình, chỉ vì cô.

Một dòng suối mắt rươi từ đầu đó bỗng róc rách chảy qua những vết thương đang nóng rát từ sâu trong lòng, khiến Tiểu Hạ vô cùng dễ chịu.

Nam Khang đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc của cô.

- Cậu ngủ thêm đi, đừng lo lắng gì cả.

Tiểu Hạ ngẩng ngơ. Dù không biết đây là tỉnh hay mơ, cô vẫn nói:

- Cậu ở đây với mình, đừng đi có được không?

- Được.

Tiểu Hạ yên tâm nằm xuống giường. Con mọt mòi khiến cô nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hôm nay anh rất kỳ lạ

Phim trường.

Rym và Du Miên đóng xong một cảnh chung và quay về chỗ nghỉ ngơi.

- “Chiến” không? – Rym hỏi.

- Okay anh! – Du Miên đáp.

Từ khi biết Rym cũng là con nghiện game bắn súng giống mình, Du Miên ngay lập tức nổi máu ham vui, rủ rê anh cùng với một số nhân viên trong đoàn lập đội bắn nhau ì ùng. Phim trường những lúc đó trở nên thật nhộn nhịp. Có đôi lúc đạo diễn, vốn là người nghiêm túc, cũng tham gia vào “cuộc chiến khốc liệt” đó. Nhờ vậy, những mệt nhọc dưới cái nắng Sài Gòn dường như đều tan biến đi cả.

- Gia đình em có ai theo nghệ thuật không? – Trong lúc chơi, một người tiện miệng hỏi Du Miên.

Du Miên vừa bấm liên thoảng vào màn hình điện thoại vừa đáp:

- Mẹ em từng là diễn viên sân khấu kịch, em được thừa hưởng tình yêu diễn xuất từ mẹ.

- Giờ thì bác đã có thể tự hào về em rồi?!

Du Miên đáp, bình thản như kể một câu chuyện đã qua: “Mẹ em đã mất từ trước khi thấy em theo nghề diễn, nhưng em biết trên trời mẹ sẽ vui thôi.”

Người kia nói: “Anh xin lỗi...”

- Không sao đâu ạ! Bây giờ em thấy rất hạnh phúc, bởi vì em còn chị vẫn luôn yêu thương và ủng hộ mà... Đúng rồi, chị em xinh đẹp tài giỏi lắm đó nhé! Từ ngày mẹ em mất, một tay chị nuôi em ăn học đó.

- Du Miên à, đoàn mình “ế” nhiều lắm đó em...

Du Miên bật cười, giả bộ vênh mặt: “Hừm. Chị em kén chọn lắm. Con trai, em thấy chị chỉ để mắt tới anh Rym thôi à. Chị em là fan bự của anh đó Rym!” – Du Miên hướng mắt về phía Rym.

Rym liếc lên từ màn hình điện thoại, nhếch môi:

- Anh chưa bao giờ thất vọng về sức hút của mình.

- Thế thì em tranh thủ xin chữ ký giúp chị em đi, không để gì được làm việc cùng ông hoàng nhạc pop đâu nha. – Một người trong đoàn nói.

Du Miên nhìn Rym: “Được không ạ?”

Rym cười: “Được.”

...

Tiểu Hạ bình tĩnh sau một giấc ngủ dài không mộng mị. Đã lâu lắm rồi cô mới có thể chớp mắt một cách bình yên như thế. Dường như cô đã quên sạch những ký ức kinh hoàng kia.

Trong phòng không có người. Cô nhìn đồng hồ, đã là chín giờ sáng. Cô hoảng hốt phóng xuống giường, chiếc quần thể thao đang mặc vì quá dài đã khiến cô ngã nhào xuống đất.

Tiểu Hạ choáng váng bò dậy từ sàn nhà. Đêm qua cô không hề nhận ra bộ váy của mình đã được thay đi. Cùng với chiếc quần, cô đang mặc một cái áo phông màu trắng rất to, dài phủ gần đến đầu gối.

Bộ đồ này quá rộng so với cô.

Tiểu Hạ ngỡ ngác ngồi trên sàn, cho đến khi cửa phòng mở ra, Nam Khang xuất hiện từ đằng sau cánh cửa. Thấy cô đồ đàng, anh ngồi xuống trước mặt cô.

- Sao thế?

Tiểu Hạ nhìn anh, một lúc sau mới trả lời:

- Mình... bị vấp.

Nam Khang bế bổng cô lên. Vài giây sau, cô được anh thả xuống giường. Anh thờ dãi:

- Chỉ rời cậu một lúc mà cậu đã xảy ra chuyện rồi.

Tiểu Hạ cố tình bỏ qua ý tứ trong câu nói đó, hỏi.

- Ủm... hôm qua ai... thay đồ giúp mình vậy?

- Bác sĩ nữ.

Tiểu Hạ “à” một tiếng.

Nam Khang quan sát Tiểu Hạ một lượt từ trên xuống dưới, đánh giá xem cô có bị xây xát chỗ nào hay không. Rồi anh nhìn vào mắt cô, nhếch môi cười “gian”: “Không thì cậu mong là ai?”

Tiểu Hạ đỏ mặt: “Không ai cả!”

Bỗng nhiên, Nam Khang chậm chậm tiến về phía Tiểu Hạ.

- Cậu... làm gì vậy?

Không có tiếng trả lời, anh vẫn càng lúc càng kề sát cô. Bỗng nhiên, anh cúi người xuống, Tiểu Hạ theo quán tính nhắm tịt hai mắt lại. Qua một lúc, cô thấy một bên chân của mình bỗng nhiên man mát.

Nam Khang đang giúp cô xắn gấu quần.

Tiểu Hạ ngẩng ngơ.

Sau đó, trán cô bị cốc nhẹ: “Ngốc gì vậy? Xuống ăn sáng thôi.”

Nói rồi, anh xoay người. Tiểu Hạ vội vội vàng vàng đuối theo anh.

Trên bàn ăn đã để sẵn một túi nilon đựng mỳ quảng mà Nam Khang vừa mua từ bên ngoài về. Tiểu Hạ vừa nhìn anh đồ mỳ ra bát vừa hỏi:

- Cậu không đi làm sao?

- Không. - Anh nói với vẻ bình thản. Nghĩ gì đó, anh bổ sung thêm: “Vì có người muốn mình ở bên cạnh.”

Tiểu Hạ quyết định sẽ không hỏi thêm điều gì nữa. Cứ như thế, cô cúi mặt vào tô mỳ ăn xì xụp, trong lúc Nam Khang bận rộn với việc... ngấm cô ăn. Vì quá căng thẳng, Tiểu Hạ loáng cái đã ăn hết sạch. Ngay lập tức, bát mỳ bị kéo ra, phần của Nam Khang được đẩy đến trước mặt cô. Anh không hề động đũa suốt từ nãy đến giờ.

- Ăn nhiều vào, cậu gầy quá.

Vậy là, Tiểu Hạ ngấm ngấm ăn thêm một tô mỳ nữa.

Cho đến khi bụng cô trở nên no căng, cô mới thả đũa xuống và thở ra một tiếng đầy thỏa mãn. Nam Khang ngay lập tức thu dọn hai cái tô trên bàn đem lại bồn rửa chén. Anh vừa cho xả phòng vào miếng rửa chén vừa hỏi:

- Hôm nay cậu làm gì?

Tiểu Hạ nghĩ một lúc rồi trả lời: “Mình sẽ đến Bụi Hoa dọn dẹp.”

- Được. Mình rửa bát xong, chúng ta sẽ đi.

Tiểu Hạ hít một hơi rồi nói: “Nam Khang à, cậu không cần giữ lời hứa đến thế đâu. Thật ra vì hôm qua mình quá sợ nên mới nói như vậy thôi...”

- Là mình muốn như thế.

Tiểu Hạ không thể nói thêm điều gì nữa. Mãi cho đến khi Nam Khang rửa bát xong, anh lau khô tay rồi xoa người lại: “Đi thôi.”

Trước khi đến Bụi Hoa, Nam Khang đưa Tiểu Hạ quay về nhà thay đồ.

Bụi hoa sau hơn một tháng đóng cửa đã sớm biến thành một cái kho chứa đầy bụi. Tiểu Hạ tìm được hai chiếc khẩu trang, cô và Nam Khang mỗi người đeo một cái vào rồi bắt tay vào dọn dẹp.

- Để mình làm cho. - Nam Khang nói.

Tiểu Hạ cầm khăn lau lên tay, đi thẳng một đường đến kệ sách.

- Không, mình sẽ làm.

Nam Khang không nói gì, cũng cầm một chiếc khăn lên rồi bước theo cô. Rốt cuộc họ chia nhau, anh phụ trách dọn dẹp những ngăn sách ở trên cao, còn cô lo phần dưới thấp.

Thật ra Tiểu Hạ vẫn luôn cảm thấy băn khoăn về cửa tiệm. Đi làm rồi, hiển nhiên cô chẳng còn thời gian để duy trì nó một cách đều đặn. Ngày đó ông từng nói, bất cứ khi nào cô tìm được công việc yêu thích thì hãy cứ theo đuổi, đừng bận tâm về cửa tiệm của ông. Nhưng Tiểu Hạ chưa bao giờ muốn tâm huyết của ông bị lãng quên khi ông không còn trên cõi đời này nữa.

- Đơn giản thôi, cậu thuê người đi. - Nam Khang nói trong lúc phui bụi bám trên những ngăn sách.

Tiểu Hạ cũng đã suy nghĩ đến vấn đề này, nhưng cô vẫn thấy không yên lòng: “Nhưng người ta sẽ không thể chu đáo bằng mình được...”

Nam Khang nhàn nhạt đáp:

- Có vẫn tốt hơn không có. Hơn nữa, tác phong làm việc của nhân viên đều là do người lãnh đạo quyết định.

Tiểu Hạ trầm mặc một lúc rồi đáp: “Mình biết rồi.”

Tiểu Hạ cảm thấy không khí này thật hòa hợp dễ chịu. Không gian yên ắng, hai người mỗi người đều chú tâm vào công việc của mình. Thi thoảng, anh sẽ bảo cô đưa lên cho mình một thứ nào đó, cô yên lặng phối hợp theo.

Đột nhiên nhớ ra một thứ, cô hỏi:

- Duy đã cho mình xem dự án trung tâm thương mại Nam Thịnh.

Anh “ừm”, đợi cô nói tiếp.

- Tại sao lại khởi động cả hai dự án cùng một lúc? Bắc Hà vẫn còn chưa chính thức đi vào hoạt động, chúng ta đã tính đến việc của trung tâm thương mại. Như vậy có quá mạo hiểm không? - Tiểu Hạ đặt ra nghi vấn.

Nam Khang đáp: “Thứ nhất, không bao giờ được phí phạm tài nguyên và thời gian. Chúng ta có đất trong tay, tại sao lại để không trong một thời gian dài? Thứ hai, không chồng chéo việc lên nhau. Thời gian xây dựng Bắc Hà cũng là lúc lên đề án và xin giấy phép cho trung tâm thương mại. Bây giờ Bắc Hà chỉ còn chờ đến lúc mở cửa, lại là lúc ta đi kêu gọi đầu tư cho trung tâm thương mại.”

Tiểu Hạ ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Lần đầu giá đó có cả Uy Thị tham gia. Cậu đã thắng họ bằng cách nào?

Nam Khang hừ nhẹ: “Đầu giá bằng hình thức bỏ phiếu là dựa vào năng lực. Quan trọng là nhận định chính xác tiềm năng của khu đất. Minh thắng bọn họ quá dễ dàng.”

Tiểu Hạ ừ hừ.

- Cậu có biết chúng ta ghi giá chênh lệch họ bao nhiêu không? – Anh hỏi.

- Bao nhiêu?

- Một triệu đồng.

Tiểu Hạ trầm mặc. Nếu như thế thì ban lãnh đạo của Uy Thị sẽ tức chết mất! Nghĩ vậy, cô thốt lên:

- Khoan đã... có phải mục đích thật sự của cậu, là muốn chọc tức Uy Thị không?!

Nam Khang mỉm cười.

Tiểu Hạ nghĩ một lúc rồi e ngại nói: “Nam Khang à, dù sao chúng ta cũng là người mới, vẫn nên thận trọng một chút.”

Nam Khang không trả lời. Thay vào đó, anh trèo xuống khỏi chiếc thang và tiến về phía cô. Cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ người anh, Tiểu Hạ ngay lập tức xoay người lại. Kết quả, cô bị anh dồn sát vào tủ sách phía sau. Cô nghe tim mình đập thình thịch trong lồng ngực. Anh cứ nhìn cô như vậy một lúc, rồi cuộc cô không nhận được nữa, vung tay toan đẩy anh ra. Ngay lập tức, Nam Khang giành lấy chiếc khăn từ trên tay cô.

- Một khi cậu khiến cho kẻ thù mất kiên nhẫn, cậu thắng.

Nói rồi, anh xoay người trèo lại lên chiếc thang. Tiểu Hạ tức giận nói với theo: “Mau trả cho mình, Nam Khang!”

- Hôm nay mình cho cậu nghỉ làm không phải để làm những việc này. – Nam Khang nhàn nhạt nói.

Tiểu Hạ thần thờ nhìn theo anh. Cô cảm thấy thái độ của anh sáng nay thật kỳ lạ, chẳng giống anh thường ngày chút nào.

- Một tuần nữa có một hội thảo doanh nghiệp ở thành phố Hồ Chí Minh. – Anh nói.

Tiểu Hạ ừ hừ. Cho đến khi tiêu hóa được câu nói đó, cô hỏi lại: “Cậu sẽ đến đó tìm kiếm nhà đầu tư cho dự án đó?”

Giọng anh trầm thấp:

- Ừm. Cậu cũng đi cùng.

- Mình không...

- Đừng sợ, mình không để cậu phải đến đó nữa.

Tiểu Hạ thở nhẹ ra một tiếng. Nhưng cô liền khó hiểu hỏi lại: “Vậy mình đi để làm gì?”

- Không phải Duy giao cho cậu đi nghiên cứu thị trường sao? – Anh hỏi.

Tiểu Hạ “à” lên.

Cô hiểu suy nghĩ của Nam Khang. Sài Gòn sớm đã có rất nhiều trung tâm thương mại lớn nhỏ, là một nơi lý tưởng để cô quan sát. Ở Đà Nẵng hiện nay chỉ có một hai nơi, không đủ đa dạng để có thể làm nghiên cứu thị trường.

Hơn nữa, cô sẽ được gặp Du Miên.

Và còn, thứ ba tuần sau là một ngày vô cùng đặc biệt đối với cô.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Khi cô ấy nhìn anh

Không gian bên trong khoang hạng nhất tương đối yên tĩnh, đa số mọi người đều đang tranh thủ chợp mắt một chút trước lúc máy bay hạ cánh. Trong chuyến đi công tác lần này, ngoài Nam Khang và Tiểu Hạ, còn có Duy và ban thư ký giám đốc. Tiểu Hạ ngồi ở ghế có cửa sổ, bên cạnh cô là Nam Khang đang đọc báo kinh tế.

Tiểu Hạ phóng tầm mắt ra bên ngoài, quan sát bầu trời lúc mờ lúc tỏ cứ mỗi lúc máy bay chui vào rồi lại chui ra từ những đám mây.

Tám năm rồi, rốt cuộc cô cũng đang ngồi trên một chuyến bay, quay về nơi chứa đựng biết bao nhiêu kỷ ức, từ hạnh phúc đến thương đau của cô.

Sài Gòn ngày cô rời đi là một mảng hỗn loạn và xô bồ. Tiểu Hạ vẫn còn nhớ như in cái cảm giác nhẹ nhõm khi leo lên được chuyến tàu định mệnh đó. Dù rằng, cô chẳng biết nó sẽ đưa mình về đâu, nhưng lúc đó cô chỉ cảm thấy, có thể rời khỏi đó, rời khỏi những con người đáng sợ kia là tốt rồi.

Tám năm qua, cô chưa từng một lần nghĩ đến việc sẽ quay trở về. Nhưng kể từ lúc Nam Khang xuất hiện, cô cảm thấy chính mình mạnh mẽ và can đảm hơn nhiều lắm.

Tiểu Hạ liếc sang tờ báo trên tay Nam Khang. Trên đó là tin tức về dự án Nhật Thực của Uy Thị. Trong một bài phỏng vấn mà cô đọc được, Uy Quyền đã từng nói tham vọng của Uy Thị là muốn biến Nhật Thực trở thành một khu đô thị cao cấp Quốc Tế lớn nhất Châu Á - Thái Bình Dương.

- Mình nghe Bern nói cậu muốn đánh sập họ? – Cô hỏi Nam Khang.

Nam Khang không hề dời mắt khỏi tờ báo, giọng anh rất lạnh: “Lão già đó phải trả giá gấp mười lần như thế.”

- Tại sao?

Nam Khang ngẩng lên từ tờ báo, nhìn vào mắt cô một lúc lâu. Sau đó anh nói: “Lão ta đã cướp đi của mình quá nhiều thứ.”

- Có thể nói cho mình biết không? – Tiểu Hạ hít một hơi thật sâu rồi hỏi.

Nét lạnh lùng trên gương mặt Nam Khang bỗng nhiên biến mất. Anh nhếch môi cười: “Tại sao cậu muốn biết?”

Tiểu Hạ lúng túng liếc mắt đi nơi khác: “Mình tò mò.”

Nam Khang như có như không mỉm cười, sau đó quay mặt về với tờ báo trên tay, kết thúc câu chuyện: “Người có quyền được biết, chỉ có thể là người yêu tương lai của mình.”

Tiểu Hạ quay mặt ra bên ngoài cửa sổ, một cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng cô.

Đoàn người Nam Thịnh nghỉ ngơi tại một khách sạn năm sao tọa lạc giữa trung tâm thành phố. Không biết là do vô tình hay cố ý, Tiểu Hạ được sắp xếp ở phòng đối diện với Nam Khang. Cô bỏ hành lý vào tủ quần áo, trầm mặc nhìn căn phòng sang trọng trước mặt mình.

Cuối cùng, cũng có ngày cô được đến một nơi như vậy.

Tiểu Hạ mở điện thoại nhắn tin cho Du Miên, báo mình đã đến nơi, sau đó lên giường đánh một giấc ngủ trưa ngắn cho đến lúc tiếng chuông cửa reo vang.

Duy thò mặt từ đằng sau cánh cửa, nói: “Đi ăn trưa thôi.”

Phía sau Duy còn có một vài người khác, kèm theo là Nam Khang đang đứng tựa lưng vào tường, yên tĩnh nhìn cô.

Vì hội thảo sẽ diễn ra ngay vào chiều nay nên bọn họ quyết định ăn luôn tại nhà ăn của khách sạn. Tiểu Hạ đi vòng vòng chọn món, sau đó mang về bàn của mình. Duy nhìn đĩa thức ăn trước mặt cô, ngạc nhiên:

- Chị ăn ít quá vậy?

Tiểu Hạ cười đáp: “Tôi quen rồi.”

Liền đó, Nam Khang cũng quay về bàn. Anh không nói không rằng lấy đi đĩa thức ăn trước mặt Tiểu Hạ, thay bằng một đĩa khác đầy ụ và một ly nước ép trái cây. Duy uống một ngụm nước trong ly của mình, ý vị nhìn hai người. Tiểu Hạ ngượng ngùng nói:

- Cảm ơn tổng giám đốc đã luôn quan tâm đến mọi nhân viên trong công ty.

Nam Khang ngồi xuống bàn, nhàn nhạt đáp: “Là mình quan tâm cậu.”

Duy ho sặc sụa, chỗ nước vừa uống vào xộc lên mũi khiến anh cay xè. Thấy Nam Khang nhướng mày nhìn mình, anh vội vàng cười xòa: “Haha, xin lỗi, xin lỗi mọi người! Hahaha.”

Tiểu Hạ ngậm ngùi chúi mặt vào đĩa thức ăn.

Không lâu sau, bỗng một giọng nói mềm mại vang lên:

- Chào mọi người!

Jennie Phạm và một anh thanh niên có vẻ là cấp dưới đang đứng trước bàn của họ, nở một nụ cười vô cùng thanh lịch.

Duy lên tiếng: “Chào em Jennie, trùng hợp vậy?”

Jennie mỉm cười gật đầu: “Vâng, bọn em ngồi cùng được chứ?”

- Đương nhiên đương nhiên, mời mọi người. – Duy mời gọi cô cùng thân thiện.

Tiểu Hạ bỗng dưng thấy không được vui. Cô tự hỏi tại sao cô ta không ngồi cùng người của Hoàn Mỹ, lại chạy qua khu vực của Nam Thịnh bọn họ.

Jennie hướng về phía Nam Khang: “Chào anh, Nam Khang.”

Nam Khang lịch sự đáp lại. Sau đó, Jennie quay sang Tiểu Hạ, có hơi khựng lại, rồi lại nở nụ cười: “Chào chị Tiểu Hạ. Hôm nay chị hơi khác... em có chút không nhận ra.”

Tiểu Hạ mỉm cười chào lại. Hôm nay cô vẫn mặc trang phục theo phong cách thường thấy, chẳng trách Jennie lại thấy bất ngờ.

Suốt cả bữa ăn, Tiểu Hạ yên lặng lắng nghe Duy, Jennie Phạm, và người đi cùng cô ta trò chuyện vui vẻ, đều là những vấn đề lớn nhỏ trong kinh doanh. Thi thoảng, Jennie quay sang nói gì đó với Nam Khang, anh điềm đạm đáp lại, trên môi luôn giữ một nụ cười chừng mực.

Không hiểu sao, Tiểu Hạ có cảm giác ánh mắt của Jennie luôn sáng hơn mỗi khi cô ấy trò chuyện cùng Nam Khang.

Tiểu Hạ cảm thấy buồn bực.

Jennie quay sang nói gì đó với cô, cô mơ màng đáp lại. Vừa lúc đó, điện thoại di động của cô reo lên. Nhìn tên Du Miên hiển thị trên màn hình, Tiểu Hạ cảm thấy vị cứu tinh của mình đã đến. Cô ngay lập tức nói với mọi người:

- Em gái tôi đến rồi, xin phép mọi người, tôi đi trước.

Jennie Phạm ngạc nhiên: “Chị không đi hội nghị chiều nay sao?”

Tiểu Hạ đang định trả lời thì Nam Khang nói:

- Cô ấy có việc khác quan trọng hơn.

Jennie Phạm ừ à. Tiểu Hạ liếc mắt nhìn anh rồi nhanh chóng rời đi.

Thời tiết Sài Gòn nóng hơn rất nhiều so với Đà Nẵng. Du Miên đứng dưới sảnh khách sạn, mặc một bộ váy liền thân màu hồng vô cùng xinh xắn. Vừa thấy Tiểu Hạ xuất hiện từ đằng xa, nó đã hớn hờ vẫy tay với cô. Đợi cô đến gần hơn, nó nói:

- Không ngờ có ngày chị lại vào tận đây thăm em cơ đấy!

Tiểu Hạ cười đáp: “Chị đi công tác.”

- Dù sao em vẫn rất vui! Nhiệm vụ của em chiều nay là gì? – Du Miên nói trong lúc khoác lấy tay cô.

Hai chị em di chuyển ra bên ngoài, Tiểu Hạ trả lời: “Đưa chị đến những trung tâm thương mại nổi tiếng ở đây.”

- Tuân lệnh!

Nghĩa gì đó, Du Miên lại nói:

- Không được, em phải đưa chị đi mua một cái áo khoác khác phù hợp hơn. Sài Gòn nóng thế này chị mặc áo dày như thế sẽ ngột chết đó!

Tiểu Hạ lắc đầu: “Không cần đâu, chị quen rồi.”

- Không, lần này chị phải nghe em. Em vừa nhận được một nửa cát xê, em muốn mua quà cho chị!

Vậy là, Tiểu Hạ bị Du Miên “áp giải” đến một cửa hàng quần áo khá lớn nằm ở gần đó. Nhìn sơ qua, cô đã biết giá ở đây không hề rẻ. Nhưng Du Miên cứ một hai kéo cô vào, không quên nói: “Đây là thương hiệu nội địa Việt Nam nhưng rất nổi tiếng, đến người nước ngoài cũng vào mua đó chị.”

Du Miên kéo cô đến khu vực treo áo khoác. Có rất nhiều kiểu áo khoác khác nhau với đủ loại phom dáng, có cả những chiếc áo dáng dài yêu thích của

Tiểu Hạ. Du Miên chọn lựa một lúc, cuối cùng lấy ra một chiếc áo màu vàng tươi có chất vải khá mát và mịn.

Tiểu Hạ lắc đầu: “Lòe loẹt quá!”

- Màu này mới là thời trang! Áo của chị cái nào cũng màu tối, nhìn chẳng trẻ trung tí nào. Chị phải thay đổi phong cách đi!

Dưới sự ép buộc của Du Miên, Tiểu Hạ khoác thử chiếc áo lên người. Bên trong cô mặc áo thun trắng và quần baggy jean, đi giày thể thao màu trắng. Khi khoác áo lên người, nhìn tổng thể khá là năng động. Dù chiếc áo không dài quá mắt cá chân, nhưng vì chất vải khá mát và thoải mái, Tiểu Hạ cuối cùng cũng miễn cưỡng gật đầu.

Du Miên cười tít mắt, kéo cô đến quầy thanh toán. Lúc này là khoảng một giờ chiều, cửa hàng không quá đông khách. Có khoảng hai, ba người khách xếp hàng trước họ, nhưng Tiểu Hạ đặc biệt chú ý đến người phụ nữ nước ngoài đang đứng ngay trước bọn họ.

Bà đi một mình, trang phục đơn giản nhưng rất tinh tế.

Lúc đến lượt bà ấy tính tiền, khi nhân viên đọc ra giá trị số tiền, Du Miên ghé vào tai Tiểu Hạ thì thầm:

- Không phải chứ, chỗ đồ bà ấy mua không đắt đến vậy đâu. Em biết giá của chúng mà, rõ ràng là nhân viên cố tình hét giá.

Tiểu Hạ hỏi lại: “Bình thường ở đây đều như vậy sao?”

- Cũng có một vài cửa hàng quần áo như vậy, gặp người nước ngoài, nhất là những người trông có vẻ giàu có, đều tự động đẩy giá lên gấp ba bốn lần.

Tiểu Hạ nghĩ một lúc rồi tiến lên, dùng tiếng anh nói với người phụ nữ nước ngoài:

- Bà ơi, theo cháu thấy thì giá tiền thực sự không cao đến vậy đâu ạ.

Người phụ nữ ngạc nhiên quay sang cô: “Ôi chúa ơi, thật sao?”

Cô nhân viên thu ngân vội vàng phân bua:

- Chị ơi, đây là giá chung của cửa hàng đối với người nước ngoài rồi ạ.

Tiểu Hạ quay sang cô ta, cười lạnh: “Luật nào cho phép đẩy giá đối với người nước ngoài? Giá đó đã được niêm yết chính thức hay chưa? Cô cho tôi xem ghi chép, nếu có sự chênh lệch giữa giá cho người trong nước và người ngoại quốc, tôi sẽ báo cáo cửa hàng của các cô! Còn nếu không có, cô giải thích thế nào khi cô tình hét giá lên?”

Mặt nhân viên bán hàng ngay lập tức xanh méc, cô ta ríu rít nói:

- Em xin lỗi chị! Mong chị bỏ qua lần này... chị đừng làm to chuyện lên được không... ảnh hưởng xấu đến đất nước chúng ta chị ạ!

Giọng Tiểu Hạ lạnh như băng: “Nếu tôi im lặng, đến khi vị khách này phát hiện ra thì lại còn mất mặt hơn nữa.”

Nói rồi, cô quay sang vị khách nước ngoài, cười nói: “Họ thực sự đã hét giá với bà, cháu nghĩ bà không nên mua đồ ở đây nữa đâu ạ.”

Người phụ nữ lắc đầu cảm thán: “Ôi chúa ơi, ôi chúa ơi!”

Tiểu Hạ nói với Du Miên: “Chúng ta đi thôi, Du Miên.”

Du Miên nhanh chóng đặt chiếc áo khoác lên bàn rồi xoay người đuổi theo Tiểu Hạ. Họ vừa ra khỏi cửa, vị khách nước ngoài đã đuổi theo sau:

- Cháu ơi!

Đội Tiểu Hạ và Du Miên xoay người lại. Người phụ nữ liền nói: “Ta rất cảm ơn cháu vì đã giúp ta! Cũng là người làm kinh doanh, ta cực kỳ bài xích những hành động thiếu đạo đức kinh doanh như vậy!”

Tiểu Hạ mỉm cười đáp lại:

- Bà ơi, cháu hi vọng cửa hàng kia sẽ không để lại ấn tượng xấu trong lòng bà về người Việt Nam nói chung và doanh nghiệp Việt Nam nói riêng. Cháu cũng là người làm trong môi trường kinh doanh, nên mới thấy bất bình và xấu hổ đối với những hành động như vậy ạ.

Người phụ nữ reo lên: “Sao ta có thể ấn tượng xấu với người Việt Nam được chứ! Ta đã gặp được một cô gái Việt Nam xinh đẹp, tốt bụng như cháu kia mà! Mà, cháu có thể nói cho ta biết cháu làm công việc gì không?”

Tiểu Hạ mỉm cười đáp: “Cháu là nhân viên của một công ty hoạt động trong lĩnh vực thương mại, du lịch ạ.”

Người phụ nữ gật gù: “Doanh nghiệp sao? Ta có thể giữ liên lạc với cháu được không? Thời gian sắp tới ta sẽ ở lại Việt Nam hơi lâu, ta rất muốn có người giúp đỡ tìm hiểu về văn hóa Việt Nam. Ta là Rosie Williams, rất vui được gặp cháu.”

Tiểu Hạ lấy trong túi xách ra một tấm danh thiếp đưa cho bà, mỉm cười đáp: “Cháu là Tiểu Hạ, cháu cũng rất vui được gặp bà. Cháu hiện tại không sống ở Sài Gòn, nếu sau này bà có đến Đà Nẵng du lịch, bà cứ liên hệ với cháu bất cứ lúc nào. Cháu rất sẵn lòng được làm hướng dẫn viên cho bà!”

Rosie trao cho Tiểu Hạ một cái ôm tạm biệt, sau đó rời đi.

Đợi khi bà ấy đi khuất, Du Miên nhìn Tiểu Hạ cảm thán: “Hiếm khi thấy chị lo việc bao đồng như vậy đó nha!”

Tiểu Hạ cốc trán con bé: “Đạo đức kinh doanh.”

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hôm nay em mơ

Hội thảo doanh nghiệp 2010 là đại diện tiêu biểu cho sự xa hoa của một thế giới đề cao đồng tiền và lợi ích. Mùi nước hoa đắt tiền. Giấy da bóng loáng. Trang phục tinh xảo thẳng tắp. Rượu vang cụng vào nhau đầy kiểu cách. Tất cả đều như lớp nguy trang hào nhoáng của những kẻ sẵn lòng tính khôn và ân nhân.

Những hình ảnh về công trình đồ sộ tọa lạc tại ngọn núi Bắc Hà, trực thuộc một trong ba thành phố trọng điểm kinh tế của Việt Nam từ khi được công bố, đã ngay lập tức tạo ra tiếng vang lớn không chỉ trên thương trường mà còn rộng rãi trên quần chúng phổ thông. Thời điểm Bắc Hà rục rịch mở cửa, cũng là khi chiến dịch truyền thông của Nam Thịnh bắt đầu. Tin tức về Nam Khang tay trắng lập nghiệp, gây dựng nên cơ đồ tại thủ đô nước Pháp nhưng vẫn lựa chọn về nước làm lại từ đầu đã tạo ra một làn sóng ngầm trong thương giới. Người ta ít nhiều đều tò mò về Louis Tran – người đứng sau câu chuyện đó, vô tình hữu ý cụng ly, âm thầm bình phẩm và đánh giá.

Trước mặt Nam Khang lúc này là Phạm Khương - chủ tịch tập đoàn công nghệ Hoàn Mỹ, và Mine Williams, người sáng lập và chủ tịch của tập đoàn thời trang hàng đầu thế giới Iccine. Họ đang bàn luận về sự trở mình thần tốc của kinh tế Châu Á trong vài năm trở lại đây bằng tiếng anh.

Mine Williams nâng ly đầy ý vị:

- Iccine làm về thời trang nhưng cũng không thể nằm ngoài xu thế tìm kiếm thị trường đầu tư ở khu vực Châu Á màu mỡ này.

Nam Khang cụng ly, chậm rãi tiếp lời:

- Nếu vậy, Việt Nam là một điểm đến chính xác, nền kinh tế mở lại có nhiều không gian trống.

- Liệu đó có phải đó là lý do cậu lựa chọn quay về nước? – Phạm Khương đặt ra nghi vấn.

Nam Khang nở một nụ cười, đáp: “So với việc đó, tôi lại càng muốn cống hiến cho quê hương mình hơn.”

Mine Williams cười khẽ, tán thưởng:

- Ta đánh giá cao những người trẻ như cậu, không bao giờ quên đi cội nguồn. Vậy, tại sao lại chọn du lịch là khởi đầu?

- Đất nước chúng tôi có tài nguyên thiên nhiên phong phú tuyệt vời, tại sao không?

- Bước đi tiếp theo sau Bắc Hà của cậu là gì?

- Bất động sản vẫn là ưu tiên hàng đầu của Nam Thịnh.

Jennie Phạm choàng tay bác ruột của mình sau khi Nam Khang rời khỏi, e ấp hỏi:

- Bác thấy... anh ấy thế nào?

Phạm Khương cười hà hà đáp: “Cậu thanh niên đó rất có triển vọng.” Vừa nói xong, một doanh nghiệp trẻ khác lại tiến đến bắt chuyện với ông.

Phía xa xa, một người đàn ông tóc vuốt keo bóng loáng tiến về phía Nam Khang bằng tác phong vô cùng trịch thượng. Đến nơi, anh ta nhấp một ngụm rượu, nói:

- Nhặt được đồng rác Uy Thị thả ra, cũng xem như cậu có chút bản lĩnh.

Nam Khang không hề có ý định cụng ly. Nụ cười nhàn nhạt vẫn thường trực trên khóe môi anh:

- Vô dụng thì ngọc cũng hóa rác. Có năng lực sợ gì không thể biến rác thành ngọc.

Uy Phong, đại thiếu gia của tập đoàn Uy Thị, thu lại nét cười châm biếm, nén cơn giận dữ:

- Đừng vội đắc ý. Nam Thịnh cũng chỉ là một con kiến so với con voi Uy Thị mà thôi!

- Trước khi nói điều đó, anh nên tìm cách thắng con kiến ít nhất một lần đi, chú voi con. – Nam Khang ung dung nhấp một ngụm rượu.

Uy Phong hừ giọng bỏ đi.

Vài câu chuyện phiếm bên bàn rượu đã nhanh chóng mở ra những mối quan hệ hợp tác mới, đem lại lợi ích bình đẳng cho cả đôi bên. Trong một buổi hội thảo như thế này, không chỉ có Nam Khang, Duy hay những doanh nghiệp trẻ như Nam Thịnh tìm kiếm cơ hội phát triển, mà cả những kẻ đi đầu tư cũng phải đủ tinh táo và bản lĩnh để đảm bảo mỗi một quyết định sẽ đem về lợi nhuận tương xứng.

Họ trò chuyện, cụng ly, cười nói, âm thầm đánh giá rồi lại tách nhau ra, đi “săn” những con mồi mới và so sánh chúng với nhau, cuối cùng đưa ra lựa chọn của mình.

Tiểu Hạ trở về khách sạn vào lúc sáu giờ tối, sau một buổi chiều vừa nghiên cứu thị trường vừa bị Du Miên áp giải vào các cửa hàng quần áo, chụp đủ kiểu hình. Cô đã mang về một vài món đồ mà con bé mua cho mình bằng tiền cát xê của nó. Cô liếc qua cửa phòng đối diện, Nam Khang vẫn chưa về.

Tiểu Hạ đứng dưới vòi sen của khách sạn, dòng nước ấm xối qua cơ thể cô, gột rửa sạch sẽ khỏi bụi và mồ hôi sau một buổi chiều di chuyển liên tục dưới cái nắng Sài Gòn. Xong xuôi, cô ngồi vào bàn, tổng hợp lại số liệu đã thu thập được. Khoảng chín giờ hơn, một người thư ký ấn chuông hỏi xem cô có muốn chơi bài Tây hay không, mọi người đang tập trung bên phòng Duy.

Tiểu Hạ hỏi: “Tổng giám đốc đã về chưa?”

Người thư ký đáp:

- Về rồi, anh ấy không thoải mái nên đã về phòng nghỉ rồi.

- Anh ấy uống rượu nhiều lắm sao?

Người thư ký nghĩ một lúc rồi đáp: “Khá nhiều đó. Sau đó lại còn có một buổi tiệc nữa.”

Tiểu Hạ cười với cô ta: “Ừm. Tôi hơi mệt nên không tham gia được đâu, mọi người chơi đi nhé.”

Đội cô ta đi khỏi, Tiểu Hạ mở điện thoại ra tìm một quán cháo gần đó rồi đặt giao tới khách sạn. Khoảng mười lăm phút sau, cô xuống nhận rồi mang thẳng lên phòng Nam Khang.

Trên vai Nam Khang vắt một chiếc khăn tắm. Nước nhỏ xuống từ mái tóc ướt đẫm của anh, lăn dọc theo thái dương trước khi trượt một đường đầy quyến rũ rồi biến mất sau cổ áo hững hờ. Cơ thể anh tỏa ra mùi bạc hà mát lạnh, một vài chỗ trên chiếc áo phông bị ướt dính vào người anh khiến Tiểu Hạ hơi đỏ mặt.

Nam Khang thu gọn biểu cảm của cô vào đáy mắt, cười nhẹ: “Vào đi.”

Tiểu Hạ bước theo anh.

- Nghe nói cậu không khỏe?

- Ừ, dạ dày có chút khó chịu.

Tiểu Hạ rót cuộc vẫn không nhận được nói:

- Nếu đã vậy, lần sau cậu uống ít rượu thôi.

Nam Khang với tay lấy điều khiển để tắt tivi, rồi xoay người lại. Hành động đột ngột này khiến Tiểu Hạ xém chút nữa là bị đập mặt vào ngực anh. Nam Khang nhìn xuống cô, vẻ mặt “gian xảo”:

- Cậu đang lo lắng cho mình?

Tiểu Hạ lúng túng quay người đi nơi khác: “Duy bảo mình mua cháo cho cậu ăn lót bụng. Để mình đồ ra cho cậu.” nói rồi, cô đi nhanh đến bếp.

Nam Khang ngồi xuống ghế: “Cậu ta mà ân cần vậy sao.”

Tiểu Hạ giả vờ tập trung vào việc đang làm mà không đáp lại. Một lát sau, khi thả được tô cháo xuống trước mặt anh, cô ngay lập tức “tháo chạy”:

- Vậy... mình về phòng nhé.

- Ở lại đi. Nói cho mình biết cậu làm gì chiều nay.

Vậy là, Tiểu Hạ đành ngồi xuống đối diện anh. Nam Khang xúc một muống cháo nóng hổi cho vào miệng, bỗng chau mày. Anh nhìn vào tô cháo trước mặt mình với vẻ không hài lòng.

- Không ngon sao? – Tiểu Hạ lo lắng hỏi.

- Thua cháo cậu nấu.

Tiểu Hạ bật cười, trong lòng bỗng thấy thật vui vẻ. Cô “dỗ dành”:

- Cậu ăn tạm đi, khi nào về mình sẽ nấu cho cậu ăn.

Anh nhìn cô cười đầy ẩn ý khiến cô lại một lần nữa phải lúng túng liếc mắt sang chỗ khác.

Trong lúc đợi anh ăn cháo, cô âm thầm sắp xếp lại lịch trình ngày mai trong đầu mình. Buổi sáng Nam Khang và Duy sẽ đến công ty giải trí Nam Chi vốn có trụ sở đặt tại Sài Gòn để kiểm tra tình hình hoạt động, chiều sẽ đi dự tọa đàm kinh tế, trong lúc đó cô vẫn sẽ tiếp tục công việc nghiên cứu thị trường của mình, sau đó sẽ...

Điện thoại của Nam Khang bỗng reo lên, anh nói: “Bern gọi, đợi mình.”

Anh đi đến bàn làm việc, cầm một tập văn kiện lên rồi quay trở lại ghế sofa, nói với Bern trong điện thoại “Được rồi, cậu nói đi.”

Nam Khang khi làm việc rất nghiêm túc và tập trung. Tiểu Hạ nhàm chán cảm thấy tạp chí trên bàn lên, lật được vài trang thì cơn buồn ngủ ập đến. Cô che miệng ngáp một cái, giọng nói trầm lạnh của Nam Khang vang lên đều đều bên tai cô. Sự mệt mỏi sau một ngày hoạt động hết công suất khiến Tiểu Hạ không tự chủ được ngủ thiếp đi.

Cô đã mơ một giấc mơ rất kỳ lạ.

Trong căn phòng sang trọng, Jennie Phạm khoác tay Nam Khang cười nói vô cùng thân mật. Bỗng nhiên cô ta quay sang cô, nở một nụ cười thanh tao nhã nhặn: “Chị Tiểu Hạ, chị tốt nghiệp đại học nào vậy ạ?”. Không thể trả lời, cô vội vàng tháo chạy khỏi căn phòng.

Bỗng nhiên, cô nghe thấy Nam Khang gọi tên mình.

Cô xoay người lại, anh đang từ từ tiến về phía cô. Cô thấy anh đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc cô, sau đó đặt lên môi cô một nụ hôn, thật lâu thật lâu mới chịu rời đi. Hơi ấm vương lại nơi đầu môi khiến cơ thể cô trở nên lâng lâng.

Cô cảm giác mình đang lơ lửng trên không trung. Và rồi cô ngồi trên một đám mây trắng xóa, nơi có thể nhìn được xuống trại trẻ mồ côi Hoa Hường Dương.

Ở đó có cây ngô đồng cổ thụ thân thuộc. Dưới bóng cây, hai đứa trẻ đang lười biếng nằm dài ra bãi cỏ.

Cô thấy mẹ Dương bế một nồi cháo cá thả xuống giữa sân nhà, gọi vọng vào: “Tụi con, ra ăn cháo nào!”

Cô thấy Đạt Mập đang rón rén chui ra từ phòng học, trên tay là quyển truyện cổ Grim mà cô yêu thích nhất.

Cô thấy bầu trời trong xanh bỗng nhiên chuyển sang ánh đỏ của chiều tàn. Một chiếc xe tải đỏ ạch trước cổng, người đàn ông gầy gò bước xuống từ chiếc xe.

Cô thấy mình nước mắt giàn giụa vẫy tay chào tạm biệt mọi người. Cô lia mắt đến cây ngô đồng thân thuộc, nơi đó không hề có bóng dáng Nam Khang.

Tiểu Hạ nghe miệng mình mặn chát, cô giật mình tỉnh giấc.

Trong phòng không có ai. Cô đang nằm trên giường của Nam Khang, xung quanh được kéo kín rèm nhưng vẫn không thể ngăn được ánh sáng hắt vào từ bên ngoài cửa kính. Tiểu Hạ đánh nhẹ vào đầu mình.

Cô nhìn đồng hồ, đã là bảy giờ sáng.

Trên chiếc bàn sofa đã để sẵn một tô bún bò Huế và một ly sữa tươi, kèm theo mẫu giấy nhắn của Nam Khang.

“Ăn nhiều vào.”

Cứ mơ hồ như vậy, cô ra khỏi khách sạn vào lúc tám giờ sáng, bắt đầu một ngày làm việc mới.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Mây thân yêu

Phòng giám đốc công ty truyền thông & giải trí Nam Chi.

Giám đốc điều hành của Nam Chi đang báo cáo tình hình hoạt động cho Nam Khang và Duy.

“Tài nguyên của nghệ sĩ trực thuộc công ty chúng ta trong thời gian qua rất chất lượng. Ngoài Nancy, các nghệ sĩ khác cũng đều đã bắt đầu phù sóng truyền thông. Sắp tới chúng ta có kế hoạch chuyển thể truyện Địa Y thành phim truyền hình dài tập. Trước mắt vai nữ chính đang cân nhắc.”

Duy cắt ngang:

- Cân nhắc như thế nào?

- Tôi đang xem xét các diễn viên nữ khác của công ty ngoài Nancy. Tôi tin, với kịch bản này sẽ có thể tạo ra một Nancy thứ hai. Ngoài ra, chúng ta có kế hoạch chiêu mộ thêm người mới.

Duy “ừm” một tiếng. Sau đó đẩy một tập hồ sơ đến trước mặt anh ta. Anh ta cầm lên xem qua.

Phan Du Miên

Ngày sinh...

Thành tích:

- Thủ khoa đầu vào học viện sân khấu & điện ảnh TP. Hồ Chí Minh khóa 2007 – 2010

- Vai Lan trong phim điện ảnh X của đạo diễn X khởi chiếu vào mùa hè năm nay.

Anh ta nói: “Vâng, tôi hiểu rồi.”

Sau đó, anh ta hướng về phía Nam Khang, người vốn từ đầu đến cuối vẫn không hề lên tiếng, hỏi: “Tổng giám đốc, Nancy đang chờ ở bên ngoài và muốn gặp anh. Anh có thời gian không?”

Nam Khang nhướn mày: “Anh nghĩ tôi có thời gian không?”

Giám đốc Nam Chi lau mồ hôi trên trán, gật đầu: “Vâng, tôi hiểu rồi.”

Giải quyết xong một số công việc tại Nam Chi, Nam Khang và Duy lên xe về khách sạn. Lúc đi qua một nhà hàng món Hoa, Duy hào hứng hỏi Nam Khang đang ngồi ở băng ghế phía sau: “Nhà hàng này rất nổi tiếng ở đây, anh muốn vào ăn thử không?”

Nam Khang “ừm” một tiếng. Liền đó, anh lấy điện thoại ra ấn số của Tiểu Hạ.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Anh chau mày, chuyển sang gọi về khách sạn thì nhận được tin Tiểu Hạ vẫn chưa về đó. Một cảm giác bất an dâng lên trong lòng anh. Cuối cùng, Nam Khang lục tìm số điện thoại của Du Miên.

- Xin chào?

- Chị em có ở đó không?

Du Miên hơi ngạc nhiên, con bé không nghĩ Nam Khang lại có số và chủ động gọi cho mình. Nó hỏi lại:

- À vâng, anh Nam Khang. Sáng nay chị em đi một mình vì em phải quay phim. Có chuyện gì vậy ạ?

- Cảm ơn em

Du Miên vẫn chưa kịp hỏi thêm thì Nam Khang đã dập máy.

Du Miên chau mày, nó đang tự hỏi sáng nay có việc gì mà mọi người ai cũng rất kỳ lạ.

Hôm qua, sau khi chụp được một đồng hình với Tiểu Hạ, nó đã chọn tấm đẹp nhất in ra để sáng nay đem đến phim trường. Vì là buổi quay cuối nên sau khi hoàn tất xong những cảnh cuối cùng, Du Miên đã lấy tấm hình ra và nhờ Rym ký tên lên đó. Rym vừa nhìn thấy tấm hình đã hét lên:

- Đây là ai?!

Bất ngờ trước phản ứng mạnh mẽ đó của anh, nó hoang mang đáp lại: “Chị em đó, em có kể với anh hôm trước rồi mà.”

- Không. Ý anh là, có thật sự là chị em không?!

- Ồ... không. Chị ấy là chị nuôi của em..

Rym hỏi Tiểu Hạ đang ở đâu, sau khi nhận được câu trả lời của nó, Rym ngay lập tức lao ra khỏi phim trường.

...

Một giờ chiều, Tiểu Hạ ngồi trên chuyến xe buýt chạy từ trung tâm ra ngoại ô Sài Gòn, ăn vội ổ bánh mỳ vừa mua được ven đường. Cô không quay về khách sạn dù đã hoàn thành xong công việc.

Đường phố Sài Gòn vào buổi trưa dù không đông đúc như giờ cao điểm, nhưng vẫn còn đó nét ồn ào tấp nập xứng danh thủ đô kinh tế của Việt Nam. Tiểu Hạ lướt điện thoại, trailer phim điện ảnh của Du Miên vừa được công bố cách đây ít lâu và nhận được phản hồi rất tốt từ cộng đồng mạng. Sáng nay là cảnh quay cuối của đoàn phim, cô nghe Du Miên nói phim sẽ được công chiếu vào mùa hè năm nay.

Cô nhìn lên ngày tháng trên màn hình điện thoại, đã là giữa tháng tư rồi.

Xe buýt chạy băng băng trên đường, từ nơi có chi chít những tòa cao ốc chọc trời, cho đến khi màu xanh của núi non trùng điệp bắt đầu xuất hiện hai bên đường. Tiểu Hạ từ đầu tới cuối vẫn luôn đội nón lưỡi trai và đeo khẩu trang. Khi xe buýt dừng lại, cô kiểm tra lại một lần nữa để chắc chắn mình đã che chắn thật kỹ, rồi mới xuống xe.

Một bác xe ôm ngay lập tức mời chào:

- Đi đâu đây cô ơi?

- Từ đây đến nghĩa trang bao xa vậy ạ? – Tiểu Hạ hỏi.

- Khoảng hai mươi phút.

Tiểu Hạ trèo lên xe. Đồng lúa xanh mướt hiện ra bạt ngàn trong tầm mắt cô, gió thổi tạo ra những âm thanh xào xạc du dương. Bác xe ôm vừa lái xe, vừa hỏi:

- Ở trên về thăm nhà hả?

Đội Tiểu Hạ “vâng”, bác xe ôm hàn thuyên: “Bọn thanh niên bây giờ đều bỏ lên đó kiếm ăn cả, chỗ này giờ chỉ còn toàn người già bọn tôi với mấy đứa con nít, buồn tẻ lắm”

Tiểu Hạ không đáp lại. Đối với cô, ẩn sau cái nét yên bình giả dối của mảnh đất này là những con bão dữ đang trực chờ nuốt chửng lấy con người. Đến mức cô nghĩ, biết đâu những người thanh niên kia cũng chỉ là đang trốn chạy điều gì đó.

Khi đến được nghĩa trang, Tiểu Hạ lần theo con đường trong trí nhớ - con đường mà cô chỉ đi qua đúng một lần nhưng không bao giờ cho phép bản thân quên đi.

Ngôi mộ nhỏ nằm hiu quạnh ở một góc, xung quanh là cây cỏ um tùm, che lấp và chia cắt nó hoàn toàn với những ngôi mộ khác. Lúc này, một người đàn ông gầy gò đang đứng đó. Trên mộ, nhan đang cháy và có một ít hoa quả. Tiểu Hạ vội vàng núp vào sau một bụi cây.

Cô nghe ông ta nói:

- Dù con là đứa nào, ta cũng mong đứa còn lại sẽ sống tốt. Tốt nhất đừng bao giờ lộ diện nữa, cũng coi như là cái số của các con.

Tiểu Hạ đã hình dung không biết bao nhiêu lần cảnh tượng mình gặp lại ông ta. Phần mộ? Giận dữ? Không. Cô thấy bản thân mình bình thản đến lạ kỳ. Người đàn ông đó là Nguyễn Văn Cừ - ba nuôi của cô, đã từng là người cô yêu quý và tôn kính nhất trên đời này. Nhưng từ khoảnh khắc cô phát hiện ra bộ mặt thật của ông ta, của những kẻ nhân danh lòng nhân ái để che đậy cho bản chất quỷ dữ của mình, cũng là lúc họ tước đoạt đi toàn bộ niềm tin của cô đối với thế giới này.

Đội ông ta đi rồi, Tiểu Hạ đến trước ngôi mộ, trầm lặng nhìn gương mặt của chính mình đang mỉm cười với cô.

- Xin lỗi Mây... bây giờ mình mới đến.

Tiểu Hạ muốn nói thật nhiều thật nhiều, nhưng chỉ có thể nghẹn ngào thốt ra câu nói đó, rồi lặng lẽ nuốt phần còn lại vào trong.

Mây à, tám năm qua chưa một lần mình thôi cảm thấy rầy rứt vì cậu. Mình đã sợ hãi và hèn nhát để rồi không dám một lần quay về thấp cho cậu một nén nhang. Dù cậu đã thay mình nằm xuống. Cậu ghét mình lắm, phải không?

Tiểu Hạ tiến đến, ngồi gục xuống ôm lấy ngôi mộ. Cô lấy ra chiếc dây chuyền mặt gỗ từ sau cổ áo. Nụ cười ngơ nghe hiện lên giữa gương mặt bê bối màu của Mây hiện ra rõ mồn một trước mắt cô.

“Cho.. cậu. Cười lên nhé... mình xin lỗi...”

Một dòng nước mắt nóng rất chảy xuống, quấn thắt cổ lòng cô. Cô tự hỏi, nếu Nam Khang không xuất hiện và đưa cô ra khỏi cái vỏ ốc dày mà cô cất công tạo ra, liệu đến khi nào cô mới đủ can đảm để đến đây?

Hôm nay, là ngày giỗ của Mây.

Còn cô, là người bạn xấu xa và ích kỷ nhất trên đời này.

- Mộc Chi!

Tiểu Hạ giật mình nhìn lên.

Kia là Uy Vũ. Anh đang nhìn cô với biểu cảm nửa tin nửa ngờ.

Tiểu Hạ đứng bật dậy, xoay người bỏ chạy. Nhưng cô lại quên mất một điều, cô vĩnh viễn không thể chạy nhanh bằng Uy Vũ. Tay cô bị kéo trở lại, Uy Vũ run run nói: “Là em... đúng không?”

Tiểu Hạ không dám nhìn vào mắt anh.

- Du Miên đã cho anh xem hình em. Mộc Chi, dù em có là ma hay người cũng đừng mong có thể trốn được anh! Anh biết em sẽ đến đây, anh đã đúng!

Tiểu Hạ hít một hơi thật sâu rồi mở khẩu trang, từ từ xoay mặt lại. Cô có thể cảm nhận được sự bàng hoàng trong ánh mắt Uy Vũ. Một giọt nước mắt rơi xuống khỏi khóe mắt anh. Uy Vũ ôm chầm lấy cô.

- Đúng rồi, đúng là em rồi!

- Uy Vũ... em xin lỗi.

- Không cần, còn sống là tốt rồi. Em không cần phải xin lỗi gì cả, Mộc Chi.

Tiểu Hạ nghẹn ngào đáp lại cái ôm của anh. Nhưng rồi sự nhớ ra điều gì đó, cô đẩy anh ra: “Uy Vũ, mình đi nơi khác nói chuyện được không? Em không thể ở đây lâu được.”

Anh nhìn cô một lúc, đáp: “Được.”

Nói rồi, hai người men theo đường cũ rồi khỏi nghĩa trang.

Nam Khang bước ra từ sau một bụi cây, đôi mắt sâu hun hút nhìn theo hai bóng người đang nhỏ dần trước mắt. Anh châm một điếu thuốc, nhưng rồi lại ném xuống đất. Anh di chân dập lửa, và lặng lẽ rời đi.

...

Phòng riêng của một nhà hàng sang trọng.

- Bây giờ em giải thích được rồi chứ? – Uy Vũ nói sau khi Tiểu Hạ đã tháo hết nón và khẩu trang xuống.

Tiểu Hạ nhìn anh, bỗng nhiên bật cười: “Anh không gọi em là “mày” nữa sao?”

- Mộc Chi!

Tiểu Hạ thờ dài một tiếng rồi nói: “Anh thấy rồi đó, em vẫn còn sống.”

- Vậy mấy năm qua em ở đâu? Tại sao không đi tìm anh?! – Uy Vũ gằn giọng.

Tiểu Hạ nhìn anh lắc đầu:

- Em đã trốn nhà đi, lại còn che giấu cái chết của bạn mình, sao có thể tìm anh được.

- Em biết anh sẽ không tin mà!

Tiểu Hạ cười nhẹ:

- Nhưng em là như vậy đấy.

- Đừng vậy, Mộc Chi, anh đã biết cả rồi. Anh biết chuyện xấu xa ghê tởm mà Uy Phong đã làm với em. Uy Quyền, ông già độc ác đó đã dựng ra mọi thứ để bao che cho anh ta. Kể cả Nguyễn Văn Cừ. Anh đã từ mặt họ rồi. Em có biết tám năm qua anh sống khổ sở thế nào không?!

Tiểu Hạ thần thờ nhìn anh, mắt cô đỏ hoe:

- Chuyện này không phải lỗi của anh, Uy Vũ. Họ vẫn là người thân của anh, anh đừng như vậy...

- Em nói anh có thể đừng dừng xem như không có gì sao? Sau tất cả những thứ họ đã làm với em... anh hận bản thân mình chết đi sống lại! Biết nhưng chẳng thể làm gì, cái cảm giác đó tồi tệ lắm em có hiểu không?!

Tiểu Hạ im lặng, chính cô cũng không thể có câu trả lời. Uy Vũ luôn khó xử, cô hiểu. Chính vì đối với cô, anh vẫn mãi là một người anh trai, một người bạn tốt nhất, nên cô không nỡ để anh phải dấn vặt về chuyện đó.

Uy Vũ là một đứa trẻ đáng thương, mẹ mất ngay khi sinh anh ra đời đã khiến anh trở thành một công cụ đổ lỗi của ba mình. Từ nhỏ anh đã được Uy Quyền gửi đến cho Nguyễn Văn Cừ chăm sóc vì không muốn nhìn thấy mặt anh. Nhưng ẩn sau trái tim cộc cằn thô lỗ của cậu con trai Uy Vũ ngày nào, là tình yêu đầy bao dung đối với gia đình, với người ba luôn căm ghét mình, với người anh trai xấu xa với cả thế giới nhưng luôn yêu thương các em, với người chị gái ốm yếu bệnh tật đang sống ở nước Mỹ xa xôi.

Đối với cô, họ là kẻ thù. Đối với anh, họ là người thân. Nỗi đau mà họ gây ra cho cô, một mình cô nhận lấy là đủ rồi. Tiểu Hạ không muốn truy cứu, cũng không muốn thù hận bởi cô biết điều đó chỉ càng làm Uy Vũ đau lòng hơn.

Uy Vũ nhớ ra điều gì đó, nói:

- Khoan đã, cô gái đó là ai?! Rõ ràng lúc đó anh đã ôm em trên tay... Chết tiệt! Dù cho mặt cô ấy có tan nát đến mức không nhận diện được, sao anh có thể không nhận ra đó không phải là em được chứ?

Vì cô ấy và em rất giống nhau. Nghĩ vậy, nhưng rồi cô đáp:

- Cô ấy là bạn của em, một người bạn bí mật.

Người bạn bí mật.

Vì Mây đã từng nói,

“Cậu đừng kể với ai nhé. Ba nói tớ là một bí mật nhỏ của ông.”

Sự tồn tại của cô ấy, từ đầu đến cuối vẫn luôn là như thế. Không một ai khác trên đời này biết đến trừ cô, và Nguyễn Văn Cừ, cũng là người mà cô ấy gọi một tiếng ba. Mây thân yêu của cô đã sống một đời trong lặng lẽ, chết đi càng trong lặng lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cơn thịnh nộ của anh

Uy Vũ đưa Tiểu Hạ về khách sạn vào lúc bây giờ tối. Cho đến lúc vào phòng, mở điện thoại ra cô mới biết nó đã sập nguồn từ lúc nào. Vừa cầm sạc và khởi động trở lại, cô đã nhận ngay một cuộc gọi của Duy.

- Tôi nghe đây, sắp Duy.

- Chị đi đâu cả chiều nay vậy? – Duy hỏi.

Tiểu Hạ chột dạ:

- Có việc gì sao?

- Chị mau gọi cho Nam Khang. Không liên lạc được với chị nên anh ta rất lo lắng, thậm chí còn bỏ tọa đàm để đi tìm chị đó.

Tiểu Hạ trầm mặc một lúc rồi nói: “Tôi biết rồi.”

Đội Duy tắt máy, cô mới kiểm tra lại lịch sử điện thoại. Có gần hai mươi cuộc gọi nhớ, một số ít của Du Miên và Duy, phần còn lại đều là của Nam Khang. Cô vội vàng ấn gọi lại cho anh.

Anh bắt máy ngay lập tức, nhưng không nói gì.

- Nam Khang, mình đây.

Không có tiếng trả lời.

- Cậu... đang ở đâu vậy?

Anh lạnh lùng đáp một tiếng:

- Sân thượng.

Tiểu Hạ cúp máy, mặc áo khoác vào và chạy ra ngoài.

Sân thượng nằm ở tầng bốn mươi một của khách sạn, lặng thinh không một bóng người. Gió thổi nhẹ nhẹ giữa những ánh đèn neon hắt vào từ khu vực xung quanh tạo ra một khung cảnh huyền ảo. Đứng từ đây nhìn xuống, Sài Gòn về đêm hết như một kính đô ánh sáng với dòng người và xe chuyển động chỉ chít giữa những dải sáng màu vàng. Những tòa nhà cao thấp san sát bủa vây lấy tầm nhìn. Dòng sông Sài Gòn như một dải lụa mềm mại uốn lượn giữa lòng thành phố, tạo ra nét trầm lắng duy nhất cho cả một vùng đô thị hiện đại rộng lớn.

Tiểu Hạ quét mắt tìm xung quanh, men tường để quẹo qua một khu vực bị khuất tầm nhìn. Và rồi cô thấy Nam Khang đang đứng đó, một nửa người anh chìm trong bóng tối. Anh nhìn cô bằng đôi mắt thâm trầm sâu như nước hồ về đêm. Cô gọi:

- Nam Khang?

Anh lạnh lùng hỏi:

- Cậu đã đi đâu?

- Mình đã đi gặp một người bạn, điện thoại hết pin nên không thể liên lạc được, xin lỗi cậu. – Nghỉ một lúc, thấy anh không có phản ứng gì, cô nói - Cậu... đã bỏ buổi tọa đàm sao?

- Rym sao? – Giọng anh mang theo sự tức giận.

Tiểu Hạ tròn mắt bất ngờ: “Sao cậu biết?”

Cả người cô bỗng nhiên bị anh kéo mạnh lại và ép sát vào tường. Nam Khang giam chặt cô giữa hai tay mình. Anh bỗng nhiên cúi đầu, Tiểu Hạ vẫn chưa kịp định hình thì anh đã ngấu lấy môi cô. Nụ hôn đè nén sự giận dữ, mang theo chút thô bạo khiến Tiểu Hạ không tài nào thờ được. Anh đưa lưỡi muốn chen vào trong. Tiểu Hạ nghiêng răng thật chặt. Cô gồng mình đẩy anh ra, nhưng tuyệt nhiên không thể. Nam Khang cắn vào môi cô. Vị tanh tràn ngập trong khoang miệng. Tiểu Hạ buông lỏng cơ thể mình.

Nam Khang dừng lại, rời khỏi môi cô, một vết máu đỏ tươi vương lại trên khóe miệng anh. Giọng anh khàn đặc:

- Tôi không thể kiên nhẫn hơn nữa rồi.

- Cậu... sao vậy? – Cô thờ dốc, cố để không trượt người xuống dưới.

- Em đừng ở cùng thằng nhóc đó, tôi không cho phép.

Tiểu Hạ trầm mặc. Không hề có mùi rượu, cô chẳng thể lý giải được cơn thịnh nộ của anh từ đâu mà đến. Cô tức giận tròn mắt nhìn anh:

- Cậu làm vậy là có ý gì? Mình đi gặp ai thì liên quan gì đến cậu?

Đôi mắt Nam Khang mang theo những xúc cảm hỗn loạn, có chút tình si, có chút thương đau khiến Tiểu Hạ bỗng chốc thấy hoảng hốt. Vài giây trước còn hùng hổ chất vấn anh, vài giây sau đã muốn tránh né ánh mắt đó.

Cô nghe tiếng anh nói, trầm thấp và khàn đặc:

- Tôi yêu em.

Giọng anh chưa bao giờ mạnh mẽ và dứt khoát đến vậy.

Tôi yêu em.

Tiểu Hạ lại thấy mình như đang lơ lửng. Tiếng gió thổi bên tai đã bị át đi bởi tiếng tim đang nảy lên trong lồng ngực cô. Nam Khang là mối tình đầu ngây dại, là nỗi nhớ nhung đằng đẵng mười ba năm trời, là ánh sáng hi vọng mà cô đã bấu víu vào để vượt qua bao nhiêu tháng ngày đau khổ. Cô vẫn luôn biết một điều, những ngày xa anh chưa từng làm lụi tắt đi cái cảm xúc vụng về ngây ngô ngày nào, mà chỉ càng khiến cho chúng trở nên sâu đậm và trưởng thành hơn trước.

Anh thậm chí vẫn không biết cô là Mộc Chi, nhưng điều đó chỉ càng chứng tỏ, dù cô có biến thành hình dạng nào, anh vẫn sẽ bị cô thu hút.

Cô nên vui mới đúng chứ?

Nhưng không, sao bây giờ cô thấy cõi lòng mình tan nát đến vậy.

Nam Khang lại từ từ cuối đầu, ngay khi môi anh chỉ còn cách cô một chút, Tiểu Hạ quay mặt né tránh.

- Cậu đừng đùa nữa Nam Khang. – Cô nói.

Nam Khang trầm mặc nhìn cô. Rất lâu rất lâu sau, anh nói: “Tôi biết là em cảm nhận được. Trái tim em cũng đặt ở chỗ tôi rồi.”

Tiểu Hạ cắn răng nói:

- Nam Khang, mình không hề thích cậu, đừng tự suy đoán cảm xúc của mình!

Nói rồi, cô vùng người tháo chạy. Được vài bước, anh bắt lấy tay cô kéo lại.

- Em muốn suy nghĩ bao lâu cũng được. Dù sao, em chỉ có thể ở bên tôi.

Đêm hôm đó, Nam Khang ngồi trên sân thượng châm một điếu thuốc lá. Nhưng rồi, anh buồn bực dập nó đi. Anh lấy điện thoại gọi cho Hải Đăng.

...

Đó là một quán nhậu bình dân nằm trên vỉa hè. So với việc uống rượu ở chỗ xa hoa, Nam Khang thích cảm giác ngồi ở một nơi như thế này hơn. Bởi vì, anh chưa bao giờ đánh mất cái bản chất mộc mạc của một đứa trẻ bước ra từ trại mồ côi.

Lúc Hải Đăng đến nơi, Nam Khang đang tự rót bia cho mình. Anh ngồi xuống đối diện Nam Khang, tự khui một lon bia đổ vào cốc của mình. Anh hỏi:

- Sao thế?

- Thất tình.

Bàn tay Hải Đăng khựng lại trên không trung. Anh mất một lúc mới tiêu hóa được lời của bạn, nhếch môi:

- Ngoài Mộc Chi ra, ai có thể khiến cậu trở thành bộ dạng này?

Nam Khang liếc mắt lên, buồn bực nói:

- Ngoài cô ấy ra thì còn ai nữa chứ.

Hải Đăng thu lại nét cười cợt. Anh đặt ly xuống bàn, trở nên cực kỳ nghiêm túc:

- Ý cậu là sao? Không phải cô ấy...

- Cô ấy còn sống.

- Không thể nào!

Thấy ánh mắt kiên định của Nam Khang, Hải Đăng trầm giọng:

- Cô ấy đang ở đâu? Đừng nói với tôi là...

- Cậu đoán đúng rồi đấy.

Hải Đăng sững sờ, nâng ly lên nốc cạn một hơi để khiến cho não mình trở nên tỉnh táo hơn. Sau khi đã xác định được mình không nghe nhầm, anh hỏi:

- Cậu biết từ lúc nào?

Nam Khang uống một nốc bia, “Sao tôi không nhận ra cô ấy được chứ. Là cô ấy qua ngục, nghĩ rằng chừng đó có thể lừa được tôi.”

Hải Đăng lại uống thêm một nốc bia, “Mà nghĩ lại thì cũng đúng. Nếu Tiểu Hạ không phải là Mộc Chi, sao cậu có thể dễ dàng để cô ấy đến gần mình như thế chứ?”

Nam Khang nốc bia thay vì đáp lại.

- Rồi sao, hôm nay cậu làm gì? Nói với cô ấy cậu đã biết tởm, tỏ tình rồi bị từ chối? – Hải Đăng tự vẽ ra một khung cảnh trong đầu mình.

- Cô ấy vẫn không biết. – Nam Khang cố tình lơ đi vụ tỏ tình thất bại.

Hải Đăng ngạc nhiên:

- Tại sao? Cậu nên nói cho cô ấy biết chứ?

Nam Khang nhìn vào cốc bia của mình, cười khỏ:

- Mộc Chi luôn muốn xuất hiện trước mặt tôi một cách rực rỡ nhất, sao tôi có thể bóc trần được chứ. Cô ấy sẽ càng né tránh tôi.

Hải Đăng chau mày: “Chẳng lẽ cậu cứ để vậy cả đời?”

Tôi sẽ đợi. Cho đến khi cô ấy thấy thoải mái để tự mình thú nhận với tôi. Nam Khang nghĩ thầm, một nụ cười dịu dàng thoáng qua trên môi anh.

- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với cô ấy? – Hải Đăng khó hiểu.

Nam Khang bỗng ngồi thẳng người dậy, nhìn Hải Đăng với vẻ mặt nghiêm túc:

- Đăng, tôi cho rằng việc cô ấy được Nguyễn Văn Cừ nhận nuôi không phải là tình cờ.

- Liên quan đến Uy Quyền?

Nam Khang gật đầu: “Mai tôi sẽ về trại trẻ.”

Hải Đăng hiểu ý bạn, hai người cùng ly và nốc một hơi hết sạch hai cốc bia. Hải Đăng quệt miệng, chuyển về trạng thái bốn cột:

- Bị người ta từ chối, cậu trốn đi vì xấu hổ thì nói cho rồi!

Nam Khang nhếch môi:

- Là tôi đang thả cho cô ấy tự do một lúc trước khi kéo mồi.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Vẫn nghĩ về anh

Giữa lòng Sài Gòn hối hả với nhịp sống chảy trôi ngày qua ngày nhanh đến mức con người không kịp nắm bắt, trại trẻ mồ côi Hoa Hường Dương vẫn yên bình ngự trị như một nốt trầm xinh đẹp thọt thòm giữa bản nhạc rock sôi động. Từ đằng xa, Nam Khang đã có thể nghe thấy âm thanh lành lốt của những đứa trẻ ngây thơ không vương chút bụi trần.

Giữa cái khung cảnh nhộn nhịp đó, một bé gái xinh xắn với đôi mắt vô hồn mờ to đang ngồi trước thềm nhà, trông như bị cô lập hoàn toàn với thế giới chung quanh.

Nam Khang bước vào từ cổng, đi ngang qua chỗ cô bé thì dừng chân.

- Sao con không chơi với các bạn? – Anh ngồi xuống trước mặt cô bé.

Cô bé mơ màng nhìn anh, dường như chỉ vừa thoát ra khỏi thế giới của riêng mình. Mãi đến khi định hình được, cô đứng phắt dậy, xoay người bỏ chạy.

Một tiếng thở dài vang lên bên tai Nam Khang:

- Con bé chịu ra đây ngồi là đã tiến triển nhiều rồi đấy, bác sĩ tâm lý nói trẻ con bị bệnh tự kỷ cần rất nhiều thời gian để có thể hội nhập xã hội.

Nam Khang vội đứng dậy kéo người đó ôm vào lòng:

- Thừa mẹ Dương, con mới về.

Mẹ Dương mỉm cười vuốt tóc anh, sau đó đẩy anh ra và quan sát một lượt từ trên xuống dưới: “Xem nào, Khang của mẹ càng ngày đẹp trai phong độ ra đây này!”

- Con xin lỗi, lâu lắm rồi con mới chịu về thăm mẹ.

- Công việc con bận như thế, mẹ hiểu mà. Tuy con không về nhưng vẫn đóng góp thường xuyên cho trại trẻ, nhờ có con mà cuộc sống của mấy đứa đủ

đầy hơn trước nhiều. Nhà mình vừa xây thêm phòng học và nhà ăn, mấy đứa trẻ thích lắm.

Mẹ Dương năm nay đã bốn mươi lăm tuổi, nhưng thực ra trông bà già hơn số tuổi đó nhiều lắm. Người phụ nữ với mái đầu đã đổ màu hoa râm, nếp nhăn cũng đã xuất hiện dày đặc trên gương mặt, vẫn đang ngày đêm chăm bẵm, yêu thương những đứa bé vốn chẳng phải con mình. Công việc của bà như một cái vòng luẩn quẩn đón đưa hết lứa này đến lứa khác, nhưng nó chưa từng bào mòn đi nhiệt huyết và tấm lòng nhân ái trong bà, mà ngược lại mỗi ngày một bồi tụ thêm.

Mẹ Dương đánh giá Nam Khang bằng đôi mắt đầy tình tường:

- Trông con khác hẳn những lần về đây. Con đang yêu sao?

Nam Khang mỉm cười: “Con đã biết yêu từ ngày mẹ còn bế được con trên tay, mẹ quên rồi sao?”

- Đúng thế. Nhưng từ ngày Mộc Chi đi... - Mẹ Dương bỏ lửng câu nói.

- Mẹ, đừng nói về vấn đề này nữa. Hôm nay con về vì có một việc quan trọng muốn nhờ mẹ giúp.

Thấy thái độ của anh, mẹ Dương cũng nhanh chóng trở nên nghiêm túc.

Khi Nam Khang nói muốn xem thông tin lưu trữ những cá nhân và tổ chức tình nguyện đã đến trại trẻ, Mẹ Dương liền dẫn anh vào phòng trưng bày, đến trước một quyển sổ dày được đặt ngay ngắn và trình trọng trên một chiếc bàn kính. Nam Khang tìm một chỗ trong phòng, ngồi xuống và bắt đầu đọc.

Thoạt đầu, một cái tên đã thu hút sự chú ý của anh.

Diễn viên Nancy,

Từ năm 2009, quyên góp 20.000.000 VNĐ/ tháng

Xem thêm một lúc thấy không có gì đặc biệt, anh quyết định lật lui về thời điểm mười ba năm trước.

Không hề có bóng dáng của Uy Thị hay Uy Quyền.

Giữa lúc mọi thứ dường như sắp đi vào ngõ cụt, anh lại bắt gặp một chi tiết khá đặc biệt.

Công ty CP thiết bị y tế Saigon Medic.

Tháng 2/1997, tài trợ chương trình khám sức khỏe tổng quát.

Đó là thời điểm một tháng trước ngày Mộc Chi được nhận nuôi. Nam Khang chau mày, hỏi mẹ Dương cũng đang ngồi gần đó:

- Năm đó có khám sức khỏe, sao con không nhớ gì vậy mẹ?

Bà đáp sau một lúc lục lại trong trí nhớ: “Vì ngày đó con đang ở trạm xá điều trị sốt xuất huyết.”

Bà có thể nhớ rõ điều này, vì bà chính là người vào nửa đêm canh ba đã cõng anh trên lưng chạy đến đó. Hơn nữa sau lần đó, cán bộ dịch tễ địa phương còn phải cho người đến phun thuốc diệt muỗi khắp cả trại trẻ.

Nam Khang trầm mặc một lúc rồi hỏi:

- Mộc Chi cũng tham gia sao mẹ?

- Có chứ. Người đại diện công ty đó còn nhấn mạnh là không được bỏ sót đứa nào kia mà. Trùng hợp là họ cũng mới liên lạc lại với mẹ, muốn được tổ chức chương trình đó thêm một lần nữa đó con.

Một tia sáng lóe qua trong đầu Nam Khang: “Mẹ hãy lưu ý bất cứ đứa trẻ nào được nhận nuôi sau đó, việc này rất quan trọng đó mẹ.”

Mẹ Dương dù cảm thấy vô cùng khó hiểu nhưng rút cuộc vẫn gật đầu.

Nam Khang nói chuyện với mẹ thêm một lúc nữa. Sau đó, anh không về ngay mà ở lại giúp bà sửa sang lại một số phần của trại trẻ. Đến chiều, anh ra thẳng sân bay về Đà Nẵng.

...

Cũng trong buổi sáng cùng ngày, Tiểu Hạ, Duy và những nhân viên khác bay chuyến sớm về thành phố Đà Nẵng. Duy đi thẳng đến công ty trong khi Tiểu Hạ cũng được xe công vụ đến đón lên núi Bắc Hà.

Hôm nay là ngày quay quảng cáo, Tiểu Hạ thân là trưởng phòng kinh doanh không thể không đến giám sát tình hình. Buổi ghi hình chỉ diễn ra đúng trong một ngày, cô cảm thấy cũng là một điều may mắn vì cô có thể tạm thời quên đi chuyện vừa xảy ra với Nam Khang, ít nhất là trong ngày hôm nay.

Mà thực ra, cô còn có một suy nghĩ khác nữa...

Đội ngũ sản xuất đã có mặt tại đó từ sáng sớm để dựng cảnh. Đây là lần đầu tiên Tiểu Hạ gặp đạo diễn vì trước đó cô chỉ làm việc thông qua cấp dưới. Tiểu Hạ trao đổi thêm một lần cuối với đạo diễn trước khi vào quay chính thức, cố tình phớt lờ cái nhìn đầy tò mò của anh ta khi trông thấy vết thương nổi bật trên môi cô.

Tiểu Hạ buồn bực nhớ lại biểu cảm của Duy ngay khi nhìn thấy cô vào sáng nay, khi anh vừa cười mờ ám vừa lên hỏi nhỏ cô: “Ái chà, tối qua có hoạt động gì hay ho sao?”

Đương nhiên, cô không thêm trả lời câu hỏi đó.

Vừa nghĩ tới đó, Nancy và ekip của mình đã xuất hiện. Nancy đeo kính đen, khoanh tay trước ngực kiêu kỳ bước đến. Theo sau cô ta là anh chàng trợ lý tóc vàng.

- Nancy, đây là trưởng phòng kinh doanh của Nam Thịnh, Tiểu Hạ. – Đạo diễn giới thiệu Tiểu Hạ với cô ta.

Nancy hơi mất tự nhiên, gật đầu: “Chào chị.”

Tiểu Hạ mỉm cười chìa tay ra: “Hi vọng hôm nay chúng ta sẽ hợp tác thuận lợi.”

Nancy bắt tay cô, sau đó xoay người đi về khu vực hóa trang. Anh trợ lý tóc vàng liếc nhìn Tiểu Hạ một lúc, sau đó đuổi theo Nancy rồi thì thầm điều gì đó vào tai cô ta.

Nancy sẽ đóng vai một cô gái đang trong một buổi du lịch cùng với chồng con và ba mẹ của mình. Đoạn phim sẽ được dựng thành hai phiên bản, một bản ngắn để chạy quảng cáo và một phiên bản đầy đủ hơn để tuyên truyền trên youtube.

Thực ra trước khi cho ra đời một kịch bản hoàn chỉnh, Tiểu Hạ đã gặp rất nhiều khó khăn. Dù cho đã phải thức thâu đêm để làm việc, cô vẫn không thể nhận được một cái gật đầu từ ban giám đốc. Nam Khang là người khó tính nhất, kể cả khi Duy đã đồng ý, anh vẫn lạnh lùng trả lại bản kế hoạch. Lúc đó Tiểu Hạ đã rất bực mình. Sau buổi họp, cô đến chất vấn anh lý do.

Anh nhàn nhạt đáp:

- Nếu là một người khán giả, mình sẽ chẳng kiên nhẫn để xem hết một đoạn quảng cáo dài lê thê được chiếu vào giữa thời gian của một chương trình mình yêu thích.

Tiểu Hạ bướng bỉnh:

- Nhưng nếu cô động lại thì làm sao thể hiện hết được sự đặc sắc của Bắc Hà!

Anh nói:

- Trưởng phòng kinh doanh Tiểu Hạ, nếu cậu muốn một đoạn quảng cáo có thể đại diện cho một công trình được tạo ra từ chất xám của hàng trăm con người, thì cậu tốt nhất nên làm hẳn một bộ phim dài tập đi.

Tiểu Hạ hậm hực: “Ý cậu là sao?”

- Chỉ cần làm cho khách hàng thấy hứng thú và tò mò, còn Bắc Hà thực sự hay ho như thế nào, họ sẽ tự tìm ra câu trả lời khi đích thân đến đó trải nghiệm.

Tiểu Hạ bậm môi. Một lúc lâu sau, cô hạ giọng:

- Cậu gợi ý cho mình được không?

Nam Khang nhếch môi cười. Sau đó, anh lấy ra một tờ giấy trắng, bảo Tiểu Hạ đến ngồi bên cạnh mình. Anh vẽ một vòng tròn lớn rồi hỏi:

- Đối tượng cậu muốn thuyết phục?

- Những người trẻ tuổi. – Tiểu Hạ tự hỏi, không phải điều này đã quá rõ ràng rồi sao.

- Cụ thể hơn. Ai sẽ tiếp cận với quảng cáo thường xuyên nhất? – Nam Khang nhướn mày.

Tiểu Hạ đắm chìm một lúc rồi đáp: “Các cô gái trẻ, các bà nội trợ. Họ thích xem truyền hình, thích “cày” phim trên mạng, thích lướt web dạo, và nhiều thứ khác nữa.”

Nam Khang gật đầu, ghi câu trả lời của cô vào trong vòng tròn, rồi bổ sung thêm:

- Quan trọng hơn, họ dễ bị thuyết phục nhất. Bất cứ một ngành nghề nào, đánh vào tâm lý của phụ nữ vẫn luôn là một chiến thuật hàng đầu. Thuyết phục

được họ, họ sẽ thay chúng ta thuyết phục những người xung quanh.

- Vậy nên, mình cần tập trung vào những thứ có thể làm cho một cô gái thấy hứng thú?!

Anh hài lòng vẽ ra một nhánh nhỏ hơn: “Đó là?”

- Hẹn hò với người yêu! Một cặp đôi yêu nhau sẽ có thể làm gì ở Bắc Hà, đại loại là vậy?

Nam Khang nhếch môi nhìn cô: “Cậu cũng thích như vậy sao?”

Tiểu Hạ đỏ mặt: “Không! Minh... thích đi cùng Du Miên hơn!”

Nam Khang cười nhẹ:

- Cậu nên nhớ, một đoạn quảng cáo chỉ chăm chăm vào chủ đề tình yêu sẽ không tiếp cận được nhiều người, ngược lại còn đẩy họ ra xa.

Tiểu Hạ thấy điều này rất có lý. Bản thân cô đôi lúc cũng thấy khó chịu khi những cặp đôi yêu nhau cứ lượn lờ quán quýt trước mắt mình, bởi vì... cô đã quá cô đơn. Dù sao đó vẫn là một cảm xúc bình thường của một con người bình thường. Cô tự hỏi, Nam Khang hiểu rõ điều này, có phải vì anh cũng từng cảm thấy như thế không?

- Đương nhiên, nếu mình đang yêu, mình lại sẽ nghĩ khác. – Anh mập mờ nhìn cô, cho đến khi Tiểu Hạ trở nên lúng túng, anh mới nhân nhượng nói tiếp – Cho nên, việc của cậu là làm thế nào để kết hợp cả hai yếu tố đó.

Và sau đó, kịch bản này đã được ra đời. Một cô gái đến Bắc Hà cùng chồng, con và ba mẹ mình. Kịch bản sẽ tập trung khai thác cảm nhận của cô gái. Có cả tình yêu đôi lứa và tình cảm gia đình, lại vô cùng súc tích, đáp ứng được đòi hỏi của Nam Khang.

Những kỷ niệm cứ như thế chậm chạp chảy trôi trong đầu Tiểu Hạ trong lúc cô quan sát Nancy ghi hình.

Đột nhiên, cô cảm thấy rất nhớ Nam Khang.

Cô tự hỏi, không biết anh bắt đầu để ý đến cô từ lúc nào? Ý cô là, anh đã bắt đầu để ý đến cô trong thân phận Tiểu Hạ từ lúc nào? Đường như từ khoảnh khắc anh xuất hiện, mỗi một ký ức và mỗi một chi tiết trong cuộc sống thường nhật của cô đều mang đậm dấu ấn của anh.

Hệt như ngày đó. Thế giới của Mộc Chi cũng chỉ luôn là anh.

Lúc này đây, họ đang quay phân cảnh Nancy chơi tàu lượn siêu tốc cùng “chồng” mình. Tiểu Hạ nhìn vào màn hình của đạo diễn, đắm chiêu một lúc rồi nói:

- Cần có thêm một cảnh nhân viên kỹ thuật kiểm tra đai an toàn cho hành khách. Các anh nhớ quay cận vào đai an toàn nữa nhé.

Ngoài hai ông bà già và đứa trẻ, người đóng vai “chồng” cũng là một diễn viên trực thuộc Nam Chi. Tác phong vừa nhìn đã biết là được đào tạo bài bản và có tổ chức. Thế cho nên, kể cả một người có bản tính kiêu kỳ như Nancy, một khi đã bắt tay vào công việc thì luôn xem lời của đạo diễn là trên hết.

Thoáng cái mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, đoàn phim dừng lại để nghỉ ngơi một chút trước khi bắt đầu những phân cảnh vào buổi chiều và tối.

Nancy vào nhà vệ sinh, một lúc sau cô ta bước ra, thấy Tiểu Hạ đang đứng ở bồn rửa tay thì thoáng chút giật mình. Cô ta gật đầu với Tiểu Hạ, rửa tay qua loa rồi vội vàng rời đi. Tiểu Hạ gọi:

- Tiểu Hạ.

Nancy dừng lại, cứng nhắc xoay người. Cô ta cười hỏi:

- Cô đang nói gì vậy?

Tiểu Hạ đáp:

- Giờ thì tôi đã hiểu tại sao trợ lý của cô lại đến mộ ông. Anh ta đi thay cho cô, đúng chứ?

Nụ cười trên môi Nancy tắt lịm, cô ta lạnh giọng: “Cô muốn gì?”

Tiểu Hạ nói:

- Có thời gian thì hãy quay về Bụi Hoa, chúng ta cần nói chuyện. Về ông.

Nancy bỗng nhiên trợn mắt giận dữ:

- Tôi chẳng có quan hệ gì với ông ta cả! Bây giờ tôi là Nancy! Còn cô cũng nên diễn cho tốt vai của mình đi. Đừng làm phiền tôi nếu không phải vấn đề công việc!

Nói rồi, cô ta xoay người bỏ đi, để lại Tiểu Hạ với rất nhiều suy nghĩ mông lung.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Đúng vào lúc bảy giờ tối, quảng cáo Bắc Hà chính thức được tung ra thị trường. Bên ngoài trời đang mưa rất to, Tiểu Hạ quyết định leo lên giường đánh một giấc thật ngon để bù lại những ngày thiếu ngủ trước đó.

Khi đã cuộn mình trong chăn, cô tự hỏi, liệu đêm nay có tin nhắn nào được gửi đến từ Nam Khang hay không. Đã một tuần kể từ chuyến công tác Sài Gòn, cô vẫn chưa gặp lại anh. Dù thế, đều đặn mỗi ngày, anh luôn gửi cho cô một tin nhắn chúc ngủ ngon vào lúc mười giờ tối.

Cô lại nhớ đến hôm qua, từ Hà Nội, anh nhắn về:

“Sáng sớm ở hồ Gươm rất đẹp, cảm thấy nhất định phải đưa em đến đây.”

Tiếng mưa rơi lộp độp bên ngoài ru cô dần chìm sâu vào giấc ngủ. Qua bao lâu cô cũng không rõ, chuông điện thoại bỗng reo vang. Cô bắt máy, nghe giọng anh trầm ấm bên tai:

- Em ngủ chưa?

- Vâng? – Cô mơ màng.

- Đóng hết cửa sổ trong nhà rồi hẩn ngủ.

Tiểu Hạ choàng tỉnh lao thẳng lên tầng hai. Cửa sổ đang mở toang, mưa hắt vào làm nền nhà ướt nhẹp, gió thổi mạnh khiến những đồ vật gần đó rung lắc dữ dội. Tiểu Hạ đóng cửa sổ lại. Qua khung cửa kính, cô bản thân nhìn xuống con đường trước nhà, xe ô tô của Nam Khang đang đậu ở đó. Cô vội áp điện thoại lên tai:

- Cậu vừa xuống máy bay sao?

- Ừm. Em ngủ ngon, nhớ mơ về tôi.

Sau đó anh cúp máy.

Mấy ngày này anh rất bận rộn, thường xuyên phải đi đi về về giữa các tỉnh thành, có rất nhiều cuộc họp lớn nhỏ và các buổi gặp mặt đối tác.

Nghe nói, Nam Thịnh vừa nhận được một nguồn đầu tư lớn từ tập đoàn Hoàn Mỹ.

Cô nhìn đồng hồ, đã là mười hai giờ tối rồi.

Sáng hôm sau, không khí bên trong trụ sở Nam Thịnh náo nhiệt hơn hẳn mọi ngày. Toàn thể nhân viên, dù ở cấp bậc nào cũng đều cảm thấy thực phần khởi. Cái cảm giác được chiêm ngưỡng thành quả sau một quá trình lao động miệt mài bao giờ cũng khiến người ta thấy sáng khoái.

Các trưởng phòng Nam Thịnh quây lại trên bàn ăn, không ai có ý định rời khỏi chiếc điện thoại di động của mình. Họ đều muốn đảm bảo có thể liên tục cập nhật những phản ứng mới nhất của người xem từ khắp mọi kênh đài.

Một cơn mưa lời khen liên tục ập đến, trang web Nam Thịnh bùng nổ lượt truy cập, và từ khóa “Khu du lịch Bắc Hà – Đà Nẵng” trở nên nóng hơn bao giờ hết.

Trưởng phòng hành chính cảm thán:

- Tôi thấy, tổng giám đốc của chúng ta quá hoàn hảo! Đẹp trai lại còn có sự nghiệp. Quan trọng là, thứ gì anh ấy cũng giỏi hết!

- Đúng đó đúng đó, nếu người yêu của tôi sau này mà được một góc như vậy tôi cũng hạnh phúc lắm rồi! – Trưởng phòng tài chính mơ mộng.

Đạt Mập buồn cười nói: “Cậu ta lạnh nhạt, khó ở, kém thân thiện, các cô hâm mộ cái gì chứ!”

- Anh không biết như vậy càng khiến anh ấy hấp dẫn trong mắt phụ nữ sao! – Trưởng phòng tài chính híp mắt nói.

- Tôi tiết lộ cho các cô một bí mật nhé. Cậu ta không biết bơi, lại còn rất sợ nước. Đạt Mập tôi đây cái gì cũng thua cậu ta, chỉ có trong việc bơi lội là tôi

tự tin có thể đè bẹp cậu ta, haha!

Tiểu Hạ không nhìn được phì cười.

Bởi vì, Đạt Mập đã gọi nhắc khiến cô nhớ lại một kỷ ức xa xưa, một kỷ ức đẹp tựa giấc mơ.

....

Ở trại trẻ mồ côi Hoa Hương Dương, mùa hè trong vắt đã về trên từng ngọn cây kẽ lá. Mộc Chi thắng cuộc thi đọc thơ mà mẹ Dương bày ra để bồi đắp cho lũ trẻ tình yêu đối với nền văn học nước nhà. Phần thưởng mà cô nhận được hiển nhiên là thứ mà mọi đứa trẻ đều thèm muốn – một quyển Truyện cổ Grim cũ được lôi ra từ mớ sách được quyn tặng.

Hãy tưởng tượng xem giữa hẻm bà lằng những sách chính trị, sách học tập dùng cho học sinh các lớp lớn, mấy đứa con nít như bọn cô cần gì hơn một quyển truyện như Truyện cổ Grim?

Vì thế cho nên, kể từ khi cầm được quyển sách trên tay, Mộc Chi ôm khư khư nó trong lòng vì sợ các bạn khác sẽ lên lấy nó đi, đặc biệt là Đạt Mập.

Thế mà, nhân lúc cô bé sơ ý, Đạt Mập vẫn trộm được quyển truyện. Cậu còn tự hào cầm nó lượn qua lượn lại trước mặt khiến cô ức đến ứa nước mắt. Chính lúc đó, Nam Khang đã đến trước mặt Đạt Mập, đánh giọng:

- Mau trả lại cho em ấy.

Đạt mập cao giọng: “Muốn lấy lại thì thi với tao đi!”

- Thi gì?

- Chiều nay hãy ra con sông sau nhà thi bơi với tao. – Thực ra Đạt Mập luôn cố tình ăn hiếp Mộc Chi chỉ vì muốn có cơ chọc tức Nam Khang. Cậu luôn khát khao được thắng Nam Khang ít nhất một lần trong đời. Bơi lội là môn mà cậu tự tin nhất.

Thấy Nam Khang trầm mặc, Đạt Mập nôn nóng thúc giục:

- Sao, chịu không?

- Đồi đi. – Nam Khang nói.

- Tại sao?!

- Tao không biết bơi.

Mọi người trong phòng đồng loạt im phăng phắt. Đạt Mập ôm bụng cười khoái chí: “Hahaha, mày cũng chẳng tài giỏi như tao nghĩ! Nếu vậy thì, quyển truyện này còn lâu tao mới trả nhé!” – Nói rồi cậu thè lưỡi, xoay người, tức tốc chạy đi loan tin cho những đứa trẻ khác.

Mộc Chi kéo tay áo Nam Khang. Nam Khang không nhìn cô, một mạch bỏ ra gốc cây ngô đồng ở ngoài vườn. Mộc Chi đuổi theo cậu đến đó, ngồi xuống bên cạnh cậu. Một lúc lâu cậu vẫn không hề lên tiếng, cô bèn nói:

- Không sao mà, đối với em Khang luôn giỏi nhất nhất nhất!

Nam Khang càng trở nên trầm mặc hơn.

Mộc Chi ngốc, em có hiểu lòng tự trọng của “đàn ông” là gì không? Cậu nghĩ.

Bỗng dung Mộc Chi chồm đến đặt lên má Nam Khang một cái thơm. Tại Nam Khang bỗng chốc đỏ lựng lên, cậu xoay sang cô:

- Em...

- Khang của em giận lên đáng yêu quá à!

- Nhiều chuyện. - Nam Khang ném lại một câu nói rồi đứng dậy bỏ đi, để lại Mộc Chi che miệng cười khúc khích ở đằng sau.

...

Đó có được tính là nụ hôn đầu không nhỉ? Tiểu Hạ lại một lần nữa suy nghĩ vu vơ.

- Em sao vậy Tiểu Hạ? – Nguyên cật ngang dòng suy nghĩ của cô.

Tiểu Hạ giật mình, vội trả lời:

- Không có gì, em vui quá thôi.

Nguyên mỉm cười: “Em đã làm rất tốt.”

Cô cũng cười đáp:

- Cảm ơn anh. Là công sức của tất cả mọi người mà.
- Ôi chào, cậu quan tâm cô ấy quá rồi đó nhé! Nói đi, có phải để ý người ta rồi không? – Đạt Mập chen vào.

Nguyên nhìn cô, lấp lửng:

- Đúng vậy, nhưng không biết liệu người ta có để ý đến tôi không?

Những âm thanh hú hét bắt đầu vang lên trong khắp căn phòng. Tiểu Hạ mắt tự nhiên, giữa lúc không biết phải ứng phó thế nào thì điện thoại cô reo lên. Bern – vị cứu tinh của cô gọi đến. Tiểu Hạ liền xin phép ra ngoài.

- Xảy ra chuyện rồi, cậu mau xuống dưới, xe đang chờ bên dưới. – Bern nói ngay khi cô vừa bắt máy.

Cảm nhận được sự bất thường trong giọng nói của Bern, Tiểu Hạ chạy vào phòng lấy đồ rồi lao xuống dưới nhanh nhất có thể.

Lúc cô chui vào xe, Bern giải thích:

- Sáng nay Huy Hoàng gọi về báo có tai nạn lao động xảy ra, Louis đã lên đó giải quyết. Bây giờ công nhân đó đang ở bệnh viện, chúng ta đến đó xem thử.

Tiểu Hạ trầm giọng:

- Sao lại ngay thời điểm này...
- Tạm thời đã phong tỏa tin tức. Chúng ta phải giải quyết êm xuôi vụ này. Vì thế mình mới gọi cậu đi cùng đây.
- Mình cần phải làm gì? – Cô khẩn trương.
- Cậu xoa dịu người vợ của công nhân đó trước, dù sao cậu là phụ nữ vẫn dễ hơn.

Họ không nói chuyện với nhau nữa, ai cũng chìm trong những suy nghĩ của riêng mình. Không khí trong xe căng như dây đàn.

Lúc Bern và Tiểu Hạ đến nơi, Huy Hoàng đang đứng ở bên ngoài phòng bệnh, vừa liếc thấy họ đã lắc đầu vội về chán nản. Bern khẩn trương:

- Nghiêm trọng lắm sao?
- Không, may là chỉ gãy chân thôi. Nhưng phiền toái là anh ta cứ hét la hét chửi rủa lại đến ăn vạ, Khang đang nói chuyện ở trong.
- Sao tự dưng lại xảy ra tai nạn? Vấn đề nằm ở khâu nào? – Tiểu Hạ hỏi.

Huy Hoàng lắc đầu: “Vẫn không hiểu tại sao lại ngã xuống từ trên giàn xây. Duy và công an vẫn còn làm việc trên Bắc Hà, chắc sẽ có kết luận sớm thôi.”

Tiểu Hạ đẩy cửa đi vào trong, người đàn ông vừa được bác sĩ tiêm thuốc an thần, đang ngủ say. Nam Khang đứng trước giường bệnh, gương mặt trầm lặng không rõ đang nghĩ gì.

Cô trao đổi với anh bằng ánh mắt, anh liền hiểu ý đi ra ngoài.

Tiểu Hạ mỉm cười với người phụ nữ đang ngồi trong phòng:

- Chào chị, em là nhân viên của Nam Thịnh.

Chị ta gật đầu chào lại. Tiểu Hạ ngồi xuống bên cạnh, vừa an ủi vừa quan sát người phụ nữ. Chị khá gầy, nước da đen sạm, đôi bàn tay chai sần khi cô khẽ nắm lấy. Cô hỏi chị nhiều thứ, từ chuyện con cái, công việc đến gia đình. Không giống như với Nam Khang, chị ta cởi mở hơn khi nói chuyện với Tiểu Hạ. Một lúc lâu sau, Tiểu Hạ kết thúc câu chuyện:

- Chị đừng lo lắng gì cả, mọi việc vẫn còn đang được điều tra, nhưng em có thể đảm bảo là dù kết quả thế nào, công ty chắc chắn cũng sẽ không để gia đình chị thiệt hại.

Lúc cô ra ngoài, ba người đàn ông vẫn đang đợi cô ở đó. Họ để lại một người thư ký lo việc ở bệnh viện rồi cùng lên xe quay về công ty. Tiểu Hạ nói:

- Trên người chị vợ có rất nhiều sẹo và vết bầm còn mới. Lúc mình hỏi đến thì chị ấy luôn cố tình tránh né. Mình nghi ngờ là do người chồng gây ra. Xem ra tính tình anh ta không được tốt lắm.

- Cậu có suy nghĩ gì không, Louis? – Bern hỏi từ băng ghế trước.

- Công trường không có gì bất ổn. Chỉ có thể là do bản thân anh ta không tuân thủ quy tắc bảo hộ, tự mình gây ra tai nạn. Lúc này tôi đã báo bệnh viện đo nồng độ cồn, cao gấp ba ngưỡng cho phép.

Tiểu Hạ gật đầu: “Đúng rồi, lúc mình nói chuyện, người vợ vô tình tiết lộ việc anh ta thường vắng nhà vào buổi tối...”

Huy Hoàng thờ phào: “Vậy thì đơn giản rồi, có bằng chứng không phải lỗi của chúng ta.”

Bern nghĩ một lúc rồi nói:

- Nhưng với cái kiểu ăn vạ đó cũng phiền lắm. Dù sao cũng sắp khai trương, sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng. Tốt nhất là nên cho anh ta một ít tiền để anh ta im miệng lại.

Nam Khang nhìn Bern nói:

- Cậu cho người đi điều tra các mối quan hệ xung quanh anh ta, phải lấy được lời khai của những người bạn đã nhậu cùng anh ta đêm đó.

- Cần thiết không? Nếu đã có kết luận nồng độ cồn và kết luận an toàn lao động của công an thì quá rõ ràng rồi mà. – Huy Hoàng nói.

Nam Khang tựa đầu ra sau, nhắm mắt nói: “Đề phòng.”

Một lúc sau, anh bổ sung thêm: “Tạm thời giữ kín chuyện này.”

Đến công ty, Huy Hoàng và Bern lên trước, Nam Khang và Tiểu Hạ đi sau. Anh nói với cô:

- Em có gì muốn nói với tôi không? Nếu có thì lên phòng tôi.

Tiểu Hạ vội vàng tháo chạy:

- Không. Mình đi trước đây.

Nam Khang nhìn theo bóng dáng của cô, cười khỏ.

Khi cánh cửa phòng làm việc đóng lại cũng là lúc Nam Khang đưa tay lên day mi tâm của mình. Anh nghĩ mình cần một giấc ngủ tử tế, dạ dày anh cũng bắt đầu kêu đau rồi.

Nam Khang ngồi vào bàn, uống một viên paracetamol để làm dịu xuống cơn đau nhức ở đầu, sau đó vùi đầu vào mở giấy tờ và văn kiện đang xếp chồng trên bàn. Một lúc sau, Bern xuất hiện cùng với tiếng huýt sáo:

- Thứ cậu cần có rồi đây.

Bern thả một tập hồ sơ xuống trước mặt Nam Khang, ngồi phịch xuống bắt chéo chân trên chiếc ghế tròn xoay. Anh rút một cây bút từ trong ống, quay nó trên tay một cách đầy điều luyện, nói:

- Theo tôi thấy thì công ty đó chẳng liên quan gì đến Uy Thị đâu.

Nam Khang không đáp, anh đang bận tập trung vào những thông tin được viết bên trong đó.

Công ty CP thiết bị y tế Saigon Medic

Cổ đông lớn nhất: chủ tịch HĐQT Lê Văn Tám.

Nam Khang lướt qua những cái tên khác, sau đó lật đến phần thông tin cá nhân. Anh chú ý đến một chi tiết đặc biệt.

Ngoài ra, Lê Văn Tám còn là chủ sở hữu công ty CP Bất động sản Saigon Resources.

Ở cả hai công ty đều giữ chức chủ tịch HĐQT, không trực tiếp điều hành.

Nam Khang chỉ tay vào, nói với Bern: “Công ty này rất quen mắt.”

Bern liếc qua rồi trả lời ngay lập tức:

- Saigon Resources sao? Chỉ là một công ty nhỏ, không cạnh tranh được ở Sài Gòn nên chuyển hướng ra Đà Nẵng. Cậu quên rồi à, đợt đầu giá miếng đất mà chúng ta sẽ làm trung tâm thương mại, họ cũng tham gia.

- Tôi biết. – Nam Khang chau mày, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

- Vậy chứ ý cậu là gì? – Bern khó hiểu.

Nam Khang nhanh chóng thu lại biểu cảm, nói trong lúc tiếp tục phê duyệt văn kiện:

- Không có gì. Cậu ra ngoài được rồi.

Bern nhún vai, không mấy quan tâm. Thực ra anh chạy sang đây vì còn có một việc khác khiến anh hứng thú hơn nhiều. Anh cố tình lấp lửng:

- Có một tin hành lang hấp dẫn, muốn nghe không?

- Không. – Nam Khang đáp mà không thèm nhìn.

- Liên quan đến Tiểu Hạ... - Bern kéo dài giọng mình.

Bàn tay đang cầm bút của Nam Khang chợt khựng lại. Anh ngẩng mặt lên. Bern nhếch môi, bắt chước chất giọng bồn chồn của Huy Hoàng:

- Nghe nói, trưa nay Nguyên – trưởng phòng phát triển dự án soái ca của chúng ta, đã-tỏ-tình-với-Tiểu Hạ trước mặt toàn thể nhân viên tầng hai mươi bảy. ~

Nam Khang trầm mặt.

Bern sung sướng nói thêm:

- Cậu gặp đối thủ đáng gờm rồi đấy, Louis.

Nam Khang chợt lạnh giọng:

- Ở công ty, nghiêm cấm bàn tán chuyện ngoài lề.

- ...

Cảm thấy quá nhàm chán, Bern quyết định bỏ về phòng mình. Tuy vậy, khi vừa ra đến cửa, anh đã nghe tiếng Nam Khang gọi mình từ đằng sau:

- Bern.

Bern hớn hờ quay mặt lại: “Sao nào?”

Nam Khang không thể trả lời. Bởi anh đang phải nhăn mặt một cách vô cùng đau đớn. Một tay anh ôm bụng, tay còn lại tì lên bàn để ngăn bản thân không ngã xuống từ ghế ngồi.

Bern thay đổi sắc mặt, bước nhanh lại hỏi: “Sao đấy Louis?!”

Nam Khang mở miệng định nói gì đó, nhưng ngay sau đó, một chất lỏng đỏ tươi xen lẫn với những cục lợn cợn đen xì trào ra khỏi miệng anh. Bern chỉ kịp hét lên một tiếng, trước khi Nam Khang đổ rạp xuống bàn.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ai đang diễn kịch

Tiểu Hạ nhìn đoàn người đang nhích từng bước chậm chạp bên ngoài ô cửa kính taxi, cảm thấy chưa bao giờ mình ghét giao thông Đà Nẵng vào giờ cao điểm đến thế. Cô sốt ruột giục người tài xế:

- Anh nhanh hơn một chút được không?!

Anh tài xế liếc xuống từ ô kính chiếu hậu:

- Tôi rất muốn nhưng kẹt xe thế này tôi cũng không còn cách nào.

Tiểu Hạ bấu chặt tay vào áo khoác của mình, những chiếc nón bảo hiểm sắc sỡ bên ngoài cũng chẳng thể di dời được sự chú ý của cô. Lòng cô đang bồn chồn như lửa đốt. Cô cũng không nhớ mình đã lao ra khỏi tòa nhà bằng cách nào, gọi taxi ra sao. Trong đầu cô là một loạt những hình ảnh tưởng tượng đáng sợ, tất cả những gì cô có thể nghĩ lúc này là bằng mọi cách phải đến bệnh viện thật nhanh.

Cô đẩy cửa phòng hồi sức cấp cứu, mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện sộc vào mũi cô. Trên giường, Nam Khang đeo mặt nạ thở, hai mắt nhắm nghiền. Một cô điều dưỡng đang chỉnh lại túi dịch được treo trên cao. Trên chiếc ghế kê cạnh giường bệnh, Bern vùi đầu vào giữa hai tay mình. Mái tóc anh rối bung cả lên, dường như nó vừa bị chính chủ nhân của mình hành hạ. Không gian yên tĩnh đến mức khiến tim Tiểu Hạ như thất lại.

- Cậu ấy sao rồi?! – Cô chạy đến lay vai Bern.

Bern thất thần ngẩng mặt lên, nhận ra cô, anh chậm chạp lắc đầu. Liền đó anh đứng dậy, lao đảo đi về phía cửa.

Tiểu Hạ thấy tay chân trở nên quỳnh quáng, vội chụp lấy người điều dưỡng hỏi dồn, với hi vọng cô ấy sẽ dẹp đi cái suy nghĩ đáng sợ trong đầu cô:

- Anh ấy rốt cuộc làm sao vậy? Bây giờ anh ấy thế nào rồi?!

Cô ta nhìn cô bằng đôi mắt thương cảm, mở miệng muốn nói gì đó nhưng khựng lại, rồi nén một tiếng thở dài:

- Việc cần làm nhất bây giờ là chị hãy giữ vững tâm lý.

Sau đó, cô ấy vỗ nhẹ lên vai cô và lặng lẽ đẩy xe thuốc rồi đi.

Tiểu Hạ ngã khụy xuống nền nhà. Nước mắt từng giọt bắt đầu đua nhau trào ra. Cô bò lên chỗ Nam Khang đang nằm, ôm lấy cơ thể bất động của anh:

- Em không tin đâu... vừa nãy anh còn khỏe mạnh thế kia mà!

Đáp lại cô là sự lặng thinh đầy đáng sợ của không gian. Nam Khang trước mặt cô chưa bao giờ yếu ớt đến thế. Tay anh rất lạnh và đôi môi nhạt thêch không còn chút khí sắc.

- Có phải từ lúc nãy anh đã không ổn rồi không? Vậy mà em lại không nhận ra, lại còn trốn tránh anh... Em xin lỗi, là tại em quá do dự và sợ hãi, em sợ khi anh biết được sự thật đó, anh sẽ không còn muốn yêu em nữa...

Cô muốn vuốt ve gương mặt anh, hơi thở của anh hiện lên mờ nhạt rồi lại biến mất sau tấm mặt nạ thở. Cô không dám chạm tay vào nó.

- Đã hứa sẽ đi tìm em, đưa em đi xem pháo hoa, còn chưa làm được, sao anh lại thế này... Anh là đồ nói dối!

Anh vẫn không máy may trả lời. Cô cúi đầu gục lên ngực anh, bật khóc thật to.

- Khang ơi... Em là Mộc Chi đây mà...

- Em không quan tâm gì nữa hết, chỉ cần anh tỉnh lại, em sẽ nói là em yêu anh nhiều như thế nào. Đừng bỏ em lại một mình...

Ngực áo của anh đã ướt đầm.

Không xứng với anh ư?

Cô chẳng quan tâm điều đó nữa. Ranh giới giữa kẻ cận và chia xa, vốn chỉ mỏng tan như một tờ giấy. Nếu có thể làm lại, cô sẽ nói cho anh biết mình là Mộc Chi ngay từ ngày đầu họ gặp lại. Có lẽ đó đã là may mắn lớn nhất của cuộc đời cô, nhưng cô không biết trân trọng nó. Thế nên cô đang phải trả giá rất đắt...

- Vừa nãy em nói gì?

Giọng anh bỗng khàn đặc vang lên bên tai khiến cô ngồi bật dậy. Nam Khang đã tháo mặt nạ thở, tỉnh lặng nhìn cô.

- Anh tỉnh rồi sao?! Bác sĩ, bác sĩ! – Cô gấp gấp quay đi.

Nam Khang nắm tay cô kéo lại:

- Anh không sao, lừa em thôi.

Tiểu Hạ khựng người lại. Một giây sau, cô ngồi sụp xuống giường, cảm giác hết như vừa mới hoàn thành chuyến phiêu lưu đầy mạo hiểm trên chuyến tàu lượn siêu tốc ở Bắc Hà ngày đó. Cô như người vừa được kéo lên khỏi vực sâu, bản thân ngỡ ngàng không nói nên lời.

- Vừa nãy em nói gì? – Anh lặp lại câu hỏi.

Tiểu Hạ bỗng giật mình. Cô trở nên túng quẫn hơn bao giờ hết:

- Anh... cậu nghe nhầm rồi!

- Anh đã biết lâu rồi, Mộc Chi.

Sững sờ một lúc lâu, cô hỏi:

- Từ khi nào chứ?

Nam Khang chống tay ngồi dậy từ giường bệnh, lấy lại tư thế chủ động để nhìn thẳng vào mắt cô:

- Ngày ba tháng một, ở Bụi Hoa.

“Trần Nguyễn Nam Khang, 1.1.1982. Mã số hội viên BH55.”

Hèn gì lúc đó anh đã cố tình nói rõ như vậy...

Là anh đang muốn thử phản ứng của cô, muốn thông báo với cô anh chính xác là Nam Khang sao?

- Tại sao anh không nói ra ngay lúc đó?— Mộc Chi dường như không tin vào tai mình.

- Mộc Chi, anh cũng có quyền tức giận chứ. Em đã giả vờ không nhận ra anh.

“Xin lỗi, anh là...”

Một nỗi chua xót dâng lên trong lòng Mộc Chi, cô hạ giọng thật thấp:

- Em xin lỗi...

Anh vuốt nhẹ lên mái tóc cô.

- Không có lần thứ hai.

Cô gật đầu.

- Nói lại anh nghe câu lúc nãy.

Cô hít một hơi thật sâu:

- Nếu em nói ra điều này, anh có còn cần em không? Em... em không còn...

Nam Khang bỗng cúi mặt xuống, nhanh chóng bịt miệng cô bằng một nụ hôn nhẹ như chuông chuông lướt sóng.

Nước mắt lăn dài xuống hai gò má Mộc Chi. Cô nghe giọng mình vang lên chậm rãi:

- Em yêu anh.

Nam Khang nhìn cô thật lâu thật lâu.

Anh đặt hai tay lên vai cô, từ từ cuối đầu.

Mộc Chi nhắm nghiền hai mắt, cảm nhận hơi ấm từ anh đang đến rất gần mình...

- E hèm!

Một tiếng háng giọng vang lên khiến Mộc Chi giật mình đẩy Nam Khang ra. Cô quay vội vào tường để che đi gương mặt đỏ lựng như trái cà chua chín. Nam Khang lạnh lùng nhìn “kẻ phá đám”—Bern vừa bước vào từ cửa. Bern vội cười khan:

- Haha... Bác sĩ cần gặp người nhà... Tôi cũng đâu phải “người nhà” của cậu, đúng không? Haha...

Mộc Chi vuốt lại tóc, ném lại một câu nói: “Minh đi!” rồi cúi mặt chạy vèo ra ngoài. Bern trêu bạn mình:

- Ai-da! Mất một đồng máu để đổi lại thế này cũng đáng nhĩ?

Nam Khang nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đang hoảng loạn vì xấu hổ kia, một tia cười dâng lên trên đáy mắt anh.

Phòng làm việc của bác sĩ.

- Chồng chị bị xuất huyết dạ dày cấp tính, vì ổ loét ăn vào một mạch máu lớn nên mới nôn ra nhiều máu tươi và ngất vì sốc mất máu. Hiện tại chúng tôi đã truyền thuốc tĩnh mạch liều cao để ổn định acid dạ dày và cầm máu tạm thời, đồng thời đã truyền máu. Đợi khi tình hình anh ấy ổn định sẽ ngay lập tức đưa đi nội soi can thiệp.

Mộc Chi hoang mang hỏi lại:

- Xuất huyết dạ dày sao... Tại sao tự dừng lại như thế?

Bác sĩ nhìn vào thông tin ghi trong bệnh án và trả lời:

- Chồng chị có tiền sử viêm dạ dày, gần đây anh ấy đã sử dụng thuốc giảm đau paracetamol thường xuyên, cộng thêm ăn ngủ không điều độ, nên mới gây ra loét cấp tính. Chồng chị làm kinh doanh đúng không?

- Vâng.

- Chị cần phải khuyên anh ấy nghỉ ngơi nhiều hơn, tránh làm việc quá căng thẳng, hạn chế uống rượu và nhất định phải ngưng hút thuốc lá. Nếu không tình trạng này sẽ tiến triển nặng hơn, có thể dẫn đến thủng dạ dày hoặc tệ hơn nữa. Một ngày tôi phải cấp cứu không biết bao nhiêu ca như vậy, có người vì đề quá lâu mà đã biến chứng sang ung thư. Những người trẻ như các anh chị, cứ bán mạng cho công việc mà không màng đến sức khỏe, đến một ngày sẽ ôm theo cục tiền xuống dưới kia mà tiêu thôi. Chị hiểu không?

Lúc Mộc Chi quay về phòng bệnh, Nam Khang vì quá mệt nên đã ngủ say. Cô kéo Bern ra ngoài nói chuyện. Bern chấp hai tay trước ngực xoa lấy xoa để:

- Xin lỗi Tiểu Hạ, là Louis bảo mình lừa cậu.

- Cậu giải thích rõ ràng đi.

Bern thở dài kể lại tình hình lúc đó. Sau khi Nam Khang ngất đi, anh ngay lập tức gọi xe cứu thương đưa bạn mình đến bệnh viện. Bác sĩ chẩn đoán Nam Khang bị xuất huyết dạ dày và sốc mất máu, chỉ định thở oxy và truyền máu bù thể tích. Nhưng Nam Khang vốn chẳng phải người bình thường, tỉnh lại rất nhanh sau đó. Câu đầu tiên anh hỏi Bern là:

- Tiểu Hạ biết chưa?

- Vẫn chưa nói.

- Nói cho cô ấy biết đi. Tí nữa cô ấy đến cậu cứ xem như tôi sắp chết mà diễn cho tốt vào.

Bern ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?! Cậu làm vậy con gái nhà người ta sợ khiếp rồi sao?

Nam Khang nhếch môi:

- Có mối thom việc gì không cậu cá?

- ...

Và thế là, để tăng thêm tính nghiêm trọng cho câu chuyện, Bern đã rủ rê cô điều dưỡng tham gia vào vở kịch. Cô điều dưỡng vốn là một cô gái thích hóng chuyện, đương nhiên là vui vẻ tham gia.

Mộc Chi trầm mặc, cảm thấy như vậy đúng là phong cách của Nam Khang. Kể cả khi đã nằm hấp hối trên giường bệnh, anh vẫn có khả năng biến nó thành một sự việc thuận lợi cho mình.

Bern cười hà hà:

- Thôi nào, chẳng vào là mình đã tác hợp cho hai người sao?

Mộc Chi trừng mắt với Bern:

- Thời gian này anh ấy cần nghỉ ngơi, cậu phải đỡ bớt việc cho anh ấy đấy!

- Biết rồi biết rồi, mới đó mà cậu đã đứng về phe cậu ta như vậy rồi sao? Giờ mình về lấy ít đồ cho Louis, cậu đi cùng không?

Mộc Chi gật đầu. Cô cũng tranh thủ về nhà lấy thêm ít đồ cho mình. Những ngày tới, chắc chắn cô sẽ ở bên anh.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, Bern chở Mộc Chi quay trở lại bệnh viện, thả cô xuống rồi quay xe về mà không vào. Từ chiều, Huy Hoàng đã nhào nhào đến bệnh viện sau khi tan làm ở Bắc Hà, nhưng Bern không cho phép. Anh bảo rằng Nam Khang cần được nghỉ ngơi, đợi khi anh ổn định hơn thì mọi người hãy vào thăm.

Thực ra, Bern muốn đôi “uyên ương” mới xác lập quan hệ kia có nhiều thời gian bên nhau hơn.

Mộc Chi đẩy cửa phòng thật khẽ. Cô ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, kéo chăn lên đắp ngang ngực Nam Khang. Có lẽ anh rất mệt mỏi nên vẫn mãi mê man. Cô đưa tay xoa nhẹ hàng lông mày đang chau lại của anh, cho đến khi chúng giãn ra mới hài lòng dời đi. Tay cô lướt qua sống mũi cao thẳng, rồi cuối cùng dừng lại ở bờ môi nhợt nhạt không chút khi sắc của anh. Mộc Chi không kim được, cuối người hôn nhẹ lên nó.

Tay Nam Khang vẫn còn bị găm catheter để truyền dịch vì bác sĩ không cho phép anh ăn cho đến khi có thể nội soi. Mộc Chi đau lòng lướt qua chỗ đặt kim, sau đó nắm lấy bàn tay anh. Cô nghĩ mình sẽ nắm anh lâu một chút, nhưng con buồn ngủ bỗng dưng ập đến mà cô không tài nào kiểm soát được. Cô gục đầu xuống, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Dường như qua rất lâu, cảm giác có người đang vuốt tóc mình, Mộc Chi thức giấc. Nam Khang đang ngồi trên giường nhìn cô, tay vẫn đang bị cô nắm chặt.

- Sao anh không ngủ thêm một chút nữa? – Cô hỏi.

Anh đập tay lên chỗ trống trên giường: “Lên đây.”

Mộc Chi lắc đầu: “Chật lăm, anh sẽ khó chịu đấy.”

- Anh muốn ôm em.

Mộc Chi rút cuộc cũng trèo lên giường. Sau khi đã nằm gọn trong vòng tay anh, cô thủ thủ:

- Anh đừng hút thuốc lá nữa. Nếu không cần thiết thì đừng uống rượu, có thể từ chối thì hãy tìm cách từ chối, nếu bắt buộc phải uống thì uống ít thôi. Không được bỏ bữa, việc nhiều đến mấy cũng đừng làm thâu đêm. Hôm nay em sợ lắm.

Anh đáp:

- Được. Em giúp anh.

- Em giúp thế nào được? Anh phải tự mình cố gắng chứ!

Anh nhàn nhạt:

- Chỉ cần mỗi lúc anh thèm hút thuốc, em hôn anh một cái thì chắc chắn anh sẽ cai được. Ở bên anh thường xuyên thì anh sẽ không kiếm tụi Bern, Huy Hoàng uống rượu. Mỗi ngày nấu cơm cho anh ăn, anh sẽ không bỏ bữa. Quan trọng nhất...

Mộc Chi ừ hử.

- Đêm nào cũng ôm anh thế này, anh sẽ không thức khuya.

- Đáng ghét! – Mộc Chi xấu hổ vùi mặt vào ngực anh.

Nam Khang híp mắt cúi đầu hít hà mùi hương trên tóc cô. Anh tự hỏi sao tóc cô lại thơm thế, khiến dạ dày anh bỗng dưng thật dễ chịu.

- Mộc Chi, kể cho anh nghe mấy năm qua em đã sống thế nào. – Giọng Nam Khang trầm thấp.

Mộc Chi lia mắt ra bên ngoài phòng bệnh qua khung cửa sổ, chậm rãi tua lại những thước phim âm ỉ của mười ba năm đã qua. Có lẽ chúng đã từng rất đáng sợ, nhưng lúc này đây khi có anh bên cạnh, chúng chỉ còn là những thứ cũ xưa...

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Những ngày không anh

Tháng 9 năm 1997, Mộc Chi theo chân Nguyễn Văn Cừ về làng Yên – một trong những ngôi làng cũ kỹ già nua nằm ở ngoại ô Sài Gòn.

Nguyễn Văn Cừ là chủ của một rừng trà rộng lớn, được xem như trọc phú của làng Yên. Ông ta không có vợ, chỉ sống cùng một đứa cháu trai bằng tuổi Mộc Chi, tên là Uy Vũ. Mãi sau này, khi trở nên thân thiết với Mộc Chi, Uy Vũ mới tiết lộ cho cô biết thực ra Nguyễn Văn Cừ chỉ là chú nuôi của anh.

Mộc Chi chuyển vào trường tiểu học của làng Yên và học cùng lớp với Uy Vũ. Cô vốn là một đứa trẻ thông minh, chăm ngoan, lại còn xinh xắn và hòa đồng, nên chẳng mấy chốc đã hòa nhập được ở môi trường mới. Dù chỉ học một năm tại trường tiểu học, cô thoág cái đã trở thành học sinh tiêu biểu toàn trường.

Ngược lại với cô, Uy Vũ là một đứa trẻ nghịch ngợm ham chơi nên thành tích luôn lẹt đẹt cuối bảng. Anh thường hay bắt Mộc Chi làm bài tập thay cho mình, luôn chê cô phiền phức và chẳng bao giờ chịu nhận cô là em gái. Tuy vậy, có một lần Mộc Chi bị một người bạn bắt nạt vì cô là con nuôi, Uy Vũ đã lôi người bạn đó ra giữa sân trường đánh cho một trận nhừ tử rồi tuyên bố trước mặt toàn thể học sinh trong trường rằng:

- Tụi mày nhớ kỹ, đây là hậu quả cho đứa nào dám bắt nạt em tao.

Kết quả là sau lần đó, Uy Vũ bị bắt đọc kiểm điểm trước toàn trường. Về nhà, anh còn bị Nguyễn Văn Cừ cầm chổi đánh đến bầm mông.

Uy Vũ tuy hung hăng thô lỗ nhưng lại được trời phú cho gương mặt đẹp, được rất nhiều bạn nữ trong trường mến mộ. Ngày đó, vì không ai dám đến gần anh nên Mộc Chi hiển nhiên phải nhận thay cho anh tất cả mọi loại thư tình và kẹo bánh từ các bạn nữ.

Ở trường vui vẻ như thế, về nhà, Mộc Chi cũng được Nguyễn Văn Cừ hết mực yêu thương. Khẩu phần ăn của cô luôn là những món ngon nhất, bổ nhất và đắt tiền nhất. Nguyễn Văn Cừ nói rằng cô phải ăn thật nhiều để chóng lớn, nên luôn ép cô ăn đến mức no căng bụng. Trong nhà có một cái cân, tháng nào ông ta cũng gọi cô đứng lên cân rồi chặc lưỡi:

- Ăn nhiều như vậy mà vẫn không béo được vậy con!

Vì thể trạng Mộc Chi từ nhỏ đã không thể béo nổi, nên cô cảm thấy rất có lỗi với ba nuôi. Suốt những năm tháng đó, cô cố gắng ăn thật nhiều thật nhiều để mong sao mình có thể béo thêm đôi chút, có như vậy ba mới vui lòng.

Hè năm nào, anh ruột của Uy Vũ – Uy Phong cũng đến làng Yên chơi cùng em trai mình và ở lại nhà Nguyễn Văn Cừ. Mộc Chi cũng gọi anh ta một tiếng “anh hai”, nhưng cô không thích người anh này. Dù anh ta luôn tỏ ra đàng hoàng, đĩnh đạc và lễ phép hơn hẳn Uy Vũ, nhưng lại luôn nhìn cô và bọn trẻ con trong làng bằng ánh mắt coi khinh. Đối với Uy Phong, cô chỉ là một đứa mồ côi, vĩnh viễn không đáng để anh ta đặt vào mắt. Uy Phong luôn nói với Uy Vũ những câu đại loại như:

“Chú mày cứ ở cái nơi nghèo nàn lạc hậu này làm gì.”

“Về nhà đi.”

“Lên thành phố học với anh, trường ở đó tốt hơn nhiều.”

Nhưng hiển nhiên, Uy Vũ chẳng mấy để tâm.

Lên lớp chín, Mộc Chi bắt đầu trở mã. Không còn là một đứa bé gầy guộc, ở cô đã có thể nhìn ra dáng dấp của một cô thiếu nữ. Ở trường, cô là học sinh xuất sắc đứng thứ ba toàn khối. Trong làng, cô là hoa khôi xinh đẹp nhất làng Yên.

Mùa hè năm đó, ánh mắt Uy Phong nhìn Mộc Chi đã đổi khác. Anh ta thường hay ngắm nghía cơ thể cô một cách đầy ẩn ý và tán tỉnh cô bằng lời ong bướm mật ngọt. Có một hôm, Uy Vũ đi chơi đá banh với bọn con trai trong xóm, trong nhà chỉ còn lại Mộc Chi và Uy Phong. Anh ta vẫy tay:

- Mộc Chi, lại đây anh hai cho xem cái này hay lắm.

Thấy anh ta cười hiền, Mộc Chi mất hết cảnh giác nên cũng tò mò chạy lại xem. Anh ta bật một đoạn video trên máy vi tính lên. Vài phút đầu Mộc Chi vẫn chưa biết nó là gì, cho đến khi những hình ảnh và những âm thanh ghê tởm đó vang lên, Mộc Chi đứng bật dậy.

- Em không xem đâu!

- Coi tí nữa em sẽ ghiền đó. – Anh ta đả giọng.

Mộc Chi vội vàng kiếm có chạy trốn:

- Ba bảo em đem nước vào rừng tràm cho ba. Em phải đi đây!

Sau đó cô chạy biến.

Đó là lần đầu tiên cô đến rừng tràm, vì trước đây Nguyễn Văn Cừ không cho phép cô hay Uy Vũ đặt chân đến đó. Khi lén bám theo Nguyễn Văn Cừ đến một cái nhà kho nằm sâu trong rừng, đợi ông ta rời đi, cô mới tò mò bước vào, và rồi sửng sốt với những gì mình nhìn thấy. Cái nhà kho mà cô nghĩ, thực ra lại là một căn phòng nhỏ có đầy đủ những vật dụng cơ bản. Một cái giường chỉ đủ cho một người nằm, bàn học và một khung cửa sổ có thể nhìn ra bên ngoài rừng tràm rộng lớn nhưng um tùm ngoài kia. Trên bàn có một cô gái trạc tuổi Mộc Chi đang ngồi đọc sách.

- Chào cậu. – Mộc Chi hồi hộp nói.

Cô ấy quay lại. Đó cũng là lần đầu tiên Mộc Chi biết được còn có một đôi mắt thứ hai đẹp hơn cả mắt mình. Chỉ có điều, nó không có màu nâu khói như mắt của cô. Điều đó khiến Mộc Chi có chút tiếc nuối.

Cô ấy sợ hãi đáp:

- Chào...

Mộc Chi đã mất rất nhiều thời gian mới có thể cởi bỏ sự đề phòng nơi cô ấy, và biết được cô ấy tên là Mây. Mộc Chi phát hiện ra Mây có vấn đề về trí não, dù trạc tuổi cô nhưng lại rất ngờ nghệch. Những quyển sách mà cô ấy đọc đều là sách tranh ảnh dành cho trẻ em lên ba.

Mây rất thích những quyển sách vẽ bầu trời, ước mơ của cô ấy là có thể nhìn thấy được bầu trời ngoài kia, bằng mắt thật.

“Cậu đừng nói với ai nhé. Ba nói mình là một bí mật nhỏ của ông.”

“Ba nói vì mình bị bệnh, nếu bị mặt trời chiếu vào thì mình sẽ chết.”

“Mình đã ở đây rất lâu rồi.”

“Mình không biết mẹ mình là ai.”

“Nhà” của Mây đã trở thành nơi trú ẩn của Mộc Chi trong suốt những ngày hè có Uy Phong. Cứ mỗi khi trong nhà không còn ai ngoài cô và Uy Phong, Mộc Chi đều viện cớ đến rừng trầm phụ Nguyễn Văn Cừ làm việc để rồi chui tọt vào nhà Mây. Ở đó, họ cùng nhau học bài, đọc sách. Cô kể cho Mây nghe những câu chuyện thú vị ở bên ngoài rừng trầm, mang cho Mây thật nhiều vấy đầm đẹp và đồ chơi của mình.

Mây đã trở thành người bạn bí mật của Mộc Chi như thế.

Mộc Chi bắt đầu mặc những chiếc áo khoác dài và rộng thùng thình để che đi cơ thể mình. Bởi cô có cảm giác khi cô ăn mặc như vậy, Uy Phong không còn nhìn cô bằng ánh mắt mờ ám đó nữa.

Mộc Chi trở nên ghét và sợ mùa hè, bởi cứ mỗi khi hè về là Uy Phong lại đến.

Hè năm lớp mười một, Mộc Chi và Uy Vũ bước vào giai đoạn gấp rút để chuẩn bị cho chương trình mười hai trọng điểm. Họ bắt đầu bận rộn với lịch học hè dày đặc, cũng nhờ thế mà cô ít phải ở nhà một mình với Uy Phong. Tuy nhiên có một lần, sau khi nghịch nước với Uy Vũ, Mộc Chi bị sốt một trận phải nằm lì ở nhà. Lúc Uy Vũ chuẩn bị đi học, cô nắm tay anh kéo lại:

- Anh đừng đi mà...

- Ngoan, lát tao học xong là về ngay với mày. Có anh hai mà mày lo cái gì. - Uy Vũ dỗ dành cô.

Trong mắt Uy Vũ, Uy Phong vẫn là một người anh tốt.

Đúng như những gì Mộc Chi lo sợ, lợi dụng lúc cô mê man trên giường bệnh, Uy Phong đã lên vào phòng và giờ trò đùa bại với cô. Mộc Chi trong cơn sốt, nửa tỉnh nửa mê hoàn toàn không có tí sức lực nào để phản kháng. Cô chỉ có thể cầu xin một cách vô cùng yếu ớt, nhưng chừng đó cũng chẳng đủ để làm thức tỉnh chút lương tâm còn sót lại trong con người Uy Phong.

Lúc xong việc, anh ta nói:

- Không được nói việc này với ai, đây là cái giá em phải trả cho mấy năm sống sung sướng ở cái nhà này.

Mộc Chi nằm trên giường với một cơ thể tàn tạ chần chịt những vết thương, nước mắt cứ thế rơi xuống mặn đắng khoang miệng cô, nhưng cô thậm chí chẳng còn đủ sức để đưa tay lau lấy chúng. Sau hôm đó, cô trở bệnh nặng hơn. Nguyễn Văn Cừ đưa cô đến bệnh viện, Uy Vũ cũng nghỉ học để chăm sóc cô.

Mộc Chi chỉ mong sao mình bị bệnh thật lâu để không phải xuất viện, nhưng rốt cuộc ngày đó cũng đến. Dù ban ngày, Mộc Chi không cho Uy Phong có cơ hội lại gần mình, nhưng đêm đến, cô lại thấy rất bất an. Thế nên cô lén giấu cái chày giã thức ăn trong chăn để đề phòng. Quả nhiên có một đêm, Uy Phong lại một lần nữa lên vào phòng cô. Lần này, Mộc Chi đã có sự chuẩn bị từ trước nên đã nhanh tay đập mạnh cái chày vào gáy Uy Phong khiến anh bất tỉnh nhân sự.

Cô lao ra khỏi nhà trong màn đêm tối đen như mực, chạy vào rừng trầm và gõ cửa nhà Mây.

Cho đến khi Mộc Chi trấn tĩnh lại bản thân mình, cô quyết tâm quay về nhà và nói hết sự thật cho mọi người biết. Dù kết quả có ra sao, cô cũng phải lên tiếng cho bản thân mình, chấm dứt chuỗi ngày sống trong nơm nớp lo sợ.

Lúc đó, trong nhà đang có Nguyễn Văn Cừ, Uy Phong và một người đàn ông lạ. Mộc Chi nấp bên ngoài, nghe được tất cả những điều kinh khủng mà họ nói với nhau.

Người đàn ông lạ nói:

- Bằng mọi giá phải bắt nó về đây. Tồn bao nhiêu công sức nuôi nó, không thể để nó chạy mất!

- Ba, ba cứu con đi ba! Nó mà nói chuyện đó ra thì chết con! – Uy Phong cầu xin người đàn ông.

Người đàn ông cười khẩy: “Ba không để nó làm vậy đâu. Nuôi lợn bao nhiêu năm cũng đến lúc thịt rồi.”

Nguyễn Văn Cừ vội vàng lên tiếng:

- Nó chưa đủ cân mà anh Quỳ! Đợi thêm một thời gian nữa đi.

Uy Quyền nhìn Nguyễn Văn Cừ với vẻ hoài nghi:

- Anh thấy chú lạ lắm nhé, bao nhiêu lần anh hỏi cũng lấy lý do đó. Đừng nói với anh là chú mềm lòng rồi nhé?
- Em không có...
- Chú đừng quên nhiệm vụ của mình. Nếu anh giận lên, anh không đảm bảo cho chú đâu.

Một lúc sau, Nguyễn Văn Cừ đáp:

- Em biết rồi! Em sẽ kiếm được nó đem về cho anh.

Cả thế giới của Mộc Chi như sụp đổ chỉ trong một khoảnh khắc đó. Cô không biết liệu những kẻ ngồi trong kia có thực sự là con người, hay thời gian qua cô đang sống cùng quỷ mà chẳng hề hay biết.

Lý do mà Nguyễn Văn Cừ bắt ép cô ăn nhiều mỗi ngày, không phải vì yêu thương cô, mà là vì xem cô như một con lợn chò đến ngày đủ lớn để làm thịt! Sự thật đó làm dạ dày Mộc Chi cuộn trào lên, cô ôm miệng chạy đi trước khi nôn thốc nôn tháo những thứ cô ăn được ở chỗ Mây ra ngoài.

Cô chạy về rừng tràm, nói với Mây:

- Mây ơi, đi cùng mình! Đừng ở lại đây, ông ta là người xấu, ông ta sẽ hại cậu!
- Cậu không được nói ba là người xấu! Mình không chơi với cậu nữa, cậu đi đi!

Không có thời gian để thuyết phục Mây, Mộc Chi đành phải rời đi một mình. Nhưng lúc cô ra khỏi rừng tràm và băng qua đường, Mây lại bắt ngờ đuổi theo cô từ đằng sau.

- Mộc Chi, chờ mình với!

--

Lời tác giả: Đừng quên để lại cho mình 1 cái vote hoặc comment để mình có thêm động lực nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Hai lần lữ nhịp

Khi cô quay lại, cũng là lúc một chiếc xe container chở gỗ hất tung Mây lên trời. Vài giây sau, gương mặt cô ấy bị đập xuống lòng đường, biến dạng và bê bết máu. Chiếc xe chở gỗ của một đường rồi chạy biến.

Lúc đó, Mây đang mặc chiếc váy đầm mà Mộc Chi tặng.

Mộc Chi bò lại ôm lấy Mây. Mây dùng tất cả sức lực còn sót lại đưa cho cô sợi dây chuyền mặt gỗ của mình và thều thào:

“Mình xin lỗi... Cho.. cậu. Cười lên nhé...”

“Ba nói... nếu bị mặt trời chiếu vào... mình sẽ chết. Nhưng thấy được bầu trời trước khi chết... mình hạnh phúc lắm. Mây trên kia... còn đẹp hơn cả trong sách.”

“Nếu ba là người xấu... cậu chạy đi...”

Mây thân yêu đã lịm đi trên vòng tay cô. Cô cứ ôm Mây khóc nức lên, mãi cho đến khi tiếng Nguyễn Văn Cừ vọng ra từ rừng tràm, cô mới dần lòng bỏ Mây nằm lại. Mộc Chi chạy rất lâu rất lâu, lẫn trốn ở những nơi cô có thể lẫn trốn được. Đêm đêm xuống, cô ra con suối của làng Yên cọ rửa sạch sẽ những vết máu trên người mình. May mắn một điều là, màu máu của Mây lẫn vào trong màu đen của chiếc áo khoác mà cô đang mặc trên người, nên cô không cần lo sẽ bị ai đó nghi ngờ khi nhìn thấy.

Mộc Chi lang thang trong rừng nhiều ngày, ăn tất cả những thứ có thể ăn được, kể cả là lá cây để qua con dơi. Cô chẳng biết mình phải đi về đâu. Rồi cô nhớ ra có một bến xe buýt nằm cách nhà Nguyễn Văn Cừ không xa, cô quyết định đi đến đó. Đêm trước ngày rời đi, cô đến mộ chào Mây lần cuối – nơi cô đã lên nghe ngóng được trong mấy ngày qua, vì ai cũng nghĩ Mây là cô, và Nguyễn Văn Cừ đã làm đám tang rùm ben để che mắt thiên hạ.

Mộc Chi dùng những tờ tiền lẻ vốn bị cô bỏ quên trong túi áo khoác đã lâu để lên đại một chuyến xe. Và rồi, chuyến xe đó đưa cô đến ga Sài Gòn.

Có một chuyến tàu đang chuẩn bị khởi hành, Mộc Chi lên theo đoàn người đang chờ soát vé toan leo lên tàu. Nhưng cuối cùng, cô vẫn bị người soát vé phát hiện.

- Chú làm ơn cho cháu lên đi mà chú. . .

- Không được! Mua vé mới được lên!

Cô van xin rất lâu nhưng vẫn không được gì. Bỗng một ông lão đứng trong đoàn người ở phía sau nhét tờ tiền vào tay anh ta:

- Cho con bé lên đi, tôi thấy bên trong cũng dư chỗ nhiều mà.

Thế là cô được lên tàu. Cô đi theo ông lão, ngồi sau ghế của ông. Con tàu sẽ chạy đến nơi nào cô cũng không rõ, nhưng qua rất lâu rất lâu, khi bầu trời bên ngoài đã chuyển sang sẫm tối, ông lão rút cuộc cũng bước xuống một ga tàu.

- Cháu gái, sao lại đi theo ta? – Ông lão hỏi cô.

Mộc Chi không trả lời.

- Cháu cũng ở đây à? – Ông lão tiếp tục hỏi.

Rốt cuộc Mộc Chi lên tiếng:

- Đây là đâu vậy ông?

Ông lão ngạc nhiên: “Cháu xuống ga mà không biết đây là đâu sao? Đây là Đà Nẵng. Nhà cháu ở đâu?”

- Cháu không có nhà.

...

Chuyện cũ cứ ngỡ khi nhớ lại sẽ rất đau thương, nhưng hóa ra Mộc Chi vẫn có thể kể lại theo cách bình thản như thế. Cho đến khi cô kết thúc câu chuyện, Nam Khang vẫn không hề lên tiếng.

- Anh đang nghĩ gì vậy? – Cô hỏi.

Phòng bệnh không mở điện, chỉ có ánh đèn vàng từ bên ngoài hắt vào khiến không gian mờ tỏ nhá nhem. Mộc Chi ngược mặt lên quan sát sắc thái biểu cảm của Nam Khang, nhưng ánh sáng nhấp nhোang chỉ càng làm anh thêm thâm sâu khó đoán bắt. Mãi lâu sau anh mới trả lời:

- Anh hỏi hận vì đã đi Pháp.

- Sao anh lại nói thế? - Cô ngạc nhiên.

- Năm hai đại học, Đảng tạo được một số mối quan hệ trong ngành công an, đã nhờ họ truy xuất địa chỉ thực sự của Nguyễn Văn Cừ. Lúc đó là giữa học kỳ, anh chỉ có thể đếm từng ngày cho đến kỳ nghỉ đông để về Việt Nam. Ngày anh đến làng Yên họ đã chôn “em” rồi. Lúc đó anh biết mình sai rồi, nếu không học ở Pháp, có lẽ anh đã có thể đến kịp lúc.

- Nghỉ đông năm đó trùng với Tết sao anh?

- Anh ghét Tết.

“Từ khi ở Pháp mình đã thấy cậu ta như vậy rồi. Hai năm đầu tiên còn về Việt Nam, sau đó thì không thấy nữa.”

Thì ra đó là lý do. . .

Mộc Chi hít một hơi sâu, quàng tay ôm chặt lấy anh:

- Việc này sao có thể là lỗi của anh chứ! Nếu anh không đi Pháp, sao có thể đạt được sự nghiệp như hôm nay. Anh rất căm thù Uy Quyền mà. Dù em không biết lý do là gì, nhưng em hiểu anh không thể vì một mình em mà bỏ đi lý tưởng của cả cuộc đời!

Nam Khang bỗng lạnh giọng:

- Ngày đó anh nghĩ phải chọn con đường nào ngắn nhất để đi, bởi vì nếu không có gì trong tay, mỗi bước anh làm đều khó khăn. Trả thù cũng vậy. Tìm em cũng thế. Nhưng Tết năm đó anh đã nhận ra, nếu sự nghiệp anh đạt được chậm hơn và trả thù lâu hơn một chút, anh vẫn có thể nhẫn nại. Nhưng mất em là mất vĩnh viễn, anh không thể đánh đổi.

Anh thu chặt vòng tay, ép cô sát vào cơ thể mình rồi cúi đầu hôn lên tóc cô:

- May là anh còn có cơ hội để sửa sai.

Mộc Chi rúc mặt vào ngực anh, mùi cơ thể anh khiến cô cảm thấy bình yên quá đỗi. Một lúc sau, cô sực nhớ ra, liền hỏi:

- Anh nói rằng đến Đà Nẵng học để tìm em, sao lại thế?
- Trong hồ sơ nhận nuôi lưu lại ở trại trẻ, Nguyễn Văn Cừ đã khai địa chỉ là ở Đà Nẵng.

Mộc Chi hoàn toàn không hề biết điều này.

Thì ra ngay từ đầu, họ đã lên một kế hoạch quá hoàn hảo để che dấu sự tồn tại thực sự của cô đối với thế giới này. Sự thật nghe đáng sợ là thế, nhưng khi anh nói ra cô lại cảm thấy rất dễ chịu.

- Khang, em chỉ cần biết anh đã chưa bao giờ quên em, như vậy là đủ rồi.

Nam Khang không đáp lại. Có lẽ, anh cũng đang trách trò đùa nghiệt ngã của số phận đã khiến họ lỡ mất nhau đến tận hai lần.

Một, là ngày cô theo Nguyễn Văn Cừ về làng Yên.

Một, là kỳ nghỉ đông năm đó.

Mộc Chi biết anh đang khó chịu. Cô đưa tay vỗ nhẹ lên ngực anh, nói:

- Anh ngủ đi, mai phải đi nội soi rồi. Em đã kể xong rồi, ngày mai đến lượt anh nhé? Mười ba năm qua anh đã sống thế nào. Mối thù của anh. Được không?

- Được. – Anh dịu dàng đáp.

Nói như vậy nhưng Mộc Chi rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ, trong khi Nam Khang vẫn không tài nào chợp mắt được. Anh khẽ rút tay ra khỏi người cô, rón rén trèo xuống giường. Cánh tay mang catheter khiến anh tương đối khó chịu. Anh nén đau, di chuyển thật nhẹ ra ngoài ban công của phòng bệnh để không đánh thức cô.

Một cuộc điện thoại cho Bern.

- Tôi nghe đây, Louis. – Bern bắt máy.
- Tình hình thế nào rồi?
- Phía công an đã có kết luận, chúng ta hoàn toàn không có lỗi. Chúng ta cũng đã hỗ trợ gia đình người công nhân đó một khoản tiền, anh ta có vẻ rất hài lòng. Vụ này coi như giải quyết xong.

Nam Khang “ừm” một tiếng rồi nói:

- Cậu hãy tổ chức cuộc họp rút kinh nghiệm với các trưởng phòng trực thuộc, nhưng yêu cầu họ không triển khai xuống cấp thấp hơn.

Bern là phó tổng giám đốc phụ trách dự án, nên không khó hiểu khi Nam Khang ra chỉ thị như vậy. Tuy nhiên, Bern im lặng một lúc rồi nói:

- Mạng của Duy có cần làm vậy không?
- Tạm thời bên đó chưa cần biết.

Bern đáp một tiếng rồi cúp máy. Nam Khang đứng trầm ngâm thật lâu, rồi lấy điện thoại ra, xem lại tin nhắn mà mẹ Dương đã gửi cho anh vài hôm trước.

“Mẹ đã hỏi rồi, công ty đó cũng đã từng làm vậy ở một trại mồ côi khác ở Sài Gòn, cùng thời điểm với chúng ta vào năm 97.”

Một tia lạnh dâng lên trong đáy mắt Nam Khang.

...

Khoảng tám giờ sáng hôm sau, Nam Khang được đưa đi nội soi trên xe lăn. Mộc Chi ngồi ở bên ngoài chờ, vô cùng sốt ruột vì mãi vẫn không thấy anh ra. Cho đến khi Nam Khang được người điều dưỡng đẩy ra từ phòng nội soi, cô mới thở phào một tiếng. Vừa nhìn thấy Mộc Chi, anh đã nói:

- Anh khó chịu quá.

Biểu cảm anh lúc đó hệt như một đứa trẻ vừa bị mẹ bắt uống thuốc. Cô điều dưỡng đẩy xe cho anh - cũng chính là người đã hứa với Bern lừa Mộc Chi một phen sợ chết khiếp vào ngày hôm qua, che miệng cười khúc khích. Mộc Chi vội vàng giải thích:

- Bình thường anh ấy không thế này đâu...

- Tôi biết tôi biết, anh ấy chỉ đang “làm nũng” với chị thôi! Tiếc quá nha, một anh chàng đẹp trai như thế này rốt cuộc là hoa đã có chủ. Haizz.

Cô ấy nói thêm vài câu nữa rồi rời đi. Đợi cô ấy đi khuất, Mộc Chi ngồi xuống, lấy tay xoa nhẹ lên bụng anh, không quên cầu nguyện:

- Anh thấy tác hại của việc không coi trọng sức khỏe chưa!

Lần đầu tiên trong đời bị mắng, Nam Khang lại thấy rất vui.

Mộc Chi nói luôn miệng trên suốt đoạn đường trở về phòng bệnh. Lúc họ về phòng, Huy Hoàng và Duy đã ở đó. Huy Hoàng ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt mình, cảm thán:

- Hai cậu là thật sao?!

Nam Khang nhướn mày: “Chả lẽ không?”

Huy Hoàng bức xúc quay sang Duy:

- Cậu cũng biết rồi sao?!

Duy nhún vai cười thầm, điều này ai mà chẳng biết chứ! Chỉ có kẻ vô tư như Huy Hoàng mới không nhìn ra hai người kia vốn luôn có “tư tình” với nhau thôi.

Mộc Chi hỏi Duy: “Cậu không đi làm sao? Đừng nói là đem việc đến bắt anh ấy xử lý nhé?”

Huy Hoàng chặc lưỡi chen vào:

- Mùa Hè Nhỏ! Mới đó mà cậu đã xót cậu ta rồi sao?

Mộc Chi trừng mắt với Huy Hoàng, trong lúc Duy đáp:

- Tôi cũng không muốn đến đây làm bóng đèn đâu, sắp gọi tôi đến thì tôi mới đến đó chứ.

Nói rồi anh đưa một tập hồ sơ cho Nam Khang. Nam Khang cảm lấy, đặt sang một bên. Rồi anh nhàn nhạt nói: “Hai cậu về được rồi.”

Duy: “...”

Huy Hoàng không nhận được chữ thì một câu.

Mãi đến lúc hai người đó ra khỏi phòng, Mộc Chi vẫn có thể nghe được tiếng Huy Hoàng vọng lại sau cánh cửa: “Tôi cũng muốn có người yêu! Người yêu bé nhỏ của anh ơi em đang ở nơi nào. ~”

Cô liếc qua tập hồ sơ Duy để lại - báo cáo của phòng nhân sự, tò mò hỏi:

- Công ty lại tuyển thêm người hả anh?

Nam Khang lật tập hồ sơ ra xem, đáp:

- Không. Anh muốn xem lại sơ yếu lý lịch của một số nhân viên.

Mộc Chi ừ à, cũng không định hỏi nữa. Nhưng sau đó, anh bỗng nhiên nhích môi nhìn cô:

- Đặc biệt là của trưởng phòng phát triển dự án.

Mộc Chi mất một lúc mới tiêu hóa được, xấu hổ nói: “Ý anh là anh Nguyên sao? Anh ấy chỉ đùa vui thôi, mọi người đồn quá lên đó.”

Nam Khang hí mắt nguy hiểm:

- Người yêu của anh từ nhỏ đã được nhiều người chú ý, anh phải cẩn thận mới được.

Mộc Chi chuyển đề tài:

- Cho phép anh đọc trong vòng một tiếng. Hết thời gian thì phải lên giường nằm đó.

Nam Khang cười nhẹ:

- Anh rất thích về sau.

- Đồ đáng ghét! – Mộc Chi mắng một tiếng sau khi đã bắt kịp tốc độ suy nghĩ của anh.

Cô quyết định không quan tâm đến anh nữa, cũng bắt tay vào làm việc trên màn hình máy tính xách tay của mình. Duy đã cho phép cô không phải đến công ty trong một tuần tới, trừ trường hợp khẩn cấp, thế nên thời gian Nam Khang nằm viện cô cũng sẽ chỉ làm việc từ xa.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Yêu em hơn cả màu mắt

Kết quả nội soi trả về, dạ dày của Nam Khang đúng là có một ổ loét rất lớn, và người ta đã cho bấm sinh thiết để làm kiểm tra ung thư. Thật may, kết quả giải phẫu bệnh mảnh sinh thiết kết luận rằng đó là một ổ loét lành tính.

Tuy vậy, Mộc Chi vẫn rất lo lắng, cấm tiệt anh đụng vào bất cứ thứ gì liên quan đến công việc trong thời gian dưỡng bệnh. Nói là anh phải nghỉ ngơi, nhưng thực ra Nam Khang là kiểu người không thích nằm quá nhiều. Lúc này anh đang ngồi cạnh Mộc Chi trên chiếc bàn tiếp khách trong phòng bệnh, buồn bực khi thấy cô cứ mãi vui mặt vào màn hình máy tính mà không thêm quan tâm đến mình.

Khi cô làm việc đặc biệt xinh đẹp, với đôi lông mày chau nhẹ suy tư và bờ môi đỏ hồng he hé mở. Từ hôm qua, cô đã buộc tóc gọn gàng thay vì để tóc lòa xòa che đi gương mặt của mình. Nhưng lúc này, một lọn tóc mai vẫn vô tình rơi xuống che đi góc nghiêng hút hồn của cô. Nam Khang bắt mắt đưa tay vén sợi tóc “đáng ghét” đó lên.

Mộc Chi quay sang anh, đôi mắt cô mở to như phản chiếu cả nền trời trong vắt. Mỗi một lần nhìn vào nó, Nam Khang đều thấy như hồn mình đã bị cô cướp mất. Một tay đang vén tóc nhẹ nhàng chuyển sang nâng lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, khiến nó lọt thỏm trong lòng bàn tay anh. Anh từ từ cúi đầu.

Mộc Chi e ấp nhắm mắt, cảm nhận chính mình đang dần dần bị chiếm giữ.

Nụ hôn thứ hai đến thật dịu dàng. Khi anh mút nhẹ, cô không tự chủ được khẽ hé miệng. Nam Khang bắt lấy thời cơ chen lưỡi vào bên trong, tăng tốc cuồng nhiệt. Anh cuốn lấy cô quấn quít thật lâu.

Cảm giác lâng lâng xen kẽ phấn khích khiến Mộc Chi như bị rút cạn sức lực. Cho đến khi cô không thể nhịn thở được nữa, anh mới thỏa mãn rời khỏi môi cô.

Mặt cô đỏ ửng, đôi mắt ngậm một màng sương trở nên càng long lanh. Nam Khang khẽ đưa một ngón tay vuốt nhẹ đuôi mắt, giọng đã sớm trầm khàn:

- Sau này em đừng đeo thứ này nữa.

Mộc Chi ngẩng ngơ một lúc, đáp:

- Vâng.

Trước đây cô che đi màu mắt đơn giản chỉ vì muốn thu mình hết mức có thể, không muốn bất cứ một đặc điểm gì trên người khiến kẻ khác chú ý. Bởi vì cô đã hoàn toàn mất niềm tin vào thế giới xung quanh, toàn thân cô là những vết tích đen tối ám ảnh cô từng giờ từng phút.

Nhưng có anh ở bên, cô không cần phải sợ bất cứ kẻ nào trên cuộc đời này nữa.

Bỗng nhiên thấy tò mò, cô hỏi:

- Làm cách nào anh nhận ra em với màu mắt này?

Nam Khang nhẹ nhàng và bình thản đáp:

- Anh yêu em không phải chỉ vì nó.

Đôi mắt màu nâu khói của cô có thể khiến bao nhiêu kẻ si mê, và cả anh cũng vậy. Nhưng cô vĩnh viễn không nhận ra một điều rằng ở cô có những thứ còn đẹp hơn cả màu mắt.

Mộc Chi ngẩng ngơ nhìn anh.

- Làm sao đây, anh lại muốn hôn em rồi.

Nam Khang lại bắt đầu ghé sát về phía cô. Mộc Chi đỏ mặt đẩy anh ra, mắng:

- Em còn phải làm việc mà, đừng quậy!

Anh chau mày:

- Việc ở đâu lắm thế. Anh phải gọi Duy mới được.

- Em làm việc cho anh đấy, tổng giám đốc!

- ...

Vừa nói đến đó, cửa phòng bỗng bị đẩy ra, một người đàn ông đội mũ, đeo kính mắt và mang khẩu trang kín mít đi vào. Đợi đến khi hai người họ đồng loạt quay sang, anh ta mới tháo khẩu trang xuống:

- Bệnh viện gì mà kiểm phòng bệnh muốn gãy cả chân.

Mộc Chi ngạc nhiên kêu lên:

- Uy Vũ?! Không phải anh phải đi lưu diễn sao?

Uy Vũ nhếch môi cười:

- Chính là lưu diễn ở Đà Nẵng đó. Bất ngờ không?

Kể từ hôm gặp lại, Uy Vũ và Mộc Chi vẫn luôn giữ liên lạc với nhau. Khi Mộc Chi nói rằng mình đang làm việc ở công ty của Nam Khang, Uy Vũ đã biết bản thân chẳng còn cơ hội nào nữa. Và rồi hôm qua lúc nhắn tin, cô kể đang ở bệnh viện với Nam Khang, anh đã ngay lập tức hiểu được vấn đề.

Chỉ là, anh vẫn không thể kiểm chế bản thân mình, hủy một show diễn để chạy đến đây.

Cảnh tượng anh nhìn thấy trước mắt, trong căn phòng bệnh nho nhỏ, một nam một nữ ngồi cạnh nhau, khoảng cách giữa hai người họ là khoảng cách chỉ gặp ở một đôi tình nhân. Uy Vũ nghe thấy tiếng lòng mình đang vụn vỡ.

Anh che đi nỗi buồn trong đáy mắt, huyết sáo ngồi xuống:

- Có vẻ như hai người đã nhận ra nhau.

- Tôi chưa bao giờ không nhận ra cô ấy.

Nam Khang và Uy Vũ im lặng đầu mắt một lúc lâu. Cảm nhận được bầu không khí kỳ quặc giữa hai người đàn ông, Mộc Chi bèn nói:

- Đúng rồi, em vẫn luôn thắc mắc, làm cách nào mà hai anh quen nhau được vậy?

Không ai trả lời câu hỏi của cô.

Họ đang bận nhớ lại cuộc chạm mặt đầu tiên của mình.

“Anh là ai?”

“Nam Khang.”

“Tại sao bây giờ anh mới đến?! Muộn rồi, cô ấy chết rồi, anh biết không!”

Cuộc gặp mặt tình cơ giữa hai người đàn ông ở trước ngôi mộ của người con gái mình quan tâm nhất, kéo theo sau là bao nỗi trống vắng.

Sau lần đó, bọn họ tuyệt nhiên không liên lạc với nhau. Họ có cuộc sống của riêng mình. Nam Khang quay lại Pháp tiếp tục phát triển sự nghiệp. Uy Vũ dấn thân vào con đường nghệ thuật. Tưởng như sợi dây liên kết đã kết thúc ngay từ lần đó.

Nhưng nhiều năm sau, Uy Vũ gặp phải sóng gió lớn nhất trên con đường ca hát của mình, là scandal bất hòa với công ty quản lý. Suốt mấy tháng trời mọi hoạt động của anh đều bị phong tỏa, sự nghiệp đóng băng. Muốn thoát khỏi sự kiểm soát đó, anh chỉ có cách chấm dứt hợp đồng trước thời hạn, nhưng lại không có đủ tiền để đền bù. Đó cũng là lúc anh nhận được một cuộc điện thoại từ nước Pháp xa xôi.

Suy cho cùng, Nam Khang chính là người duy nhất đã chìa tay ra giúp đỡ anh trong cái thời điểm khó khăn muôn ngả đó.

Uy Vũ thật lòng nói:

- Bọn anh quen nhau vì em.

Mộc Chi “ồ” một tiếng. Một lúc sau, cô chuyển chủ đề:

- Đúng rồi, anh nói ngày mai sẽ đi Mỹ thăm chị và cháu sao?

- Ừ.

- Năm đó nghe tin chị anh sinh con, thoáng cái mà đã tám năm rồi. Con bé giờ đã vào tiểu học rồi nhỉ?

Mắt Uy Vũ ánh lên một tia dịu dàng, nhưng ngay sau đó đã sụp xuống:

- Nhưng có lẽ con bé sẽ không gần mẹ lâu được nữa.

Nam Khang hỏi:

- Chị cậu bị bệnh gì?

- Cơ tim chu sinh, đại khái là suy tim xuất hiện trong thời kỳ mang thai của phụ nữ.- Thật ra Uy Vũ ít khi nói việc này với ai, bởi nó cũng chẳng phải là việc vui vẻ gì.

- Không thay tim được hở anh? – Mộc Chi hỏi.

- Không tìm được quả tim thích hợp.

Không gian bỗng trở nên trầm mặc, ai cũng chìm đắm trong những suy nghĩ của riêng mình. Mãi cho đến khi nhận ra sự trì trệ của bầu không khí, Uy Vũ vội cười:

- Thôi, hôm tôi nay tranh thủ ghé qua thăm hai người một chút thôi, tôi phải ra sân bay ngay.

- Em tiễn anh.

Mộc Chi nhìn Nam Khang, đợi anh gật đầu, cô theo Uy Vũ rời đi.

Nhưng Mộc Chi chỉ tiễn Uy Vũ được đến sảnh bệnh viện, vì nếu ở bên ngoài họ sợ sẽ bị phóng viên bắt gặp. Uy Vũ nói:

- Anh đi đây, em vào đi.

Nhưng Mộc Chi không đi ngay mà vẫn cứ đứng nhìn theo bóng lưng của Uy Vũ, mơ hồ cảm nhận được sự hiu quạnh đang rót rơi theo từng bước chân anh.

Bỗng nhiên, Uy Vũ quay ngược lại, bước nhanh đến, kéo Mộc Chi ôm thật chặt vào lòng mình. Anh nhắm mắt một lúc, nói:

- Hạnh phúc nhé, em gái.

Mộc Chi mỉm cười đáp lại cái ôm của anh.

- Cảm ơn anh, Uy Vũ.

Lúc cô quay lại phòng bệnh, Nam Khang vẫn đang ngồi ở chỗ cũ, trên tay đã cầm một cuốn tạp chí kinh tế. Cô đi đến ngồi bên cạnh anh, một lúc sau anh vẫn không có phản ứng gì. Cô buồn cười hỏi:

- Anh sao vậy?

Nam Khang chỉ đợi cô lên tiếng, hừ giọng:

- Chờ em lâu quá.

- Anh ghen đấy à?

Nam Khang không trả lời.

- Uy Vũ là anh trai của em mà. – Mộc Chi nói.

Nam Khang không biết nên nói là cô ngốc hay là vô tư nữa, lúc thẳng thóc đó nhìn cô, tình ý rõ ràng như vậy có kẻ mù mới không thấy.

Anh ghen tị với Uy Vũ vì cậu ta là người đàn ông duy nhất chứng kiến được quá trình cô trưởng thành. Nói đúng ra thì, cái giai đoạn quan trọng nhất của cuộc đời cô, ở bên cô là Uy Vũ chứ không phải anh. Bằng góc độ nào đó, anh phải thừa nhận Uy Vũ xuất sắc chẳng thua kém gì mình. Mộc Chi lại rất đề ý tới cậu ta, chẳng một thằng đàn ông nào thấy vui với điều đó cả.

Mộc Chi phát hiện ra lúc Nam Khang ghen lên, gương mặt lạnh lùng thường ngày bỗng trở nên đáng yêu vô cùng. Cô ghé lại hôn “chụt” lên má anh.

- Vậy được chưa nào?

- Chưa mua chuộc được anh đâu.

Mộc Chi nghĩ một lúc, rồi cuối xuống hôn thật nhanh lên môi anh. Nhưng ngay lập tức, anh đưa tay giữ chặt cô lại, ép cô hôn mình thật lâu.

Sau khi rời khỏi môi cô, anh nói:

- Không có lần sau.

- Vâng. – Cô ngẩng ngơ đáp.

Đôi tình nhân cứ tiếp tục chìm đắm trong mật ngọt, cho đến khoảng đầu giờ chiều, điện thoại của họ cùng lúc reo lên. Mộc Chi nhìn vào điện thoại, là cấp dưới của cô gọi đến.

- Xảy ra việc lớn rồi trường phòng, chị máu lên mạng xem đi!

Nam Khang cũng đã bắt máy, họ liếc nhìn nhau.

Nơi đầu tiên Nam Khang và Mộc Chi ghé qua xem là trang facebook truyền thông của Bắc Hà. Lúc này, nó đã sớm bị dội bom bởi hàng nghìn bình luận chửi rủa của cư dân mạng.

“Làm ăn như sh*t! Bóc lột một người công nhân tội nghiệp đến mức gãy cả chân!”

“Tôi sẽ tẩy chay cái khu du lịch này!”

“Trả lại công bằng cho gia đình người ta đi!”

“Họ ỷ có tiền nên đã dùng tiền bịt miệng truyền thông và mua chuộc cơ quan cảnh sát sao?!”

Có một đường liên kết được người ta thi nhau chia sẻ, nó dẫn đến một đoạn video được đăng trên trang cá nhân của một nhà báo nổi tiếng. Đoạn video ghi lại cuộc phỏng vấn của anh ta với người công nhân đó.

“Họ chỉ trả cho tôi một số tiền không đáng kể, gọi là “hỗ trợ” tôi dưỡng bệnh nhưng thực ra trách nhiệm của họ là phải đền bù. Tôi không hiểu lý do tại sao công an lại kết luận họ vô tội. Tôi là dân đen nên chỉ biết nuốt oan ức vào trong. Nhưng tôi là lao động chính của gia đình, bây giờ tôi thế này thì vợ con tôi lấy gì để sống đây?”

Bern và Duy đẩy cửa bước vào phòng bệnh với vẻ vô cùng gấp rút, một cuộc họp khẩn của ban giám đốc.

Bern vỗ tay lên đùi với vẻ tức giận:

- Tôi không hiểu tại sao tin tức này lại bị truyền ra ngoài! Chúng ta đã phong tỏa rất tốt mà! Rõ ràng là lúc nhận được hỗ trợ từ chúng ta gã đó đã rất vui vẻ, tại sao lại trở mặt nhanh như vậy? Đúng là khôn nạn!

Duy dăm chiêu một lúc rồi nói:

- Gã ta được hãn phóng viên nổi tiếng đến phỏng vấn, rõ ràng là có người đứng phía sau giật dây phá chúng ta rồi. Bây giờ phải công bố văn bản kết luận của phía công an và bệnh án của bệnh viện lên thôi.

- Không được. – Nam Khang nói.

- Tại sao?! – Cả Duy và Bern đồng thanh.

- Truyền thông đang nghi ngờ chúng ta chạy tiền, bây giờ công bố những thứ đó chỉ càng gây phản tác dụng.

- Cây ngay không sợ chết đứng, chúng ta không làm gì thì sao phải sợ? – Bern hậm hực.

- Không thể đối đầu với truyền thông. Để mất thiện cảm của khách hàng là chúng ta thua. – Nam Khang đáp.

Duy lo lắng hỏi:

- Vậy bây giờ phải làm gì?

Nam Khang tựa vào lưng ghế phía sau. Tiểu Hạ từ đầu đến cuối không dám chen vào cuộc nói chuyện của ban giám đốc, nhưng cô có cảm giác Nam Khang rất bình thản trước việc này.

Dường như sự việc đã được anh tiên lượng từ trước.

Quả nhiên, anh nhàn nhạt đáp:

- Không làm gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương ngại của em

- Không làm gì cả?! Ý cậu là sao? – Bern khó hiểu kêu lên.

Một tay Nam Khang gác trên thanh vịn của ghế sofa, ngón tay thon dài gõ nhẹ thông dong:

- Hôm trước cậu đã cho người đi điều tra các mối quan hệ xung quanh anh ta rồi, nói lại kết quả đi.

Bern hít một hơi, tự nhắc bản thân mình phải thật kiên nhẫn, sau đó nói:

- Nhân viên của tôi đã mời mấy tên bom nhậu bạn của anh ta đi uống, lúc say lên mấy gã đó đã thừa nhận hết rồi. Đêm đó họ đi chơi gái đến bốn giờ sáng, say xinбет nhè mới mò về nhà.

- Ghi lại rồi đúng không?

- Đương nhiên.

Duy chen vào:

- Ý anh là chúng ta công bố đoạn phim đó trước?

Nam Khang quay sang Mộc Chi, vuốt tóc cô:

- Em nói xem.

Mộc Chi lườm anh, “Không chịu nghiêm túc!”, sau đó quay sang Bern và Duy:

- Thực ra tôi nghi ngờ ở nhà chị ấy bị bạo hành nên ngay sau đó đã cho nhân viên đến tìm hiểu. Hàng xóm xung quanh biết rất rõ, anh ta thường xuyên say xỉn rồi đánh đập vợ mình. Có hôm còn đập phá đồ đạc rồi đuổi chị ấy ra khỏi nhà. Họ rất ghét anh ta, có người không nhịn được lên tiếng thay thì bị anh ta cầm gậy rượt chạy. Cho nên tôi nghĩ, ý của Nam Khang là để cho những người sống gần họ tự lên tiếng trước.

- Có chắc là họ sẽ nói ra không? – Duy ngờ vực.

Mộc Chi mỉm cười đáp:

- Sự việc rùm ben thế này chắc chắn sẽ có nhiều phóng viên đến đó phỏng vấn. Nếu anh “ngứa mắt” một người đã lâu, có cơ hội thì anh có tranh thủ không? Cho nên chúng ta cứ đợi đi.

Mắt Bern sáng rực lên:

- Cho nên chúng ta sẽ thuận nước đẩy thuyền, vào vai kẻ đáng thương, đợi cho những người kia tự động lên tiếng, rồi mới tung ra bằng chứng thực sự?

Duy gật gù:

- Như vậy sẽ càng làm cho truyền thông áy náy, Nam Thịnh và Bắc Hà sau vụ này không những không bị tụt giảm danh tiếng mà lại càng trở nên nổi tiếng hơn!

Nam Khang nhếch môi thay vì đáp lại.

Bern và Duy lúc này mới nhận ra vấn đề không nghiêm trọng như họ nghĩ. Sự việc này ngược lại còn rất có lợi cho Nam Thịnh. Họ ngồi thêm một lúc rồi kéo nhau ra về.

Đợi họ đi rồi, Mộc Chi nói với anh:

- Anh cố ý để lộ vụ này ra đúng không?

Nam Khang cười cười:

- Tại sao em nghĩ vậy?

- Chúng ta đã phong tỏa tin tức tốt như vậy sao mà! Hơn nữa, rõ ràng là mình đã may mắn khi gặp phải một tên không ra gì, gây thù với rất nhiều người. Cho nên anh biết nếu sự việc này xảy ra, chúng ta không cần làm gì cũng sẽ có đồng minh. Anh lợi dụng việc đó, đúng không?

Nam Khang hí mắt nghịch lộn tóc đuôi gà của cô:

- Hôn anh, anh nói cho.

- Nam Khang!

Anh cười nhẹ:

- Anh từng nói chiến thuật kinh doanh hàng đầu là gì?

- Đánh vào tâm lý phụ nữ.

- Vậy thì thứ hai, là thả con tép bắt con tôm. Nhớ chưa?

Mộc Chi trầm ngâm một lúc, sau đó hỏi:

- Con tôm thực sự anh muốn bắt là gì? Chắc chắn không thể vì muốn có thêm danh tiếng mà mạo hiểm như vậy, Bắc Hà trước đó đã gây ra tiếng vang đủ lớn rồi.

Anh nhìn cô, chậm rãi nói:

- Việc này còn thiếu một bước nữa.

...

Mặc dù nói là như vậy, nhưng tối hôm đó Mộc Chi vẫn rất căng thẳng. Cô liên tục ôm điện thoại cập nhật tình hình, không còn tâm trạng để tâm sự yêu đương với Nam Khang. Anh chỉ cười, để mặc cô muốn làm gì thì làm. Dù sao chuyện như vậy cũng chỉ có anh mới có thể bình thản xem như không có gì.

Sự việc quả đúng như lời Nam Khang nói. Không lâu sau đó đã có rất nhiều báo đài đưa tin về những đoạn phỏng vấn với hàng xóm của người công nhân, tất cả đều chỉ trích anh ta sống không chuẩn mực. Buổi chiều cùng ngày, Nam Thịnh âm thầm tung ra đoạn phim bằng chứng những người bạn nhậu của anh ta trong lúc say xỉn đã vô tình tiết lộ trò chơi bôi thạc loạn của họ đêm đó. Đương nhiên, đoạn phim lại một lần nữa gây bão mạng xã hội. Hội phụ nữ địa phương lên tiếng, người vợ đồng ý ra tòa để bảo vệ quyền lợi cho bản thân.

Một ngày sau đó nữa, Nam Thịnh chính thức công bố kết luận của cơ quan cảnh sát và bệnh viện nơi người công nhân điều trị, đồng thời các hình ảnh chụp lại cảnh ban giám đốc Nam Thịnh gồm Bern và Duy đến thăm hỏi động viên gia đình của anh ta cũng được tung ra. Tiếp đó, Nam Khang bỗng nhiên ra chỉ thị công khai kỷ lục guinness thế giới của hệ thống cáp treo Số Một và tàu lượn siêu tốc lên trang chủ Nam Thịnh – điều mà trước đó anh đã nói là “để dành” khi có dịp thuận lợi hắt tung ra. Hiển nhiên, thông tin đó đã làm dậy lên một làn sóng tự hào trong lòng mỗi một người con Việt Nam.

Buổi tối sau tất cả mọi việc, Mộc Chi nửa ngồi nửa nằm trên giường bệnh của Nam Khang, say sưa đọc tin tức trên màn hình điện thoại. Cô vừa tắm xong, mái tóc đã được sấy khô và búi qua loa sau gáy. Một vài sợi tóc rũ xuống cần cổ thon dài trắng mịn, phần da thịt bên dưới chiếc áo phông trắng vẫn còn mang theo hơi ẩm, khiến cho lớp vải trở nên mỏng hơn thường ngày. Dù đó chỉ là một chiếc áo phông kín bưng, nhưng xuyên qua cổ áo vẫn thấp thoáng thấy được bờ xương quai xanh thanh mảnh uốn lượn, dường như đâm thẳng vào mắt Nam Khang ngay khi anh bước ra từ phòng tắm. Anh bước đến ngồi lên giường, gọi cô:

- Mộc Chi.

Mộc Chi ngẩng mặt lên, cười:

- Anh tắm xong rồi hả? Em đang xem tin tức, chúng ta toàn thắng rồi!

- Ừm.

- Sao anh không có phản ứng gì vậy? – Cô hỏi.

Nam Khang lấy chiếc điện thoại ra khỏi tay cô, đặt sang một bên:

- Thời gian của em tối nay thuộc về anh.

Cô buồn cười nói:

- Cả ngày em đều ở bên anh, anh còn chưa thấy đủ sao?

- Vĩnh viễn không đủ. Anh không muốn lãng phí thêm một phút nào nữa.

Mười ba năm là quá nhiều rồi.

Mộc Chi im lặng nhìn anh bằng đôi mắt màu nâu khói sâu biên biếc mà anh ngày nhớ đêm mong. Nam Khang đưa tay nâng mặt cô, cuối người áp đến.

Nụ hôn quyết liệt hơn thường ngày, Mộc Chi dần dần mất sức trượt người xuống dưới, tiếp đó, thân hình cao lớn của anh đổ lên người cô, quần quít không chút kẽ hở. Nam Khang dờ môi xuống dưới, chậm chạp mon man lướt qua chiếc cổ nhỏ xinh, rải lại đằng sau những vết tích đỏ hồng ướt át. Anh bỗng cảm nhẹ lên xương quai xanh Mộc Chi, khiến cô rên lên một tiếng. Cô có thể cảm nhận được bên dưới anh đã thay đổi, khề nhắm mắt, vòng tay ôm lấy cổ anh. Nam Khang khựng người, rồi trầm giọng một tiếng, luồn tay vào bên dưới chiếc áo phông của cô, hướng về phía ngọn đồi cao vút.

Bỗng nhiên, những ký ức kinh hoàng mà Mộc Chi luôn nhìn thấy trong mỗi cơn ác mộng lướt qua đầu cô, khiến cô choáng tỉnh khỏi cơn say tình. Gương mặt góm ghềnh của Uy Phong và đôi bàn tay thô bạo đã dày xéo từng tấc da thịt non nớt của cô hiện về quá rõ nét.

Nỗi đau đón bỗng chốc nhấn chìm lấy cô.

Cơ thể cô trở nên cứng đờ, vài giây sau, chúng không kìm được run rẩy.

Nam Khang dừng lại, ngẩng mặt lên kiểm tra tình hình.

Đôi mắt Mộc Chi đã ướt đầm từ bao giờ.

Không gian rơi vào trạng thái trầm tư. Một lúc sau, anh dịu dàng lau nước mắt trên mặt cô, lật người qua nằm bên cạnh, ôm lấy thân hình nhỏ bé đang run lẩy bẩy của cô:

- Anh xin lỗi, Mộc Chi.

Mộc Chi bật khóc, vùi mặt vào lồng ngực anh, lắc đầu:

- Không đâu. Em xin lỗi... em...

Nam Khang vỗ nhẹ lên lưng cô, nói:

- Là anh quá vội vàng. Tội nay anh ôm em ngủ, được không?

Mộc Chi thu mình co ro trong lòng anh. Hơi ấm của anh khiến lòng cô dịu lại. Giọng anh vẫn rất khàn:

- Có anh ở đây rồi, em đừng sợ.

Một giọt nước mắt lại lăn dài trên má cô. Cô gật đầu, yên tâm ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi hơi thở của Mộc Chi đã trở nên đều đều, Nam Khang mới nhẹ nhàng rút tay khỏi người cô. Anh trèo xuống giường, kê gối, đắp chăn lại cho cô trước khi chính mình lại đi vào phòng tắm một lần nữa.

...

Tòa nhà Uy Thị sừng sững uy nghi chiếm lĩnh cả một khu vực sầm uất nhất của thành phố Sài Gòn. Trên tầng cao nhất, trong căn phòng xa hoa nhất, chủ tịch hội đồng quản trị, CEO tập đoàn Uy Thị - Uy Quyền ngồi ngả ra chiếc ghế lót đệm mang phong cách hoàng gia, nghe người thư ký thân cận nhất của mình báo cáo.

Uy Quyền đã ngoài sáu mươi, một nửa số tóc trên đầu cũng đã bạc hết, mày tron dựng ngược trên cặp mắt lười câu trắng dã, ngón tay đeo một chiếc nhẫn tròn bản to cỡ lộ độp trên mặt bàn, cười thâm trầm

- Con trai của Nam Thịnh xem ra cũng có chút bản lĩnh, nhưng vẫn còn non lắm.

Người thư ký hỏi:

- Nam Khang đã cố tình đối đầu với giám đốc Uy Phong nhiều lần, là muốn trực tiếp khiêu chiến Uy Thị. Chúng ta có nên cho anh ta một bài học không?

Uy Quyền hí đôi mắt quý quyết lại, nói:

- Ngựa non háu đá. Từ bao giờ Uy Thị lại thất thế trước một công ty nhỏ? Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi, cứ chờ xem kịch hay đi.

Đợi người thư ký ra khỏi phòng, Uy Quyền thu lại nụ cười ngạo mạn. Ông ta lấy ra một xấp báo cũ luôn được xếp trong ngăn kéo dưới cùng của bàn làm việc, nhăm nhi những con chữ được làm nổi bật bằng bút dạ quang:

“Nam Thịnh – gã tư bản độc tài và thâm hiểm cuối cùng cũng phải chịu tội trước vành móng ngựa. Tòa án tuyên bố mức án chung thân cho ba tội danh giết người diệt khẩu, trốn thuế và biến thủ tài sản.”

“Bộ ba Nam Thịnh – Hưng Khởi – Uy Quyền tan đàn sê nghệ, chấm dứt một tình bạn đẹp kéo dài hàng thập kỷ.”

“Sự đổi thay của con người đều đến từ tham vọng tiền tài và quyền lực, những mối quan hệ đẹp tan vỡ.

Kẻ vào tù, kẻ chết đi, chỉ còn duy nhất một người đủ thông minh và lương thiện xứng đáng được ở lại.”

“Con trai cả của Nam Thịnh được phát hiện đã chết đuối trên sông, người vợ không chịu được những cú sốc liên tiếp cũng đã chết bất đắc kỳ tử ngay sau đó.”

“Nam Thịnh đột quy vì tai biến mạch máu não trong tù.”

Uy Quyền gấp các tờ báo lại, kéo theo một tia cười độc ác. Cái đế chế thịnh trị mà ông dùng cả tuổi trẻ để đổi lấy, nào đâu dễ dàng để con trai của kẻ ông ghét nhất động đến.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Bắc Hà chính thức được khai trương vào ngày ba mươi tháng tư, trùng với một kỳ nghỉ lễ toàn Quốc kéo dài bốn ngày. Phòng kinh doanh Nam Thịnh thời điểm đó vô cùng bận rộn vì phải liên tục thống kê những con số cao kỷ lục.

Một tuần sau khi Nam Khang xuất viện, cái nắng của ngày hè đã về trên khắp mọi ngõ hẻm Đà Nẵng, bầu trời trong vắt không một gợn mây. Tầng ba mươi tám Nam Thịnh lúc này đang diễn ra cuộc họp khởi động dự án trung tâm thương mại mới với sự có mặt đầy đủ của ban giám đốc và tất cả các trưởng phòng.

Trưởng phòng kinh doanh Tiểu Hạ đứng trước màn hình projector, tóc búi nhẹ sau gáy, trạng thái tinh thần rạng rỡ tràn đầy sức sống, báo cáo thành quả sau một tháng nghiên cứu thị trường của mình.

Mọi người đã sớm quen với màu mắt tuyệt đẹp của cô, nhưng lúc này đây vẫn có người bị nó làm cho mất tập trung. Lần đầu tiên nhìn thấy nó, ai cũng hỏi xem liệu có phải cô đeo kính áp tròng, nhưng họ không ngờ đó lại mới chính là màu mắt thực sự.

Mộc Chi quét bút laser lên màn hình, chậm rãi nói:

- Nghiên cứu trong tất cả những trung tâm thương mại lớn nhất hiện nay ở cả thành phố Đà Nẵng và thành phố Hồ Chí Minh, tôi rút ra hai kết luận sau. Thứ nhất, nên chú trọng vào phân khúc trung cấp thay vì cao cấp. Thứ hai, nên ưu tiên cho hoạt động ăn uống, vui chơi thay vì mua sắm.

Trưởng phòng xây dựng dự án tỏ ra không đồng tình:

- Trung tâm thương mại về bản chất đã là địa điểm mà những người có mức sống cao lui đến, tại sao lại không đi theo hướng cao cấp? Hơn nữa, chỉ những nhãn hàng cao cấp mới có đủ tài chính để thuê mặt bằng tại trung tâm thương mại, tôi không nghĩ hướng đi này là khả thi.

Tiểu Hạ gật đầu với anh ta, nhẹ nhàng giải thích:

- Tôi xin phép được phân tích trước về kết luận thứ hai. Tôi nhận thấy trong hầu hết các trung tâm thương mại, khu vực giải trí luôn đông đúc và sầm uất hơn hẳn khu vực mua sắm – vốn là nơi đặt chi nhánh của các thương hiệu cao cấp. Điều này chứng tỏ người Việt Nam ưu tiên nhiều hơn cho hoạt động ăn uống, vui chơi, và đa số họ đều thuộc phân khúc trung cấp. Điều quan trọng hơn hết là mức sống trung bình của người Việt Nam cũng chưa cao.

Dừng lại một lúc, cô nói:

- Đương nhiên chúng ta không thể bỏ qua phân khúc cao cấp, nhưng không dành nhiều không gian cho nó. Trong cùng một lĩnh vực kinh doanh, chẳng một nhãn hàng nào muốn có một đối thủ tương tự ở gần mình. Cho nên nếu nhận thấy đã có nhãn hàng giống họ thuê mặt bằng, họ sẽ không thuê ở trung tâm của chúng ta nữa. Do đó tỉ lệ bỏ trống mặt bằng sẽ cao, gây lãng phí. Nên tôi cho rằng thu hẹp diện tích khu vực cao cấp, nhường chỗ cho khu vực trung cấp là có cơ sở.

Mộc Chi kết thúc phần thuyết trình của mình, nhường chỗ lại cho các trưởng phòng khác tiếp tục triển khai kế hoạch. Cuộc họp kéo dài trong hai tiếng đồng hồ. Rốt cuộc, Nam Khang là người cuối cùng tổng kết và chỉ thị những công việc tiếp theo.

Xong đâu vào đó, anh thông báo:

- Qua kỳ nghỉ lễ này, tất cả nhân viên Nam Thịnh sẽ được đi trải nghiệm một ngày tại Bắc Hà. Sau hôm đó các trưởng phòng tổng hợp ý kiến và cảm nhận của nhân viên trực thuộc, nộp trực tiếp cho tôi.

Anh đã thành công khiến cho cả phòng họp vỡ òa. Mọi người vừa bàn tán sôi nổi vừa kéo nhau rời khỏi phòng họp. Nguyên đi bên cạnh Mộc Chi, cười với cô:

- Em đã làm rất tốt.

Mộc Chi mỉm cười đáp lại:

- Cảm ơn anh, những ngày tới anh sẽ phải vất vả nhiều. Cố lên nhé.

Đó là lần đầu tiên Nguyên thấy cô thân thiện với mình đến thế. Anh tự hỏi phải chăng lời tỏ tình của anh ngày hôm đó đã khiến cô rung động? Anh như vừa được tiếp thêm động lực, liền hỏi:

- Anh vẫn chưa có cơ hội hỏi thăm, một tuần em nghỉ làm là do không được khỏe sao?

Mộc Chi đang tính trả lời thì Nam Khang gọi cô từ đằng sau:

- Trưởng phòng kinh doanh Tiểu Hạ, ở lại gặp tôi.

Mộc Chi không nhìn anh, cười với Nguyên:

- Dạ không. Người nhà của em không khỏe nên em phải chăm sóc thôi ạ.

Mãi đến khi trong phòng không còn ai khác ngoài hai người, Nam Khang mới đứng dậy rồi từ từ tiến về phía cô. Mộc Chi bắt đầu cảm nhận được sự “nguy hiểm” đến từ anh, quay lưng muốn tháo chạy. Nhưng không kịp nữa rồi, anh đã đến nơi, xốc cô đặt lên bàn rồi phủ người xuống. Anh đứng đối diện cô, chống hai tay giam cô vào giữa cơ thể mình. Dù cô đã ngồi hẳn lên chiếc bàn làm việc, Nam Khang vẫn phải khom người mới ngang được với mặt cô. Đến khi anh buông ra, cô thở hồng hộc, đưa tay đập vào ngực anh:

- Không nghiêm túc!

Anh hừ giọng:

- Không được cười với người đàn ông khác.

- ...

- Chiều nay về nhà cùng anh.

Từ khi xác lập quan hệ, Nam Khang nếu có thời gian rảnh đều muốn quán lấy cô. Sau khi xuất viện, anh đã tự lấy lý do mình vẫn còn chưa khỏe, bắt ép cô dọn đến sống cùng mình. Bọn họ ngày nào cũng ngọt ngào lượn qua lượn lại trước mặt Bern khiến Bern gần như sắp biểu tình rồi. Mộc Chi nghĩ vậy, nén cười, nói:

- Hôm nay em có hẹn với bạn đi uống trà chiều, anh về trước đi.

- Nam hay nữ?

Cô bật cười:

- Là nữ! Ghen tuông vớ vẩn!

Nam Khang hài lòng hôn lên trán cô:

- Đừng đi lâu quá.

...

Mộc Chi trở về biệt thự gỗ vào lúc bảy giờ tối, chào Bern đang ngồi ăn mỳ tôm trong bếp rồi thả phần cơm vừa mua được ở bên ngoài xuống trước mặt anh. Bern cười ha hả:

- Cậu là nhất, Tiểu Hạ! Nếu cậu mà không về thì bọn mình sẽ chết đói đó. ~

Mộc Chi than thầm, thì ra đó là cách hai tên đàn ông sống cùng nhau trong một căn nhà, chẳng trách bệnh đau dạ dày của Nam Khang lại nặng như vậy.

Cô đi lên tầng hai, mở cửa phòng làm việc của Nam Khang thì thấy anh đang nghiên cứu thứ tài liệu gì đó trên bàn. Lúc cô bước vào, anh ngước mặt lên, nở một nụ cười nhàn nhả. Mộc Chi vòng ra sau bàn đến bên anh, tựa hông vào cạnh bàn:

- Anh đang làm gì vậy?

- Sắp tới sẽ hợp tác với một công ty lập trình để thiết kế phần mềm quản lý Bắc Hà. Anh đang xem lại hợp đồng.

Mộc Chi “vâng” một tiếng, sau đó nói:

- Để lát nữa rồi xem, xuống ăn cơm đi anh.

Nam Khang nắm tay Mộc Chi kéo cô ngồi gọn lên đùi mình, ôm eo cô bất mãn nói:

- Chờ em lâu quá.

Mộc Chi choàng tay qua cổ anh:

- Em gặp được bạn tâm giao nên nói chuyện hơi lâu một chút.

- Thật không? – Anh nhướn mày.

- Thật mà.

- Vờ vệt.

Cô cười khê, cúi mặt hôn lên môi anh.

Cô phát hiện ra, người đàn ông này rất thích được dỗ dành. Mỗi lần cô chủ động, tâm trạng anh đều rất vui vẻ. Nhưng chẳng mấy chốc, Nam Khang đã giành lại thế thượng phong. Nụ hôn của anh luôn luôn cuồng nhiệt và mạnh mẽ, ép cô đến không một kẽ hở. Mộc Chi không tự chủ được siết chặt hai cánh tay mình, ôm cổ anh thật chặt.

- Louis, về việc của...

Bern từ đâu xuất hiện phá tan bầu không khí lãng mạn trong phòng. Mộc Chi giật mình đẩy Nam Khang ra, trèo vội xuống khỏi đùi anh.

- Haha... tôi chưa thấy gì cả! Hai người tiếp tục đi, tiếp tục đi! – Bern xua tay.

Nam Khang đen mặt nói:

- Ngày mai cậu dọn qua nhà Hoàng đi.

Bern khựng người, trừng mắt:

- Mẹ nó chứ! Chính cậu là người bắt tôi chuyển sang đây, cậu muốn chết hả?

- Cậu hết giá trị lợi dụng rồi.

Bern chửi thề một tiếng.

Mộc Chi phát hiện ra gì đó, vội vàng hỏi lại:

- Ý cậu là sao, Bern?

Bern nhìn Tiểu Hạ, hậm hực nói:

- Cậu ta xấu nét lắm. Tự dưng mấy tháng trước lại nổi hứng mua nhà, bắt mình trả lại nhà đang thuê để dọn sang đây sống cùng. Bây giờ có cậu rồi thì thẳng chân đá mình đi như vậy đây!

Nói xong, Bern xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa bấm số điện thoại của ai đó. Mộc Chi có thể nghe thấy âm thanh cú gấu của anh vọng lại từ đằng xa:

- Hoàng hả? Tên Louis khôn khiếp đó vừa đuổi tôi...

Cho đến khi tiếng nói của Bern hoàn toàn biến mất, Mộc Chi ngơ vực:

- Anh có ý mua lại nhà cũ của Du Miên?

Nam Khang đã ngồi vào ghế của mình từ bao giờ, cười cười:

- Ừ.

Cô hít một hơi, hỏi tiếp:

- Anh đừng nói Bé Bông cũng là anh thả ra ngoài nhé?

Anh lại kéo cô ngồi lên đùi mình, đáp:

- Anh theo đuổi em rất khó khăn, Mộc Chi.

Mộc Chi lặng thinh không đáp. Cô tự hỏi cô có gì tốt đẹp để người đàn ông trước mặt có thể vì cô mà nghĩ ra biết bao nhiêu thứ như thế.

- Sao anh lại nhẫn nại với em như thế...

- Anh lúc nào cũng thua trong tay em.

Một lúc sau, Mộc Chi hỏi:

- Tại sao anh lại hận Uy Quyền?

Anh đắm chiêu một lúc, rồi hỏi một câu không liên quan:

- Anh luôn tò mò trước khi đến trại trẻ em đã sống như thế nào.

Mộc Chi ngẩng ngơ nhớ lại khoảng thời gian đã sớm mờ nhạt trong trí nhớ đó.

Cô đến trại trẻ Hoa Hường Dương khi chỉ vừa mới bốn tuổi, ký ức duy nhất mà cô nhớ được trước đó là đã tỉnh lại trong bệnh viện với một cái đầu trống rỗng. Trước mặt là một người cảnh sát trẻ tuổi.

“Con có nhớ số điện thoại của bố mẹ không?”

Kỳ lạ là, ngoài cái tên “Mộc Chi”, cô chẳng thể ý thức được điều gì về bản thân mình.

Sau đó người ta đưa cô đến trại trẻ.

Cô nhìn Nam Khang lắc đầu:

- Em không nhớ được, anh biết mà. Nhưng sao anh không trả lời em?

Nam Khang trầm ngâm một lúc, vuốt tóc cô:

- Sau này anh sẽ kể.

Mộc Chi “vâng” một tiếng. Có lẽ đó là kỷ niệm rất đau lòng, nếu anh chưa sẵn sàng để kể cho cô nghe, cô sẽ không bắt ép.

Nam Khang nói:

- Em xuống dưới trước đi.

- Sao thế? Anh lại muốn làm việc mà bỏ ăn sao?! – Cô chau mày tức giận.

Anh cười nhẹ:

- Anh đi tắm, để thế này anh sẽ nghẹn chết, Mộc Chi.

Thế là, Mộc Chi xấu hổ chạy biến ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Sánh bước bên anh

Một buổi sáng thường nhật ở Nam Thịnh, Mộc Chi đang ngồi trong phòng làm việc thì nhận được tin nhắn của Nam Khang từ tầng ba mươi tám.

“Lên đây.”

Khi cô đẩy cửa phòng làm việc của anh, cả Bern và Huy Hoàng cũng đang ở đó. Ba người đàn ông đang ngồi chụm lại nghiên cứu thứ gì đó từ màn hình máy tính xách tay. Huy Hoàng vẫy tay với cô:

- Mùa Hè Nhỏ, mau lại đây xem tác phẩm của mình!

Nói rồi, anh đứng lên nhường chỗ cho cô, chính mình lại vòng ra đứng sau lưng ghế. Mộc Chi ngồi vào giữa Nam Khang và Bern, vừa thấy thứ trên màn hình đã kêu lên:

- Nhanh vậy đã có thiết kế 3D của trung tâm thương mại rồi sao?!

Huy Hoàng cười:

- Mình vẽ cũng lâu rồi, chỉ chờ hoàn thiện lại thôi.

Bern tua đoạn video về điểm khởi đầu, nói:

- Tiểu Hạ, đây là bản hoàn chỉnh cuối cùng trước khi trình ra hội đồng quản trị vào tuần tới. Thề với cậu, đây là một bản thiết kế đi trước thời đại!

Mộc Chi hồi hộp dán mắt vào màn hình, những hình ảnh sang trọng, hiện đại mang tính thẩm mỹ cao lần lượt được trình chiếu trước mắt cô.

Trung tâm thương mại Nam Thịnh sẽ được xây dựng trên một miếng đất tọa lạc ngay giữa lòng quận 3 – khu vực nằm ở bờ Đông sông Hàn. Trước đây, khi chưa có nhiều những nhịp cầu nối qua sông, quận 3 là một vùng quê nghèo nàn kém phát triển nhất của Đà Nẵng. Ngày nay, khi những cây cầu nối đuôi nhau mọc lên, tốc độ phát triển của hai mảnh đất vốn bị chia cắt bởi dòng sông đã nhanh chóng được san bằng. Quận 3 giờ đây đã trở thành một nơi sầm uất, là huyết mạch du lịch của cả Đà Nẵng bởi địa thế tuyệt vời mà thiên nhiên đã ban tặng cho nó - nằm giữa một bên là biển núi, một bên là sông Hàn mộng mơ.

Tòa nhà được thiết kế trải rộng theo chiều ngang, tận dụng tối đa ánh sáng tự nhiên và không gian gần như rất “mở”. “Mở” ở đây có nghĩa là, bạn hoàn toàn có thể ngồi trong một quầy cà phê và quan sát được hoạt động của mọi người ở quầy bánh ngọt gần đó. Nhưng điểm đặc biệt nhất của mô hình thiết kế này mà Mộc Chi có thể nhận ra ngay lập tức, đó là màu xanh của cây cối gần ngập tràn trong mỗi một góc ngách – điều mà chưa có bất cứ một trung tâm thương mại nào ở Đà Nẵng nói riêng và Việt Nam nói chung làm được. Nó đã xóa nhòa cái ấn tượng về những trung tâm thương mại cao vút bí bách đến ngộp thở. Một thiết kế hướng nhiều đến trải nghiệm của khách hàng.

Cho đến khi màn hình chuyển về màu đen, Mộc Chi mới kêu lên:

- Thật sự quá đột phá, cậu tuyệt quá, Huy Hoàng!

Huy Hoàng sờ mũi, cười ha hả:

- Mình chỉ lo phần thiết kế, còn định hướng là của Khang.

Mộc Chi quay sang Nam Khang, hỏi:

- Tại sao anh lại chọn đi theo hướng này?

Nam Khang nhếch môi cười:

- Không cần phải là một người chuyên về thiết kế, anh suy nghĩ dưới góc độ của một nhà kinh tế đối với nhu cầu của thị trường.

- Xin được chỉ giáo! – Cô nói.

Anh chậm rãi giải thích:

- Lần trước khi em trình bày nghiên cứu thị trường, em đã bỏ sót một lưu ý. Khách hàng khi ghé đến trung tâm thương mại đều vì một mục đích có sẵn, làm cách nào để giữ chân họ lâu hơn sau khi họ đã trải nghiệm xong dịch vụ mình muốn?

Hãy tưởng tượng xem, bạn chỉ đơn thuần muốn đến xem một bộ phim, nhưng lại bị không gian tuyệt vời ở đây dụ dỗ bạn phải ở lại lâu hơn dự tính, liệu bạn có muốn ghé qua một quầy nước nào đó vừa nhâm nhi vừa tận hưởng? Bạn lê la hàng giờ đồng hồ, khám phá sự xinh đẹp trong từng góc ngách nhỏ, vô tình bắt gặp một chiếc áo hợp với mình được trưng bày trên một cửa hàng nào đó, liệu bạn có muốn vào thử không?

Những nhà kinh tế luôn phải nghĩ ra cách thức thông minh nhất để dẫn dụ khách hàng vùng tiền cho sản phẩm của mình, biến ý định “không mua” thành “phải mua”.

Mộc Chi nhìn Nam Khang bằng ánh mắt đong đầy niềm tự hào. Bern ho một tiếng:

- E Hèm! Bọn tôi vẫn còn ở đây nhé!

Huy Hoàng cũng chen vào:

- Có thể đừng nói vấn đề kinh doanh trước mặt tôi được không?

Mộc Chi cười xòa. Một lúc sau, cô hỏi:

- Đúng rồi, cuối tuần cậu có đi Bắc Hà cùng mọi người không, Huy Hoàng?

Huy Hoàng so vai:

- Mình đã ở trên đó nhiều đến ngán luôn rồi. Mình dành thời gian đó đi ngắm mấy cô em nóng bỏng còn thích hơn.

Bern chau mày:

- Chẳng nào cậu mới chịu sống nghiêm túc lại vậy?

- Hừ, kệ tôi. Cậu cứ nói Louis, nhưng giờ cậu ta cũng có Mùa Hè Nhỏ rồi. Tôi thấy cậu mới là có vấn đề đấy nhé, cậu đang tu đó à?

Bern không trả lời câu hỏi đó.

...

Thứ bảy của tuần đó, Bắc Hà đóng cửa với du khách để dành không gian tiếp đón toàn thể nhân viên Nam Thịnh, Nam Mộc, Nam Chi, cùng với rất nhiều đối tác làm ăn của Nam Thịnh đến tham quan.

Chín giờ sáng, dù nắng đã lên nhưng mây mù vẫn bao phủ toàn bộ đỉnh núi. Tia nắng xuyên qua một tầng hơi nước dày càng trở nên ảo diệu, đủ sáng để con người có thể chiêm ngưỡng toàn bộ nét đẹp trùng điệp của Bắc Hà nhưng vẫn mát mẻ làm lòng người khoan khoái. Nơi này chính là địa điểm trong mơ để người ta đưa nhau đi trốn giữa cái gắt gỏng của mùa hè xứ nhiệt đới.

Lúc này đây, Mộc Chi đang đứng trò chuyện cùng Rosie Williams và chồng của bà – Mine Williams, vốn không phải là đối tượng hợp tác của Nam Thịnh nhưng lại có mặt trên danh nghĩa là khách mời của cô.

Người bạn mà hôm đó Mộc Chi có hẹn đi uống trà chiều chính là Rosie.

Mine Williams dùng đôi mắt tinh tường của một người đã chinh chiến nhiều năm trên cả trường đời và trường nghiệp để đánh giá cô gái trẻ trước mặt mình.

Cô sở hữu nét đẹp tiêu biểu của phụ nữ Châu Á, cách nói chuyện cuốn hút và tinh tế khiến người ta không thể rời mắt. Từ lúc gặp được cô gái này, vợ ông cứ luôn miệng ca ngợi khiến ông không khỏi thấy tò mò. Điều bất ngờ là, cô lại chính là nhân viên của Nam Thịnh.

Mine đến Việt Nam chuyến này với mục đích chính là đưa vợ đi nghỉ dưỡng, nhưng cũng tiện thể thăm dò tiềm năng đầu tư ở đây. Ông luôn giữ thái độ hòa nhã với tất cả mọi doanh nghiệp có ý muốn tiếp cận, nhưng không có nghĩa là ông dễ dãi. Đối với lời mời đến Bắc Hà, nếu không phải dùng danh nghĩa cá nhân để mời, chắc chắn ông sẽ không nhận lời.

Cả buổi sáng hôm đó, trong khi Nam Khang ở cùng với các đối tác của Nam Thịnh thì Mộc Chi lại đi cùng Mine và Rosie. Cho đến tận giờ trưa cô mới quay về dùng bữa tại nhà ăn của khách sạn.

Lúc cô đang loay hoay chọn món từ bàn buffet, Nguyên và Đạt từ đằng xa tiến về phía cô. Nguyên cười, trên tay cầm một ly nước cam ép vừa lấy được từ chiếc bàn ở đằng xa, hỏi cô:

- Em uống không?

Mộc Chi từ chối:

- Cảm ơn anh, anh cứ uống đi ạ.

Đạt huyếch vào Nguyên, chọc ghẹo:

- Biết đâu người ta không thích nước cam, cậu vợ quá rồi đấy.

Nguyên đã sớm học được cách chai mặt, nhìn vào đĩa thức ăn le le que vài món trên tay Mộc Chi, nhiệt tình hỏi:

- Em chưa chọn được món sao? Thử món này đi, khá ngon đó. – Nguyên chỉ tay vào một món trên bàn.

Mộc Chi mím嘴唇 đầu:

- Em chọn xong rồi ạ.

- Ít vậy sao?! – Đạt Mập kêu lên. Chỗ thức ăn trên đĩa cô còn chưa bằng một phần ba lượng thức ăn anh có thể ăn được.

Nguyên lo lắng nói:

- Em ăn vậy sao có sức làm việc?

Tiếng Nam Khang bắt ngờ vang lên từ đằng sau:

- Bạn gái tôi kén ăn.

Mọi người đồng loạt quay sang anh. Anh bước đến bên cạnh Mộc Chi, cô lén đẩy người anh, nhắc nhở anh chớ có làm bừa. Nam Khang gấp thức ăn trên bàn bỏ thêm lên đĩa của cô, giọng nói có phần cưng chiều:

- Em chẳng chịu nghe lời gì cả.

- ...

Đạt Mập cảm thấy rất sốc:

- Hai người... hai người...

- Chúng tôi đang yêu nhau. – Nam Khang nhàn nhạt nói.

Mãi đến khi Nguyên và Đạt Mập ngỡ ngàng rời đi, Mộc Chi mới kéo Nam Khang ra một góc nghiêm giọng:

- Anh nháo gì thế?

- Tuyên bố chủ quyền. – Anh nói.

Cô buồn bực:

- Chuyện này lan ra cả công ty thì em biết phải làm sao đây? Ít ra anh phải bàn bạc với em trước chứ?!

Nam Khang nhìn cô một lúc, trầm giọng:

- Em muốn anh yên lặng nhìn em bị tên đó tán tỉnh?

Mộc Chi không biết nên khóc hay cười:

- Anh không tin em sao?

- Bất cứ người đàn ông nào đến gần em đều khiến anh khó chịu, Mộc Chi.

- Anh đừng có ghen tuông trẻ con như vậy!

Anh trầm mặc không đáp.

- Em chưa sẵn sàng để công khai, nên mình tạm thời giữ khoảng cách với nhau trước mặt mọi người được không anh?

Một lúc sau, anh nói: “Được.”

Mộc Chi xoay người bỏ đi nói chuyện với các đồng nghiệp khác. Nhưng suốt những cuộc tán gẫu sau đó, cô không thể tập trung một chút nào.

Cô đã khiến anh buồn.

Suy cho cùng, cô vẫn không đủ tự tin để sánh bước bên anh trước mặt người khác.

Mộc Chi bung đĩa thức ăn đến một góc ngồi, không kìm được liếc về phía Nam Khang ở đằng xa. Anh đang đứng cùng Jennie Phạm, hai người nói gì đó rất vui vẻ.

Trong lòng cô đang tự thúc giục chính mình, hãy mau đến đó kéo Nam Khang về, cô là bạn gái của anh, nhưng đôi chân lại cứ chôn tại chỗ mà không tài nào nhúc nhích nổi.

- Sao lại ngồi một mình vậy, Tiểu Hạ?

Đạt Mập ngồi xuống bên cạnh, đang cười với cô. Mộc Chi cười gượng:

- Đồng người quá, em hơi ngộp.

Đạt Mập nói gì đó với Mộc Chi, cô lơ đãng đáp trả, tâm trí vẫn mãi mê lơ lửng ở một góc đằng xa. Cho đến khi Đạt Mập gọi một tiếng:

- Tiểu Hạ! Cô có nghe tôi nói gì không thế?

Một lúc sau, Mộc Chi hỏi:

- Anh thấy em và anh ấy thế nào?

- Nam Khang hả?

Cô gật đầu. Đạt Mập suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Nam thanh nữ tú. Trong công việc đều rất xuất sắc. Hai người rất xứng đôi, sao tôi lại không nhận ra nhỉ?

Mộc Chi ngạc nhiên thốt lên:

- Anh chưa đọc sơ yếu lý lịch của em sao?

Đạt Mập hơi bất ngờ bởi câu hỏi của cô, nghĩ một lúc rồi nói:

- Hồ sơ của cô trước giờ đều không do phòng nhân sự giữ, tôi chưa từng đọc qua. Sao thế? Hay là... Nam Khang giữ nó đúng không?

Mộc Chi ngơ ngác. Thì ra đó là lý do cô vào công ty lâu như vậy nhưng không hề nghe thấy bất cứ lời bàn tán nào về trình độ học vấn của mình. Cô cứ luôn nghĩ thơ cho rằng nhân viên ở Nam Thịnh đã quá văn minh và tế nhị. Hóa ra, ngay từ đầu Nam Khang đã bảo bọc cô trong vòng tay mình, không để cô phải nhận lấy bất cứ tổn thương nào.

Mà rằng, bị người ta bàn tán thì đã sao? Cô cứ quan tâm đến cảm nhận của người khác mà bỏ quên cảm nhận của chính anh. Anh đã vì cô mà làm nhiều thứ như thế, sao cô không thể dừng cảm hơn vì anh.

Ở bên một người xuất sắc như anh, bị so sánh là điều cô không thể tránh khỏi. Cô phải học cách đối mặt.

Mộc Chi hít một hơi thật sâu, nói với Đạt Mập một câu rồi bước về phía Nam Khang và Jennie Phạm.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chờ em bao lâu cũng được (h)

- Hai người nói chuyện gì vui thế? – Mộc Chi cắt ngang lời Jennie Phạm.

Jennie Phạm vốn đang cười rất tươi, thấy Mộc Chi bước đến thì xụi mặt. Nhưng rất nhanh, cô ta đã lấy lại trạng thái hòa nhã thanh lịch vốn có:

- Chị Tiểu Hạ, em đang học hỏi thêm một số kinh nghiệm làm việc từ anh Nam Khang ạ.

- Vậy sao? - Mộc Chi liếc Nam Khang.

Nam Khang cười cười, ung dung đứng một bên xem trò hay.

- Anh Nam Khang nhiệt tình với em lắm ạ.

Mộc Chi cười lạnh:

- Tôi không vui với điều đó đâu. – Rồi quay sang Nam Khang – Anh nói xem?

Nam Khang nhếch môi, hướng về Jennie nói:

- Xin lỗi cô nhé Jennie, bạn gái tôi hay ghen. Có lẽ cô nên nhờ một người khác, tôi không thể tiếp tục nữa rồi.

Jennie Phạm trở mặt sừng sốt:

- Hai người...

Cho đến khi được anh ôm eo rồi đi, bỏ lại Jennie ngẩn ngơ nhìn theo từ đằng sau, Mộc Chi mới hừ giọng với anh:

- Cô ấy có tình ý với anh! Lần sau không được nói chuyện riêng với cô ấy nữa!

Nam Khang cuối đầu hôn cô một cái:

- Nghe lời em.

Mộc Chi hài lòng choàng tay anh, nũng nịu nói:

- Ăn xong mình đi chơi xe trượt đi anh. Lúc sáng nhìn người ta chơi trò đó em thích lắm.

- Sao lại thích? – Anh cười cười.

- Đó là trò chơi của tình nhân mà!

- Không sợ bị nhìn thấy nữa sao?

- Em muốn tuyên bố chủ quyền.

...

Buổi tối, phòng trà Bắc Hà có Rym đến biểu diễn. Anh chỉ vừa ghé qua sau khi chạy xong một show ca nhạc ở Đà Nẵng. Nam Khang ôm Mộc Chi ngồi trên một chiếc ghế sofa ở trong góc của phòng trà. Chiều nay lúc hai người chơi xe trượt ngoài trời, tất cả mọi người đều đã nhìn thấy. Cho nên lúc này thấy Nam Khang nhân nhả ôm người tình xinh đẹp trong lòng, họ cũng chẳng còn thắc mắc nữa.

Thỉnh thoảng sẽ có cấp dưới hoặc đối tác đến mời rượu anh, Mộc Chi đều thay anh uống cả. Dạ dày anh vẫn chưa ổn định hoàn toàn sau lần xuất huyết đó, cô không cho phép anh động vào bất cứ một giọt rượu nào.

Đêm nay ngoài Rym còn có nhiều nghệ sĩ nổi tiếng khác, đương nhiên là không thể thiếu Nancy. Cô ta từ góc nào đó cầm một ly rượu đi đến:

- Chào cô, Tiểu Hạ. Tôi ngồi đây được chứ?

Mộc Chi thoáng chút ngạc nhiên, ngồi thẳng dậy:

- Được chứ, được chứ!

- Em quen cô ấy? - Nam Khang hỏi Mộc Chi.

- Cô ấy là bạn của em.

Nancy nâng một ly rượu, hướng về phía Nam Khang:

- Tổng giám đốc Nam Khang, nghe danh đã lâu. Tôi cũng là cấp dưới của anh, mời anh một ly rượu được không?

Nam Khang không mặn không nhạt đáp:

- Bạn gái tôi không cho tôi uống rượu.

Mộc Chi trừng mắt với Nam Khang, sau đó cười với Nancy:

- Tôi uống thay anh ấy.

Mắt Nancy thoáng qua tia thất vọng, uống vội, ngồi thêm một lúc thì thấy bản thân quá thừa thãi, rút cuộc đành kiếm cớ rời đi.

Sau khi hát xong một mạch bốn năm bài hát, Uy Vũ rời khỏi sân khấu, đi lại chỗ Nam Khang và Mộc Chi ngồi. Ba người nhân nhả tán gẫu với nhau một lúc lâu. Lúc này Mộc Chi đã ngà ngà say, rúc trong lòng Nam Khang, híp mắt nói:

- Uy Vũ này, anh có thấy Khang của em đẹp trai lắm không. Sao anh ấy lại đẹp trai như thế chứ. ~

Uy Vũ chau mày:

- Hình như cô ấy say lắm rồi.

Nam Khang cũng chiều nhìn cô gái trong lòng mình, nói:

- Tôi đưa cô ấy về nghỉ trước.

Uy Vũ gật đầu, trầm mặc nhìn hai người họ rời đi.

Khách sạn nằm ngay trong Trấn Pháp, từ phòng trà quay về đó phải đi bộ một đoạn khá xa. Nam Khang nắm tay Mộc Chi, bước đi thật chậm rãi trên con đường nhựa chạy giữa một khung cảnh Châu Âu cổ kính. Trấn Pháp về đêm lại càng huyền ảo hơn bội phần. Dù nhiệt độ buổi tối ở Bắc Hà lạnh đến tê tái, nhưng không gian được nhuộm bởi gam màu nóng lại khiến nó trở thành một địa điểm ấm áp dành cho những đôi tình nhân. Mộc Chi bước đi loạng choạng, cao giọng nói:

- Đồ anh biết Nancy là ai. ~

Không đợi anh trả lời, cô đã nói tiếp:

- Cô ấy là Tiểu Hạ. Anh không nhận ra sao?

- Không có ấn tượng lắm.

Cô hừ giọng:

- Anh chẳng chịu để ý ai cả.

- Anh để ý em là đủ rồi, còn tâm trí mà để ý ai nữa.

Mộc Chi nghe vậy thì tí mắt lại, xoay người ôm lấy anh:

- Khang của em ngọt ngào quá. ~

Dưới ánh đèn lung linh, anh có thể mơ hồ nhìn thấy hai bầu má cô đang ửng đỏ. Người con gái này từ này đến giờ cứ bỏ trong người anh làm loạn, hại anh phải kim chế vô cùng khổ sở. Thật sự rất muốn hôn cô, nhưng anh tự nhắc mình nhịn xuống.

Từ đằng xa, Mine dắt tay Rosie thong thả đi tới. Mộc Chi vừa nhìn thấy họ đã vẫy tay:

- Ông Mine, bà Rosie!

Rosie kêu lên:

- Ôi chúa ơi, cháu có cần giới thiệu anh chàng này với ta không hả Tiểu Hạ?

Chưa đợi Mộc Chi đáp, Mine đã lên tiếng trước:

- Tôi biết cậu ấy. Cậu ấy là người đứng đầu của Nam Thịnh.

Nam Khang gật đầu:

- Chào ông, Mine. Bà Rosie, cháu là Louis Trần, rất vui được gặp bà.

- Cháu là... bạn trai của Tiểu Hạ sao? – Rosie ngờ ngợ hỏi.

Mộc Chi hí hóp mắt cười:

- Đúng rồi đó bà. Anh ấy là bạn trai của cháu, là người cháu yêu nhất nhất nhất!

Nam Khang cung chiêu vuốt tóc Mộc Chi, ánh mắt đọng đầy sự dịu dàng.

Mine có thể nhận ra sự mềm mại dâng lên trong khóe mắt Nam Khang khi anh nhìn cô, khác hẳn với phong cách ngày đó ở hội thảo doanh nghiệp. Đối với những người như ông và Nam Khang, chỉ có khi đứng trước mặt người phụ nữ mình yêu, mới có thể tự bào mòn đi những gai nhọn có được sau bao nhiêu ngày tháng lẫn lộn chốn thương trường khắc nghiệt.

Ông đánh giá cao những người đàn ông như vậy.

...

Mộc Chi đã ngồi yên vị trên chiếc giường trong phòng khách sạn của mình, cười ngô nghê trong lúc Nam Khang giúp cô cởi áo khoác ngoài. Khi chiếc áo thành công được lấy ra khỏi người cô, Mộc Chi ôm chầm lấy eo Nam Khang mè nheo:

- Anh không được đi đâu cả. ~

Nam Khang đặt chiếc áo sang một bên, dỗ dành cô:

- Em nằm xuống ngủ đi, ngoan.

Mộc Chi đưa hai bàn tay lần dọc từ eo anh ra trước, chọt những ngón tay nhỏ nhắn của mình vào các khối cơ rắn chắc trên bụng anh. Nam Khang nuốt nước bọt, bắt lay hai bàn tay của cô, khàn giọng:

- Đừng nghịch.

Mộc Chi chu môi bất mãn:

- Từ tối đến giờ anh vẫn chưa hôn em. Anh hết yêu em rồi.

Nam Khang trầm giọng:

- Anh sợ sẽ không kiểm soát được mình.

Mộc Chi đưa tay kéo anh ngồi xuống, tự mình chồm đến cắn lên môi anh. Bờ môi nhỏ xinh ướt át thành công xé toạc ngọn lửa dục vọng kìm nén đã lâu trong lòng Nam Khang. Anh tiến tới, ép chặt mặt cô cắn mút. Vì say nên Mộc Chi bạo dạn hơn thường ngày, cuốn lưỡi đẩy đưa vô cùng nhiệt tình. Nam Khang đẩy cô ngã xuống giường, phần bên dưới anh đã biến đổi từ lâu từng bừng nóng rất cọ vào đùi Mộc Chi. Cô thích thú đi đùi qua lại một cách nghịch ngợm. Nam Khang đục ngầu:

- Em đang đùa với lửa.

- Nóng quá... - Cô than thở.

Chết tiệt!

Nếu nhìn được, anh chẳng còn là đàn ông nữa rồi!

Nam Khang không nhớ đã điên cuồng cời quần áo của cô như thế nào, cho đến khi trên người Mộc Chi chỉ còn độc một bộ đồ lót màu trắng, anh mới dừng lại ngắm nhìn. Đôi gò bồng căng tròn ép thành một rãnh sâu nằm gọn giữa chiếc áo ngực, cặp đùi thon trắng nõn quấn lấy hông anh, mở ra một vùng đã sớm trong suốt ướt đẫm. Nam Khang đưa tay cời phẳng chiếc áo ngực của cô, hai núm tuyết mang theo hai chấm son hồng rực nở, đẹp đến nao lòng.

Anh muốn đưa tay chụp lấy nó, nhưng sức nhớ ra phản ứng kịch liệt của cô vào lần trước, liền cúi xuống cắn lên vành tai cô:

- Anh sẽ nhẹ nhàng, em đừng sợ.

Bị anh kích thích, cô run lên, khẽ gật đầu. Nam Khang áp lên môi cô quán quýt dẫn dụ, bàn tay nhẹ nhàng vờn đến bọc lấy một bên đùi dẹt xoa nhẹ. Sự tiếp cận dịu dàng đó khiến cô hường thụ ngấm nga. Anh dòi môi xuống ngậm lấy quả đào, một tay từ từ tăng lực nhào nặng, tay còn lại trượt xuống kéo tách chiếc quần mỏng tan. Lành địa quyến rũ ẩm ướt nóng hằm hấp hiện ra. Nam Khang bóng mắt ngắm nhìn.

Mộc Chi bỗng sững người, vùng chân đạp mạnh vào người anh. Nam Khang đang trong cơn say tình không hề phòng bị, lăn thẳng xuống đất.

Mộc Chi co người run lấy bầy.

Có lẽ là qua rất lâu, cơ thể cô bỗng được chấn dầy bọc lại, Nam Khang đã nằm xuống bên cạnh ôm cô vào lòng, vẫn vô cùng kiên nhẫn vỗ nhẹ lên lưng cô.

Mộc Chi lại vui mặt vào ngực anh, cứ để nước mắt thi nhau chảy ra.

Mộc Chi mơ màng ngủ đi, cho đến khi tia nắng đầu tiên của buổi sớm mai xuyên qua ô cửa sổ phòng khách sạn, cô thức giấc và thấy mình đang được anh ôm rất chặt, cách anh một lớp chăn dày.

Cô chồm người ngấm anh say giấc, đưa tay vuốt nhẹ những đường nét trên gương mặt anh. Đôi lông mày này, chiếc mũi này, bờ môi này, vẫn luôn luôn chỉ vì cô mà dịu dàng nhẫn nại như thế.

Nam Khang mở mắt, trầm lặng nhìn cô.

- Chờ em, Khang – Cô nói.

Anh vuốt tóc cô:

- Chờ em bao lâu cũng được.

Một lúc sau, cô lại lên tiếng:

- Em muốn đi Sài Gòn lấy lại thân phận.

Có lẽ, dùng cảm đối mặt với quá khứ là cách tốt nhất để chữa lành những tổn thương. Cô phải vượt qua được, để có thể đến bên anh bằng tâm hồn trọn vẹn nhất, trao cho tất cả những gì mình có.

Vì anh xứng đáng.

- Anh đi cùng em. – Nam Khang nói.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Vì anh yêu em

- Em sẵn sàng chưa?

Mộc Chi quét mắt một vòng bao quát lên toàn bộ khung cảnh uy nghiêm của tòa nhà trụ sở Cục An Ninh thành phố Hồ Chí Minh, gật đầu với Nam Khang.

Dù anh đã giải thích trước lý do vì sao cần phải đến nơi này, cô vẫn không khỏi thấy hồi hộp. Tay vẫn được Nam Khang nắm chặt, anh dắt cô tiến vào bên trong.

Đó là phòng lấy lời khai của đội điều tra hình sự cấp thành phố, trước mặt cô là đội trưởng của họ. Anh ta đưa cho cô một tờ biên bản, nói:

- Sau khi cô viết xong bản khai, cô sẽ chính thức trở thành nhân chứng được bảo vệ đặc biệt của chúng tôi.

Vụ án hình sự liên quan đến Nguyễn Văn Cừ đã được cảnh sát thành phố Hồ Chí Minh khởi động vào mấy tháng trước. Nguồn gốc đến từ việc Nam Khang nhờ Hải Đăng điều tra về ông ta, sau đó Hải Đăng lại vô tình phát hiện ra ông ta dính dáng đến nhiều tội trạng khác nhau và có thể lập thành một chuyên án cấp thành phố.

Mộc Chi cầm bút, hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu ghi ra tất cả những điều cô đã trải qua trong suốt mấy năm đó, không sót một chi tiết nào, kể cả là về Mây.

Trong phòng làm việc của Thượng Tá Hải Đăng.

Hải Đăng nhâm nhi tách cà phê trong tay mình, nói với Nam Khang đang ngồi ở phía đối diện:

- Vào năm đó, Nguyễn Văn Cừ tán tỉnh người phụ nữ nấu bếp ở đơn vị mà họ đi nghĩa vụ cảnh sát. Sau khi ông ta giải ngũ, bà ấy đã mang thai. Đứa con trai đó bây giờ bị suy thận đang phải nằm chờ một quả thận thích hợp. Đó là lý do bà ta chịu thừa nhận việc năm đó bị ông ta hãm hiếp.

Nam Khang cười lạnh:

- Chắc chắn Uy Quyền nắm giữ chứng cứ phạm tội của Nguyễn Văn Cừ, nên mới thao túng được ông ta.

Hải Đăng đâm chiêu:

- Tôi thật sự không ngờ Mộc Chi lại giúp chúng ta bắt được cái đuôi của Uy Quyền. Nhưng lý do ông ta sai khiến Nguyễn Văn Cừ nhận nuôi cô ấy là gì?

Nam Khang đẩy tập tài liệu mà anh tìm được ở trại trẻ đến trước mặt Hải Đăng, nói:

- Trước khi cô ấy được nhận nuôi đã tham gia vào một chương trình khám sức khỏe tổng quát.

- Có ý nghĩa gì?

- Có một bí mật luôn được Uy Thị giấu kín suốt bao năm nay. Con gái của Uy Quyền mắc bệnh tim, từ nhỏ đã được ông ta đưa sang Mỹ. Tôi cho rằng mục đích thật sự không phải là để điều trị dự phòng, mà để thoát khỏi sự kiểm soát của pháp luật Việt Nam, tiện bề thực hiện một ca phẫu thuật phi pháp.

- Ý cậu muốn nói là ông ta đã “săn” quả tim từ những đứa trẻ mồ côi?

Một lúc sau, Nam Khang nói:

- Nhưng hiện tại tôi vẫn chưa tìm ra mối liên quan giữa Uy Quyền và công ty thiết bị y tế đã tài trợ trại trẻ. Mọi thứ chỉ là do tôi suy đoán. Cậu tin tôi không?

- Tôi tin. Cảnh sát không chỉ làm việc dựa vào bằng chứng mà còn cần có trực giác. Uy Quyền lộng hành ở Sài Gòn bao nhiêu năm nay, tôi không biết

thể lực đang sau ông ta ghé góm cỡ nào mà cấp trên của tôi không dám sờ gáy, nhưng tôi thì khác. Nếu đúng như suy luận của cậu, thì rất có khả năng Uy Quyền còn dính dáng đến một đường dây tội phạm y khoa. Tôi sẽ liên hệ với người bên mảng đó, thử xem có tìm thêm được manh mối nào không.

- Cảm ơn cậu, Đăng.

- Tôi là một người cảnh sát, cậu không cần phải cảm ơn.

- Kể cả vì vụ án của ba tôi.

Hải Đăng bỗng trầm giọng:

- Một con người độc ác đến mức hại gia đình hai người anh em thân thiết nhất của mình tan nát, có việc gì ông ta không thể làm nữa chứ?

Không gian lại trở về trạng thái tĩnh mịch.

Dù cho Uy Quyền hành động quá khôn ngoan, chưa từng để lại một dấu vết nào gây bất lợi cho bản thân, nhưng Hải Đăng có một niềm tin chắc chắn rằng anh và Nam Khang đang tiến rất gần đến sự thật. Một lúc lâu sau, anh bỗng nói:

- Khoang đã. Năm đó Mộc Chi chỉ mới mười hai tuổi, trong khi con gái ông ta đã mười tám tuổi rồi, hai quả tim dù có phù hợp về mặt sinh học nhưng kích thước lại không thể bằng nhau. Đó là lý do ông ta nhẫn nhịn nuôi Mộc Chi tận mấy năm trời vẫn chưa chịu ra tay?!

Mắt Nam Khang ánh lên một tia lạnh thấu xương:

- Đó chưa phải điều kinh khủng nhất. Vợ của Uy Quyền cũng mắc phải chứng bệnh tương tự, chết đi khi sinh Uy Vũ. Bệnh cơ tim chu sinh chỉ bắt đầu phát bệnh khi phụ nữ mang thai mà thôi. Thời điểm Mộc Chi được nhận nuôi, con gái ông ta vẫn chưa lập gia đình.

- Cô ta chưa hề phát bệnh, ông ta đã âm thầm tìm trước một quả tim để dự phòng?!

Nam Khang gật đầu.

- Tại sao quả tim đó lại là Mộc Chi? Trùng hợp đến vậy sao?

Nam Khang lấy ra hai chiếc túi zip nhỏ đưa cho Hải Đăng, mỗi túi đều được chú thích rất rõ ràng.

- Cậu... - Hải Đăng ngơ ngơ nhìn bạn mình.

- Hi vọng không phải như tôi nghĩ. - Nam Khang nói.

...

Mộc Chi bước ra từ phòng lấy lời khai, dù tiết trời Sài Gòn nóng như lửa đốt, nhưng cô lại thấy chính mình như đang đứng giữa một ngày thu dịu nhẹ. Cô nhắm mắt, hít một vốc không khí đầy lồng ngực rồi thở mạnh ra.

Lúc cô mở mắt, Nam Khang đã đứng trước mặt cô từ bao giờ. Mộc Chi nhón miệng, chìa tấm thẻ trên tay mình đến:

- Em phải đi lấy vân tay để xác minh thân phận, và sau đó đã được cấp luôn chứng minh nhân dân mới của Mộc Chi. Anh chờ lâu không?

Nam Khang cầm tấm thẻ lên xem, nụ cười rạng rỡ của cô sáng bừng trên nền chữ xanh.

- Anh sa thải Tiểu Hạ nhé?

- Vâng! - Mộc Chi híп mắt.

Nghĩ gì đó, cô lại nói:

- Chiều nay mình ra mộ Mây đi anh, em sẽ giới thiệu anh với cậu ấy.

Chuyến xe buýt dẫn đến làng Yên bao giờ cũng thật vắng khách, bởi ít có ai chịu từ bỏ chốn đô thị phồn hoa để về với một miền quê buồn tẻ như nó. Nam Khang và Mộc Chi chọn ngồi ở hàng ghế đôi thấp nhất, cùng nhau phóng tầm mắt ra bên ngoài ô cửa sổ. Anh ngồi phía ngoài, cao lớn che chắn toàn bộ thân hình nhỏ bé của Mộc Chi ở bên trong, để cô tựa đầu lên vai mình. Mộc Chi một hai đôi đi xe buýt chính là vì muốn trải nghiệm cái cảm giác này. Nó đã từng là một thứ rất xa xỉ đối với cô, lúc này đây cô lại đang tận hưởng nó.

- Anh biết không, trước đây mỗi lần đi xe buýt em đều tự véo vào đùi mình để không phải ngủ gật.

- Sao thế?

- Vì không có điểm tựa nào cả. Có một lần em bị đập đầu vào ô cửa kính, sưng vù mấy ngày mới khỏi luôn đó.

Anh trầm giọng:

- Sau này đừng đi xe buýt khi không có anh nữa.

Cô mỉm cười, nhắm mắt không đáp.

Lúc họ xuống xe, hai chú xe ôm ở đằng xa ngay lập tức phóng xe đến bắt khách.

- Có cho thuê xe không chú? - Nam Khang hỏi.

- Không, chỉ chờ khách thôi cậu ơi!

- Mình đi hai xe cũng được mà anh. – Mộc Chi kéo tay anh.

Nam Khang không nói không rằng rút ví tiền ra, lấy một tờ năm trăm ngàn cùng với chứng minh nhân dân nhét vào tay một trong hai người xe ôm.

Mãi cho đến khi đã ngồi yên vị sau yên xe của anh, Mộc Chi xột của cầu nhàu:

- Anh vùng tiền kiểu gì vậy hả?

- Chỉ anh mới được chở em.

- ... Nhưng em không nhớ đường đến đó.

- Anh nhớ.

Xe wave vốn rất thấp, Nam Khang lại rất cao nên trông khá chật vật khi ngồi lên đó. Mộc Chi có cảm giác, những chiếc xe motor phân khối lớn sẽ hợp với anh hơn nhiều. Cô đưa tay ôm chặt eo anh, Nam Khang nhếch môi rồ ga phóng đi.

Vẫn là những khung cảnh quen thuộc hiện ra trước mắt cô - núi non trùng điệp, đồng lúa xanh mướt, gió thổi rì rào. Chúng ta từng chỉ là một mảng màu xám xịt, cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình có thể bình tâm hưởng thụ những nét đẹp đơn sơ vốn có của chúng như lúc này. Lưng anh cao và rộng lắm, cô áp mặt vào đó, nhắm mắt lắng nghe gió đang đánh đàn trên những phím lúa xanh.

Họ dựng xe trong bãi đỗ xe của nghĩa trang, đi dọc theo con đường cát trắng lún nhún, băng qua rất nhiều ngôi mộ mọc san sát để rồi đến với nơi tách biệt nằm giữa những bụi cây um tùm.

Cô nắm tay Nam Khang, nói:

- Chào Mây, mình lại đến thăm cậu đây.

- Mây à, anh ấy là Khang của mình đấy, đẹp trai lắm đúng không? Mình đã bảo rồi mà!

Có lẽ Mây đang mỉm cười với cô. Mộc Chi mắt đã ươn ướt, từ đầu đến cuối chỉ mình cô độc thoại, nhưng cô chẳng quan tâm nhiều.

- Cậu chờ mình nhé. Mình sẽ tìm cách để cậu không còn phải làm một bí mật của bất cứ ai nữa.

Mây của cô đã vui chôn cả tuổi xanh nơi rừng trầm trầm tối, dù chẳng bao giờ được nhìn thấy bầu trời, vẫn luôn tin tưởng và dùng trái tim thánh thiện hướng về người đã giam cầm cuộc đời cô ấy. Cho đến khi chết đi, cô ấy cũng không được thờ cúng trên danh nghĩa của chính mình.

Cô ấy cần được người ta nhớ đến và gọi tên.

Mộc Chi lấy sợi dây chuyền mặt gỗ ra khỏi cổ, hỏi Nam Khang:

- Anh có nghĩ thứ này là đồ gia truyền không?

- Có thể lắm – Anh đáp.

- Em muốn tìm lại gia đình cho Mây. Em nên bắt đầu từ đâu bây giờ?

Nghĩ một lúc, anh nói:

- Em có một cộng đồng fans hâm mộ rất lớn mà, thử nhờ họ xem.

- Đúng rồi ha! Sao em lại quên mất sức lan truyền của Internet khủng khiếp đến mức nào kia chứ!

Sau đó, họ cùng nhau dọn sạch cỏ dại trên mộ Mây, rất lâu sau mới nắm tay nhau ra về.

Nam Khang đang bước đi thì bỗng dừng chân lại.

- Sao vậy anh? – Mộc Chi hỏi.

Anh nhìn về một phía, nói:

- Hôm đó em ôm thằng nhóc đó ở đây.

Mộc Chi im lặng một lúc lâu rồi xoay người lại đối diện, nhìn vào mắt anh nói:

- Khang, suốt những ngày không có anh, em chưa một lần nghĩ về người con trai nào khác.

- Anh biết.

- Vậy sao anh vẫn ghen?

- Vì anh yêu em.

Vì yêu em, nên vĩnh viễn chỉ muốn độc chiếm em cho riêng mình. Dẫu biết em luôn một lòng hướng về anh, nhưng anh vẫn không thể ngăn bản thân lo sợ. Mười ba năm đó dài đến mức kể cả khi đã ôm em trong lòng, anh vẫn cứ tự hỏi đây có phải là giấc mơ?

Mộc Chi rúc đầu vào ngực anh, khẽ thì thầm:

- Em cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Bản ngã của em

Rời khỏi nghĩa trang, Nam Khang đưa Mộc Chi về thăm lại trại trẻ.

Ráng chiều đỏ rực đang dần phủ xuống con đường nhựa chạy từ nơi còi xe inh ỏi đến với một vùng trời bình yên.

Mộc Chi im lặng trên suốt cả đoạn đường, nhưng trong lòng lại bồn chồn không yên. Bao bọc cô cô lúc này là nỗi bồi hồi chờ mong không thể nói thành lời.

Giọng Nam Khang trầm thấp vang lên:

- Đến rồi.

Xe Taxi thả họ trước cổng trại trẻ. Mộc Chi chôn chặt bước chân, lặng người ngắm nhìn từng chi tiết thân thuộc cũ xưa đã từng là nỗi nhớ nhưng bóp nghẹt cô trong mỗi giấc mộng đêm về. Mười mấy năm lưu lạc tưởng như chân trời góc bể, rốt cuộc cũng có ngày cô được quay trở về chính nơi mình đã bắt đầu. Tìm lại thân phận, tìm lại bản ngã của chính cô, chỉ có thể là ở tại nơi này - mái nhà Hoa Hướng Dương.

- A! Chú Nam Khang về!

Tiếng cổng kìn kít mở ra, ngay sau đó, Nam Khang lập tức bị nhấn chìm giữa một đám trẻ con. Anh ngồi xuống xoa đầu từng đứa một.

- Không có chú, mấy đứa có ngoan không, có nghe lời mẹ Dương không?

- DẠ CÓ!!

Một đứa tò mò ngược nhìn Mộc Chi, hỏi:

- Cô ấy là ai vậy hở chú Khang?

- Cô ấy xinh đẹp quá! Cô ấy có phải là công chúa không hở chú?

Mộc Chi mỉm cười, ngồi xuống theo anh, đáp:

- Chào mấy đứa. Cô cũng từng sống ở đây giống tụi con đó.

- Ôi, cô có phải là người chú Khang hay kể không cô? Người chú yêu nhất ấy!

Nam Khang vuốt má đứa bé vừa thức giấc, cười nói:

- Chính là cô ấy đấy.
- Nhưng chú bảo cô đã lên thiên đường rồi mà chú? – Đứa bé tròn xoe mắt nhìn.
- Vì chú ngoan nên bà tiên đã thực hiện điều ước của chú, để cô quay về.

Một đứa trẻ reo lên:

- Nếu vậy, chỉ cần tụi con ngoan thì chắc chắn sẽ điều ước sẽ thành hiện thực đúng không chú?
- Đúng rồi, tụi con nhớ nhé. – Anh nói.

Những tiếng “vâng ạ” đồng thanh vang lên.

Sau đó, Nam Khang dắt tay Mộc Chi băng qua sân nhà đi vào bên trong phòng khách. Nơi đó có một người phụ nữ tóc màu hoa râm đang ngồi giữa một đống quần áo cũ, đôi tay thoăn thoắt vá lại vết rách trên một chiếc áo.

Mộc Chi nghe giọng mình nghèn nghẹn:

- Mẹ ơi...

Mẹ Dương ngẩng lên từ chiếc áo cũ, nhàu đôi mắt mờ để nhìn cho rõ người trước mặt mình. Chiếc áo trên tay rơi xuống đất, bà đứng bật dậy:

- Con... con là...
- Con là Mộc Chi đây, mẹ ơi.

Mẹ Dương bỗng dưng bật khóc, ào đến ôm chầm lấy Mộc Chi.

- Trời ơi, con tôi!

Mộc Chi nhắm mắt đáp lại cái ôm của bà, nước mắt cũng thi nhau rơi lã chã.

- Con về rồi, mẹ ơi.

Mẹ Dương đẩy cô ra, vuốt ve gương mặt cô, vẫn không thể nào tin vào điều mình nhìn thấy, liên miêng nói:

- Chuyện gì thế này? Không phải con đã... Sao lại thế này...
- Được rồi, có gì từ từ nói sau nào. – Lúc này, Nam Khang mới chậm rãi lên tiếng.

Ánh nắng tắt dần trên bầu trời, nhường chỗ cho bóng đêm bao trùm lên toàn bộ không gian. Tiếng chơi đùa của trẻ con cũng biến mất, chỉ còn lại tiếng ve kêu rả rích giữa một đêm hè mát rượi. Trong phòng khách, câu chuyện cũ xưa một lần nữa được kể lại. Cho đến khi Mộc Chi kết thúc, không gian rơi vào trạng thái tĩnh mịch. Mỗi một lúc sau, mẹ Dương mới thốt lên:

- Trời ơi, mẹ đã giao con cho ai thế này... Mẹ có lỗi với con nhiều lắm...

Mộc Chi lắc đầu:

- Mẹ không có lỗi gì cả, ai mà ngờ được bộ mặt thật của họ đâu hả mẹ.
- Không đâu con! Không chỉ việc đó, mẹ có nhiều điều muốn nói với con lắm. Nếu con không quay về, mẹ sẽ dẫn vật cả cuộc đời này con ơi!

Mộc Chi quay sang nhìn Nam Khang.

Nam Khang bèn trấn an mẹ Dương:

- Mẹ, con đói quá.

Mẹ Dương sức tình, chùi nước mắt, vỗ đùi nói:

- Ôi chao, mẹ quên mất! Đi xuống ăn cơm, tụi con!

Sau khi ăn cơm tối và tắm rửa đầu vào đó, Nam Khang và Mộc Chi dắt tay nhau tản bộ trước sân nhà. Mấy đứa trẻ suốt từ chiều vẫn luôn ríu rít bên chân, một bé trai có vẻ là đứa nhỏ tuổi nhất bâu vào chân Mộc Chi, nói:

- Cô bế con nhé cô?

Nam Khang cười:

- Cô sẽ bị mệt đó.

Mộc Chi khẽ nhéo eo anh, định ngồi xuống thì Nam Khang đã nhanh hơn một bước, bế bổng đứa bé lên: “Tay cô yếu lắm, để chú bế cho nhé?”

Hai người kéo bọn trẻ đến ngồi ở một góc trên hiên, chơi đùa với bọn chúng một lúc. Nam Khang nhớ ra gì đó, nhìn quanh hỏi:

- Bạn An đâu rồi tụi con?

- Chắc bạn ấy lại trốn trong nhà kho rồi ạ!

- An là ai vậy anh? – Mộc Chi thắc mắc.

Nam Khang bỗng kéo Mộc Chi đứng dậy, nói với bọn trẻ:

- Tụi con chơi tiếp đi, cô chú đi xem bạn một chút.

Nói rồi, anh nắm tay Mộc Chi bước về phía nhà kho.

Đến nơi, họ rón rén nhìn qua cánh cửa. Bé An đang ngồi giữa một đồng bút vờ, tự chơi tô màu một mình.

- Con bé bị tự kỷ. – Anh nói khẽ.

Mộc Chi trầm mặc một lúc, đang định lên tiếng thì mẹ Dương từ đâu xuất hiện gọi với qua:

- Khang, vào đây mẹ nói chuyện một chút con.

Mộc Chi nhìn Nam Khang nói:

- Anh đi đi, để em vào với con bé thử xem.

Mẹ Dương dẫn Nam Khang vào phòng trưng bày, đợi anh ngồi yên vị trước mặt mình, bà bày ra dáng vẻ nghiêm túc.

- Đúng như con nói, có một đứa bé được nhận nuôi sau hôm đó.

Nam Khang trầm giọng:

- Đứa nào vậy mẹ?

- Chính là bé An đó con.

Nam Khang chau mày.

- Thật ra có việc này, mẹ không biết có nên nói cho con hay không...

- Nếu mẹ biết bất cứ điều gì thì hãy nói cho con biết. Có thể chúng ta sẽ giúp được nhiều người đó mẹ.

Mẹ Dương thờ dài một tiếng, sau đó nói:

- Thực ra, bé An là con gái của diễn viên Nancy đó con.

Im lặng một lúc, anh hỏi:

- Mẹ có biết ba của con bé là ai không?

- Không con à. Con bé là kết quả của một lần lầm lỡ của cô ấy. Trong thời gian mang thai con bé, cô ấy suy nghĩ rất tiêu cực, không ít lần muốn bỏ nó đi. Chính vì vậy mà bé An lớn lên với tâm lý không bình thường như những đứa trẻ khác.

- Ai là người nhận nuôi con bé vậy mẹ?

Mẹ Dương đẩy tờ giấy ghi thông tin đến trước mặt Nam Khang.

Lúc Nam Khang quay trở lại nhà kho, đã chẳng còn thấy bóng dáng Mộc Chi và bé An đâu nữa. Anh dáo dác đi tìm một vòng khắp trại trẻ, rốt cuộc lại nhìn thấy hai người họ đang ngồi dưới gốc cây ngô đồng. Buổi tối, đó là vị trí duy nhất trong vườn được thấp điện. Mộc Chi tựa lưng vào thân cây, bé an

lại ngồi trên đùi cô, đầu tựa vào ngực cô.

Khi đến gần, anh nghe thấy giọng nói dịu dàng của Mộc Chi chậm rãi vang lên:

- Nàng lọ lem hoảng sợ chạy thật nhanh, kết quả là đánh rơi mất một chiếc giày thủy tinh...

Phát hiện ra anh đang đến, cô dừng lại. Bé An từ trong lòng cô ngẩng lên, thấy Nam Khang thì giật mình. Mộc Chi trấn an cô bé:

- Con đừng sợ, chú là hoàng tử của cô đấy.

- Thật... sao?

Nam Khang ngồi xuống bên cạnh họ, nói:

- Chú ngồi đây được chứ?

- Vâng... - Bé An lí nhí.

- Chú kể chuyện hay lắm đó, con muốn nghe không? - Mộc Chi hỏi.

Bé An im lặng một lúc rồi gật đầu.

Nam Khang hiểu ý, chậm rãi tiếp tục câu chuyện cổ tích dang dở. Một lúc sau, bé An bỗng nhiên ngồi dậy từ trong lòng Mộc Chi, kéo áo Nam Khang.

- Con muốn chú bế hả?

Con bé gật đầu.

Nam Khang mỉm cười bế con bé qua đặt trong lòng mình. Mộc Chi co gối, nghiêng người tự đầu vào vai anh, nghe giọng anh vang lên đều đều.

Mộc Chi ngẩng ngơ.

Khung cảnh này, cứ như thể họ là một gia đình ba người vậy.

Cho đến khi câu chuyện kết thúc, bé An đã ngủ say từ lúc nào. Nam Khang nói:

- Anh bế con bé vào ngủ. Ở đây đợi anh.

Rất nhanh anh đã quay lại, lần này trực tiếp ôm cô trong lòng, trầm ấm hỏi:

- Sao em dễ được con bé hay vậy?

- Em cũng không biết, em chỉ nói vài câu là thành công rồi. Hình như con bé thêm mẹ anh ạ.

Nghĩ gì đó, cô ngẩng mặt nhìn anh cười cười.

- Sao thế? - Anh hỏi.

- Dường như anh rất thích trẻ con.

Anh nhếch môi ghé vào tai cô:

- Sau này chúng ta sinh hai đứa, một trai một gái đi.

- Anh tính sớm thế! - Mặt Mộc Chi đỏ mặt nói.

- Anh đã tưởng tượng trong đầu mỗi ngày rồi, Mộc Chi.

Mộc Chi đánh nhẹ vào người anh.

Hai người ngồi ở đó rất lâu, ôn lại thật nhiều kỷ niệm, không ngừng cảm thán vì sự chảy trôi của thời gian. Dưới gốc cây này đã từng là hai đứa trẻ non nớt ngây ngô, lúc này đây đều đã trở thành những con người bước ra từ bao sóng gió thăng trầm của cuộc sống. Thử tình cảm vụng dại đầu đời cũng lớn dần theo năm tháng, không biết tự lúc nào đã hóa thành tình yêu.

- Anh yêu em từ bao giờ vậy, Khang? - Mộc Chi tò mò hỏi.

Thật lâu sau, anh đáp:

- Ngày đó em rơi xuống từ cành cây, anh đã tự hỏi có phải em là tiên nữ giáng trần. Có lẽ là từ khoảnh khắc đó.

Dường như Mộc Chi thấy cả bầu trời đầy sao đang ánh lên trong đôi mắt sâu hút của Nam Khang. Thời gian và không gian lại một lần nữa dừng lại, để cô chết chìm trong những lời tự tình mật ngọt.

Nam Khang cuối đầu, lại thêm một lần chiếm giữ đôi môi cô.

Rất lâu sau anh nói:

- Sáng mai anh phải đi giải quyết một số công việc ở Nam Chi. Em ở đây chơi với bọn trẻ nhé?

- Vâng.

Khi Mộc Chi quay về phòng ngủ, lúc đó đã là nửa đêm rồi. Cô ở cùng phòng với mẹ Dương, trong khi Nam Khang lại ở phòng dành cho khách. Mộc Chi len lén rúc vào chăn, cố gắng khiến động tác thật khẽ khàng để không đánh thức mẹ dậy.

Tiếng gió thổi lá cây kêu xào xạc hòa quyện cùng tiếng ve râm ran đầu hè như một bản nhạc không lời dịu êm ru cô vào một giấc ngủ dài không chút mộng mị.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Phòng thẩm vấn tội phạm hình sự, Cục An Ninh thành phố Hồ Chí Minh.

Hải Đăng đan những ngón tay vào nhau, nghiêm nghị nhìn người đàn ông đang ngồi trước bàn thẩm vấn, nói:

- Ông Nguyễn Văn Cừ, với tất cả những bằng chứng đó, chúng tôi có đủ cơ sở kết ông tội buôn bán và vận chuyển gỗ trái phép. Tuy nhiên, pháp luật vẫn cho ông cơ hội tự thú nhận, đó sẽ là tình tiết giảm nhẹ khi đứng trước tòa.

Nguyễn Văn Cừ thờ dài, hạ giọng:

- Tôi thừa nhận.

- Ngoài ra, chúng tôi nghi ngờ ông có liên quan đến một vụ án mạng xảy ra vào hai mươi hai năm trước.

Sắc mặt chỉ vừa dịu lại, lúc này đây Nguyễn Văn Cừ bỗng trợn mắt nói:

- Tôi không hiểu? Tôi chỉ nhận tội buôn lậu, những thứ khác các anh dựa vào đâu để kết luận như vậy?!

Hải Đăng đẩy một tấm hình đến trước mặt ông ta. Ánh mắt Nguyễn Văn Cừ thoáng qua một chút xáo động, nhưng ngay lập tức trở về trạng thái bình thường. Tuy vậy, chút biểu cảm đó không thể thoát khỏi con mắt dày dặn kinh nghiệm của Hải Đăng. Anh cười lạnh:

- Có vẻ như ông biết người này.

- Tôi chẳng biết. Anh ta là ai vậy? – Nguyễn Văn Cừ nhướn mày.

- Hưng Khởi, bạn thân nhất của Uy Quyền – người anh em kết nghĩa của ông.

- Anh đang nói đùa à? Uy Quyền là ông chủ của Uy Thị, tôi chỉ là một tên nông dân tầm thường thì làm sao có quan hệ với anh ta?

- Ông và Uy Quyền từng sinh hoạt cùng một tiểu đội trong thời gian đi nghĩa vụ. Con trai thứ ba của Uy Quyền lại sống cùng ông, ông vẫn nói mình không có quan hệ gì với ông ta?

Nguyễn Văn Cừ chau mày kinh ngạc:

- Làm cách nào các anh biết chuyện này? Uy Quyền trước giờ luôn giấu kín về con trai thứ ba!

Hải Đăng nhếch môi:

- Ông không nên hỏi cảnh sát điều đó, ông Nguyễn Văn Cừ.

Cuộc chiến tâm lý trước bàn thẩm vấn chưa bao giờ là một điều dễ dàng. Những người cảnh sát kỳ cựu luôn phải học cách đối mặt với những tên tội phạm gian xảo nhất. Ánh mắt thần nhiên và tràn đầy tự tin của Hải Đăng đã thành công khiến Nguyễn Văn Cừ đầu hàng:

- Được rồi, tôi thừa nhận có quan hệ kết nghĩa với anh Uy Quyền. Nhưng tôi không muốn nói vì không muốn người khác nghĩ tôi thấy người sang bắt quàng làm họ. Còn về vụ án gì đó mà anh nói, tôi chẳng biết gì.

- Vào năm 1989, đúng vào thời điểm xảy ra vụ án mạng giết chết ông Hưng Khởi, cũng là lúc ông đột ngột nghỉ làm tại xưởng vải, biến mất không tung tích. Ông giải thích thế nào về việc này?

Nguyễn Văn Cừ hừ giọng:

- Chỉ dựa vào chứng đó đã có thể kết tội tôi? Các anh nực cười quá. Tôi biến mất để giải quyết công việc riêng, tôi không có nghĩa vụ phải giải thích.

- Ông biết người phụ nữ này chứ?

Hải Đăng lại đẩy một tấm hình khác đến trước mặt Nguyễn Văn Cừ. Lần này, mặt ông ta biến sắc hoàn toàn, thất thần nhìn thứ trước mặt mình. Hải Đăng nở một nụ cười chiến thắng:

- Không cần phải tra khảo ông về việc này nữa, vì bà ấy đã thừa nhận hành vi đồi bại của ông năm đó. Bằng chứng rõ ràng nhất, chính là đứa con trai của bà ấy.

- Con trai sao?!

- Đúng vậy. Con trai của ông và bà ấy.

- Không thể nào!

- Hiện tại anh ấy đang nằm chờ chết trong bệnh viện vì bị suy thận. Sự việc năm đó như thế nào, tự bản thân ông hiểu rõ nhất. Thời hạn tố tụng vụ án hiếp dâm đã kết thúc, bà ấy cũng không muốn truy tố ông, cho nên ông hiển nhiên không cần phải lo sợ về nó nữa. Tuy nhiên, những việc độc ác mà ông đã làm, con trai ông chính là người phải trả giá. Nếu ông còn chút lương tâm, hãy nghĩ đến con trai mình. Hôm nay chỉ đến đây thôi, thời gian còn lại ông nên ở trong trại tạm giam suy nghĩ về mọi thứ. Đừng để kẻ ác thực sự làm ngư ông đắc lợi, ông Nguyễn Văn Cừ.

Nguyễn Văn Cừ thần thờ bị cảnh sát đưa đi.

Sau đó, Hải Đăng quay về phòng, lật tập tài liệu trên bàn ra xem lại.

Báo cáo xét nghiệm AND

Phan Văn Uy Vũ và Hoàng Mộc Chi

Loại mẫu xét nghiệm: Tóc

Kết luận: anh/chị em họ.

Thứ hôm trước Nam Khang đưa cho Hải Đăng chính là tóc của Mộc Chi và Uy Vũ. Hiển nhiên, tóc của Mộc Chi rất dễ để lấy, nhưng tóc của Uy Vũ, Nam Khang đã phải đợi đến lần đó ở phòng trà Bắc Hà mới có thể lấy được.

Kết quả này đã được viện sinh học di truyền trả về vào chiều hôm qua, nhưng Hải Đăng vẫn chưa thông báo cho Nam Khang biết. Anh lật chồng hồ sơ được đặt trên bàn - tư liệu về vụ án giết chết Hưng Khởi vào 22 năm trước, sau khi dò kỹ lại một mục, anh lấy bút tô đậm một chi tiết được viết trong đó.

Sau đó, anh lấy điện thoại ấn số của một người.

...

Nam Khang bước xuống từ xe taxi, hiện ra trước mắt anh là tấm biển lớn được treo trên cổng ra vào của một xí nghiệp vải.

Xí nghiệp vải cao cấp Phạm Hùng.

Anh cất bước đi vào trong, người bảo vệ ngay lập tức chặn lại, hỏi:

- Anh kiểm ai đây?

- Tôi cần gặp ông chủ để thương thảo mua vải số lượng lớn.

Rất nhanh sau đó, anh đã được dẫn đến phòng tiếp khách của xí nghiệp.

Một người đàn ông đầu trọc, dáng người thấp béo với cặp mắt xéch láo liên bước vào, đơn giản bắt tay Nam Khang:

- Chào anh chào anh, tôi là Phạm Hùng, ông chủ ở đây. Nghe nói anh muốn mua vải? Không biết là vì mục đích cá nhân hay anh thuộc doanh nghiệp nào?

Nam Khang tựa lưng ra ghế, thong thả nhip ngón tay thon dài trên thanh vịn ghế ngồi, chậm rãi nói:

- Chúng tôi có một hệ thống 10 khách sạn cần tìm nguồn vải để may toàn bộ vật dụng trong các phòng nghỉ.

Mắt Phạm Hùng bỗng chốc sáng rực như đèn pha:

- 10 khách sạn?! Khoảng bao nhiêu phòng?

- 500 phòng.

Phạm Hùng kêu lên:

- Anh chọn đúng nơi rồi, trên cả cái Việt Nam này không xưởng nào có hàng xịn như chỗ chúng tôi đâu! Công ty của anh là gì?

Nam Khang đẩy danh thiếp đến trước mặt Phạm Hùng. Ông ta hớn hờ cầm lên xem, mấy giây sau, nụ cười trên môi bỗng tắt ngúm.

Nam Khang thu gọn biểu cảm đó vào tầm mắt:

- Sao vậy, ông Hùng?

- Nam Thịnh à...?

Nam Khang nhàn nhạt nhướn mày.

- Cậu Louis Trần... tôi có thể hỏi... tên thật của cậu là gì không?

- Trần Nguyễn Nam Khang.

Gương mặt Phạm Hùng bỗng trở nên xanh mét không còn một chút máu. Ông ta đẩy tấm danh thiếp trở lại, nói:

- Xin lỗi, công ty cậu lớn quá chúng tôi sợ không đủ tiềm lực để đáp ứng, hay là cậu tìm xí nghiệp khác đi!

Nam Khang cười lạnh:

- Dường như ông có vấn đề với tên của tôi? Ông đã từng nghe qua cái tên Trần Nguyễn Nam Thịnh chưa?

- Ý cậu là gì? Tôi không biết gì cả! – Phạm Hùng hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mắt Nam Khang.

Nam Khang đẩy một tấm hình đến trước mặt ông ta, nói:

- Còn người đàn ông này, ông có biết không?

Phạm Hùng liếc qua rồi nhanh chóng dời mắt đi nơi khác, vờ vịt nói:

- Anh ta là ai?

- Nhân viên vận chuyển vải cho xí nghiệp của ông nhiều năm trước - Nguyễn Văn Cừ. Lẽ nào ông không biết?

- Nhân viên của tôi nhiều vô số kể, một người tài xế vận chuyển thì chưa chắc tôi đã gặp mặt.

- Ông biết bây giờ ông ta đang ở đâu không?

- Ở đâu? – Phạm Hùng chột dạ hỏi.

Nam Khang nhếch môi:

- Ông ta vừa bị công đầu vào tù vì vài tội hay ho, đã bắt đầu khai ra vài thứ, chẳng hạn như quan hệ thân thiết với ông trùm bất động sản Uy Quyền. Ông thấy sao?

- Cậu nói bậy! Cậu là ai chứ? Nếu có chuyện đó xảy ra cậu cũng chẳng phải cảnh sát, sao lại biết rõ thế?!

Nam Khang hừ giọng:

- Vụ án ba tôi năm đó đã được tái điều tra. Tôi là người trực tiếp đệ đơn, ông nghĩ tôi có quyền được biết không?

Phạm Hùng không thể trả lời.

- Trước khi Nguyễn Văn Từ khai ra vài thứ, tôi đem đến cho ông một miếng mồi béo bở. Không phải ông chỉ làm việc vì tiền sao? Tôi có tiền, hơn nữa có thể giúp ông bình yên nếu chẳng may Nguyễn Văn Cừ ngửa miệng, ông nghĩ sao?

Một lúc sau, Phạm Hùng hạ giọng hỏi:

- Cậu muốn gì?

Nam Khang uống một ngụm trà, thông thả nói:

- Nghe nói, ông muốn nhận con nuôi?

...

Khi nắng đã lên thật cao trên những ngọn cây ngoài vườn, Mộc Chi mới vươn mình tỉnh giấc. Cô bước đến bên cửa sổ, nhắm mắt trầm mình dưới ánh sáng rực rỡ hắt xuống từ trời xanh.

Có lẽ giờ này anh đang trong một cuộc họp nào đó ở Nam Chi. Nghĩ vậy, Mộc Chi nhướn miệng cười. Cô không vội đi làm vệ sinh cá nhân ngay mà lại mở laptop, vào phần mềm microsoft office word lách cách gõ ra một câu chuyện thật dài – câu chuyện về cuộc đời Mây. Sau đó, cô lấy điện thoại chụp lại sợi dây chuyền của Mây, đăng kèm với bài viết đó lên trang cá nhân của Trắng.

Cho đến khi cô ra khỏi phòng, đi xuống nhà bếp thì đã thấy Mẹ Dương loay hoay nấu cơm ở đó.

- Mẹ đang nấu món gì vậy ạ? Con giúp mẹ được không?

Mẹ Dương quay sang, thấy cô thì cười:

- Không cần đâu con, mẹ sắp xong rồi. Mẹ để phần ăn sáng của con ở trên bàn đó, con mau ăn đi.

Mộc Chi “dạ” một tiếng rồi chạy đến mở lồng bàn ra. Đó là món cháo cá cô yêu thích nhất. Cô ngồi xuống múc một muổng đầy ụ cho vào miệng. Mùi vị tinh tế chỉ mẹ Dương mới có thể tạo ra, thứ đã khiến cô “tương tư” suốt bao nhiêu năm trời đang tràn ngập trong khoang miệng cô.

Mẹ Dương tắt bếp, đi đến ngồi xuống bên cạnh Mộc Chi.

- Ngon không con?

Mộc Chi nuốt “ực” một tiếng, đáp:

- Ngon tuyệt luôn mẹ ạ!

- Vậy con ăn nhiều vào.

Cho đến khi Mộc Chi chén sạch không còn một hạt cháo trong tô, đứng dậy toan cầm tô đi rửa, mẹ Dương bỗng nói:

- Mộc Chi, mẹ có chuyện này muốn nói với con.

Mộc Chi ngồi trở lại bàn, ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì mà trông mẹ nghiêm túc vậy ạ?

- Thực ra, mẹ đã làm một việc có lỗi với con...

- Sao mẹ lại nói thế?

- Ngày đó khi con đến trại trẻ, phía công an đã giao lại cho mẹ vật tùy thân của con. Đó là một sợi dây chuyền mặt gỗ rất tinh xảo. Vì nó quá giá trị, mẹ sợ khi con chơi cùng các bạn sẽ không cẩn thận để mất, nên đã cất đi, định khi nào con đủ lớn mới trả lại cho con.

Mộc Chi nghe tim mình đang đập thình thịch trong lồng ngực. Có một thứ linh cảm gì đó mơ hồ nảy sinh trong suy nghĩ của cô. Dù biết rất khó tin, cô vẫn lôi sợi dây chuyền đang đeo ở cổ ra, hỏi:

- Trông nó có giống thế này không mẹ?

Mẹ Dương nheo mắt, cầm sợi dây chuyền đưa sát lại để có thể quan sát kỹ hơn. Bà kêu lên:

- Trời ơi! Đúng nó rồi! Sao con lại có được?! Không thể nào... Không thể nào! Mẹ đã lấy sợi dây chuyền đó đem bán đi rồi mà!

- Bán đi sao mẹ?!

- Đúng vậy! Có một thời gian trại trẻ không nhận được bất cứ nguồn tài trợ nào. Suốt một tuần liền tụi con thậm chí còn chẳng có đủ cơm ăn. Mẹ không còn cách nào, đã phải vét hết mọi tài sản cá nhân, và cả sợi dây chuyền của con đem đi bán.

Nước mắt đã bắt đầu rơi xuống gương mặt đầy vết chân chim của mẹ Dương, bà nắm tay cô nói:

- Mẹ xin lỗi con nhiều lắm, Mộc Chi.

Mộc Chi lắc đầu:

- Không đâu mẹ, nếu mẹ không làm như vậy, tụi con sẽ chết vì đói mất. Sao con có thể trách mẹ được chứ! Con đã biết rồi, nên mẹ đừng ray rứt về việc này nữa nha mẹ! Nhưng mẹ có nhớ đã bán sợi dây đó ở đâu không?

Mẹ Dương gật đầu, nói ra một địa chỉ.

Không lâu sau đó, Mộc Chi lao thẳng ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Điều anh không nói

Đó là một trong những cái tiệm đồ cổ lớn nhất Sài Gòn. Ngay từ khi bước vào, Mộc Chi đã bị choáng ngợp bởi hàng trăm thứ đồ vật mang màu sắc thời gian được sắp xếp san sát nhau. Một người đàn ông khoảng độ sáu mươi tuổi với mái tóc dài lẳng từ đang ngồi trong quầy, sẫm soi những chi tiết nhỏ xíu được chạm khắc trên một cái bình sứ qua một chiếc kính lúp.

- Chào ông chủ.

Ông chủ ngược lên từ chiếc kính lúp, nheo đôi mắt già nua lại quan sát và đánh giá Mộc Chi.

- Tôi cảm đồ hả? – Ông hỏi.

Ông hỏi vậy bởi những người bước vào đây chỉ với một trong hai lý do, hoặc muốn sưu tầm đồ cổ, hoặc muốn bán đồ. Hiển nhiên, ở Mộc Chi hoàn toàn không có cái dáng vẻ sâu sắc uyên thâm của một dân chơi đồ cổ, nên ông tự động xếp cô vào đối tượng thứ hai.

- Ông chủ xem giúp cháu thứ này được không? - Mộc Chi đẩy sợi dây chuyền của Mây đến trước mặt ông.

Ông chủ cảm lấy, mắt một lúc lâu để nghiên cứu, biểu cảm trên gương mặt dần dần thay đổi từ trạng thái hồ hững sang phấn khích.

- Trời ơi, quá tuyệt vời, quá tuyệt vời! Đây chính là điều khắc thời Lê, bao nhiêu năm mới có một cái thứ hai xuất hiện đó!

Mộc Chi hồi hộp hỏi:

- Cái thứ hai là sao vậy ông chủ?

- Rất lâu về trước tôi đã từng mua được một cái giống hệt như vậy. Cô nhìn đi, ở đây có một nửa vòng tròn quay về bên phải, cái lần trước lại có vòng tròn quay về bên trái. Tụi nó là thuộc một cặp đó! – Ông chủ quay cái kính lúp về phía cô, chỉ cho cô chi tiết nửa vòng tròn nằm trong một góc của mặt dây chuyền.

Mộc Chi hít một hơi, hỏi:

- Bây giờ sợi dây chuyền kia đâu rồi ạ?

- Có một nhà sưu tầm cổ vật thời Lê đã mua lại rồi. Anh ta còn đặc biệt dặn tôi nếu tìm được cái còn lại thì báo cho anh ta. Cô có muốn bán lại không? Anh ta ra giá rất cao đó!

Mộc Chi vội lắc đầu:

- Con tới đây không phải để bán. Sợi dây chuyền kia chính là của con, trước đây vì vài lý do nên mới bán đi. Bây giờ con muốn mua lại, ông giúp con liên lạc với người đó được không?

Ông chủ do dự:

- Chuyện này có vẻ khó lắm... anh ta là dân sưu tầm, không cần tiền đâu.

Mộc Chi cố sức thuyết phục:

- Làm ơn giúp con đi ông chủ, sợi dây chuyền đó rất quan trọng đối với con ông ời.

Có lẽ là vì ánh mắt của cô quá thành khẩn, một lúc sau ông nói:

- Được rồi, cô để số điện thoại lại đi, nếu được tôi sẽ liên lạc.

Khi Mộc Chi bước ra khỏi tiệm đồ cổ, điện thoại của cô bỗng reo lên. Khi nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình, cô ngay lập tức bắt máy:

- Anh Hải Đăng, có việc gì sao ạ?!

Đầu dây bên kia đáp:

- Em có thời gian không?

...

Vào buổi trưa, tiệm cà phê tương đối vắng khách. Lúc Mộc Chi bước vào, không mất quá nhiều thời gian đã có thể định vị được vị trí của Hải Đăng.

- Chào anh.

Anh điềm đạm hỏi:

- Em muốn uống gì?

- Gì cũng được ạ. – Mộc Chi chẳng còn tâm trí đâu để suy nghĩ.

Cho đến khi ly nước được người phục vụ đặt ngay ngắn trước mặt cô, Hải Đăng mới chậm rãi nói:

- Xin lỗi vì gọi em đến bất ngờ vào giờ trưa thế này.

- Có việc gì mà anh hẹn em ra gặp vậy anh? – Mộc Chi rất khản trương. Nếu Hải Đăng đã muốn gặp cô, chắc chắn là có gì đó liên quan đến Nam Khang.

Đúng như cô nghĩ, anh đáp:

- Là việc liên quan đến Khang.

- Khang đã xảy ra việc gì sao anh?!

- Khang đã bao giờ kể cho em nghe về quá khứ của mình chưa?

Mộc Chi lắc đầu.

- Em không thấy thắc mắc gì sao?

- Có chứ, nhưng em không muốn ép anh ấy nói khi anh ấy chưa muốn. Có lẽ em chưa tạo cho anh ấy đủ sự tin tưởng chẳng... – Mộc Chi hạ giọng, đó cũng chính là nỗi băn khoăn cô luôn giấu trong lòng mình.

Hải Đăng chau mày:

- Mộc Chi, tình cảm của Khang dành cho em sâu đậm đến mức nào em là người hiểu rõ nhất, cho nên đó không phải là lý do. Khang không phải không tin tưởng em, mà là không tin tưởng chính mình.

- Ý anh là sao ạ?

- Em sẽ hiểu sau khi nghe câu chuyện này.

...

Việt Nam những năm đầu thập niên tám mươi chứng kiến giai đoạn ảm đạm nhất của nền kinh tế sau giải phóng. Nam Thịnh và Hưng Khởi là những người thanh niên có tư duy tiến bộ, sống trong cảnh đói nghèo triền miên của chế độ quan liêu bao cấp, họ sớm nhận thức được sai lầm của chính sách kinh tế đương thời. Gặp nhau ở các diễn đàn thanh niên tiên tiến, họ bắt tay nhau trở thành những người anh em tri kỷ, quyết tâm phải đóng góp tiếng nói vào công cuộc cải tổ đất nước.

Trong khi đó, Hưng Khởi và Uy Quyền gặp nhau khi họ cùng kết hôn với hai chị em ruột. Hưng Khởi nhanh chóng phát hiện ra Uy Quyền cũng là một người thanh niên có tư duy kinh tế tài giỏi, đã ngỏ lời mời ông tham gia lập nghiệp cùng mình và Nam Thịnh.

Năm 1986 được xem là bước ngoặc lịch sử trọng đại của Việt Nam khi nhà nước quyết định thực hiện đổi mới, xóa bỏ nền kinh tế kế hoạch hóa, cho phép kinh tế tư nhân được tự do phát triển. Tình trạng “ngăn sông cấm chợ” được dẹp bỏ, các khu chợ rục rịch mọc lên.

Bộ ba góp vốn thành lập công ty thương mại TKQ do Nam Thịnh là người đứng đầu, khởi nghiệp bằng việc xây dựng một khu chợ nông sản lớn nhất miền Nam để bà con tiểu thương trên khắp Nam Bộ tập trung về đó buôn bán. Chỉ trong vòng 3 năm, công ty thương mại TKQ đã trở nên vô cùng lớn mạnh và chiếm tỉ trọng không hề nhỏ trong thành phần kinh tế tư nhân. Bộ Ba đã trở thành những nhà tài phiệt giàu nhất Nam Bộ, nếu không muốn nói là cả nước.

Năm 1989, biến cố bắt đầu xảy đến khi toàn thể bà con tiểu thương trong chợ nông sản đồng lòng ký vào đơn khởi kiện công ty TKQ vì đã ăn chặn, bóc lột và cướp đoạt tài sản của họ. Trước sức ép khủng khiếp từ dư luận, chính quyền nhà nước vào cuộc. Từ đó, một loạt bê bối tài chính của TKQ bị lộ ra, bao gồm trốn thuế và chênh lệch thu chi trầm trọng. Nam Thịnh thân là giám đốc điều hành đã bị bắt tạm giam để điều tra. Sau đó, tất cả những văn bản tài chính phi pháp của TKQ đều được phát hiện do chính Nam Thịnh ký tên.

Trong thời gian bị tạm giam, Nam Thịnh bỗng nhiên vượt ngục. Sau một thời gian truy đuổi, cảnh sát tìm thấy ông ở một ngôi nhà bỏ hoang nằm sâu trong núi, ngay bên cạnh xác chết của người bạn thân nhất của mình – Hưng Khởi với một con dao găm trực tiếp vào bụng.

Cuối cùng, Nam Thịnh bị cáo buộc đã giết chết Hưng Khởi để phi tan chứng cứ phạm tội trong vụ việc TKQ. Với các tội danh được thành lập, Nam Thịnh bị kết án tù chung thân.

Sự việc đó đã làm rúng động truyền thông miền Nam nói riêng và cả nước nói chung trong suốt một thời gian dài. Người ta thì nhau đặt cho nó những cái tên gọi mỹ miều như “Sự lụi tàn của một đế chế.” hay “Ông trùm tư bản sa ngã.” Rốt cuộc, trong ba người, chỉ còn một mình Uy Quyền bình yên sau tất cả mọi việc, một mình một cõi thống trị kinh tế Sài Gòn cho đến tận ngày nay.

...

Khi Hải Đăng kết thúc câu chuyện, Mộc Chi lặng thinh không nói nên lời.

- Sao vậy, em sợ rồi sao? – Hải Đăng hỏi.

Rất lâu sau đó, cô lên tiếng:

- Năm 1989... khi đó Khang chỉ mới bảy tuổi thôi. Làm sao một đứa bé có thể chịu đựng được tất cả những chuyện này chứ...

Hải Đăng ngạc nhiên:

- Em không quan tâm đến việc ba của cậu ta là một tên tù nhân bị cả xã hội quay lưng sao?

Mộc Chi lắc đầu:

- Tất cả những gì em quan tâm là Khang đã sống như thế nào khi việc đó xảy ra.

Có chút gì đó anh lên trong mắt Hải Đăng, sau đó anh thở dài:

- Em nói đúng. Khang đã phải trải qua những tháng ngày vô cùng đen tối. Gia đình cậu ta, bao gồm cả mẹ và anh trai, đi đến đâu cũng bị chửi bới xua đuổi, thậm chí đi mua thức ăn cũng chẳng ai chịu bán cho. Khang và anh trai không những phải nhịn đói nhiều ngày, mà đến trường còn bị bạn bè kỳ thị, hùa nhau đánh đập. Sau đó anh trai của Khang không chịu được áp lực đã tự sát, mẹ của cậu ta cũng chết theo vì quá sốc. Họ hàng hai bên ruồng rẫy, không một ai chịu đón Khang về nuôi, kết quả là cậu ta được đưa vào trại mồ côi. Chỉ một tháng sau khi cậu ta vào trại mồ côi thì nhận được tin ba mình đột quy trong tù.

Mộc Chi nghe lòng mình quặn thắt như có hàng ngàn mũi dao đâm vào tim, cô cố kìm lại những giọt nước mắt đang trực chờ trào ra. Hải Đăng nhận ra điều đó, nói:

- Em đang thương xót Khang đúng không? Nhưng sau khi biết sự thật này, có thể em sẽ thay đổi suy nghĩ.

Mộc Chi khó hiểu nhìn anh. Hải Đăng đẩy một thứ tài liệu đến trước mặt cô, liếc mắt ý bảo cô hãy đọc nó.

“Báo cáo xét nghiệm AND

Phan Văn Uy Vũ và Hoàng Mộc Chi

Loại mẫu xét nghiệm: Tóc

Kết luận: anh/chị em họ.”

Mộc Chi ném tập tài liệu xuống bàn, lắc đầu nguầy nguậy:

- Chuyện gì thế này?! Không thể nào! Không thể nào!

Hải Đăng bình thản nói:

- Chính là Khang đã đem tóc của em và Uy Vũ đến bảo anh làm thứ này. Em biết điều gì không? Uy Quyền là con độc nhất. Nếu Em và Uy Vũ là anh em họ, chỉ có thể là quan hệ bên ngoại.

- Ý anh là...

- Như anh đã nói, vợ của Uy Quyền và Hưng Khởi là hai chị em ruột. Trùng hợp là theo tài liệu ghi nhận, Hưng Khởi có con gái. Và sau sự việc năm đó, người ta hoàn toàn không thể tìm ra tung tích của vợ con ông ấy.

Mộc Chi có cảm giác không chút chân thực, chỉ trong một buổi sáng cô đã phải tiếp nhận những thông tin mà cả cuộc đời này cô cũng chẳng thể ngờ đến.

Bàng hoàng, choáng váng, thậm chí muốn ngất đi. Cô đang tự hỏi liệu có phải đây chỉ là một giấc mơ hết sức phi lý và thực sự cô vẫn chỉ đang nằm ngủ trên chiếc giường của mẹ Dương chứ chưa hề tỉnh giấc?

- Cho nên, Khang chính là con trai của người đã giết chết cha em. Mộc Chi, đó mới là lý do cậu ta không thể kể cho em biết.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Em đau lòng lắm

Sau khi Hải Đăng rời đi vì còn phiên làm việc vào buổi chiều, Mộc Chi vẫn ngồi lại quán cà phê. Cô vẫn chưa hoàn toàn trấn tĩnh để có thể nhận định mình sẽ làm gì tiếp theo. Cô mở điện thoại, lên mạng tra cứu thêm thông tin về vụ án Nam Thịnh. Chỉ sau một cú kích, hàng loạt những bài báo nổi đầu nhào xuất hiện. Nội dung viết trong đó đều tương tự như những gì Hải Đăng kể, biết bao nhiêu từ ngữ chỉ chiết đây nghiền đều được sử dụng để miêu tả ba của Nam Khang.

Mộc Chi không biết mình đã đọc hết bao nhiêu bài báo, cho đến khi Nam Khang gọi đến, cô mới dừng lại. Cô bắt máy, nhưng không hề lên tiếng.

- Em đang ở đâu? – Anh hỏi.

Sau khi cô đọc địa chỉ của quán cà phê, anh nói:

- Ở đó đợi anh.

Cô “vâng” một tiếng rồi cúp máy.

Cô cứ ngồi thần thờ như thế cho đến khi Nam Khang xuất hiện và ngồi xuống trước mặt cô.

- Em không tìm được dây chuyền? – Anh hỏi sau khi quan sát biểu cảm của cô. Anh đã về trại trẻ và được mẹ Dương kể lại sự việc.

Mộc Chi lắc đầu:

- Bị bán đi rồi anh ạ.

- Em đã lấy thông tin người mua chưa?

Mộc Chi gật đầu.

- Đưa cho anh.

Cô yên lặng lục túi, lấy mảnh giấy được ông chủ tiệm đồ cổ ghi cho rồi đưa cho anh. Nam Khang nhìn sơ qua rồi cất vào túi áo vest, sau đó nói:

- Anh đưa em đến một nơi.

...

Xe taxi thả họ xuống dưới cổng một khu tổ hợp chung cư cao cấp vô cùng hoành tráng, Mộc Chi ngạc nhiên hỏi:

- Đến đây làm gì vậy anh?

Nam Khang không đáp, nắm tay cô đi vào trong. Đến cổng, anh lấy một tấm thẻ từ trong túi áo quẹt vào khung quẹt, cánh cổng chẳng mấy chốc đã mở ra. Họ đi băng qua phần khuôn viên siêu rộng với những thảm cỏ xanh mướt, những hàng cây bạch đàn đều tăm tắp, những chiếc hồ bơi cỡ lớn óng ánh dưới nắng vàng, và rồi bước vào trong tòa nhà nằm ở vị trí trung tâm.

Thang máy dừng lại ở tầng bốn mươi.

Đến trước một cánh cửa, Nam Khang lại lấy thẻ ra quẹt. Cánh cửa kêu “tín” một tiếng, sau đó mở ra.

Không gian bên trong được thiết kế vô cùng sang trọng và hiện đại, với những ô cửa kính trải dài có thể quan sát được toàn cảnh thành phố, nhìn trực tiếp ra sông Sài Gòn. Căn hộ đã có sẵn một vài vật dụng cơ bản, nhưng nhìn chung vẫn còn khá trống.

- Anh mua hả? – Mộc Chi hỏi.

- Thích không?

Mộc Chi nhìn quanh, cảm thán:

- Đẹp quá. Nhưng sao anh lại mua nhà ở Sài Gòn? Anh định chuyển vào đây sống sao?

- Em thích sống ở đây không?

Mộc Chi lắc đầu:

- Em đã xác định sẽ gắn bó với Đà Nẵng cả đời rồi.

- Ủ, em thích sống ở đâu cũng được. Nhà này là mua cho em, khi nào cần vào Sài Gòn thì còn có chỗ ở, không phải thuê khách sạn bất tiện.

Mộc Chi bất ngờ kêu lên:

- Tốn kém quá, em có mấy khi phải vào đây đâu!

Anh xoa đầu cô:

- Đây là quê của anh và em, chắc chắn sẽ có dịp về nhiều. Hơn nữa anh cũng hay đi công tác ở đây, có nhà ổn định vẫn tốt hơn.

Nói rồi, anh kéo tay cô đi xem từng phòng trong căn nhà, miệng nói:

- Em thấy còn cần sắm sửa thêm gì thì ghi ra, lát nữa mình đi mua.

Mộc Chi bỗng dừng chân, bậm môi không nói. Nam Khang quay lại, thấy mắt cô đã bắt đầu đỏ ửng lên, vội hỏi:

- Sao thế?

Mấy giây sau, Mộc Chi bỗng khóc òa lên. Cô khóc rất to, dường như đã rất lâu rồi kể từ ngày rời khỏi trại trẻ, cô mới để cho cảm xúc trôi dạt mạnh mẽ đến mức khóc bất chấp như một đứa trẻ như vậy.

Nam Khang luống cuống đưa tay chùi nước mắt trên mặt cô, gấp gấp hỏi:

- Sao em lại khóc? Em không thích chỗ này sao?

Mộc Chi lắc đầu, vẫn tiếp tục “huhu”.

- Hay lúc này ai làm gì em?

Cô vẫn lắc đầu.

Nam Khang cảm thấy thật sự rối trí, chưa bao giờ anh đánh mất khả năng kiểm soát và giải quyết tình huống như lúc này. Giọt nước mắt của cô khiến tim anh mềm oặt, vừa xót vừa đau. Rốt cuộc anh kéo cô ôm vào lòng dỗ dành:

- Em giận anh việc gì sao? Anh xin lỗi, đừng khóc nữa, được không?

Rốt cuộc Mộc Chi nghẹn ngào thốt lên:

- Em yêu anh.

Nam Khang khựng người:

- Sao tự dưng lại nói thế?
- Em yêu anh, em chỉ muốn nói là em yêu anh thôi mà huhuhu!
- Anh biết rồi, anh biết rồi, em đừng khóc nữa.

Mộc Chi đẩy người anh ra, nhìn anh nói:

- Em đã biết cả rồi! Sao anh phải giấu em chuyện đó? Thời thơ ấu anh đã trải qua, anh không muốn em chia sẻ nỗi đau đó cùng anh sao?

Nam Khang ngờ ngàng nhìn cô:

- Em khóc vì chuyện này sao?

Mộc Chi chùi nước mắt, gật đầu.

Anh thở dài:

- Anh không sao, bây giờ những chuyện đó không làm anh đau khổ được nữa.

Mộc Chi lại ôm lấy anh, nghẹn ngào nói:

- Nhưng em đau lòng lắm. Em đau lòng vì Khang của em

Nam Khang nghe tim mình dâng lên thứ cảm xúc mềm mại, dễ chịu không nói nên lời. Anh gỡ người cô ra, vuốt ve đôi mắt xinh đẹp ướt đẫm của cô, tự hỏi người con gái của anh sao lại đẹp đến nhường này. Anh chậm rãi cúi người, Mộc Chi cũng nhón chân choàng tay ôm cổ anh.

Nụ hôn cuồng nhiệt mãnh liệt khiến Nam Khang bắt đầu nổi lửa. Anh xoay người, đè cô vào vách tường, lấn đến. Khoang miệng cô mang theo vị mặn của nước mắt, anh cứ như thế hút cạn nó đi. Cho đến khi rời khỏi môi cô, anh vội vã xoay người, nghĩ mình phải vào nhà vệ sinh ngay lập tức nếu không sẽ hóa điên mà bất chấp muốn cô ngay lúc này. Nhưng Mộc Chi kéo tay anh lại, nói:

- Anh đừng đi.

Nam Khang khựng người, chầm chậm quay lại. Thấy được sự kiên định trong mắt cô, anh không nói một lời bế bồng cô ôm vào trong phòng ngủ.

Khúc dạo đầu vừa dịu dàng vừa cháy bỏng, hai cơ thể trần trụi quấn quýt như muốn thiêu cháy hai trái tim đang ngập trong lửa yêu.

Bàn tay anh nhẹ nhàng lần xuống bên dưới, trượt đến giữa hai đùi cô, vuốt nhẹ vào nơi ẩm ướt khiến anh khao khát bao ngày. Ướt đẫm. Lan tràn.

Mộc Chi ngậm nga một tiếng. Anh cắn vào tai cô thì thầm:

- Quên chuyện cũ đi, cùng anh lên thiên đường.

Mộc Chi ý thức được tiếp theo anh sẽ làm gì, cô nén xuống nỗi sợ, lấy hết can đảm gật đầu.

Ít giây sau, cơ thể cô được lấp đầy, căng tức không một kẽ hở. Cô nức nở kêu lên:

- Đau quá...

Mồ hôi đã túa ra hai bên thái dương Nam Khang, anh cố gắng kìm nén, cuối đầu áp lên môi cô dẫn dụ, bàn tay vẫn lang thang ở những nơi nhạy cảm trên cơ thể cô khuấy đảo. Cho đến khi nhận thấy cô đã dần thả lỏng, anh mới thử động chạm thân dưới.

Mộc Chi “ưm” lên một tiếng. Thứ cảm giác này mang lại cho cô sự hưng phấn, hoàn toàn không đau đớn như cái ký ức ghê tởm kia.

Nam Khang gầm lên, tăng tốc dẫn cô lạc vào mê cung.

Bị anh vùi vò một lúc lâu, Mộc Chi không chịu nổi cơn kích thích cuồng nhiệt mà ngất đi.

Cho đến khi cô tỉnh lại và thấy cơ thể mình đang nằm trọn trong cái ôm ấm áp của anh, da thịt ướt át dính sát vào nhau, cô có thể cảm nhận được bên dưới anh vẫn còn to lớn nóng bỏng cọ vào mình. Cô chỉ cựa quậy thân mình một chút, đã nghe giọng anh khàn đặc và quỵn rũ vang lên:

- Mộc Chi.

Sau đó, anh lại một lần nữa phủ xuống.

Khi Mộc Chi tỉnh lại lần thứ hai, bầu trời bên ngoài cửa sổ đã sẫm tối. Cô được bọc trong chăn dày, chỗ nằm bên cạnh đã trống không. Cô chỉ mới

vươn mình một cái, con ề ằm toàn thân đã ập đến khiến cô bất giác rên lên một tiếng. Bên dưới đau đến mức khiến cô phải nín thở.

Cửa phòng mở ra, Nam Khang mang một ly nước ấm đi vào. Dường như anh vừa tắm xong, mái tóc vẫn còn ướt, trạng thái tinh thần cực kỳ sáng khoái, nhìn cô cười đầy ẩn ý:

- Em tỉnh rồi sao?

Mộc Chi đỏ mặt vui mừng vào trong chăn. Anh gỡ chăn xuống, nhếch môi:

- Xấu hổ?

Sau đó cô được anh đỡ dậy, con đau nhứt khiến cô chau mày mắng một tiếng:

- Vô độ!

Anh cười khê:

- Mộc Chi, anh nhìn mười mấy năm rồi, em phải thông cảm cho anh.

- ...

Sau đó anh “lưu manh” hỏi:

- Thêm một lần nữa?

Mộc Chi bắt lấy cánh tay anh cắn mạnh, cho đến khi anh rên lên một tiếng, cô mới thỏa mãn thả ra, phụng phịu nói:

- Em muốn đi tắm.

- Anh bế em đi. – Anh híp mắt.

...

Lúc Mộc Chi ở trong phòng tắm, Nam Khang lấy điện thoại định gọi cho Hải Đăng thì đối phương đã gọi đến trước.

- Khang, có kết quả xét nghiệm AND rồi.

Nam Khang đã sớm đoán được, hỏi:

- Cậu đã nói cho Mộc Chi?

Hải Đăng “ừm” một tiếng, đáp:

- Tôi muốn biết cô ấy có xứng đáng với tình cảm của cậu hay không.

Nam Khang chau mày:

- Ai cần cậu? Cô ấy có xứng hay không không đến lượt cậu đánh giá.

Một lúc sau Hải Đăng mới trả lời:

- Tôi xin lỗi, Khang. Nhưng là anh em tốt, tôi không thể không can thiệp. Nếu tôi không nói, cậu sẽ giấu cô ấy đúng không?

Nam Khang im lặng không đáp.

- Cậu biết Mộc Chi đã nói gì không? – Hải Đăng hỏi.

- Cô ấy nói gì?

“Biết được điều đó rồi, em sẽ lựa chọn thế nào?” – Hải Đăng hỏi.

Mộc Chi nhìn thẳng vào mắt anh, rành mạch đáp:

“Nếu ba Khang là người giết chết ba em, dù có yêu anh ấy đến mức nào, vì chữ hiếu em chắc chắn sẽ không ở bên anh ấy. Nhưng qua những gì Khang biểu hiện, nỗi hận của anh ấy, lý tưởng sống của anh ấy, em biết anh ấy đang muốn chứng minh ba mình vô tội. Cả thế gian quay lưng với anh ấy cũng được. Bằng chứng chống lại anh ấy cũng được. Em không tin thế gian. Em không tin bằng chứng. Em chỉ tin anh ấy.”

...

Tối hôm đó, sau khi chén sạch chỗ thức ăn Nam Khang mua về, Mộc Chi thỏa mãn nằm trong ngực anh liu liu đôi mắt. Anh thì thào vào tai cô:

- Lúc gặp Đăng em đã nói gì?

Mộc Chi tỉnh ngủ nhìn lên, một lúc sau nhoeo miệng:

- Em không tin thế gian. Em không tin bằng chứng. Em chỉ tin anh.

Nam Khang vuốt ve đôi mắt của cô, cuối xuống áp lên môi cô. Lúc anh nhả ra, Mộc Chi nghĩ gì đó rồi hỏi:

- Tại sao anh lại sợ bơi?

Ánh mắt Nam Khang trở nên xa xăm, có lẽ đang miên man hồi tưởng lại những kỷ ức mà anh luôn chôn sâu trong lòng.

- Hôm đó sau khi tan trường, anh hai nói muốn đi tắm sông. Ánh mắt anh ấy lúc đó rất kỳ lạ, cả thân người đều là những vết tích bị đánh đập. Anh linh cảm có điều không ổn nên đã nhất quyết đi cùng. Lúc hai anh em tắm cùng nhau ở con sông sau nhà, anh hai trở nên rất vui vẻ. Anh ấy đùa giỡn với anh, coi bỏ sự nghi hoặc trong anh. Sau đó anh ấy rủ anh thì lặn như bao lần, anh cũng đồng ý. Trước đây anh ấy chưa bao giờ lặn được lâu hơn anh, nhưng lần đó anh ấy đã làm được. Lúc anh ấy trồi lên khỏi mặt nước, đã là ba ngày sau. Anh ôm xác anh ấy trong lòng, tự sát chính mình vì đã ngu ngốc để cho anh ấy tự sát ngay trước mắt mình.

Mộc Chi siết chặt vòng tay, cảm giác anh đang run lên, cô vỗ nhẹ lên ngực anh để trấn an. Động tác của cô nhẹ như một con mèo, nhưng vẫn đủ sức khiến lòng Nam Khang dịu lại.

Mộc Chi thủ thỉ:

- Anh đừng giấu em bất cứ chuyện gì nữa. Em muốn tham gia vào kế hoạch của anh. Đừng để em chỉ hèn nhất trốn sau lưng đợi anh bảo vệ, được không anh?

- Con người anh đã sớm bị nhấn chìm trong thù hận, anh sợ những suy tính của anh sẽ vấy bẩn tâm hồn em.

Mộc Chi lắc đầu:

- Em không thánh thiện như thế. Trước đây em có thể bỏ qua cho Uy Quyền, bởi vì em nghĩ ông ta chỉ làm tổn thương bản thân em, nên em cho phép mình được hèn nhất và sợ hãi. Nhưng nỗi đau mà ông ta gây ra cho anh là đã giết chết những người anh yêu thương nhất, anh không thể không căm thù. Bây giờ em cũng vậy, Uy Quyền đã không còn chỉ tổn thương mình em nữa, mà ông ta đã động đến những người em yêu thương. Đó là ba em, đó là anh.

Rất lâu sau, anh hôn lên tóc cô, mỉm cười:

- Được, ở bên anh, cùng anh trả thù.

Sau đó, Nam Khang nói hết cho Mộc Chi, không sót một thứ gì về kế hoạch của anh.

- Ngày mai đi gặp Nguyễn Văn Cừ cùng anh. – Anh nói.

Mộc Chi gật đầu, đáp:

- Vâng. Em vốn đã rất muốn hỏi xem rốt cuộc ông ta đã làm gì với Mây của em – Mộc Chi siết chặt bàn tay thành nắm đấm.

PS: Cảm ơn bạn vì vẫn theo dõi truyện dù mình vừa có một khoảng thời gian off tương đối dài. Truyện đã hoàn thành từ lâu, nhưng tùy theo tâm trạng tác giả mà sẽ được up nhanh hay chậm. Mình rất hi vọng nhận được sự tương tác từ độc giả (vote, like, comment), vậy thì mình mới có động lực up truyện thường xuyên hơn. ^^

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Bao nhiêu năm sống trên đời, cho đến tận khi ngồi trong ngục tù lạnh lẽo, Nguyễn Văn Cừ mới chợt ngộ ra, hóa ra bên cạnh mình chẳng còn một ai cả. Không vợ, không con cháu, và cũng chẳng có anh em. Người mà ông vẫn luôn gọi một tiếng “anh”, thật ra cũng chỉ là kẻ ở bên ông để lợi dụng mà thôi.

Ông luôn hiểu điều đó, chỉ là cố tình lờ đi.

Vì thế sáng nay, khi cán bộ quản lý trại giam đến báo với ông rằng có người đến thăm, ông đã rất ngỡ ngàng. Và rồi khoảnh khắc nhìn thấy Mộc Chi ngồi ở bên kia ô cửa kính, ông ngay lập tức hiểu ra vấn đề.

Nhưng ông vẫn vờ vịt:

- Cô là...

Mộc Chi không hề cười:

- Tôi là Mộc Chi, con gái nuôi của ông.

- Con gái tôi chết rồi.

- Lễ nào ông không hiểu ra người chết thực sự là ai? Nói thẳng ra thì, tôi đã được công an xác minh thân phận, ông không cần phải tỏ ra khó tin làm gì.

Một lúc sau, Nguyễn Văn Cừ cười cười:

- Con gái, con thay đổi nhiều quá. Ngày xưa con chẳng bao giờ nói chuyện với ba bằng thái độ như vậy.

Mộc Chi chua chát:

- Hôm đó khi tôi trốn ở bên ngoài nghe được cuộc nói chuyện giữa các người, đức tin của tôi đã sụp đổ rồi, ông không còn là người ba tôi kính yêu nữa.

Ánh mắt Nguyễn Văn Cừ thoáng qua tia ngỡ ngàng, ông chỉ nghĩ Mộc Chi trốn đi vì sợ Uy Phong, chứ không hề lường trước cô đã nghe được cuộc nói chuyện đó.

- Ba không hiểu con đang nói gì. – Nguyễn Văn Cừ lấy lại tư thế bàng quan.

Mộc Chi lạnh lùng:

- Tôi cũng đoán ông sẽ chối. Nhưng không sao, tôi đến thăm ông không phải để đòi lại công bằng cho mình, mà là vì Mây. Mây từ đâu mà đến? Vì lý do gì ông phải giấu cậu ấy đi?

- Mây là ai thế con? – Nguyễn Văn Cừ thản nhiên.

Mộc Chi tức giận gằn giọng:

- “Dù ba có là người xấu, cũng là người vĩ đại nhất trong lòng mình.” Mây đã nói với tôi như vậy đây! Dù ông đã cầm tù và không cho phép bất cứ ai biết đến sự tồn tại của cô ấy, cô ấy vẫn một lòng tôn kính ông. Kể cả khi có cơ hội để bỏ trốn cùng tôi, cô ấy vẫn lựa chọn ở lại, vì ông. Ông nhẫn tâm đến mức đó sao?

Nguyễn Văn Cừ không trả lời.

Ông ta luôn giỏi trong việc che đi tâm địa thực sự của mình. Trước đây Mộc Chi chưa từng hiểu, bây giờ lại càng không thể hiểu. Chỉ là, cô vẫn không kìm được nổi xót xa.

Cô để lại một câu hỏi nhẹ tênh rồi rời đi – câu hỏi đó bỗng chốc vang vọng trong không gian, rồi cứ quẩn quanh trong tâm trí Nguyễn Văn Cừ tận những ngày sau đó:

- Nguyễn Văn Cừ, tôi chỉ muốn hỏi một điều thôi. Ông đã bao giờ, thực sự xem tôi và Mây là con chưa?

...

Lúc Mộc Chi bước ra khỏi trại giam, bầu trời bên ngoài âm đạm chẳng khác gì tâm trạng cô lúc này.

Đổi mặt với quá khứ,

Nghe thì có vẻ dễ dàng, nhưng hóa ra lại rất đau lòng. Thà rằng năm đó Nguyễn Văn Cừ nhận nuôi cô nhưng chưa từng cho cô hơi ấm tình thân, chưa từng khiến cô tin tưởng, có lẽ cô sẽ không ảo tưởng để rồi thất vọng đến nhường này.

Nam Khang đang đứng đợi cô. Kỳ lạ thay, khi Mộc Chi nhìn về nơi anh đứng, mọi thứ lại trở nên sáng rực. Ánh mắt anh dịu dàng lắm, cô nghe cõi lòng đập sóng bỗng trở về an yên.

Lúc đến bên anh, cô hỏi:

- Anh có nghĩ Mây thật sự là chị hoặc em gái của em không? Cậu ấy có sợi dây chuyền giống em, hơn nữa ngoại hình cũng rất giống.

Anh vừa nắm tay cô vừa xoay người đi ra phía bên ngoài:

- Ừ.

- Vậy thì sự việc năm đó rốt cuộc là như thế nào? Tại sao Mây là ở chỗ Nguyễn Văn Cừ? Tại sao em lại đến trại trẻ? Rốt cuộc ký ức em đã đánh mất là gì? – Mộc Chi rối trí.

- Năm đó dù chú Hưng Khởi làm việc ở Sài Gòn, nhưng vợ con lại vẫn ở tại quê nhà Tiền Giang. Em và Mây xuất hiện ở Sài Gòn rồi lưu lạc mỗi người một nơi, ba anh vượt ngục, ba em bị đâm chết ở ngôi nhà đó. Những sự việc này chắc chắn có liên quan đến nhau. Trừ Uy Quyền ra, người biết rõ nhất có lẽ là Nguyễn Văn Cừ.

- Nguyễn Văn Cừ sẽ khai ra chứ?

- Có.

- Sao anh chắc chắn thế?

- Em hiểu lý do mà. – Anh nhìn cô.

Một lúc sau, Mộc Chi xa xăm:

- Vâng. Thật sự ông ta đã đối xử với em rất tốt, cả Mây cũng vậy. Có lẽ ông ta vẫn còn tính người.

Anh gật đầu:

- Với những kẻ như vậy, cách tốt nhất là chơi đòn tâm lý. Chúng ta vẫn còn một con “át chủ bài”, có lẽ Hải Đăng sắp dẫn đến chỗ ông ta rồi. Chờ kết quả thôi.

Mộc Chi gật đầu, yên lặng cùng anh trèo lên taxi. Chuyến xe này sẽ đưa họ ra sân bay, về lại Đà Nẵng. Họ chỉ có thể ở đây được chừng đó thời gian, công việc ở Nam Thịnh vẫn đang chờ họ.

Mấy hôm nay, đêm nào Nam Khang cũng phải thức khuya để giải quyết công việc từ xa. Sắp phải trình dự án trung tâm thương mại ra đại hội cổ đông – nơi không chỉ có anh mà còn rất nhiều nhà đầu tư của Nam Thịnh, chỉ một chút sơ xuất cũng có thể khiến dự án tan nát. Mộc Chi thầm cảm ơn anh, vì đã chịu cùng cô đến đây giữa cái thời điểm bận rộn như thế này.

Lúc ngồi trên máy bay, nhớ ra điều gì đó, Mộc Chi quay sang anh hỏi:

- Dù năm đó em đang ở Tiền Giang, nhưng thực sự mình chưa từng gặp nhau hả anh? Ba em và ba anh thân nhau như thế mà.

Nam Khang nhìn cô cười:

- Chưa từng gặp, nhưng anh đã nghe về em.

“Con có muốn đi Tiền Giang chơi không? Nhà chú có hai em bé đáng yêu lắm.”

“Không đâu, trẻ con rất phiền phức.”

Hung Khởi phì cười, “Chẳng phải con cũng là trẻ con sao?”

Nam Khang chau mày không trả lời.

Nam Thịnh cười hà hà: “Ái chà chà, tôi có hai thằng con trai. Cậu lại có hai cô con gái. Chúng ta làm sui gia được đó nhỉ?”

“Còn phải xem nhé, tiêu chuẩn chọn rể của tôi cao lắm, không dễ giao con gái rước cho ai đâu!”

- Thế mà ba anh và ba em lại thành sui gia thật. – Nam Khang nhếch miệng.

Mộc Chi chu môi:

- Em vẫn chưa chịu làm vợ anh đâu nhé!

- Lẽ nào biểu hiện hôm qua của anh chưa đủ tốt, khiến em ghét bỏ anh rồi?

Mộc Chi đập vào ngực anh. Một lúc sau cô nói:

- Đúng rồi, em nghĩ nốt chiều nay được không sắp? Em phải đến Bụi Hoa, Nancy muốn gặp em.

Nam Khang cười gian:

- Hồi lộ anh đi.

- Anh muốn gì nào? Một cái hôn nhé?

Anh ghé vào tai cô:

- Up for a little fun tonight?

Mộc Chi đỏ mặt cắn vào tay anh.

...

Sau khi cho phép nhân viên mà mình đã thuê để trông Bụi Hoa về nghỉ, Mộc Chi ngồi vào quầy, tranh thủ kiểm tra lại một số hoạt động của tiệm sách.

Cô nhân viên này học việc rất nhanh, cũng rất tỉ mỉ và tận tâm, khiến Mộc Chi cảm thấy yên tâm hơn vài phần. Chính vì thế, Mộc Chi đã trả lương cho cô ấy cao hơn mức trung bình, đãi ngộ cũng tốt hơn, hi vọng cô ấy có thể gắn bó lâu dài cho đến khi cô tìm ra phương án thích hợp đối với Bụi Hoa.

Mộc Chi tranh thủ lên trang cá nhân của Trắng xem tình hình bài viết. Lướt yêu thích và chia sẻ rất khủng, có rất nhiều tin nhắn động viên gửi đến nhưng không có cái nào là thứ cô đang mong đợi. Mộc Chi cố gắng soát kỹ từng tin nhắn một, nhưng càng soát lại càng thấy thất vọng.

Tiếng Nancy vang lên trên đầu cô:

- Làm việc có vẻ siêng năng?

Mộc Chi ngước lên, thấy cô ta đang đeo kính râm, thái độ vẫn kiêu kỳ như bao lần.

- Chào cô. – Mộc Chi đứng dậy.

Nancy quét mắt một vòng quanh cửa tiệm, giọng rất chua:

- Cô chăm sóc nó cũng không tệ. Có điều, nó vẫn cũ kỹ mục nát như thế.

- Cô muốn uống gì không? – Mộc Chi hỏi.

- Nước chanh không đường.

Mộc Chi gật đầu, bảo Nancy lại bàn ngồi rồi chính mình đi pha nước.

Mộc Chi nói sau khi ngồi xuống trước mặt Nancy:

- Tôi có thể hỏi mấy năm qua cô đã sống thế nào không?

Nancy cười khẩy:

- Cô thấy đó, bây giờ tôi là diễn viên hạng A. Trốn được khỏi ông ta, đời tôi tươi sáng hơn hẳn.

- Cô đừng nói thế, ông đã đi tìm cô khắp nơi, bao nhiêu năm cũng chưa từng từ bỏ. Ông thương cô nhiều hơn cô nghĩ, Nancy.

Nancy trợn mắt:

- Cô thì biết được bao nhiêu? Cô vĩnh viễn không hiểu được đâu! Lúc tôi còn ở cạnh, ông ta đâu có coi tôi ra gì. Tôi là một đứa con hoang, mẹ tôi vì chữa tôi mà đã làm cho ông ta mất mặt với bạn bè, đồng nghiệp, hàng xóm. Ông ta là tiến sĩ toán học đấy, một người đức cao vọng trọng, tri thức uyên thâm như ông ta chịu sao nổi nỗi nhục này. Mẹ tôi sinh tôi ra, tôi là một đứa con xấu xí dị tật, ông ta cho rằng đó là nghiệp chướng. Ông ta hành hạ, chì chiết khiến mẹ tôi đau khổ dần vật rồi sinh bệnh chết đi. Có người ba nào độc ác như thế không? Sau đó ông ta vẫn tiếp tục dày dạn tinh thần tôi vì tôi xấu xí, tôi tật nguyền. Có nỗi đau nào lớn hơn nỗi đau bị người thân ruột thịt ghét bỏ không?!

- Nancy, thật ra...

- Haha, nhưng rồi tôi cũng trốn thoát được. Bây giờ tôi xinh đẹp, tôi có tiền, tôi có tự do!

- Thật ra...

- Hôm nay tôi đến đây không phải vì ông ta. Tôi đến chỉ để hỏi, cô và Nam Khang đang yêu nhau sao?

Mộc Chi thoáng ngạc nhiên, nhưng vẫn trả lời:

- Đúng vậy.

Nancy cười chua xót:

- Cô biết không, những ngày tháng đen tối đó, anh ấy là người duy nhất không chê tôi xấu xí, người duy nhất chịu nói chuyện với tôi, cho tôi động lực để sống tiếp. “Không yêu thương bản thân mình thì đừng mong được người khác yêu thương. Cậu nghĩ bản thân đẹp thì sẽ đẹp, nghĩ bản thân xấu thì sẽ xấu. Trên đời này việc gì cũng sẽ có cách giải quyết. Nhưng cậu đừng mong có ông bụt bà tiên xuất hiện, tự thân vận động đi.” Anh ấy đã nói như vậy đấy.

Mộc Chi nhìn Nancy không đáp.

- Có lẽ lúc đó, anh ấy cũng có cảm tình với tôi rồi. Khi nghe tin anh ấy và cô yêu nhau, tôi càng thấy tiếc nuối vì đã không mở lời hỏi anh ấy. Anh ấy vẫn nghĩ cô là tôi, nên mới yêu cô đấy! Tôi có thể cho cô mượn thân phận, cả cái cơ ngơi này tôi cũng không thêm, nhưng cô đừng nghĩ có thể giành người tôi yêu!

Rốt cuộc, Mộc Chi không thể im lặng hơn nữa. Cô nhìn thẳng vào mắt Nancy, trả lời một cách vô cùng dứt khoát:

- Không ai yêu một người chỉ vì cái tên đâu, Nancy.

Nancy bỗng cười khẩy:

- Vậy sao? Cô có dám nói cho anh ấy biết sự thật không? Tôi tin chắc khi anh ấy biết tôi mới chính là Tiểu Hạ, anh ấy sẽ thay đổi suy nghĩ. Bây giờ tôi đã trở nên xinh đẹp, có sự nghiệp, tôi hoàn toàn xứng đáng đi bên cạnh anh ấy. Chỉ cần cô giúp tôi hẹn gặp anh ấy. Cô đã mượn tôi nhiều thứ, nhưng tôi chỉ yêu cầu cô một điều này thôi, lẽ nào không được?

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Nguyễn Văn Cừ không bao giờ nghĩ những cuộc gặp qua song chắn trại giam lại có thể đem đến cho ông những cảm xúc hỗn loạn chưa từng có trong hơn sáu mươi năm sống trên đời. Trước mắt ông lúc này là một hình bóng thân quen – hình bóng đã từng khiến trái tim ông run lên vì thổn thức những ngày còn trai trẻ. Người phụ nữ ấy, gương mặt ấy giờ đây đã nhuộm màu thời gian, nhưng vẫn gọi lại đường nét thời thiếu nữ đôi mươi mà ông tương tư bao ngày.

Nguyễn Văn Cừ mở lời:

- Em... Bà... Mấy chục năm không gặp, trông bà già đi nhiều quá.

Người phụ nữ đáp:

- Ông cũng vậy.

- Nghe nói... bà đã đẻ con?

Bà ấy cười nhạt:

- Đúng vậy. Nó là con của tôi với một kẻ bi ối khốn nạn nhất trong cuộc đời tôi.

Nguyễn Văn Cừ run lên, nghe hơi thở mình trở nên gấp gáp:

- Bà hãy tin tôi, tôi chưa bao giờ muốn làm tổn thương bà! Thật sự lúc đó tôi không hiểu tại sao mình lại hành động như thế. Tôi như biến thành một người khác, một con thú điên không thể kìm chế được dục vọng của mình, bà hãy tin tôi...

Người phụ nữ cắt ngang:

- Bây giờ nói những chuyện đó chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Chắc ông không biết rằng, khi ông tán tỉnh tôi, tôi đã mềm lòng và có ý định cho ông cơ hội. Nhưng ông không đủ kiên nhẫn nên đã đưa ra một lựa chọn sai lầm, Văn Cừ.

Nguyễn Văn Cừ kêu lên:

- Không thể nào! Không phải bà chỉ để ý anh Quyền sao?

- Tôi chỉ là bị thu hút bởi vẻ đẹp trai phong độ của ông ta. Nhưng sự thật thà của ông đã khiến tôi rung động. Ông không đủ tình tâm để nhận ra, lại lựa chọn giờ thủ đoạn xấu xa để hèn đó.

Nguyễn Văn Cừ bỗng chốc trở nên lặng người.

- Có lẽ thứ tốt đẹp duy nhất mà ông đã cho tôi là con trai. Văn Cừ, tôi đến gặp ông chỉ để yêu cầu một điều. Thằng bé đang cần được thay thận, ông là cha ruột của nó, hãy đi làm kiểm tra, nếu thận ông thích hợp với nó thì hãy cho nó một quả thận để nó được sống tiếp, coi như bù đắp những thiếu thốn mà nó đã phải chịu đựng mấy năm nay.

Nguyễn Văn Cừ ngay lập tức đáp:

- Chắc chắn tôi sẽ làm vậy! Nếu có thể tôi sẽ cho con tất cả những gì tôi có!

Sau đó người phụ nữ nói:

- Còn một việc nữa, tôi nghe nói ông đã làm nhiều điều không hay. Bản chất của ông không phải là người như thế. Điều gì đã khiến ông thay đổi? Ai bắt ép ông làm điều đó? Lỗi làm ông gây ra với tôi, tôi đã không truy cứu rồi thì không ai có quyền dùng nó để điều khiển ông. Văn Cừ, đừng bước sâu thêm vào vũng bùn nữa. Quay đầu đi, vì con chúng ta.

Sau đó người phụ nữ rời đi, để lại đằng sau là những ký ức đang đua nhau vùn vụt trong tâm trí Nguyễn Văn Cừ.

“Anh Quyền, em xin anh hãy xóa đoạn video đó đi. Em không muốn ngồi tù, em xin anh!”

“Đoạn video này anh hứa sẽ không để cho ai nhìn thấy, chỉ cần chú nghe lời anh.”

Ông cứ nghĩ làm xong việc kia, ông sẽ được tự do. Nhưng Nguyễn Văn Cừ không thể ngờ, tội ác - một khi đã bước chân vào, khó ai có thể dễ thoát được ra.

Nó khiến ông bị khống chế.

Nó mê hoặc ông.

Nó tha hóa ông từ một chàng thanh niên ngay thẳng bộc trực thành một kẻ dã tâm và vô cảm.

“Chú hãy đến Tiền Giang đem một thứ về cho anh.”

“Chú Cừ này, tay không nhúng bùn thì không thể làm nên nghiệp lớn. Thử buôn lậu gỗ đi, rồi chú sẽ thấy sự tuyệt diệu của đồng tiền.”

“Anh hứa đây sẽ là việc cuối cùng. Chú chỉ việc nuôi nó béo lên, mọi chi phí anh sẽ trả. Đến tuổi thì làm thủ tục cho nó xuất cảnh du học ở Mỹ. Người của anh bên đó sẽ tạo một tai nạn giả để đại sứ quán xác minh nó đã chết ở Mỹ. Chẳng ai nghi ngờ gì chú đâu.”

Có lẽ, từ khoảnh khắc chấp nhận bị điều khiển, ông đã lựa chọn bán linh hồn cho quỷ dữ rồi.

Nhưng lúc này, ông bỗng có một suy nghĩ kiên định và mãnh liệt, rằng ông phải kết thúc tất cả những chuyện này.

...

Buổi tối hôm nay, Nam Khang và Mộc Chi “chuyến địa điểm” sang nhà của Mộc Chi. Thật ra trước đây, Mộc Chi vẫn hay chạy qua chạy lại giữa hai nhà chứ không dọn hẳn sang nhà anh. Vì nhà cô còn có bàn thờ ông nên cô không thể để nó lạnh lẽo không có hơi người. Thường thì ăn cơm xong, anh sẽ vừa tranh thủ tắm bộ vừa tiễn cô về nhà. Nhưng với cấp độ tiến triển của mối quan hệ của họ, hiển nhiên anh không chấp nhận việc “chia giường” với cô nữa. Anh nói:

“Buổi tối em không thể ở nhà anh được thì anh sẽ ở nhà em.”

Cho nên lúc này, mới có cảnh tượng hai người mỗi người ôm một chiếc máy tính và chiếm một góc trong căn phòng nhỏ xíu của Mộc Chi để xử lý công việc. Trong khi Nam Khang trưng dụng chiếc bàn làm việc chỉ nhỏ bằng một nửa chiếc bàn của anh ở biệt thự gỗ, thì Mộc Chi lại lười biếng làm việc ngay trên giường.

Nhà của cô khá chật chội, đồ vật đã cũ kỹ, nhiều nơi còn có những mảng ẩm thấp loang lổ. Cô hỏi với qua:

- Nhà em chật quá, hơi bất tiện nhỉ?

Anh xoay người lại, nhìn cô đầy ẩn ý:

- Anh thích thể này hơn, rất ấm cúng.

Buổi tối anh hay làm việc khuya nên lúc nào cô cũng canh khoảng mười giờ là gọi điện nhắc nhở anh đi ngủ sớm. Nhưng hôm nay, tên đàn ông nào đó không đợi cô phải cầu nhàu, chỉ mới chín giờ đã tự động xếp tài liệu lại rồi trèo lên giường, ôm cô nói:

- Mộc Chi, đến giờ hôn rồi.

Máy tính trên đùi Mộc Chi bị lấy đi, rất nhanh sau đó vòng ôm của anh chuyển sang trạng thái nóng bỏng kịch liệt.

Thật lâu sau, Mộc Chi không còn chút sức nằm cuộn trong lòng anh. Cánh tay Nam Khang vắt qua người Mộc Chi, híp mắt đầy thỏa mãn:

- Có em thật tốt.

- ...

Mộc Chi “chiều” anh như thế cũng vì muốn nịnh nọt anh một chút trước khi nhờ anh một việc mà cô biết là anh sẽ không vui. Cho đến khi ổn định lại nhịp tim và hơi thở, Mộc Chi mới thủ thỉ:

- Anh này, Nancy nói cô ấy muốn gặp anh, anh có thời gian không?

Vòng ôm của Nam Khang trở nên cứng nhắc. Anh hỏi, giọng đã lạnh đi vài phần:

- Em đồng ý?

Mộc Chi bặm môi một lúc lâu, rồi trả lời:

- Cô có gì đó muốn nói với anh.

- Lẽ nào em không đoán ra là điều gì? – Giọng anh có phần tức giận.

- Quan hệ giữa em và Nancy rất khó nói. Em đã sống bằng thân phận cô ấy nhiều năm, không có cô ấy thì đã không có em hôm nay... Cô ấy đã mở miệng nói như thế, em không thể từ chối. Hơn nữa em tin tưởng anh, anh hãy gặp cô ấy giải quyết rõ ràng mọi chuyện, được không anh?

Nam Khang im lặng một lúc rồi đáp:

- Được.

Mộc Chi cứ nghĩ sẽ phải mất nhiều thời gian để thuyết phục anh, nhưng không ngờ anh lại thỏa hiệp nhanh như thế. Điều đó khiến lòng cô bỗng chùng xuống. Bởi vì, nói là nói vậy, nhưng từ sâu trong lòng cô vẫn mong anh sẽ từ chối.

Cái suy nghĩ mâu thuẫn đó khiến cô thấy thật khó chịu.

Sự lãng mạn nóng bỏng sau cuộc mây mưa bỗng chốc hóa thành lạnh thinh.

Mộc Chi trở người, quay lưng về phía anh, nhắm mắt cố ép mình ngủ nhưng không sao ngủ được. Ở phía sau, anh cũng không ôm cô như bao lần. Hơi thở anh vẫn đều đều bên tai, Mộc Chi chẳng biết anh đã ngủ chưa hay cũng đang nghĩ ngợi nhiều điều. Nhưng cô không dám quay người lại.

...

Tòa nhà Uy Thị

Uy Quyền nheo cặp mắt lười câu thăm độc lại trong lúc nghe người trợ lý báo cáo điều gì đó. Khi anh ta nói xong, Uy Quyền hừ lạnh:

- Truy ra đến đó cũng khá đáng khen. Nhưng bọn oắt con đó sẽ không vui mừng được lâu đâu

- Vậy bây giờ chúng ta cần làm gì, thưa chủ tịch? – Trợ lý hỏi.

- Cậu không biết sao? – Uy Quyền nhướn mày.

Người trợ lý lau mồ hôi, cúi người sợ hãi:

- Mong chủ tịch chỉ điểm!

Uy Quyền xoay xoay chiếc nhẫn tròn bản to đeo trên ngón áp út, cười xảo quyệt:

- Dùng xong rồi thì vứt.

Người trợ lý vừa lui ra ngoài một lúc thì cửa phòng tự động mở ra, một dáng người cao lớn lịch lãm bước vào. Anh ta ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa trong phòng, gác chân lên bàn và bắt hai tay sau đầu, biểu cảm nhăn nhó khó chịu. Một lúc lâu vẫn không thấy Uy Quyền lên tiếng, anh ta mất kiên nhẫn nói:

- Ba! Chẳng lẽ ba để thằng nhãi đó xem thường con trai ba như vậy? Nghe nói nó còn sắp làm thêm một cái trung tâm thương mại ở Đà Nẵng nữa kia!

Uy Quyền bực mình mắng:

- Mày ngu thì còn nói gì nữa? Sự thật là nó khôn hơn mày nhiều, con ạ.

- Sao ba lại nói con trai ba như thế?! – Uy Phong tức giận trợn mắt.

- Mày không thấy sao, cái trò tung tin đồn của mày chỉ là trò nhảm đối với nó, chẳng những không hạ bệ được uy tín mà còn giúp cái khu du lịch của nó nổi tiếng hơn kia kìa.

Một lúc sau, Uy Phong hạ giọng:

- Vậy ba giúp con đi. Không chơi nó một vỏ thật đau thì con nuốt không trôi cục tức này!

Uy Quyền cười lạnh:

- Ba mày là ai chứ? Tao không chỉ muốn dạy cho nó một bài học đâu, mà nó phải biến mất hoàn toàn khỏi cái thương trường này thì mới được. Đến lúc cho nó tỉnh ra rồi nhĩ? – Uy Quyền nhíp ngón tay lên mặt bàn.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tình yêu vốn luôn là ích kỷ

Bầu không khí ngột ngạt giữa Nam Khang và Mộc Chi vẫn kéo dài đến tận buổi sáng ngày hôm sau, dù vậy anh vẫn đưa cô đi làm như thường lệ. Ngồi trên xe, Mộc Chi lén liếc mắt sang băng ghế lái, gương mặt anh lúc tập trung trông càng thêm lạnh lùng, khiến cô bỗng hoảng hốt. Từ bé đến lớn, Nam Khang có thể lạnh nhạt với tất cả mọi người nhưng chưa từng dùng thái độ đó để đối xử với cô, kể cả là khoảng thời gian trước kia khi hai người họ vẫn đang vờ vịt trong vở kịch mình tạo ra.

Anh đang thực sự tức giận. Mộc Chi thở dài.

Đó cũng là buổi sáng đầu tiên cô quay trở lại công ty sau một thời gian dài liên tiếp vắng mặt. Nhân viên phòng kinh doanh thấy cô đến lại ồn ào một trận, nhưng Mộc Chi chẳng có tâm trạng để thưởng thức sự náo nhiệt đó. Cô thông báo thời gian họp rồi quay người đi vào phòng mình, bỏ lại đằng sau một đám người dè dặt nhìn nhau.

Đợi khi cô biến mất hẳn, một người rì rầm:

- Trưởng phòng làm sao vậy nhĩ?

Người khác kết luận:

- Chắc là mới cãi nhau với sếp Khang.

Mấy người họ che miệng cười khúc khích.

Mộc Chi vẫn giữ nguyên trạng thái trầm mặc đó cho đến giờ cơm trưa, kết quả khiến bầu không khí trở nên thật kì quặc. Vì chuyện của cô và Nam Khang, Nguyên tìm cơ không dùng bữa cùng mọi người. Những người còn lại dù không nói ra nhưng lại lén ném cho Mộc Chi những cái nhìn dò xét.

Nhưng Mộc Chi nào đâu có tâm trạng để ý đến điều đó. Điều cô đang bận tâm lúc này là, cuộc hẹn của Nam Khang và Nancy là vào trưa nay – chính cô là người đứng ra sắp xếp nó.

Rốt cuộc, Đạt Mập lên tiếng:

- Tiểu Hạ không khỏe à?

Mộc Chi giật mình, vội nói:

- À không, em đang suy nghĩ một số công việc thôi.

- Có gì cũng phải ăn trước đã, từ từ tính sau. – Đạt Mập tốt bụng khuyên.

Mộc Chi “ạ” một tiếng. Trưởng phòng hành chính bỗng nói:

- Chị không... ăn trưa cùng sếp Khang hả?

Lúc này, Mộc Chi mới ngạc nhiên:

- Trước giờ tôi vẫn ăn cùng mọi người mà?

Cô ấy ậm ờ không hỏi nữa.

Từ khi biết được mối quan hệ giữa cô và anh, Mộc Chi có cảm giác thái độ của đồng nghiệp đối với mình đã không còn tự nhiên như trước. Đối với nhân viên phòng kinh doanh, trước giờ cô vẫn là sếp của họ nên không có nhiều thay đổi. Nhưng với các trưởng phòng, vốn xưa giờ vẫn luôn xem cô là đồng nghiệp ngang hàng cùng cấp bậc, nay lại nói chuyện có phần kính kễ. Điều này khiến Mộc Chi rất buồn bực, nhưng có lẽ đó là những áp lực mà cô phải tập làm quen khi đã quyết định sánh bước bên anh.

Trưởng phòng tài chính tìm một chủ đề để thay đổi không khí:

- Phải rồi, hôm qua tôi xem được một bộ phim, nam chính đi ăn riêng với một người bạn cũ là nữ, lúc nữ chính phát hiện ra thì khóc nháo đòi chia tay. Tôi cảm thấy biên kịch xây dựng chi tiết đó hơi quá đà, làm mất hình tượng thông minh hiểu chuyện của nữ chính. Haizz!

Trưởng phòng xây dựng dự án đáp:

- Tôi thấy có gì gọi là quá đà đâu, bạn trai cô ta gặp riêng người phụ nữ khác, cô ta mà không ghen thì mới lạ đó! Nếu mà không ghen, chỉ có thể là cô ta không yêu anh ta thôi.

- Nhưng nữ chính thừa hiểu cô gái kia và nam chính hoàn toàn trong sáng, chỉ là một người bạn tốt lâu ngày gặp lại muốn ôn lại chuyện cũ thôi mà?

Trưởng phòng hành chính tỏ ra đồng cảm với nhân vật nữ chính kia:

- Một nam một nữ ở riêng với nhau, ai dám đảm bảo giữa họ sẽ không nảy sinh cảm xúc gì? Mà hơn nữa, những mối quan hệ ngoài luồng thì liên quan gì đến việc yêu đương giữa hai người? Bạn trai của tôi, tôi không muốn ở cùng với người phụ nữ khác, tôi có cần thiết phải “dòm mặt” xem cô ta là ai không? Tình yêu vốn là ích kỷ mà!

Bàn tay đang gấp thức ăn của Mộc Chi khựng lại trên không trung. Cô bỗng trở nên gấp gáp, vội buông đĩa, nói với mọi người một câu rồi chạy thẳng ra ngoài. Cô vừa lấy điện thoại gọi cho Nam Khang vừa chạy về phía thang máy.

Chỉ sau một tiếng đồ chuông, anh đã bắt máy. Không đợi anh lên tiếng, cô nói dồn:

- Anh đang ở đâu? Anh không được đi, em không cho anh đi đâu cả!

Im lặng một lúc, đầu dây bên kia mang theo ý cười:

- Anh đang ở phòng làm việc.

Mộc Chi ngờ ngàng:

- Anh không đến đó sao? Vậy... để em đến nói với Nancy một tiếng, cũng không thể để cô ấy chờ mà không có người đến được.

- Anh để trợ lý đi thay rồi.

- ...

Giọng anh trầm thấp:

- Lên đây.

Lúc cô đi vào phòng, anh đang nhàn nhã ngồi trên bàn làm việc, thông dong đợi cô bước đến. Nam Khang kéo cô ngồi lên đùi, hỏi:

- Sao lại đổi ý?

Mộc Chi hừ giọng, lấy hai tay nâng mặt anh, biểu cảm “đánh đá”:

- Anh là của em!

Nam Khang hài lòng đặt lên môi cô một nụ hôn.

Mộc Chi lại nói tiếp:

- Nhưng anh không đến, sao không nói em? Để trợ lý đến đó có kỳ quá không anh?

Anh vuốt tóc cô:

- Anh không muốn em phải khó xử.

- Nhưng... anh để trợ lý của anh thay anh từ chối cô ấy sao?

Anh lắc đầu:

- Anh chỉ nhờ chuyển lời rằng anh đã biết cô ấy là Tiểu Hạ, và nói chuyện của bé An.

Mộc Chi choàng tay qua cổ anh và thom vào má anh một cái, coi như phần thưởng. Hành động đơn thuần đáng yêu của cô khiến Nam Khang bắt đầu nổi máu “đều” sẵn tới, nhưng chưa kịp làm gì thì điện thoại anh đã reo lên.

Hải Đăng gọi đến, Nam Khang bực bội bắt máy. Đầu dây bên kia không vòng vo như mọi lần, vào thẳng chủ đề chính:

- Nguyễn Văn Cừ chết rồi.

Mộc Chi vẫn đang ngồi trên đùi Nam Khang nên có thể nghe rất rõ giọng Hải Đăng truyền ra từ chiếc điện thoại trên tay anh. Cô khựng người, căng thẳng nhìn anh. Anh vỗ nhẹ lên lưng cô trấn an, bình tĩnh hỏi Hải Đăng:

- Nguyên nhân?

- Sáng nay lúc người quản tù vào đưa đồ ăn sáng thì thấy ông ta nằm bất động trên giường, vào kiểm tra thì đã ngưng thở. Đang chờ kết quả giám định pháp y. Nhưng vụ này chắc chắn không bình thường, sao lại xảy ra ngay khi chúng ta chỉ còn một bước nữa là thắng rồi chứ.

Nam Khang trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Rõ ràng mọi thứ đều được bảo mật, trong trại giam còn có cán bộ canh gác 24/24, trừ phi...

- Tôi hiểu ý cậu. Tôi cũng đang tiến hành điều tra dần. – Nói rồi, Hải Đăng hừ giọng - Nếu mà để bị qua mặt ngay trong lãnh thổ của mình, thì tôi quá hổ thẹn với cái hàm thượng tá này rồi nhỉ?

Đội Nam Khang cúp máy, Mộc Chi trào xuống khỏi người anh, đi qua đi lại trong phòng với vẻ đầy bất an. Nam Khang không nói gì, có vẻ như anh cũng có chung cảm nhận với cô.

Mộc Chi không nhịn được nói:

- Hai ngày nữa là đại hội cổ đông rồi, liệu mọi thứ có đúng theo kế hoạch không anh? Sao em thấy lo quá!

- Chắc chắn. – Ánh mắt anh rất kiên định.

Vì sau đó ban giám đốc phải họp, nên Mộc Chi không nán lại phòng anh nữa mà quay trở lại tầng ba mươi bảy. Lúc này mọi người đã ăn trưa xong, có lẽ đã quay trở về phòng làm việc tranh thủ chợp mắt trước khi bước vào ca chiều. Mộc Chi tâm trạng bồn chồn, đi vào phòng bếp muốn tìm thứ gì đó để uống.

Nguyên đang ngồi uống cà phê trên một chiếc bàn, thấy cô, anh hơi khựng lại. Mộc Chi cười với anh, rồi bước đến máy pha cà phê, cũng tự pha cho mình một cốc.

Sau đó cô cầm cốc đi đến chỗ anh:

- Em ngồi đây được không?

Nguyên nhìn cô với vẻ vô cùng ngạc nhiên, mãi một lúc mới trả lời:

- Được chứ, em ngồi đi.

Mộc Chi ngồi xuống bàn, uống một ngụm cà phê rồi hỏi anh:

- Sao lúc này anh không ra ăn cùng mọi người?

Nguyên áp ứng:

- À... anh còn mấy việc đang làm dở, tranh thủ làm nốt rồi ăn sau.

Mộc Chi cười cười, chuyển đề tài:

- Biết anh cũng lâu rồi, nhưng hình như em vẫn chưa hiểu nhiều về anh.

Nguyên cười khổ:

- Em có bao giờ chịu nói chuyện với anh đâu chứ.

- Em xin lỗi anh, tại lúc đó tâm trạng em không được tốt nên đối với ai em cũng vậy, không phải do anh đâu.

Nguyên nhìn cô một lúc rồi trả lời:

- Vậy bây giờ em đã thấy tốt hơn nhiều rồi hả?

Mộc Chi gật đầu.

- Vì sếp Khang à?

- Vâng.

Nguyên cười cười:

- Người ta nói người đàn ông tốt sẽ khiến cô gái của họ luôn cảm thấy hạnh phúc, bây giờ anh tin rồi. Đúng là anh không bằng sếp Khang, thích em nhiều năm như thế nhưng vẫn không thể khiến em cười.

Mộc Chi nhìn anh rất chân thành:

- Em tin sau này anh cũng sẽ tìm được một người phù hợp với mình thôi.

Nguyên không đáp lại. Mộc Chi hỏi tiếp:

- Đúng rồi, anh là người tỉnh khác, đi làm xa nhà có nhớ gia đình không ạ?

- Nhớ chứ em, ba mẹ anh chỉ có một mình anh thôi. Nhưng với công việc này thì chỉ những thành phố phát triển mới có chỗ để phát huy, và thu nhập cũng tốt hơn. Anh ráng vài năm nữa mua nhà rồi đưa ba mẹ vào đây sống cùng.

Mộc Chi đáp:

- Chắc hai bác tự hào về anh lắm. Anh là một nhân tài, lại còn là một người con hiếu thảo nữa.

- Anh mà tài giỏi gì, bốn ba nhiều năm cũng chỉ là kẻ làm thuê ở cái đất Đà Nẵng này.

Mộc Chi lắc đầu:

- Trước giờ em vẫn luôn ngưỡng mộ anh, được làm thứ mình thích và luôn xuất sắc trong công việc chuyên môn. Với lại em thấy, không hẳn giỏi là sẽ phù hợp làm chủ, có nhiều người chuyên môn không giỏi nhưng có tài lãnh đạo thì sẽ làm chủ được. Mỗi người đều có khả năng, sở trường riêng, chỉ cần làm tốt vị trí của mình là được.

Nguyên bất ngờ:

- Anh không ngờ em suy nghĩ sâu sắc vậy đó. Lúc trước thấy em xuất hiện ở Nam Thịnh, anh đã rất ngạc nhiên rồi. Anh không ngờ em lại chung ngành với anh đấy.

- Nhìn em không giống kiểu người có thể làm những việc này nhỉ? – Mộc Chi cười.

- Đâu có, tại em “giấu nghề” thôi. Bây giờ em thậm chí còn ngang cấp bậc với anh kia mà. Nghĩ cũng lạ, anh vừa chuyển việc sang đây thì em cũng đến, coi như mình không có duyên làm người yêu thì cũng có duyên làm bạn, nhỉ?

Mộc Chi yên lặng một lúc, nhìn vào mắt anh, nói một cách chân thành:

- Em rất vui vì có một người bạn như anh. Bao năm qua anh đã giúp đỡ em rất nhiều, em không nói ra nhưng trong lòng luôn cảm kích. Nguyên, anh là một chàng trai tốt, em hi vọng anh sẽ luôn giữ được trái tim lương thiện của mình, chắc chắn sẽ có người trao trọn tấm chân tình cho anh.

Nguyên sững sờ:

- Em... sao em nói thế?

Mộc Chi cười:

- Vì em muốn được làm bạn với anh. Em nói lời thật lòng đó.

Cho đến khi Mộc Chi rời đi, Nguyên nhìn theo bóng lưng của cô, đôi mắt anh đượm buồn, mang theo nhiều tâm sự mâu thuẫn đan xen.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Mây mù

Nỗi bất an cứ quẩn quanh trong tâm trí Mộc Chi cho đến buổi sáng của hai ngày sau đó, cô tỉnh dậy trong vòng tay quen thuộc và thấy anh đang nhìn mình dịu dàng. Cô chào anh một tiếng, anh liền cúi đầu hôn lên mắt cô – thứ hành động đã sớm trở thành thói quen của anh, thay cho câu chào vào mỗi buổi sớm mai.

Bầu trời ngày hôm đó âm ảm vô cùng, sương mù vây kín cả phố cổ và đến tận khi cô đã ngồi yên vị trên xe ô tô của anh, mặt trời vẫn không có dấu hiệu thức giấc. Bản tin kinh tế buổi sáng đều đều phát ra từ đài radio, âm thanh nhẹ nhàng êm ái nhưng lại như một phát súng khởi đầu cho một màn mưa gió:

“Công ty Bất động sản Saigon Resources vừa công bố bản thiết kế trung tâm thương mại cao cấp X tọa lạc tại trung tâm quận Hải Châu – Đà Nẵng. Bản thiết kế ngay lập tức được hội kiến trúc Việt Nam đưa vào danh sách những thiết kế xuất sắc nhất năm 2010. Một cuộc cách mạng trên thị trường bán lẻ - mô hình trung tâm thương mại xanh đầu tiên ở Việt Nam”

Mộc Chi vội mở điện thoại ra xem. Tin tức đó đang chễm chệ nằm trên mục bản tin hot trong ngày của một loạt tờ báo kinh tế nổi tiếng. Những hình ảnh hoàn chỉnh nhất của bản thiết kế cũng được công bố.

Thiết kế theo chiều ngang, tận dụng tối đa ánh sáng tự nhiên, không gian “mở” và màu xanh tràn ngập trong mỗi một góc ngách. Dù cho có một số thay đổi về hình dáng bên ngoài để phù hợp với tổng thể khu đất, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, nó chính là thứ cô đã được xem ở phòng làm việc của Nam Khang mấy hôm trước – bản thiết kế được tạo ra từ tư duy phá cách của Nam Khang và bàn tay tài hoa xuất chúng của Huy Hoàng.

Mộc Chi quay sang bên cạnh, tay Nam Khang vẫn đang giữ vô lăng nhưng ánh mắt lại như có như không dừng trên màn hình điện thoại của cô. Cảm nhận được ánh nhìn của cô, anh ngước lên. Đôi mắt sâu hun hút đặc trưng – trước kia cô đã từng cảm thấy thật khó để đọc được nó, nay đã có thể nắm bắt được ít nhiều.

Chỉ khoảng một tiếng đồng hồ nữa thôi, đại hội cổ đông thường niên của Nam Thịnh sẽ được diễn ra. Bầu không khí bên trong Nam Thịnh vẫn hài hòa yên bình như mọi ngày. Đa số nhân viên tầng ba mươi bảy đều không hề hay biết về một cơn bão đang sắp sửa đổ ập đến. Bản thiết kế của Huy Hoàng cho đến thời điểm trước khi diễn ra đại hội cổ đông vẫn luôn nằm trong vòng bảo mật. Những người được nhìn thấy nó chỉ có ba người trong ban giám đốc, các trưởng phòng trực tiếp tham gia vào dự án như trưởng phòng xây dựng, trưởng phòng phát triển, và trưởng ban thi công, người còn lại, chính là Mộc Chi.

Khoảng gần trưa, theo dự đoán của Mộc Chi thì có lẽ đại hội cổ đông đã kết thúc. Lúc cô lên tầng trên, mấy người thư ký đang chụm năm chụm ba trước cửa phòng làm việc Nam Khang xì xầm to nhỏ. Mộc Chi bước lại hỏi:

- Có chuyện gì vậy mọi người?

Một cô thư ký đáp:

- Chị Tiểu Hạ, thiết kế trung tâm thương mại bị lộ ra ngoài rồi. Sếp đã phải hoãn phần trình bày dự án đó mà không giải thích lý do, các cổ đông đều rất bức mình.

Thấy Mộc Chi liếc mắt vào bên trong phòng, cô ấy liền giải thích:

- Anh Huy Hoàng vừa xông vào, đang cãi nhau với mấy sếp. Hay chị vào trong xem thử thế nào?

Vừa nói đến đó thì cửa phòng mở ra, Huy Hoàng lăm lăm bước ra ngoài. Dù liếc thấy Mộc Chi, anh vẫn không hề dừng chân mà một mạch bước về phía thang máy. Mộc Chi vội đuổi theo, kéo tay anh hỏi:

- Sao vậy Huy Hoàng?

Huy Hoàng biết lúc này anh có thể sẽ nổi cáu với bất cứ ai chạm vào mình. Nhưng rốt cuộc anh vẫn kìm chế được, kiên nhẫn đáp:

- Mùa Hè Nhỏ, bây giờ mình không có tâm trạng nói chuyện, lúc khác nói sau nhé.

Không đợi Mộc Chi trả lời, anh gỡ tay cô ra rồi bước vào thang máy.

Mộc Chi nhìn cánh cửa đang dần khép lại trước mặt mình, rồi lại lia mắt về phía cửa phòng im lìm của Nam Khang. Cô thở dài, cuối cùng lại bấm số đi xuống tầng dưới.

Đến giờ trưa, tin tức rò rỉ cuộc cũng được truyền xuống. Sự hoang mang bao trùm lên toàn bộ không gian. Đạt Mập vốn có tình yêu to lớn với thức ăn nay cũng chẳng thèm động đũa. Anh chau mày:

- Mẹ nó, công ty đó là công ty nào vậy chứ!

Trưởng phòng hành chính hạ giọng:

- Vậy là trong công ty chúng ta có nội gián đúng không?

Trưởng phòng tài chính đưa tay lên miệng:

- Be bé cái mồm thôi!

Trưởng phòng hành chính vẫn không hết tò mò:

- Tiểu Hạ, sếp có nói cho chị biết chuyện gì không? Tiết lộ cho bọn tôi biết đi?

Mộc Chi cười trừ. Cô ấy thất vọng quay sang trưởng phòng xây dựng dự án, anh ta liền lắc đầu:

- Phòng tôi chỉ lo thủ tục hành chính, giai đoạn tôi đâu có tham gia vào. Nguyên biết rõ hơn tôi đấy.

Trưởng phòng tài chính thờ dãi:

- Haizz, vậy mà hôm rầy ảnh chẳng chịu ra ăn cùng chúng ta gì cả.

Mọi người lại liếc sang Mộc Chi. Thấy vậy, Đạt Mập vội giải vây:

- Các cô tò mò cái gì chứ? Chúng ta cứ lo làm tốt việc của mình đi, đừng có bàn luận thị phi gì cả.

Mộc Chi ăn vội hộp cơm trưa rồi trốn về phòng mình, mở điện thoại ra nhắn tin cho anh:

“Tình hình thế nào rồi anh?”

Rất lâu sau anh mới trả lời:

“Không sao, em đừng lo.”

Mộc Chi thả điện thoại, cảm giác bồn chồn càng lúc càng tăng cao. Không hiểu sao cô cảm thấy mọi thứ vẫn chưa dừng lại ở đây.

Thực tế đã chứng minh, linh cảm của cô luôn đúng. Chỉ một tiếng sau đó, hàng loạt bài báo về vụ án Nam Thịnh hai mươi hai năm trước bỗng nhiên bị đào lại. Mạng xã hội lại thêm một lần nữa dậy sóng bởi thông tin Louis Trần – người sáng lập Nam Thịnh lại chính là con trai của tù nhân Nam Thịnh năm nào. Cả trang truyền thông của Nam Thịnh và Bắc Hà lại một lần nữa bị tấn công bởi hàng nghìn bình luận tiêu cực, thậm chí mức độ còn nghiêm trọng hơn cả lần trước.

“Con mẹ nó, trước giờ tôi đang làm giàu cho một kẻ chẳng ra gì hay sao? Mọi người, chúng ta tẩy chay Bắc Hà đi!”

“Không biết đằng sau cái công trình du lịch nghìn đô đó là bao nhiêu con người bị ăn chặn bóc lột nhỉ? Anh ta là kẻ được giáo dục bởi tư tưởng tư bản chủ nghĩa từ ba mình kia mà! Tôi lại bắt đầu nghi ngờ có phải vụ tai nạn lao động lần trước là kịch bản do một tay họ tạo ra?”

“Sao cái khu du lịch đó hoạt động chưa được bao lâu mà nhiều phốt vậy trời?!”

Mộc Chi day mi tâm, đóng máy tính. Liền đó, cấp dưới của cô gõ cửa phòng với vẻ vô cùng khẩn trương. Anh ta vừa vào đã nói:

- Trưởng phòng, trên Bắc Hà báo về, có một nhóm khách du lịch đã hành hung nhân viên của chúng ta. Nhưng chị yên tâm, đã gọi công an lên giải quyết rồi. Có điều, rất nhiều vé đặt trước Bắc Hà đều bị hủy rồi...

Không đợi Mộc Chi đáp lại, anh đã nói tiếp:

- Còn một việc nữa... Phóng viên đã đứng đầy dưới sảnh rồi chị.

Trong phòng kinh doanh có một ô cửa kính hướng ra mặt trước tòa nhà, lúc này đều đã bị nhân viên bâu kín lại xem. Mộc Chi rẽ đám đông, tiến lên sát tầm kính. Nhưng chỉ vừa nhìn xuống bên dưới, cô đã phải nhủ tịt hai mắt vì những ánh đèn flash chớp nháy liên tục phát ra từ mấy ảnh của đám phóng viên. Phía sau cô, mọi người đang xì xầm.

- Đủ thứ chuyện xảy ra, chắc tôi phải kiến nghị đốt phong lông quá!

- Nhưng mà chuyện kia là sao? Sếp Khang thực sự là con trai của ông Nam Thịnh à?!

Giữa mớ âm thanh hỗn tạp đó, một giọng nói đầy lo lắng vang lên:

- Nếu là sự thật thì phải giải quyết thế nào kia chứ...?

Xung quanh Mộc Chi bỗng im thin thít.

Mộc Chi trầm ngâm một lúc, rồi xoay người đi vội ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chặng quan tâm ngày mai

Trước ô cửa kính lớn trong phòng làm việc của Nam Khang, anh đang đứng xoay lưng về phía Mộc Chi. Hai tay anh đút trong túi quần, ánh sáng từ bên ngoài chiếu rọi vào khiến cho phía sau lưng anh, một chiếc bóng hiu hắt đồ dài.

Khung cửa đó là vị trí đẹp nhất trong tòa nhà. Có đôi lúc sau giờ làm việc, Mộc Chi sẽ lên đây hẹn hò cùng anh. Mỗi lúc như thế, anh thích ôm cô từ phía sau, cùng cô ngắm nhìn thành phố đã lên đèn rực rỡ.

Hôm nay anh vẫn đứng đó, nhưng bóng lưng sao cô độc đến thế.

Cảm nhận được sự xuất hiện của cô, Nam Khang xoay người lại. Đôi mắt anh chất chứa thật nhiều tâm sự, như là có bão trong lòng, lại như tịch mịch thân nhiên. Mộc Chi không biết mình xuất hiện lúc này có phải là điều đúng đắn, hay anh chỉ đang cần một khoảng lặng để tĩnh tâm.

- Lại đây.

Chỉ chờ có thế, Mộc Chi bước nhanh đến. Anh dang tay ôm lấy cô, tựa cằm lên đầu cô, nhắm mắt không nói gì. Mộc Chi vỗ nhẹ lên lưng anh như cái cách anh vẫn hay làm để xoa dịu tâm hồn cô.

Khoảnh khắc này, cô nhìn ra anh đang chơi vơi.

Ám ảnh tâm lý thời ấu thơ vẫn như một vết sẹo nhứt nhối tâm can chưa một lần được chữa khỏi, chỉ là mấy năm qua anh đã che đậy quá giỏi dưới lớp vỏ bọc lạnh nhạt. Giờ đây thế giới tàn nhẫn ngoài kia lại một lần nữa chia những mũi dao nhọn hoắt khoét sâu vào nó, khiến nó bắt đầu rỉ máu.

Qua rất lâu, anh mới buông cô ra, nhìn cô nói:

- Giờ thì không sao rồi.

Anh mở cửa, bên ngoài là Duy và Bern đang đứng chờ sẵn với hai gương mặt tràn đầy lo lắng.

- Gọi giúp tôi trưởng phòng phát triển dự án. — Anh nói.

...

Bern kéo Mộc Chi vào phòng làm việc của mình, pha cho cô một tách trà ấm. Anh trấn an cô:

- Cậu đừng lo, sự việc bản thiết kế đã nằm trong sự tính toán của Louis rồi.

- Mình biết. Mình lo là lo Huy Hoàng không chấp nhận được.

Bern ngạc nhiên:

- Cậu ta nói cho cậu nghe rồi sao? Khi thật, vậy mà không thêm bàn bạc trước với bọn mình! Cậu thử nghĩ đi, bản thiết kế đó là tâm huyết của Hoàng. Louis lại đem ra làm mẫu như mà không thông báo một tiếng. Nhìn đứa con tinh thần của mình được người ta tung hô dưới cái tên của kẻ khác, ai mà không khó chịu cho được?

Mộc Chi không biết trả lời Bern thế nào. Đây là mâu thuẫn giữa Nam Khang với bạn của anh nên cô đâu thể thay anh giải thích.

Một lúc sau, Bern bỗng nói:

- Trước giờ cậu ta luôn âm thầm toan tính mọi điều, mình biết chứ. Nhưng nếu cậu ta chịu kể ra, là anh em, chẳng lẽ bọn mình không giúp? Có lẽ, cậu ta chưa từng xem bọn mình là anh em.

Mộc Chi vội lắc đầu:

- Cậu đừng nói vậy. Khang trước giờ đã quen việc gì cũng chịu đựng một mình, khổ bao nhiêu cũng không muốn than vãn với ai, đến cả mình cũng phải rất khó khăn mới khiến cho anh ấy mở miệng. Mình biết các cậu buồn anh ấy, nhưng giai đoạn này, tạm thời bỏ qua việc đó được không?

Bern nhìn cô, thờ dãi:

- Mình thì không sao. Bây giờ cậu ta đang rất khó chịu, sao mình nỡ giận cậu ta được.

- Cảm ơn cậu đã hiểu cho anh ấy, Bern.

Bern nghĩ gì đó, bỗng nhìn xa xăm:

- Trong công việc, thứ mình thua Louis chính là không đủ nhẫn nại như cậu ta. Đã biết Nguyễn là người bị đối thủ cài vào, cậu ta vẫn thản nhiên xem như không biết, thậm chí còn chủ động dâng mời. Nếu là mình, mình không có gan liều như thế. Nhưng mình không hiểu, Louis nghi ngờ Nguyễn từ bao giờ?

Từ bao giờ à?

Mộc Chi nhớ lại ngày đó ở bệnh viện, anh đã bảo Duy phải tức tốc đem hồ sơ nhân viên đến cho mình. Lúc đó anh còn nói sẽ đặc biệt lưu ý hồ sơ của Nguyễn, không phải chỉ đơn thuần là trên cô vụ được Nguyễn tố tình, mà vì anh phát hiện ra có điểm gì đó bất thường.

Saigon Resources có cùng chủ với Saigon Medic – công ty đã nhân danh từ thiện để “săn lùng” quả tim của cô. Và trước khi chuyển sang Nam Thịnh, Nguyễn đã làm việc tại Saigon Resources. Nam Khang luôn cẩn trọng nên hồ sơ lý lịch của nhân viên, đặc biệt là những nhân viên chủ chốt anh đều xem kỹ trước khi tuyển dụng. Khi Nguyễn đến làm việc ở Nam Thịnh, Nam Khang vẫn chưa phát hiện ra điểm bất thường của Saigon Medic nên cũng không mấy may nghi ngờ Saigon Resources. Tuy nhiên, chỉ ngay khi Bern báo cáo tài liệu điều tra được về hai công ty đó, Nam Khang ngay lập tức nảy sinh nghi ngờ.

Trước đây Mộc Chi luôn thấy khó hiểu, tại sao Nguyễn đang có sự nghiệp và công việc ổn định, thậm chí có lần cô còn nghe Nguyễn và Phúc trò chuyện với nhau ở Bụi Hoa rằng Nguyễn sắp được cân nhắc trở thành phó giám đốc chuyên môn của Saigon Resources, anh lại đột ngột nghỉ việc rồi chuyển sang Nam Thịnh?

Hóa ra, tất cả đều có mục đích.

Bern cũng đang nhớ lại việc cũ, không chờ Mộc Chi lên tiếng mà tự động nói tiếp:

- Khi vụ tai nạn lao động đó xảy ra, Louis đã bảo mình hợp với các trường phòng trực thuộc nhưng không cho họ truyền đạt xuống cấp dưới của họ, mình đã thấy không thể hiểu nổi. Nếu đã muốn giữ kín chuyện đó, tại sao lại phải hợp rút kinh nghiệm? Giấu luôn có phải tốt hơn không, vì dù sao mọi thứ cũng đã được giải quyết ổn thỏa. Hóa ra là cậu ta đang muốn thử xem, Nguyễn có đúng là kẻ hai lòng. Và khi sự việc đó bị lan truyền ra bên ngoài thì nghi ngờ của Louis đã được chứng thực.

Mộc Chi gật đầu.

Cho nên hôm đó, cô đã hỏi anh:

“Con tôm thực sự anh muốn bắt là gì? Chắc chắn không thể vì muốn có thêm danh tiếng mà mạo hiểm như vậy, Bắc Hà trước đó đã gây ra tiếng vang đủ lớn rồi.”

Anh nhìn cô, chậm rãi nói:

“Việc này còn thiếu một bước nữa.”

“Anh nói rõ ràng đi!”

“Dụ chuột ra khỏi ổ.”

Ấn nhẫn giăng bẫy rồi ung dung chờ con mồi sa lưới, trước giờ vẫn luôn là phong cách làm việc của Nam Khang.

Vậy cho nên, mọi hành tung, mọi giao dịch bất chính của Nguyễn với người của Saigon Resources đều đã bị Nam Khang cho người theo dõi từ lâu. Kể cả bản thiết kế của Huy Hoàng, nó cũng đã được cài code mã hóa, chỉ cần một thao tác gửi ra bên ngoài theo đường Internet hoặc copy sang thiết bị khác, thông tin sẽ ngay lập tức được gửi về phần mềm theo dõi.

Bern tiếp tục với những nhận định của mình:

- Nhưng cho dù có nắm chắc bằng chứng trong tay, sự việc lần này cũng ít nhiều làm mất niềm tin của cổ đông. Đặc biệt tập đoàn Hoàn Mỹ - cổ đông lớn của chúng ta, họ rất phần nộ về việc này. Rồi lại thêm sự vụ của ba cậu ta bị khai lại. Louis đi bước này sẽ phải đánh đổi nhiều lắm.

Mộc Chi hiểu điều đó, Nam Khang cũng thừa hiểu điều đó. Lý do anh không hề nói cho Bern hay Duy biết về kế hoạch của mình, cũng không cho đòi đại hội cổ đông lại, bởi vì anh muốn để sự việc diễn ra theo cách tự nhiên nhất, tránh bị kẻ thù đánh hơi ra thứ gì bất thường.

Anh từng nói với cô rằng, “Muốn lừa được đối thủ, trước hết phải lừa được đồng đội. Đó là nguyên tắc số ba trong kinh doanh.”

Nam Khang muốn buộc Saigon Resources phải rơi vào vòng lao lý. Ăn cắp bí mật kinh doanh là một hành vi vi phạm luật kinh tế nghiêm trọng, một khi Nam Thịnh khởi kiện, cảnh sát và viện kiểm sát sẽ vào cuộc tổng điều tra. Saigon Resources và toàn bộ những cá nhân, đơn vị liên quan đều sẽ nằm trong tầm ngắm. Nó thực sự có quan hệ gì với Uy Quyền và Uy Thị, chắc chắn Nam Khang sẽ có được câu trả lời.

Điều duy nhất không có trong kế hoạch của anh, chính là sự việc của ba anh lại bị khui ra ngay vào lúc này khiến cho mọi thứ càng thêm phần phức tạp.

...

Xe ô tô rời khỏi tầng hầm tòa nhà, lặng lẽ đi lướt qua một đám người đang ngồi vật vờ phía trước để chờ cho bằng được sự xuất hiện của Nam Khang. Mộc Chi nhìn sang anh:

- Mình ra biển chơi đi anh.

Anh liếc sang cô:

- Em thích à?

- Người ta yêu nhau đều dẫn nhau ra biển đó, anh còn chưa đưa em đi bao giờ.

Anh cười, bẻ tay lái phóng xe qua bên kia cầu sông Hàn.

Cát trắng mịn màng chạy tít tắp rồi biến mất tại nơi bán đảo Sơn Trà trải trụi trước biển khơi. Màu xanh của biển vào một buổi chiều khi mặt trời đang bận chu du ở phía Tây thành phố càng trở nên sâu, như thể trải dài đến vô tận. Sóng biển từng đợt trắng xóa vỗ vào bờ, hai đôi chân trần chốc chốc lại ngập trong nước, chốc chốc lại để lộ ra, in dấu chân lên phần cát mát lạnh. Bàn tay nhỏ nằm gọn trong bàn tay to. Gió và hương biển bốn bề vỗ về mơn man khiến bao nhiêu suy tư bỗng chốc trở nên nhẹ tênh.

- Anh đã sai rồi sao, Mộc Chi? – Nam Khang nhìn về phía một nhóm bạn đang chơi bóng chuyền ở bãi cát phía xa xa.

Mộc Chi nương theo ánh mắt của anh, dịu dàng đáp:

- Anh sai với người này nhưng lại phải với người khác. Đôi khi mình buộc phải lựa chọn giữa thứ này hay thứ kia. Anh chỉ là một con người bình thường, làm sao có thể toàn vẹn hết mọi thứ chứ.

- Hoàng rất giận.

- Anh ấy sẽ hiểu cho anh thôi.

Thật lâu sau, anh lại nói:

- Anh sợ lúc nào đó sẽ mất hết tất cả, không thể báo được mối thù gia đình, cũng không thể bảo vệ được em.

Mộc Chi dừng chân, xoay người nói:

- Ít nhất anh còn có em mà. Nếu một ngày anh không thể chiến đấu được nữa thì hãy yên tâm nấp sau lưng em, em sẽ chiến đấu thay anh! – Ánh mắt cô sáng rực, tràn đầy quyết tâm.

Anh vuốt ve đuôi mắt của cô.

Tối hôm đó, anh lại cuồng nhiệt cuốn lấy cô. Vui mình vào cơ thể mềm mại nhỏ bé, bên tai là tiếng rên rỉ êm ái, anh nghĩ giây phút này mình chẳng còn phải quan tâm ngày mai sẽ ra sao nữa. Trước mặt anh là người con gái anh yêu, báu vật duy nhất anh mà anh còn lại trên cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Không xứng

Buổi tối, Mộc Chi ôm máy tính xách tay ngồi trong phòng khách nhà mình, vừa đợi Nam Khang về, vừa tiện thể kiểm tra tình hình đoạn quảng cáo mới nhất của Bắc Hà – một thứ chưa từng nằm trong kế hoạch, được lên kịch bản và quay cấp tốc chỉ một ngày sau khi tin tức kia nổ ra.

Thật ra, cách đây ít ngày, Nam Thịnh đã theo đúng kế hoạch nộp đơn khởi kiện Saigon Resources và cung cấp tất cả các bằng chứng liên quan cho phía cảnh sát, cho nên việc kết tội họ chỉ còn là vấn đề thời gian. Khó khăn thực sự mà công ty đang gặp phải lúc này chính là áp lực trong - ngoài. Hai ngày trước, Hoàn Mỹ thông báo sẽ rút toàn bộ vốn đầu tư. Hoàn Mỹ tháo vốn, các cổ đông còn lại cũng đứng ngồi không yên. Tình hình nội bộ rối ren là thế,

bên ngoài lại gặp phải sự soi xét của truyền thông và dư luận, khiến cho nhân viên Nam Thịnh mấy ngày qua luôn ở trong trạng thái căng như dây đàn.

Đoạn quảng cáo chậm rãi phát trên màn hình máy tính, khung cảnh quen thuộc lần lượt xuất hiện trước mắt Mộc Chi. Vẫn là khai thác những khoảnh khắc vui chơi ở Bắc Hà, nhưng nhân vật chính lần này là một cặp cha con. Chi tiết đặc biệt nhất nằm ở phút cuối, khi cậu bé chơi một ngày bị mỏi chân nên được cha cõng về. Dưới ánh đèn vàng ấm áp mờ ảo, người cha hỏi:

- Mọi người đều ghét ba, còn con thì sao?

Cậu bé không hề ngần ngại hét lên thật to:

- Con không quan tâm ngoài xã hội ba là người như thế nào, ba luôn là tuyệt vời nhất trong lòng con!

Không cần nói nhiều, đó chính là câu trả lời tinh tế nhất của Nam Khang trước những chất vấn từ truyền thông.

Thật ra còn có một lần, khi anh quyết định xuất hiện công khai trước những người phóng viên đang đóng quân dưới trụ sở Nam Thịnh để chấm dứt tình trạng ồn ào gây náo loạn cả một tuyến đường Bạch Đằng, có một người đã hỏi anh:

“Anh có thấy hổ thẹn không khi ba mình là một tên tù nhân, một kẻ giết người? Tại sao anh vẫn dùng cái tên đó để bắt đầu sự nghiệp của mình?”

Anh đã nhìn người phóng viên kia bằng ánh mắt lạnh như băng mà đáp:

“Nếu một ngày ba mẹ của cô cũng rơi vào hoàn cảnh như vậy, cô sẽ bỏ rơi họ?”

Câu hỏi của anh khó đến mức kể cả là những người kiếm sống bằng chữ nghĩa như họ cũng chẳng thể tìm ra câu trả lời. Đám đông đang ồn ào bỗng trở nên im bật. Đoạn phim phỏng vấn anh đã sớm tràn ngập trên các phương tiện đại chúng và nhận về rất nhiều ý kiến trái chiều. Có người thấu hiểu, có người vẫn cương quyết không chấp nhận. Cho đến khi toàn bộ sự thật được phơi bày, Mộc Chi không hi vọng sẽ kéo lượng khách đến Bắc Hà về như mức ban đầu, tất cả những gì Nam Thịnh có thể làm chỉ là cứu vãn được chừng nào hay chừng ấy.

Miên man suy nghĩ, nỗi cháo cá trước mặt cô đã nguội từ lúc nào. Cô nhìn đồng hồ thì đã là chín giờ tối, mơ màng gục xuống bàn. Cho đến khi nghe thấy tiếng anh gọi tên mình mới giật mình tỉnh dậy. Anh đang đứng ngay bên cạnh, dịu dàng vuốt tóc cô:

- Lần sau mệt thì em đi ngủ trước đi.

Cô lắc đầu. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, kéo nỗi cháo về phía mình.

- Để em hâm lại đã.

- Không sao.

Đạo gần đây anh, anh thường phải hẹn gặp cổ đông này cổ đông nọ sau mỗi buổi tan làm. Uống rượu nhiều dạ dày của anh sẽ đau, cho nên cô luôn nấu cháo cá đợi anh về. Anh luôn mong chờ cái không khí này. Món cháo cá yêu thích của anh ở trước mắt, còn cô ở ngay bên cạnh, đang chống cằm ngắm anh ăn.

- Anh đã quyết định chưa?

Mộc Chi đang nói về phi vụ tháo vốn của Hoàn Mỹ, khi Nam Thịnh phải đứng trước hai sự lựa chọn khó khăn. Hoặc là để họ chuyển nhượng cổ phần cho đơn vị khác, hoặc chính Nam Thịnh sẽ phải mua lại nó. Nếu chọn cách thức thứ nhất, khả năng cao là Hoàn Mỹ sẽ chia nhỏ cổ phần để bán cho nhiều người khác nhau – một việc không hề có lợi cho Nam Thịnh trong thời điểm này. Còn nếu lựa chọn theo cách thứ hai, chắc chắn Nam Thịnh phải hoàn dự án trung tâm thương mại vô thời hạn vì thiếu kinh phí. Trừ phi, có một người đủ năng lực mua lại toàn bộ cổ phần của Hoàn Mỹ, nhưng điều này gần như là bất khả thi.

Nam Khang xúc một muỗng cháo cho vào miệng, nuốt xuống, rồi trả lời:

- Đầu tư có thể kiếm lại được, nhưng nội bộ thì cần phải đảm bảo.

- Ý anh là trả lại vốn?

Anh gật đầu. Thấy cô không nói gì, anh trấn an:

- Em đừng lo, đất vẫn còn đó, sớm hay muộn cũng vậy thôi.

Mộc Chi cười. So với việc lo lắng về vấn đề đó, cô càng để tâm đến tâm trạng của anh hơn. Nhưng người đàn ông trước mặt chẳng để cô nghĩ ngợi quá lâu, vừa ăn xong đã kéo cô ôm vào lòng, thì thầm vào tai cô bằng chất giọng vô cùng gọi cảm:

- Nhớ anh không?

Mộc Chi lườm anh một cái. Anh lại thì thầm:

- Anh rất nhớ em.

Rất nhanh sau đó, Mộc Chi được bế vào giường. Sáng hôm sau cô tỉnh dậy đã là chín giờ sáng, anh đã rời đi từ lâu.

Hôm nay là ngày nghỉ, cô nghĩ một lúc rồi lấy điện thoại gọi cho một người.

...

Trong phòng bao của một nhà hàng năm sao ở Sài Gòn, Uy Quyền nhân nhĩ cộng ly với chủ tịch tập đoàn Hoàn Mỹ - Phạm Khương.

- Tôi đã báo anh rồi, đầu tư vào công ty đó chỉ có ném tiền qua cửa sổ. Giờ thì anh thấy chưa?

- Tôi sẽ rút ngay khi còn chưa tổn thất gì. Mà tôi cứ nghĩ, cậu ta từ Pháp trở về thì phải có bản lĩnh lắm chứ?

Uy Quyền cười khẩy:

- Nếu mà ăn nên làm ra ở bên đó thì ai dại gì chạy về đây. Chút euro kiếm được ở Pháp cũng chỉ đủ cho cậu ta xây cái khu du lịch đó thôi, sau này không làm được trò trống gì nữa đâu.

Phạm Khương cười, ngồi lại tán gẫu thêm một lúc rồi rời đi. Chỉ chờ có thế, Uy Quyền ngay lập tức thu lại cái thần thái tự tin vẫn luôn được ông ta bày ra trước mặt người khác, quay sang hỏi trợ lý của mình:

- Tình hình bên kia thế nào rồi?

Người trợ lý cố ý hạ giọng:

- Dạ, không thể ngờ đó là cái bẫy của Nam Thịnh. Bây giờ phải làm gì thưa chủ tịch?

Uy Quyền nén xuống cảm giác lo lắng, trợn mắt quát:

- Làm gì là làm gì? Chúng ta không liên quan, hiểu chưa?

Người trợ lý lau mồ hôi, vội chuyển chủ đề:

- Dạ, còn một việc nữa thưa chủ tịch.

Nói rồi, anh ta ghé vào tai Uy Quyền thì thầm một lúc lâu. Nghe xong, Uy Quyền bỗng nở một nụ cười độc ác:

-Ồ, vậy sao?

...

Sau khi kết thúc cuộc thương thảo với người của tập đoàn Hoàn Mỹ, Nam Khang vội rời khỏi nhà hàng, thăm nghĩ phải về nhà thật nhanh để tranh thủ ở bên Mộc Chi một lúc trước khi ra sân bay đi Hà Nội công tác. Anh luôn thấy có lỗi vì thời gian này luôn đi sớm về khuya mà không thể dành nhiều thời gian cho cô.

Jennie Phạm từ trong nhà hàng đuổi theo anh. Nhưng ra đến bãi đỗ xe, cô ta mới gọi anh:

- Anh Khang!

Đợi anh dừng lại, Jennie hít một hơi bước đến:

- Em biết sự cố kia chỉ là ngoài ý muốn. Em luôn tin vào năng lực của anh. Anh yên tâm, em sẽ thuyết phục bác em suy nghĩ lại.

Nam Khang không mặn không nhạt đáp:

- Cảm ơn cô, nhưng không cần. Tôi còn có việc, xin phép đi trước.

Lúc này, Jennie bỗng bắt lấy cánh tay của anh, nghẹn ngào:

- Anh đừng đi, nghe em nói một lúc được không? Em... anh có biết không... em đã yêu anh từ rất lâu rồi!

Anh hơi chau mày, vội gỡ tay cô ta ra:

- Cô Jennie, tôi đã có bạn gái, mong cô giữ khoảng cách.

- Tiểu Hạ sao? Chị ấy không thể giúp đỡ được anh trong sự nghiệp đâu! Em thì khác! Em có tất cả những thứ mà anh cần. Anh không yêu em, không sao cả, tình cảm mình có thể vun đắp từ từ mà. Nhưng Hoàn Mỹ rút vốn trong thời điểm này là một đòn chí mạng với Nam Thịnh. Chỉ cần anh đồng ý,

em sẽ nói với bác em thay đổi quyết định ngay lập tức! Khang, em sẽ sẵn sàng làm mọi thứ vì anh chỉ cần anh muốn...

Đàn ông, suy cho cùng vẫn luôn đặt sự nghiệp lên trên hết. Đối với những người gây dựng mọi thứ từ con số 0 như Nam Khang lại càng coi trọng nó. Một cô gái vừa có gia thế vừa có nhan sắc, học vấn như cô ta đã hạ mình đến thế, cô ta tin rằng chẳng có người đàn ông nào có thể khước từ. Hơn nữa, Jennie đã cho người điều tra và biết được Tiểu Hạ thực chất mới chỉ học đến lớp mười, hơn nữa gia cảnh lại không chút nổi bật. Điều đó khiến cô ta càng thêm tự tin.

Nhưng lúc này, ánh mắt anh bỗng trở nên lạnh băng:

- Ngoài người tôi yêu, không người phụ nữ nào có thứ tôi cần. Thứ hai, Nam Thịnh không cần phải hợp tác với một đối tác thiếu tin tưởng mình. Tạm biệt.

Anh xoay, đi được một đoạn, lại nghe tiếng Jennie từ đằng sau vọng tới:

- Nam Khang, vì một người không hề xứng với anh như chị ta mà anh từ chối em sao?!

Anh chau mày, đi ngược về phía Jennie. Đó là lần đầu tiên Jennie nghe ra được nét căm cău trong giọng nói của anh:

- Đúng là không xứng, nhưng là tôi không xứng với cô ấy. Người tôi yêu như thế nào không đến lượt cô phán xét. Nếu còn một lần nữa, đừng trách tôi không lịch sự.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Không nở chia xa

Vào ngày nghỉ mỗi tuần, Mộc Chi đều tranh thủ thời gian ban ngày đến chăm sóc Bụi Hoa. Tuy vậy sáng nay, cô ra được khỏi giường và đến nơi thì đã là giờ trưa. Trong tiệm có một vài vị khách quen, nhìn thấy cô đều cười chào. Cô nhân viên ngừng mặt lên từ trong quầy, reo lên:

- A! Hôm nay em cứ nghĩ chị không đến chứ?

Mộc Chi cười:

- Sáng nay đông khách không?

- Khá đông đó chị, mà bây giờ cũng thưa bớt rồi.

Cô gật đầu:

- Chiều nay em không cần đến tiệm đâu. Cho em nghỉ.

- Ôi! Thật không? – Cô ấy mừng rơn. – Vậy thì em cảm ơn bà chủ nhiều nhiều!

Mộc Chi tán gẫu với cô ấy thêm một lúc rồi đi vào gian sách bên trong. Đánh mắt một vòng quanh những chiếc kệ quen thuộc, cô thở ra một hơi dễ chịu. Chính là thứ cảm giác này. Những quyển sách được sắp xếp ngay ngắn trên kệ luôn có khả năng khiến những bộn bề trong cô tan biến.

Và rồi, cô bỗng nhận ra một điều.

Đạo gần đây, những cơn ám ảnh màu sắc đã không còn xuất hiện thường xuyên trong đầu cô nữa.

Nói về căn bệnh này, nó vẫn hiện hữu trong cuộc sống thường nhật của cô, nhưng chỉ thực sự trở dậy khi cô thấy sợ hãi hay căng thẳng. Theo cách lý giải của Mộc Chi, việc bị màu sắc làm phân tâm sẽ giúp cô tạm quên đi một hiện thực khó nhằn nào đó. Nhưng dạo gần đây, cuộc sống của cô êm đềm quá đổi. Sự bình yên này khiến cô thấy có chút bất an, cứ như thể mười mấy năm u tối của cuộc đời cô vốn chỉ là một giấc mơ và giờ đây cô đã thoát khỏi nó một cách thật dễ dàng.

Mộc Chi lắc đầu xua đi cái ý nghĩ thoáng qua đó, bắt thang leo lên dọn dẹp. Tiếng ồn bên ngoài dần lắng xuống, những vị khách cuối cùng của buổi sáng cũng lũ lượt ra về. Sau tiếng chào tạm biệt của cô nhân viên, không gian trở về trạng thái tĩnh lặng.

Rất giống với trước đây, một mình cô trong thế giới của riêng mình.

Mộc Chi luôn hình dung, làm việc ở Nam Thịnh như một chuyến phiêu lưu sinh động đưa cô đến với những vùng trời mới mẻ. Nhưng giữa những giờ làm việc căng thẳng, đôi lúc cô lại hồi tưởng về những khoảnh khắc ở Bụi Hoa như lúc này. Ở Nam Thịnh, từng góc ngách đều tràn ngập hương vị của anh. Ở đó, cô được hòa mình giữa tập thể, được sống cùng đam mê. Còn Bụi Hoa lại là khung trời và khoảng lặng thuộc về riêng mình cô, là nơi đã che chở

và bảo bọc cô suốt những ngày tháng chơi vui giữa dòng đời. Cô yêu cả hai nơi đó.

Tiếng gọi quen thuộc kéo cô về với thực tại. Mộc Chi xoay đầu lại, ngạc nhiên hỏi:

- Anh không ra sân bay sao?

- Xuống đây.

Mộc Chi làm theo lời anh, nhưng chỉ khi chân cô chỉ vừa chạm đất, Nam Khang liền kéo cô về phía mình. Cô vội đẩy anh ra:

- Người em bụi lắm.

Nhưng rồi cuộc cô vẫn bị anh nuốt trọn trong vòng tay. Dù do cả người cô đang hầm hập mồ hôi, nhưng cái ôm của anh lại mát rượi như một cơn gió xuân giữa trưa hè tháng sáu. Anh nói:

- Nhìn em một lúc rồi đi.

Mộc Chi khịt khịt mũi. Người đàn ông này, luôn biết cách khiến cô phải cảm động.

Một lúc sau anh lại nói:

- Hay em đi cùng anh?

Cô lắc đầu:

- Thôi, anh đi công tác, em theo làm gì.

Anh thở dài:

- Thật sự muốn bỏ em vào túi mang đi.

Mộc Chi không đáp mà dụi mặt vào ngực anh, hít hà mùi hương quen thuộc. Ngày xưa cô từng rất “khinh bỉ” mấy tình tiết trên các bộ phim tình cảm mà Du Miên hay xem. Lúc đó cô luôn tự hỏi, tại sao chỉ chia tay nhau đôi ba ngày, người ta lại có thể làm ra một màn chia ly sụt sướt như thế mấy nghìn thu. Nhưng lúc này đây, cái ý muốn mè nheo với anh, muốn anh đừng đi nữa mà hãy ở nhà với cô khiến cô thậm chí “khinh bỉ” chính mình. Cũng may là cô vẫn đủ lí trí để không nói ra điều đáng xấu hổ đó.

- Khoảng trưa ngày mai anh sẽ về. Buổi chiều không làm gì cả, đưa em đi chơi nhé?

Hai mắt cô sáng rực:

- Thật hả anh?!

- Em muốn đi đâu?

- Hội An đi. Em chưa đến đó lần nào, nghe nói buổi tối ở đó rất đẹp.

Anh hôn lên tóc cô:

- Ừ. Vậy thì đi Hội An.

Ôm anh thêm một lúc, cô quyến luyến đẩy anh ra:

- Anh mau ra sân bay đi, không là trễ đó.

Mắt anh ánh lên một tia không nở, nhưng cuối cùng cũng đành trao cho cô một cái hôn tạm biệt rồi quay đi. Nhưng ra đến cửa, anh bỗng dừng lại nói:

- Buổi tối đừng ra ngoài một mình, đi đâu cũng phải lựa đường đông người mà đi, nhớ chưa?

Mộc Chi gật đầu, vẫy vẫy tay. Sao cô cứ có cảm giác lần này sẽ phải xa anh lâu lắm kia chứ?

Không đâu, ngay mai là lại nhìn thấy anh thôi mà!

...

- Ông dùng thử loại trà này đi, đây là trà nổi tiếng nhất ở tiệm của cháu đó ạ.

Mine Williams đánh mắt một vòng quanh Bụi Hoa trong lúc Mộc Chi đặt tách trà nghi ngút khói xuống trước mặt mình. Đợi cô ngồi xuống, ông nói:

- Rất có chiều sâu, giống như một cửa tiệm ở Châu Âu thế kỷ cũ vậy.

Mộc Chi tự hào đáp:

- Ông cháu rất yêu thích văn hóa Châu Âu, đặc biệt là Pháp. Nơi này là do một tay ông cháu thiết kế đó ạ.

Mine Williams cười cười:

- Ta tự hỏi tại sao vợ ta lại không đến cuộc hẹn này, mà để mình ta đến nhỉ?

Thấy ông như vậy, Mộc Chi cũng không dài dòng mà vào thẳng chủ đề chính:

- Ông Mine, cháu có việc muốn nhờ ông giúp đỡ ạ.

Mine thừa biết cô muốn gì, nhưng vẫn tỏ ra điềm nhiên:

- Ta thì giúp gì được cho cháu đây?

Mộc Chi đẩy tập hồ sơ được chuẩn bị sẵn đến trước mặt ông:

- Đây là dự án mới nhất của công ty cháu, nó đã được rất nhiều đơn vị và kể cả lãnh đạo thành phố đánh giá là dự án tiềm năng và đột phá nhất năm nay. Ông có thể dành thời gian xem qua một chút được không ạ? Cháu tin rằng nó hoàn toàn đủ khả năng làm bàn đạp để Iccine xâm nhập vào thị trường Việt Nam.

Mine Williams liếc qua tập hồ sơ, nhàn nhạt nói:

- Ta thích nghe cháu nói hơn.

Mộc Chi chỉ chờ có thế, bắt đầu một bài thuyết trình vắn tắt nhưng cô cho là đủ ý và đủ hấp dẫn đối với những “kẻ săn mồi”. Trong lúc cô trình bày, Mine cũng đồng thời lật hồ sơ ra xem. Chỉ đến khi cô kết thúc, ông mới nở một nụ cười tán thưởng:

- Rất đột phá.

- Cảm ơn ông. – Mộc Chi đáp.

Mine nhấp một ngụm trà rồi nói:

- Nhưng ta cũng được biết bản thiết kế này vừa mới bị tranh chấp với một công ty khác.

Mộc Chi đã chuẩn bị sẵn cho tình huống này, liền đáp:

- Vậy chắc ông cũng biết bây giờ nó đã được kết luận là thuộc về bọn cháu rồi đúng không ạ?

- Vậy thì sao? Để cho tài liệu kinh doanh quan trọng lọt vào tay kẻ khác chứng tỏ người lãnh đạo đã không làm tốt công tác quản lý nội bộ. Nam Thịnh tuy có rất nhiều ưu điểm nhưng vẫn chỉ là một công ty non trẻ. Những ngày qua ta đã nghe được rất nhiều thông tin không hay về nó. Cháu nói xem, có gì thuyết phục ta phải đầu tư vào công ty của cháu?

- Càng bị nhiều người nhòm ngó càng chứng tỏ bọn cháu có giá trị cạnh tranh lớn. Cháu biết ông cũng là một người khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, có lẽ tất cả những thù đoạn cạnh tranh trên thương trường ông ta đã trải qua cả thấy. Bọn cháu cũng vậy, kẻ thù ở tứ phương tám hướng, mỗi một bước đi đều là đang đạp trên gai nhọn. Nhưng quan trọng nhất, sau tất cả, bọn cháu chưa từng đánh mất chính mình.

Mine không đáp lại. Mộc Chi nghỉ một lúc rồi nói tiếp:

- Hơn nữa, nếu ông đầu tư vào những đơn vị phát triển hơn thì ông sẽ phải bỏ ra nhiều hơn, lợi nhuận thu được làm sao có thể bằng một nơi ông đã theo ngay từ những ngày đầu khởi nghiệp, đúng không ạ?

Mine Williams bật cười:

- Hiện tại cháu đang dùng thân phận gì để nói với ta?

- Cháu đứng từ góc độ một doanh nghiệp kêu gọi đầu tư, nhưng lại dùng tư cách một người bạn để nhờ ông giúp đỡ. Ông Mine, cháu luôn tin vào đạo lý nhân quả. Nếu ông tin tưởng Nam Thịnh, Nam Thịnh chắc chắn sẽ không làm ông thất vọng.

Cuộc nói chuyện kéo dài rất lâu, cho đến khi Mine Williams ra về thì cũng đã là giờ tan tầm.

Mộc Chi đóng cửa tiệm, chậm rãi đi bộ trên con đường nhựa quen thuộc. Tuy nhiên, một cảm giác căng thẳng cứ cuốn lấy cơ thể cô. Cô cứ đi một lúc thì ngoái đầu về phía sau. Bây giờ trời vẫn còn sáng, trên đường vẫn có lác đác vài người đi chuyển ngược xuôi, nghĩ vậy, Mộc Chi tự trấn an mình.

Cô không về nhà mà vào biệt thự gỗ trước. Dù Nam Khang luôn thuê người đến dọn dẹp nhưng có những nơi trong nhà anh không cho phép người lạ bước vào, ví dụ như phòng làm việc. Đạo gần đây anh bận rộn như thế, nơi đó đã biến thành một bãi chiến trường từ lâu. Mộc Chi loay hoay cũng mất hai tiếng đồng hồ, rốt cuộc mới hải lòng đóng cửa biệt thự.

Khi chỉ vừa đi được vài bước trên đường, cô nghe thấy có tiếng bước chân nặng nề bám theo sau. Bầu trời tối om, những ngọn đèn đường mọi hôm vốn vô cùng ấm áp nay lại le lói như chỉ chờ tắt ngúm đi. Con đường lúc này đã vắng tanh không một bóng người.

Bước chân Mộc Chi càng lúc càng gấp, âm thanh từ phía sau cũng càng lúc càng gần kề.

Mộc Chi chuyển sang chạy, dùng hết sức chạy thực mạng.

Nhưng rốt cuộc, cơ thể cô bị giật ngược trở lại. Vài giây sau, một thứ vài gì đó từ đằng sau ụp vào mũi cô, trước mắt cô trở nên tối sầm.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43

Mùa hè năm 2010 đang bước vào giai đoạn nắng nóng đỉnh điểm, nhưng cái nóng của thời tiết cũng chẳng thể so bì với sức nóng đến từ các thông tin chấn động đang làm đảo điên dư luận những ngày này.

Lúc này, Huy Hoàng đang ngồi ở quán cà phê quen thuộc của anh. Ở đối diện, Bern mãi mê dán mắt vào bảng tin thời sự bảy giờ tối được phát trên màn hình TV cỡ lớn.

“Trần Phan Uy Quyền tuy xuất thân trong gia đình có truyền thống làm nhôm, từ nhỏ không được học hành bài bản nhưng lại thông minh nhạy bén hơn người. Năm 18 tuổi, Quyền được gọi đi nghĩa vụ công an và luôn biểu hiện xuất sắc trong thời gian hoạt động tại đơn vị. Hết thời hạn nghĩa vụ, Quyền được giữ lại hệ thống với biên chế là nhân viên tình báo của Tổng cục Tình báo - Bộ Công an, sau đó được thăng lên hàm thượng tá. Trong quá trình hoạt động trên danh nghĩa cán bộ tình báo, Quyền được tổng cục cấp nhiều danh tính giả, trong đó có thân phận Lê Văn Tám. Từ đó đến nay, Quyền hoạt động ngoài ngành để chấp hành nhiệm vụ.

Sau khi Việt Nam xóa bỏ chế độ bao cấp, Quyền góp vốn cùng bạn thành lập công ty thương mại TKQ, bắt đầu con đường xâm nhập và thu tóm kinh tế Sài Gòn. Quyền sử dụng các danh tính được cấp để thành lập nhiều công ty làm bình phong, trong đó có công ty CP Bất động sản Saigon Resources (đứng tên Lê Văn Tám) vừa bị khởi tố với hai tội danh là ăn cắp bí mật kinh doanh và dứt lốt quan chức.

Với chức năng là một công ty chuyên về bất động sản, Saigon Resources và Lê Văn Tám đã thay Uy Quyền và tập đoàn Uy Thị mua chuộc cán bộ nhà nước bằng những tài sản giá trị, mở đường cho Uy Quyền lũng loạn bộ máy chính trị Sài Gòn trong suốt một thời gian dài. Cụ thể, Uy Quyền được chuyển nhượng các bất động sản công trực tiếp không qua đấu thầu sau đó bán lại cho người khác với số chênh lệch gấp nhiều lần.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Quyền đã nắm trong tay rất nhiều khu đất giá trị dưới danh nghĩa Uy Thị và cả những công ty bình phong khác, nhanh chóng trở thành ông trùm bất động sản quyền lực nhất Sài thành và là một nhân vật mà nhiều cán bộ cao cấp phải e sợ.

Ngày 11/8, công an thành phố Hồ Chí Minh phát lệnh truy nã toàn quốc đối với Trần Phan Uy Quyền. Vì tính chất phức tạp, vụ án vẫn còn trong quá trình điều tra và sẽ được chúng tôi thông tin đến quý vị ngay khi phát sinh tình tiết mới.”

Huy Hoàng nhận thấy chưa bao giờ mà bảng tin thời sự được người ta săn đón nhiều như lúc này, hơn cả mấy bộ phim truyền hình dài tập của hội chị em phụ nữ hay giải bóng ngoại hạng Anh của cánh đàn ông bọn anh. Mà rằng vài ngày trở lại đây, từ những bà di thích buồn chuyện ngồi trong các sạp hàng hóa ở những khu chợ đông đúc, cho đến những quý ông lịch lãm ở các quán cà phê sang trọng, câu chuyện phiếm giữa họ đều chỉ xoay quanh chủ đề nóng hổi đó.

Bảng tin vừa kết thúc, trong tiệm đã bắt đầu xôn xao. Một người có vẻ là học giả kinh tế ngồi cách Huy Hoàng và Bern không xa lên tiếng:

- Một ông trùm sa lưới kéo theo cả một đường dây cán bộ biến chất bị phơi bày. Thật là một vụ án chấn động.

Ngay lập tức có người đáp lại:

- Bao nhiêu năm trời ông ta núp bóng một người giàu tốt tính thích làm từ thiện, ai ngờ lại là một tên nguy quân tử. Đúng là càng tỏ vẻ bóng bẩy thì càng không đáng tin mà.

Một anh cử nhân ngành luật ra chiều dăm chiêu:

- Theo suy luận của tôi, chính vì vụ tranh chấp với Nam Thịnh mà người ta mới phát hiện các sai phạm khác của Saigon Resources, sau đó lộ ra Lê Văn Tám là một trong những mặt danh tình báo của Uy Quyền.

- Cuối cùng là hành vi lũng loạn của ông?

Anh cử nhân luật nhếch môi:

- Hoặc cũng có thể, bởi vì sự bành trướng quá nhanh đến bất thường của Uy Thị, Uy Quyền đã nằm trong tầm ngắm của công an từ lâu nhưng họ không tìm được cái cớ để kéo ông ta vào tròng. Và chính vụ tranh chấp kia đã giúp phía công an tháo gỡ nút thắt “tình báo”.

- Vô lý, người trong ngành công an sao lại không biết được thân phận của ông ta?

- Là cán bộ tình báo, yếu tố bảo mật là trên hết kể cả đối với người trong ngành. Nếu không phải là cấp trên trực tiếp của Uy Quyền thì không biết được đâu. Mà người cấp trên này có trong sạch hay không cũng cần phải xem xét. Hơn nữa, thủ đoạn của Uy Quyền là sử dụng các công ty đứng tên mật danh để thực hiện các hành vi sai trái, còn Uy Thị từ đầu đến cuối đều không có một kẻ hở phạm pháp nên công an không có cơ sở để bắt thóp ông ta cũng dễ hiểu.

Người học giả kinh thế cao giọng:

- Nếu đúng như lời anh nói thì công an đã ăn may trong sự việc này. Nếu không có vụ tranh chấp đó thì họ vĩnh viễn không phát hiện ra sự thật.

Người cử nhân luật nhếch môi:

- Anh có từng nghe về sự sụp đổ của đế chế thương mại miền Nam - TKQ vào hai chục năm trước chưa?

- Có chứ. Vụ đó đi vào lịch sử ngành công thương nghiệp luôn mà!

- Và vụ tranh chấp bản quyền thiết kế kia là với công ty Nam Thịnh – do chính con trai của Nam Thịnh trong vụ án TKQ hai mươi năm trước sáng lập. Anh có nghĩ đây là ngẫu nhiên không?

Sau một phút im lặng, người học giả kinh tế vội chốt lại bằng một câu chữa thẹn:

- Thế thì đây là cuộc thanh trừng giữa những nhà tư bản máu lạnh rồi. Sắp tới sẽ còn nhiều trò vui nữa đây. Haha...

Huy Hoàng bỗng hướng về người học giả gần giọng:

- Vui con mẹ anh! Vấn đề liên quan đến danh dự, mạng người mà anh xem là trò vui à?!

Bỗng nhiên bị chửi, người học giả sững sờ:

- Anh làm sao thế? Cái gì mà mạng người rồi danh dự nghe nghiêm trọng thế?

Huy Hoàng cố kiềm chế để không lao vào đấm anh ta vài cú:

- Không hiểu rõ sự tình thì cầm mẹ mồm vào!

Thấy tình hình không ổn, Bern vội vàng giảng hòa:

- Xin lỗi xin lỗi, bạn tôi có uống chút còn... Mọi người thông cảm.

- Cậu điên à, tôi có uống rượu đ...

Huy Hoàng chưa kịp nói hết câu đã bị Bern lôi ra khỏi quán cà phê.

Quán cà phê đó nằm cách trụ sở Nam Thịnh không xa, họ vừa bước ra khỏi cửa quán, làn gió sông mát rượi phả vào mặt khiến máu nóng trong người Huy Hoàng ngay lập tức dịu xuống. Huy Hoàng và Bern thả bộ dọc theo vỉa hè của tuyến đường Bạch Đằng để về Nam Thịnh.

- Xin lỗi nhé. Vốn thấy cậu làm việc nhiều quá, kéo cậu đi giải khuây một chút, nhưng lại thành thế này. Nhưng lẽ ra cậu không nên can tôi, để tôi tan thẳng đó một trận. – Huy Hoàng lên tiếng.

Bern bật cười.

- Điên à? – Huy Hoàng khó hiểu.

- Trước đó còn giận Louis lắm mà, sao thấy người khác nói không hay về cậu ta thì lại nổi nóng?

Huy Hoàng vội ngoảnh đi chỗ khác:

- Công ty cậu ta còn bỏ không quan tâm, tôi giận cậu ta làm gì chứ.

Nói đến đây, không khí bỗng nhiên chùng xuống. Bern lia mắt ra lòng sông, giọng mang theo nét lo lắng:

- Tiểu Hạ mất tích bao nhiêu ngày là Louis hóa điên bấy nhiêu ngày. Chỉ có thể hi vọng Hải Đăng có thể giúp được cậu ta.

Mãi lâu sau, Huy Hoàng mới vỗ vai Bern:

- Mọi thứ sẽ ổn.

- Hi vọng vậy.

...

- Mộc Chi, Mộc Chi, mau dậy đi! Trời sáng rồi!

Tiếng giục thúc kéo Mộc Chi ra khỏi giấc ngủ đầy bất an, gương mặt non nớt của một bé gái tầm độ vài ba tuổi phóng to trong tầm nhìn. Đó là một đôi mắt đẹp với phần đuôi mắt dài cong lại vì chủ nhân của nó đang cười rất tươi, đôi mắt vừa quen thuộc vừa mơ hồ rực lên thứ ánh sáng lạc quan đến kỳ lạ. Cô bé chỉ tay về một hướng:

- Nhìn kia! đẹp lắm đúng không?

Mộc Chi nương theo ngón tay đó.

Căn phòng u tối thom mùi vải vóc. Nguồn sáng yếu ớt phát ra từ lỗ thủng trên cánh cửa sắt hoen rỉ, tia nắng đi xuyên qua vị trí đó, rọi thẳng một đường lên chồng vải cao ngất trong phòng. Những khoanh vải thuộc cùng một gam màu được sắp xếp theo trật tự từ đậm sang nhạt, trải qua một đêm dài trong bóng đêm vô định đề rồi phôi diễn nét rực rỡ nao lòng vào khoảnh khắc được tắm mình dưới ánh nắng.

Như người đuối nước vớ được cái cọc để bám vào, càng giống người lữ khách đi đêm bỗng bắt gặp ánh sáng nơi cuối con đường, Mộc Chi thì thào:

- Đẹp thật...

Cô bé kia khẳng định với vẻ vô cùng chắc chắn:

- Một lát nữa thôi, chỉ một lát nữa thôi ba mẹ sẽ đi ra từ nơi đó!

Ba mẹ?

Ba mẹ nào?

Ba mẹ ai?

Mộc Chi muốn hỏi nhưng chẳng thể điều khiển được chính mình. Lời nói phát ra từ miệng cô lại là:

- Vì sao?

- Ông bụt bà tiên lúc nào cũng hiện ra từ ánh sáng mà!

- Đồ ngốc, ông bụt bà tiên chỉ có trong truyện cổ tích thôi.

Cô bé chau mày, đôi mắt đẹp đỏ lên, ngậm nước, cái miệng mếu máo báo hiệu cho một chuỗi âm thanh không mấy êm tai:

- Hức... hức...

Mộc Chi vội ngồi dậy:

- Chị đùa đấy, một lát nữa ba mẹ sẽ đến. Đừng khóc, mấy người ngoài kia nghe thấy bây giờ!

Cô cứ nghĩ mình sẽ ôm trọn cô bé vào lòng, nhưng khi nhìn thấy đôi cánh tay nhỏ xíu của chính mình, cô mới nhận ra... cô cũng chẳng cao lớn hơn cô bé kia là bao.

Có tiếng dép lê cọ vào nền xi măng vang lên từ phía bên kia tấm cửa nhôm, khô khốc và nặng nề. Tiếng chìa khóa leng keng theo từng nhịp chân người. Tiếng ô khóa va vào cánh cửa, rồi coong lên báo hiệu âm bật mở. Tiếng ken két đến chói tai khi thanh chốt cửa trượt ra khỏi vị trí cài. Chuỗi âm thanh được lặp trình sẵn kéo nỗi sợ bao trùm trong không gian. Cô bé kia nín bật, nép mình vào người Mộc Chi. Mộc Chi theo phản xạ siết chặt vòng tay. Hai đứa bé nhỏ thó ôm lấy nhau, ép lưng vào góc tường như muốn thu nhỏ sự tồn tại của mình hết mức có thể.

Ngay khi cánh cửa mở ra, mọi thứ lóa lên trước mắt Mộc Chi.

Lần này, Mộc Chi ngồi bật dậy trên sàn nhà bám đầy bụi, nghe mình tim đập như muốn văng ra khỏi lồng ngực. Cô ôm lấy quả đầu đau như búa bổ, toàn thân nhóp nhép mồ hôi. Cô không nhớ rõ mình đã ở đây bao lâu rồi nữa, càng không thể đếm nổi số lần mình thiếp đi trong cơn lã.

Nhưng có một thứ ý niệm đang ngày một thức tỉnh trong tâm trí cô.

Căn phòng u tối, chật hẹp, nóng như cái lò thiêu này gọi lại trong cô một thứ cảm xúc vừa quen thuộc vừa xa xôi. Cô bắt đầu mơ thấy giấc mơ kỳ lạ kia. Ban đầu nó mờ mịt và rời rạc, rồi dần trở nên chi tiết, khiến cho mỗi một lần tỉnh khỏi cơn mơ, cô nghe ngực mình đau như bị ai bóp nghẹt.

Tiếng nói chuyện của hai gã đàn ông từ bên ngoài vọng vào căn phòng:

- Hôm nay có hàng mới đến không?
- Không. Mai nhận thêm món cuối rồi chuyển luôn.

Tên còn lại ừ hừ. Im lặng một lúc, lại có tiếng nói:

- Nghe nói là hàng của Uy Quyền.
- Gì?! Không phải là cái con trong kia à?
- Của ông ta hai món lận.
- Mẹ nó! Không hiểu đại ca nghĩ gì mà nhận đơn của ông ta. Ông ta đang bị cóm truy nã đấy!
- Ông trả gấp đôi thì tôi gì không nhận? Hơn nữa vụ này quá hời còn gì, ông chỉ cần hai quả tim, còn lại là của chúng ta hết.
- Nhưng...
- Thôi, không đến lượt tao với mày ý kiến đâu. Cần thận kéo nát mồm bây giờ.

Không gian lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Mấy ngày nay, nguồn kết nối Mộc Chi với thế giới bên ngoài chính là hai tên “quản ngục” đó. Mộc Chi muốn nở một nụ cười để trấn an chính mình, nhưng đôi môi của cô lại đang run giật không ngừng và cô không tài nào điều khiển được nó. Từng đợt run rẩy xen kẽ với những mảnh ký ức u ám đưa nhau vùn vụt trong tâm trí cô.

“Bằng mọi giá phải bắt nó về đây. Tốn bao nhiêu công sức nuôi nó, không thể để nó chạy mất.”

“Nuôi lợn bao nhiêu năm cũng đến lúc thịt rồi.”

Giọng nói độc địa của Uy Quyền. Những cuộc tháo chạy vào rừng tràm. Thân hình đầm máu của Mây.

Tám năm trời chạy trốn, sự tồn tại của cô cuối cùng cũng bị ông ta phát hiện.

Giống như đứa trẻ trong giấc mơ của cô, cô ép sát mình vào bức tường phía sau, vòng tay ôm lấy cơ thể mình.

Cô đang ở trong sào huyệt của bọn buôn nội tạng xuyên Việt.

Cô là con lợn Uy Quyền luôn mong ngóng đến ngày lấy thịt.

Bạn đang đọc truyện *Bụi Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.